Guia F1 2018

Època Primera, Número 17 Primera edició: Març de 2018

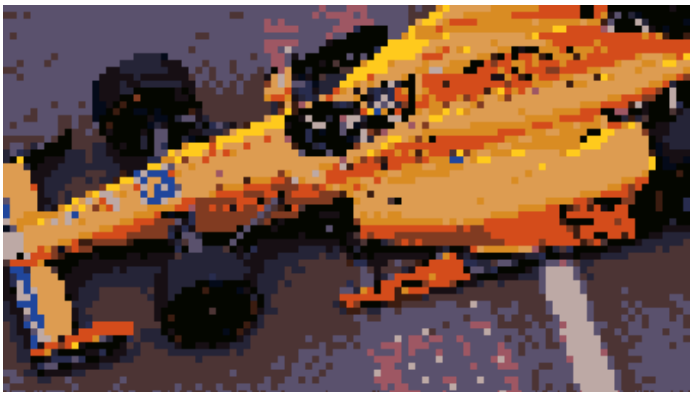
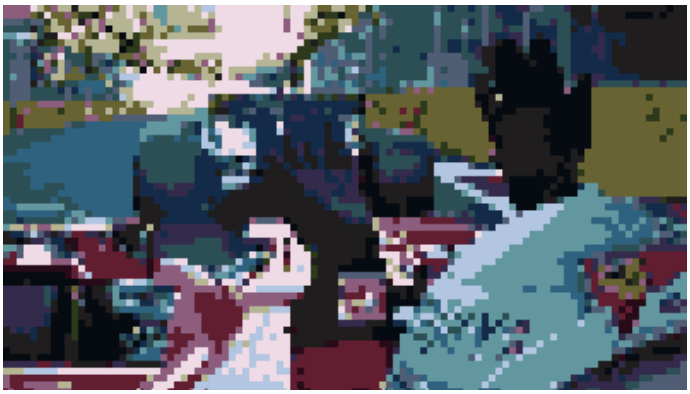

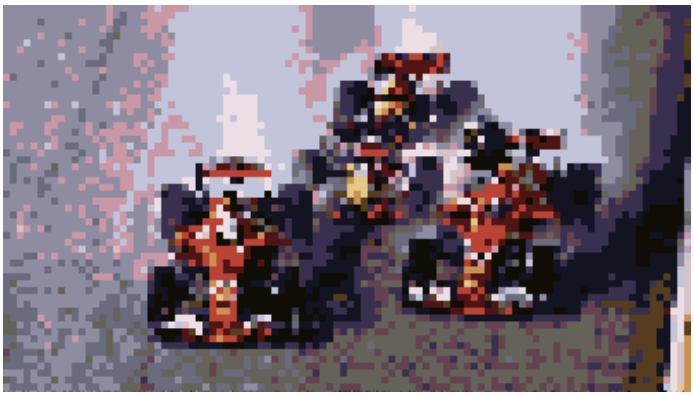
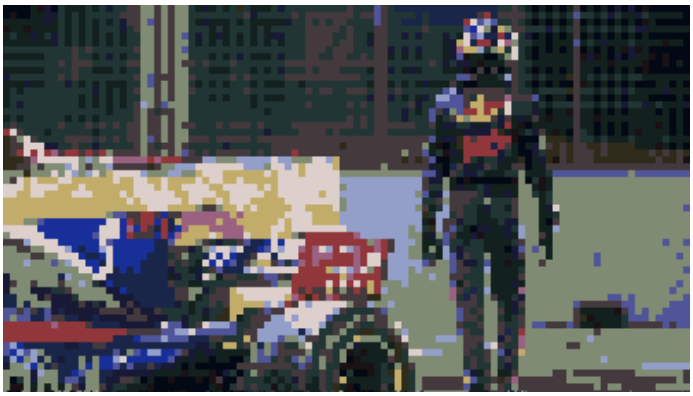
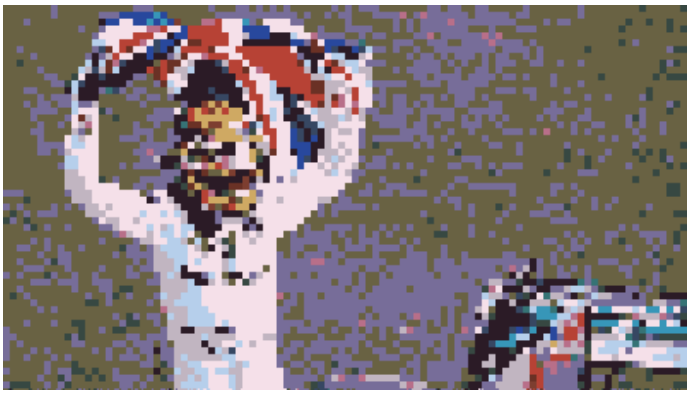

De dreta a esquerra i de dalt a baix, Alonso a Indianapolis, Vettel i Hamilton a Baku, Stroll fent un shoey amb Ricciardo, el xoc de Singapur, Daniil Kvyat que el fan fora de Red Bull i Lewis Hamilton que es proclama tetracampió. Tot en edició especial recordant els antics videojocs pixelats de 8 bits...

Així va anar el 2017...com anirà la temporada 2018?

8 bits per sempre!

Fórmula 1 en Català

PETRONAS

Índex - 3

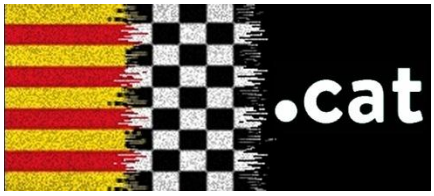

Fórmula 1 en Català

El teu esport, en la teva llengua
Des de 2008

formula1encatala.cat
facebook.com/formula1encatala
twitter.com/F1enCat

Editors
Jordi Domènech
Just Serrainat
Joanen Fugueras
Núria Casas-Salat
Alex March

Director tècnic
Guillem Solà

Relacions públiques
Joanen Fugueras

Pilot eSports resident
Just Serrainat

Cap de guies anuals
Jordi Domènech

Fotógrafs
Jordi Domènech
Guillem Solà

Xarxes socials
Jordi Domènech
Guillem Solà
Alex March

Fundadors
Marc Costa
Ivan Monells

Antics col·laboradors
Pere Sitjà
Marc Guadilla
Marc Peiron
Carlos Manrique
Albert Boix
Manel Gas
Cristóbal Rodríguez

Editorial.....4
Canvis normatius.....5
Guia ràpida pilots.....6
Guia ràpida calendari.....7
Pretemporada.....8
Equips 2018.....9
Pneumàtics 2018.....70
Grans premis 2018.....71
Pilots campions.....114
Equips campions.....117
Passatemps.....120
1950-2017.....125
Tots els pilots.....261
Cotxes/motors.....275
Rècords.....283

4 - Editorial

Quin camí ha de seguir el campionat?

El futur de la Fòrmula 1, a la cruïlla

Entrem al segon any de la Fórmula 1 sota el domini de Liberty Media i tant per circumstàncies pròpies com per factors externs, el 2018 pot ser un any decisiu pel que fa a motllar el futur de la categoria.

Entre els factors interns podem comptar per exemple amb la futura reglamentació de motors que ha d'entrar en vigor el 2021. Els motors V6 turbo híbrids son obres d'enginyeria espectaculars, però aquestes normes no han contribuït a fer entrar més fabricants al campionat (només Honda ha tornat) ni tampoc han estat unes regles que hagin ajudat a l'espectacle, donades les dificultats que Honda i en part Renault han tingut per acostar-se al nivell de Mercedes i Ferrari.
Un altre factor intern serà la distribució dels diners, molt desigual en el que és un esport molt car d'accedir-hi. Liberty vol corregir aquestes desigualtats, però els equips beneficiats fins ara no voldran perdre els seus privilegis així com així. A més, la Fórmula 1 segueix sent excessivament cara, amb inversions necessàries de 80 a 100 milions d'euros tant sols per participar.
I no volem oblidar-nos de fets més sentimentals com l'aspecte dels cotxes i el lleig halo... Hi ha una certa desafecció entre els aficionats més clàssics pels canvis sovint impulsius i no ben entesos.

Pel que fa als fets externs, altres categories com la Fórmula E o l'IndyCar estan apostant per camins diferents per ser rellevants; el campionat elèctric presenta un monoplaça futurista i únic per a tots fomentant la competència únicament en unitats de potència per mantenir les carreres interessants, mentre que els americans han anat a fer un cotxe atractiu que a més se li pot afegir un parabrisa protector de l'habitacle molt més estètic, en un procés que fins al moment sembla més sensat i clar que el de la Fórmula 1.
La F1 haurà de vigilar que aquests certàmens no l'avancin per la dreta ja sigui en involucració de fabricants, en qualitat de la competició o simplement per ser més atractives als ulls dels aficionats des d'un punt estètic.

Així doncs, creiem que per a un futur sostenible la Fórmula 1 ha de trobar una fórmula reglamentària que mantingui credencials "netes", amb hibridació però que també permeti unes unitats de potència més assequibles, per a no dependre exclusivament dels fabricants. Al mateix temps, s'han de reduir els costos i equilibrar els diners que es reparteixen als equips: un campionat amb més cotxes, més cotxes competitius en total i més barats també serà més accessible per als potencials patrocinadors.
Però el que farà populars de nou les curses serà l'acció en pista. Mentre mantinguem uns cotxes tant dependents de l'aerodinàmica amb uns alerons davanters amb desenes d'elements, als pilots els seguirà costant lluitar els uns amb els altres.
L'estètica és important, però més important és encara oferir un bon producte a la pista, i això de moment no s'està arreglant.

Les fletxes de plata, favorites

Plantar cara als Mercedes

Arriba la cinquena temporada dels motors V6 turbo: serà el cinquè any consecutiu de domini per a Mercedes?
Les fletxes de plata, amb bandera alemanya però des de les bases britàniques de Brackley i Brixworth han dominat totalment l'època turbo. Es podria dir que la temporada passada Ferrari i Sebastian Vettel van estar més a prop que mai de destronar-los, però tot i unes certes dificultats a principi d'any, finalment la marca germànica va sumar el seu quart títol consecutiu amb Lewis Hamilton guanyant el seu quart títol i tercer amb l'estrella de tres puntes.

Evidentment no es pot demanar que Mercedes faci una tasca més dolenta de la que han vingut fent fins ara; com en els temps de Michael Schumacher i Ferrari, són els altres els que han de posar-se a l'alçada, ser tant fiables, exprémer el motor i fer aturades i estratègies guanyadores. Però està clar que aniria bé que la cosa estigués més igualada.

Malgrat estar veient un equip i uns esportistes al màxim nivell, tots els dominis acaben cansant, i és hora que Ferrari i Red Bull plantin cara de veritat, no només quan els circuits els siguin propicis.

I qui diu Ferrari i Red Bull diu la resta d'equips. La temporada passada la distància entre els tres primers i "els altres" es va eixamplar.
Si bé part d'aquesta distància es justifica per les diferències pressupostàries, val a dir que cal esperar que Renault, McLaren i Williams facin una millor feina de la que han vingut fent fins al moment.

Som a ben pocs dies de descobrir la nova temporada: que la competició ens faci oblidar els problemes quotidians i també la presència de l'halo!

Canvis normatius - 5

Canvis tècnics

· Aquest any els equips hauran de fer la temporada sencera amb 3 motors de combustió interna, 3 unitats de motor generadores de calor (MGU-H), 3 turbos, 2 unitats de motor generadores d'energia cinètica (MGU-K), 2 bateries de càrrega i 2 unitats de control electrònic, en comptes de les 4 de tots els elements de les que disposaven l'any passat.

· Després de diverses proves amb tres sistemes diferents, tots els cotxes hauran de portar el polèmic sistema de protecció de l'habitacle anomenat Halo. Els equips podran muntar-hi apèndixs aerodinàmics fins a un màxim de 20 mm per sobre del dispositiu.

· El pes mínim dels monoplaces ha pujat fins als 734 quilos, 6 quilos més que al 2017 per afegir l'halo, però el sistema de protecció pesa aproximadament 15 quilos, cosa que pot causar dificultats als pilots més grans i més pesats.
Val la pena mencionar que per al 2019 s'està plantejant introduir un pes mínim per al pilot de 80 quilos, per mirar de contrarestar el perjudici als pilots més alts. Els pilots només van ser comptats com a pes total des de 1995, quan el pes del cotxe va pujar 80 quilos fins als 595. Es destacable mencionar que en 23 anys el pes dels cotxes ha pujat 139 quilos...

· S'han prohibit els alerons en forma de T i les aletes de tauró, malgrat que alguns equips les volien mantenir per augmentar l'espai per als patrocinadors al cotxe. En tot cas, és probable que veiem alguna ala T a la part baixa de la tapa del motor, zona on encara és permesa la instal·lació d'aquests dispositius.

· També s'ha limitat el consum d'oli a 0,6 litres per cada 100 quilòmetres, per evitar l'ús de l'oli com a combustible per a obtenir més potència. La quantitat d'oli que porta el cotxe haurà de ser declarada abans de cada GP.

· Finalment, s'han prohibit sistemes de suspensió que permetien canviar lleugerament l'alçada del cotxe mitjançant un enllaç mecànic a través del braç de suspensió que aguanta el cub de la roda.

Canvis esportius

· Canvis en les penalitzacions a la graella. Si un equip sobrepassa el límit de 3 o 2 parts de la unitat de potència, rebrà 5 posicions de penalització a la graella, fins a un màxim de 15 (o el canvi de 3 parts). Si se sumen més posicions, el cotxe serà enviat al fons de la graella, i si més d'un cotxe ha de ser enviat al fons de la graella, les posicions es decidiran per l'ordre en el que s'han fet els canvis.

· Pirelli afegeix dos nous compostos de sec a la tria que els equips podran fer abans de cada gran premi, si bé, com al 2017, Pirelli especificarà quins tres pneumàtics podran escollir els equips.
Els nous compostos són el superdur i l'hipertou, si bé tots els compostos seran aquest any més tous que els de l'any passat, per mirar d'encoratjar més aturades a les curses.

· Les normes referents a les sortides seran més dures al 2018. Els comissaris podran aplicar penalitzacions encara que el sistema automàtic no detecti cap falta. Aquesta norma s'ha canviat després que Sebastian Vettel posicionés el seu cotxe fora de l'abast del sensor a Xina i Valtteri Bottas fes una sortida al límit de les reaccions humanes a Àustria.

· La FIA ha fet canvis relatius al sistema de punts per superllicència, rebaixant el valor dels campionats de Fórmula 3 europea, Fórmula E, el WEC , la Fórmula V8 3.5, la SuperFórmula japonesa i la GP3 i corregint alguna puntuació inferior dels mateixos.

· A més la FIA ha fet més difícil participar en sessions de divendres, promocionant als pilots de F2: per a la primera ocasió els pilots hauran d'haver disputat sis curses de F2 o tenir 25 punts a la superllicència, mentre que a la segona i successives hauran d'haver fet una temporada sencera de F2 o tenir els 25 punts.

6 – Guia ràpida: Pilots

Mercedes F1 W09 EQ Power+

44 HAM

77 BOT

Ferrari SF71H

5 VET

7 RAI

Red Bull RB14-TAG Heuer

3 RIC

33 VER

Force India VJM11-Mercedes

11 PER

31 OCO

Williams FW41-Mercedes

18 STR

35 SIR

Renault R.S.18

27 HUL

55 SAI

Toro Rosso STR13-Honda

10 GAS

28 HAR

Haas VF-18-Ferrari

8 GRO

20 MAG

McLaren MCL33-Renault

14 ALO

2 VAN

Sauber C37-Ferrari

9 ERI

16 LEC

Guia ràpida: Calendari – 7

1	AU	25/3	07.10
2	BH	8/4	17.10
3	CN	15/4	08.10
4	AZ	29/4	14.10
5	E	13/5	15.10
6	MO	27/5	15.10
7	CA	10/6	20.10
8	F	24/6	16.10
9	Ö	1/7	15.10
10	GB	8/7	15.10
11	D	22/7	15.10
12	H	29/7	15.10
13	B	26/8	15.10
14	I	2/9	15.10
15	SG	16/9	14.10
16	RU	30/9	13.10
17	J	7/10	07.10
18	US	21/10	20.10
19	MX	28/10	21.10
20	BR	11/11	18.10
21	AD	25/11	14.10

8 – Pretemporada

Test 1

	Pilot	Equip	26-2	Pn	27-2	Pn	28-2	Pn	1-3	Pn	V. totals
1	Lewis Hamilton	Mercedes	1'22.327	M					**1'19.333**	**M**	94
2	Sebastian Vettel	Ferrari			**1'19.673**	**T**			1'20.241	T	218
3	Stoffel Vandoorne	McLaren			1'20.325	HT			1'19.854	HT	147
4	Valtteri Bottas	Mercedes	1'20.349	M	1'19.976	M			1'22.789	M	212
5	Daniel Ricciardo	Red Bull	**1'20.179**	**M**							107
6	Kevin Magnussen	Haas			1'22.727	T			1'20.317	ST	132
7	Max Verstappen	Red Bull			1'20.326	M			1'22.058	T	102
8	Kimi Räikkönen	Ferrari	1'20.506	T							80
9	Nico Hülkenberg	Renault	1'20.547	M					1'22.507	T	122
10	Fernando Alonso	McLaren	1'22.354	ST			**2'18.545**	W	1'20.929	ST	113
11	Carlos Sainz Jr	Renault	1'22.168	T	1'21.212	T			1'20.940	M	151
12	Lance Stroll	Williams	1'22.452	T					1'21.142	T	100
13	Pierre Gasly	Toro Rosso			1'21.318	T			1'22.134	ST	229
14	Robert Kubica	Williams			1'21.495	T					49
15	Sergey Sirotkin	Williams	1'44.148	T	1'21.822	T			1'31.979	I	127
16	Esteban Ocon	Force India			1'21.841	T					79
17	Sergio Pérez	Force India							1'21.963	T	65
18	Brendon Hartley	Toro Rosso	1'22.371	T							95
19	Romain Grosjean	Haas	1'22.578	T							55
20	Charles Leclerc	Sauber			1'22.721	t			1'22.808	T	140
21	Marcus Ericsson	Sauber	1'23.408	T					1'23.825	ST	143
22	Nikita Mazepin	Force India	1'25.628	M							22

Test 2

	Pilot	Equip	6-3	Pn	7-3	Pn	8-3	Pn	9-3	Pn	V. totals
1	Sebastian Vettel	Ferrari	**1'20.396**	M	1'19.541	T	**1'17.182**	**HT**			425
2	Kimi Räikkönen	Ferrari			1'20.242	T			**1'17.221**	**HT**	206
3	Fernando Alonso	McLaren			1'19.856	HT			1'17.794	HT	150
4	Daniel Ricciardo	Red Bull			**1'18.047**	HT			1'18.327	ST	257
5	Carlos Sainz Jr	Renault	1'21.455	T	1'20.042		1'18.725	HT	1'18.092	HT	293
6	Kevin Magnussen	Haas	1'21.298	T			1'18.360	ST			248
7	Pierre Gasly	Toro Rosso	1'20.973	T			1'18.363	HT			223
8	Lewis Hamilton	Mercedes	1'20.808	T	1'18.400	UT	1'19.296	M	1'19.464	ST	362
9	Romain Grosjean	Haas			1'20.237	T			1'18.412	UT	259
10	Valtteri Bottas	Mercedes	1'20.596	T	1'18.560	UT	1'19.532	M	1'18.825	M	372
11	Nico Hülkenberg	Renault	1'21.432	M	1'20.758	**ST**	1'18.675	HT			229
12	Stoffel Vandoorne	McLaren	1'21.946	ST			1'18.855	HT			199
13	Brendon Hartley	Toro Rosso			1'19.823	HT			1'18.949	HT	275
14	Esteban Ocon	Force India			1'20.805	T			1'18.967	HT	293
15	Charles Leclerc	Sauber			1'20.919	ST			1'19.118	HT	235
16	Sergey Sirotkin	Williams	1'21.588	T	1'22.350	T			1'19.189	T	227
17	Marcus Ericsson	Sauber	1'21.706	ST			1'19.244	HT			268
18	Robert Kubica	Williams					1'19.629	ST			73
19	Sergio Pérez	Force India	1'21.643	T			1'19.634	HT			252
20	Max Verstappen	Red Bull	1'20.649	M			1'19.682	T			317
21	Lance Stroll	Williams	1'22.937	HT	1'20.349	T	1'20.262	UT	1'19.954	T	239

Els entrenaments de pretemporada van tenir lloc com és habitual al Circuit de Barcelona-Catalunya. La primera setmana, però, es va veure afectada per l'onada de fred siberià, amb neu caient al traçat entre dimarts i dimecres i temperatures baixíssimes el tercer dia, que va obligar a la majoria d'equips a donar el dia per perdut.

Aquest fet va provocar queixes dels equips, però entre ells no es van posar d'acord per canviar dates i, al capdavall, la segona setmana va ser òptima en termes de condicions i temperatura de pista.

Com sempre costa treure'n l'aigua clara: segons la diferència entre compostos que Pirelli ha anunciat, el Haas de Kevin Magnussen hauria fet la millor volta (1'17.0), si al seu temps d'1'18.360 amb els supertous li restem la diferència d'1.3 segons que té amb l'hipertou, amb el qual Sebastian Vettel va marcar el temps més ràpid dels test amb un 1'17.182.

Però sembla poc probable que Haas arribi a Austràlia i faci la pole, així que com sempre ens hem de centrar en comprovar que tant Mercedes com Ferrari han liderat en l'apartat de voltes completades. Destacar també les 822 voltes completades per Toro Rosso amb el motor Honda (tercer equip en el total), mentre que McLaren, per diverses causes aquest cop no imputables als nipons, ha tornat a ser l'equip que menys voltes ha fet.

Equips 2018 - 9

Mercedes 10
Ferrari 16
Red Bull 22
Force India 28
Williams 34
Renault 40
Toro Rosso 46
Haas 52
McLaren 58
Sauber 64

10 - Mercedes

Quatre temporades de motors V6 turbo híbrids, i quatre títols de pilots i contructors per a Mercedes.

El domini de la marca alemanya no sembla tenir aturador. L'any passat podria haver estat un any problemàtic, amb la marxa sobtada de Nico Rosberg i la més anunciada de Paddy Lowe, i també el canvi normatiu, el més gran des del 2009.

És cert que l'equip va patir la temporada passada en algunes curses. Toto Wolff va qualificar el W08 EQ Power+ com a "diva", donat que era difícil trobar el punt més adequat de posada a punt. Lewis Hamilton va patir en algunes curses a principi de temporada, particularment a Mònaco, mentre que Valtteri Bottas va perdre's una mica al tercer quart de la temporada. Però el resultat final, amb títol per a Hamilton, campionat de constructors i Bottas només a 13 punts del subcampionat, va ser més que satisfactori.
I compte amb el que pugui passar aquesta temporada. Si Mercedes hagués tingut un altre any plàcid, potser els homes de Brackley i Brixworth s'haurien relaxat, però en un vídeo promocional el director tècnic James Allison anunciava que els nous pontons podien valer 0,25 segons tots sols.

Serà doncs el 2018 com el 2004? Si recordem aquell any, Ferrari va dominar absolutament després d'haver passat un 2003 on per ben poc se li escapen els títols de pilots i constructors.
I Mercedes té la capacitat de dominar com ja ho va fer entre 2014 i 2016, ara que Bottas ja està assentat a l'equip. Però també és cert que quan es té tant avantatge, arriba un punt on ja costa molt més millorar. Mentre tu trobes potser una centèsima de segon, els teus rivals encara et van recuperant mig segon perquè partir de molt enrere.
Però apostar contra la marca alemanya, ara per ara, no sembla una opció rentable. Tradicionalment els grans dominis de la Fórmula 1 com van ser els de Red Bull, Ferrari, o fins i tot Williams i McLaren només es van acabar a cop de nou canvi normatiu, i fins al 2021 no està planejat substituir els motors actuals...

Mercedes - 11

Fundació: 1926
Llicència: Alemanya
Seus: Brackley i Brixworth, Regne Unit
Tercer pilot: George Russell (GB) i Pascal Wehrlein (D)

Cotxe: Mercedes W09 EQ Power+
Motor: Mercedes M09 EQ Power+
Benzina: Petronas
Lubricants: Petronas
Llandes: OZ

Patrocinadors: Petronas, Epson, UBS, Puma, Monster, IWC Schaffhausen, Ebmpapst, Qualcomm, Tommy Hilfiger, Wihuri, Tibco, Bose

Web: mercedesamgf1.com

1r gran premi: França 1954
50è gran premi: Brasil 2011
100è gran premi: Hongria 2014
150è gran premi: Xina 2017

1r punt: Rosberg, BAH 10

1r podi: Fangio, F 54
50è podi: Hamilton, H 14
100è podi: Rosberg, CN 16
150è podi: Hamilton, US 17

1a victòria: Fangio, F 54
50a victòria: Hamilton, MO 16

1a pole: Fangio, F 54
50a pole: Rosberg, US 15

1a primera fila: Fangio, F 54
50a primera fila Rosberg, CA 14
100a primera fila: Rosberg, BR 15
150a primera fila: Hamilton, I 17

1a volta ràpida: Herrmann, F 54
50a volta ràpida: Hamilton, E 17

Propietari i director executiu

Toto Wolff

Torger Christian Wolff, més conegut com a Toto, va néixer a Viena, Àustria, el 12 de gener de 1972.
Amb 20 anys va fer les seves primeres curses a la Fórmula Ford austríaca, però amb tant sols 26 va fundar la seva primera empresa d'inversions, camp en el que realment ha tingut èxit.
Va crear-ne una altra el 2004 i inicialment va invertir en empreses tecnològiques, per més tard passar a la seva passió, el motor.

Té interessos a HWA AG, l'empresa que duu els programes esportius de Mercedes com poden ser el DTM i les curses de GT; també té part de BRR Rallye Racing, empresa especialitzada en peces per a cotxes de ral·li, i és co-propietari també (amb Mika Häkkinen) d'una empresa de management de pilots, entre els quals hi ha Bruno Spengler o el propi Valtteri Bottas.
Wolff va entrar a la Fórmula 1 per primer cop comprant una part de l'equip Williams l'any 2009 i essent anomenat director executiu el 2012; però un any més tard va deixar Williams per a comprar un 30% de l'equip Mercedes i ser-ne anomenat director executiu, a més de ser el cap visible de l'escuderia, amb la qual ha obtingut grans èxits.

Propietari i director no executiu

Niki Lauda

Andreas Nikolaus Lauda és també austríac com Wolff. Nascut el 22 de febrer de 1949, Niki Lauda és òbviament més conegut com a tricampió del món de Fórmula 1 els anys 1975, 1977 i 1984 amb Ferrari i McLaren.
Ja el primer cop que es va retirar Lauda va fundar una línia aèria, Lauda Air, que va vendre a Austrian Airlines el 1999. La companyia només va tenir un accident mortal el 1991 a Tailàndia, i quan Lauda va intentar en un simulador de Boeing replicar les condicions de l'accident 15 vegades mai ho va aconseguir. Lauda va dir a Boeing que si era segur volar ell mateix faria un vol; Boeing va veure's obligada a dir que no era segur i a modificar aparells.
Va fundar-ne una altra el 2003, Niki, que va ser venuda el 2011 i que tot just ha recuperat el propi Lauda.
I a la Fórmula 1 també ha tingut papers destacats. El 1993 Luca di Montezemolo, que havia estat el seu cap d'equip als 70, va recuperar-lo com a conseller per a Ferrari. Anys més tard, Jaguar el va fitxar per a dirigir l'equip però el 2002 van fer-lo fora, fins al seu rol actual a Mercedes, on va començar-hi el 2013.

12 - Lewis Hamilton

Nom: Lewis Carl Davidson Hamilton
Nascut a: Tewin, Regne Unit
Data de naixement: 7 de gener de 1985 (33)
Estatura: 1,74 m
Pes: 66 kg
Estat civil: solter
Web: lewishamilton.com

Debut: 2007
Presències: 208
Grans premis: 208
Títols: 4 (2008 2014 2015 2017)
Victòries: 62
Pole positions: 72
Primera fila: 118
Voltes ràpides: 38
Podis: 117
Punts: 2610

1r punt: Austràlia 2007
1r podi: Austràlia 2007
1a victòria: Canadà 2007
1a pole: Canadà 2007
1a volta ràpida: Malàisia 2007

44

Lewis Hamilton va entrar als annals de la història el 2017. Rècord de poles, rècord de primeres files, i entrant al selecte club dels pilots amb més de tres títols, format només per Fangio, Prost, Schumacher i Vettel.
Com li passa sovint, la seva temporada va tenir dues meitats molt marcades. Un inici un pèl dubitatiu amb un Valtteri Bottas que li plantava cara i una Ferrari molt forta, però una segona part devastadora que el va fer mereixedor del seu quart títol.
Hamilton va acusar les dificultats inicials a la impredictibilitat del Mercedes a l'hora de ser configurat per a cada circuit, tot i que la pressió de Vettel també va fer que l'equip no anés tant sobrat.
El que és cert es que Hamilton de moment no es cansa de guanyar. Si té un cotxe i un ambient favorable –i amb Bottas viu molt més tranquil que amb Rosberg- l'anglès pot dominar el campionat i pot seguir dominant fins que ell o Mercedes es cansin. Veurem qui planta cara al que ha de ser considerat com a gran favorit per a la temporada 2018.

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
95-00	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2001	FR UK W	Manor Motorsport	5è	-	4	-	-	-	-
2002	FR UK 2.0	Manor Motorsport	3r	274	13	3	3	5	7
	FR Euro 2.0	Manor Motorsport	5è	92	4	1	1	1	3
2003	FR UK 2.0	Manor Motorsport	Campió	419	15	10	11	9	13
	FR Euro 2.0	Manor Motorsport	12è	24	1	-	-	-	1
2004	F3 Euroseries	Manor Motorsport	5è	69	20	1	1	2	5
2005	F3 Euroseries	ASM Formule 3	Campió	172	20	15	13	10	17
2006	GP2	ART Grand Prix	Campió	114	21	5	1	7	14
2007	F1	McLaren-Mercedes	2n	109	17	4	6	2	12
2008	F1	McLaren-Mercedes	Campió	98	18	5	7	1	10
2009	F1	McLaren-Mercedes	5è	49	17	2	4	-	5
2010	F1	McLaren-Mercedes	4t	240	19	3	1	5	9
2011	F1	McLaren-Mercedes	5è	226	19	3	1	3	6
2012	F1	McLaren-Mercedes	4t	190	20	4	7	1	7
2013	F1	Mercedes	4t	189	19	1	5	1	5
2014	F1	Mercedes	Campió	384	19	11	7	7	16
2015	F1	Mercedes	Campió	381	19	10	11	8	17
2016	F1	Mercedes	2n	380	21	10	12	3	17
2017	F1	Mercedes	Campió	363	20	9	11	7	13

Valtteri Bottas - 13

Nom: Valtteri Bottas
Nascut a: Nastola, Finlàndia
Data de naixement: 28 d'agost de 1989 (28)
Estatura: 1,73 m
Pes: 70 kg
Estat civil: casat
Web: valtteribottas.com

Debut: 2013
Presències: 113
Grans premis: 97
Títols: 0
Victòries: 3
Pole positions: 4
Primera fila: 8
Voltes ràpides: 3
Podis: 22
Punts: 716

1r punt: Estats Units 2013
1r podi: Àustria 2014
1a victòria: Rússia 2017
1a pole: Bahrain 2017
1a volta ràpida: Rússia 2014

77

Any important per a Valtteri Bottas. Després d'aconseguir la promoció a Mercedes amb la retirada sobtada de Nico Rosberg, el finlandès va complir les expectatives i va aconseguir ser renovat per al 2018, però només un any.
Per tant Mercedes manté les opcions d'anar a buscar a algun altre pilot si considera que n'hi ha algun de millor que Bottas. És a les mans de l'ex-pilot de Williams aconseguir acostar-se més sovint al nivell del seu company Lewis Hamilton i superar-lo, cosa que va fer en poques ocasions la temporada passada.
Sembla que quan el cotxe era més complicat de conduir Bottas es va adaptar millor a les dificultats que Hamilton, destacant els casos de Rússia i Mònaco, així que potser si les coses no són fàcils per a les fletxes de plata Bottas podrà marcar les diferències amb el seu company. Però si Hamilton es troba confortable i el domina, Bottas podria seguir el camí del seu compatriota Heikki Kovalainen, que mai va fer ombra al britànic...

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2002	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2003	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2004	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2005	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2006	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2007	FR 2.0 NEC	Koiranen Bros. Motorsport	3r	279	16	2	2	3	6
	FR 2.0 UK Win	AKA Cobra	No elegible		4	3	-	1	4
2008	FR 2.0 Euro	Motopark Academy	Campió	365	14	12	13	12	12
	FR 2.0 NEC	Motopark Academy	Campió	139	14	5	7	4	10
2009	F3 Euroseries	ART Grand Prix	3r	62	20	-	2	1	6
	British F3	ART Grand Prix	No elegible		4	-	-	-	1
2010	F3 Euroseries	ART Grand Prix	3r	74	18	2	1	4	8
2011	British F3	Double R Racing	17è	17	3	1	-	1	1
	GP3	ART Grand Prix	Campió	62	16	4	1	3	7
2012	Provador	Williams-Renault	-	-	-	-	-	-	-
2013	**F1**	**Williams-Renault**	**17è**	**4**	**19**	**-**	**-**	**-**	**-**
2014	**F1**	**Williams-Mercedes**	**4t**	**186**	**19**	**-**	**-**	**1**	**6**
2015	**F1**	**Williams-Mercedes**	**5è**	**136**	**18**	**-**	**-**	**-**	**2**
2016	**F1**	**Williams-Mercedes**	**8è**	**85**	**21**	**-**	**-**	**-**	**1**
2017	F1	Mercedes	3r	305	20	3	4	2	13

14 - Mercedes

Mercedes va competir durant dues temporades als anys 50 i va deixar la competició. L'actual equip Mercedes té les seves arrels en l'històric equip de Ken Tyrrell, que va existir durant 30 anys. BAR va comprar la llicència de l'equip Tyrrell l'any 1999. Honda va comprar BAR el 2006 i va vendre l'equip a Ross Brawn el 2009, que al seu torn el va vendre a Mercedes un any després.
Tot i les poques temporades a la Fórmula 1 en total, Mercedes va ser pionera de l'esport. Les dues marques que van unir-se per crear Mercedes-Benz van ser protagonistes, amb un Benz participant a la primera cursa de la història, la París-Rouen de 1984, i un Daimler vencent al GP de França de 1914.
Amb la fusió el 1926, Mercedes va viure una primera època daurada amb les fletxes platejades i els campionats d'Europa dels anys 30, on juntament amb Auto Union van dominar les curses fortament finançats per el tercer Reich i amb Alfred Neubauer i Rudolf Caracciola com a grans protagonistes.
Neubauer tornaria a ser el cap d'equip al retorn dels anys 50 amb Fangio i Moss, però l'accident de Pierre "Levegh" a Le Mans el 1955 provocant més de 80 morts va causar la retirada de la marca.
Mercedes només tornaria oficialment als 80 al mundial de resistència, i el 1994 tornaria a la F1 com a subministrador de motors. Des de llavors és present al campionat i des del 2010 amb equip propi.

1926: Fundació de la marca

1954: Debut a la Fórmula 1 i primer títol mundial

1955: Abandonen la Fórmula 1

1968: Ken Tyrrell entra a la Fórmula 1 amb Matra

1993: Mercedes torna a la Fórmula 1 com a proveïdor de motors

1997: Tyrrell és venut a British American Tobacco

1999: Debuta l'equip BAR

2006: Honda compra BAR

2009: Honda marxa i ven l'equip a Ross Brawn, que guanya el títol

2010: Mercedes li compra l'equip a Brawn

Avui dia els números de Fangio (dreta) són baixos en comparació amb els de Hamilton, però l'argentí va guanyar el 75% de les curses que va fer amb Mercedes!

4	2014 2015 2016 2017	Títols de constructors
6	Fangio 1954 1955, Rosberg 2016, Hamilton 2014 2015 2017,	Títols de pilots
168	Rosberg 136, Hamilton 98, Schumacher 58, Bottas 20, Fangio 12, Kling 11, Herrmann i Moss 6, Taruffi 2, Lang i Simon 1	Grans premis
76	Hamilton 41, Rosberg 23, Fangio 8, Bottas 3, Moss 1	Victòries
88	Hamilton 46, Rosberg 30, Fangio 7, Bottas 4, Moss 1	Pole Positions
156	Hamilton 70, Rosberg 60, Fangio 12, Moss i Bottas 5, Kling 3, Schumacher 1	Primeres files
56	Hamilton 26, Rosberg 18, Fangio 5, Moss i Bottas 2, Herrmann, Kling i Schumacher 1	Voltes ràpides
154	Hamilton 68, Rosberg 55, Bottas 13, Fangio 10, Moss 3, Kling 2, Herrmann, Taruffi i Schumacher 1	Podis
3857,14	Hamilton 1697, Rosberg 1519, Bottas 305, Schumacher 197, Fangio 81,14, Moss 23, Kling 17, Herrmann i Taruffi 9	Punts de pilots
3718	Mercedes W07 765, Mercedes W06 703, Mercedes W05 701, Mercedes W08 668, Mercedes W04 360, Mercedes W01 214...	Punts de constructors

Mercedes - 15

Any	Pilots	Xassís	Motor	Pos	Pts	Vict	PP	VR
1954	Fangio – Kling – Herrmann – Lang	Mercedes W196	Mercedes	-	-	4	4	4
1955	Fangio – Moss – Kling – Herrmann...	Mercedes W196	Mercedes	-	-	5	4	5
	Marxa Mercedes el 1955 / Tyrrell debuta a la F1 el 1968							
1968	Stewart – Beltoise – Servoz-Gavin	Matra MS7/MS9/MS10	Ford	Tercer	45	3	-	3
1969	Stewart – Beltoise – Servoz-Gavin	Ma. MS10/MS80/MS84	Ford	Campió	66	6	2	6
1970	Stewart – Servoz-Gavin – Cévert	March 701/Tyrrell 001	Ford	-	28	1	4	-
1971	Stewart – Cévert – Revson	Tyrrell 001/002/003	Ford	Campió	73	7	6	4
1972	Stewart – Cévert – Depailler	Tyrrell 002/3/4/5/6	Ford	Segon	51	4	2	4
1973	Stewart – Cévert – Amon	Tyrrell 005/006	Ford	Segon	82	5	3	2
1974	3. Scheckter – 4. Depailler	Tyrrell 005/006/007	Ford	Tercer	52	2	1	3
1975	3. Scheckter – 4. Depailler – 15. Jabouille...	Tyrrell 007	Ford	Cinquè	25	1	-	1
1976	3. Scheckter – 4. Depailler	Tyrrell P34	Ford	Tercer	71	1	1	2
1977	3. Peterson – 4. Depailler	Tyrrell P34	Ford	Sisè	27	-	-	1
1978	3. Pironi – 4. Depailler	Tyrrell 008	Ford	Quart	38	1	-	-
1979	3. Pironi – 4. Jarier/Lees – 33. Daly	Tyrrell 009	Ford	Cinquè	28	-	-	-
1980	3. Jarier – 4. Daly – 43. Thackwell	Tyrrell 009/010	Ford	Sisè	12	-	-	-
1981	3. Cheever – 4. Cogan/Zunino/Alboreto	Tyrrell 010/011	Ford	Desè	10	-	-	-
1982	3. Alboreto – 4. Borgudd/Henton	Tyrrell 011	Ford	Sisè	15	1	-	2
1983	3. Alboreto – 4. Sullivan	Tyrrell 011/012	Ford	Setè	12	1	-	-
1984	3. Brundle/Johansson – 4. Bellof/Thackwell	Tyrrell 012	Ford	*	0	-	-	-
1985	3. Brundle/Johansson – 4. Bellof/Capelli...	Tyrrell 012/014	Ford/Renault	9è/10è	4/3	-	-	-
1986	3. Brundle – 4. Streiff	Tyrrell 015	Renault	Setè	11	-	-	-
1987	3. Palmer – 4. Streiff	Tyrrell DG016	Ford	Sisè	11	-	-	-
1988	3. Palmer – 4. Bailey	Tyrrell 017	Ford	Vuitè	5	-	-	-
1989	3. Palmer – 4. Alboreto/Alesi/Herbert	Tyrrell 017B/018	Ford	Cinquè	16	-	-	1
1990	3. Nakajima – 4. Alesi	Tyrrell 019	Ford	Cinquè	16	-	-	-
1991	3. Nakajima – 4. Modena	Tyrrell 020	Honda	Sisè	12	-	-	-
1992	3. Grouillard – 4. de Cesaris	Tyrrell 020B	Ilmor	Sisè	8	-	-	-
1993	3. Katayama – 4. de Cesaris	Tyrrell 020C/021	Yamaha	-	0	-	-	-
1994	3. Katayama – 4. Blundell	Tyrrell 022	Yamaha	Setè	13	-	-	-
1995	3. Katayama/Tarquini – 4. Salo	Tyrrell 023	Yamaha	Novè	5	-	-	-
1996	18. Katayama – 19. Salo	Tyrrell 024	Yamaha	Vuitè	5	-	-	-
1997	18. Verstappen – 19. Salo	Tyrrell 025	Ford	Desè	2	-	-	-
1998	20. Rosset – 21. Takagi	Tyrrell 026	Ford	-	0	-	-	-
	BAR compra el lloc de Tyrrell a finals de 1998							
1999	22. Villeneuve – 23. Zonta/Salo	BAR 001	Supertec	-	0	-	-	-
2000	22. Villeneuve – 23. Zonta	BAR 002	Honda	Cinquè	20	-	-	-
2001	9. Panis – 10. Villeneuve	BAR 003	Honda	Sisè	17	-	-	-
2002	11. Villeneuve – 12. Panis	BAR 004	Honda	Vuitè	7	-	-	-
2003	16. Villeneuve/Sato – 17. Button	BAR 005	Honda	Cinquè	26	-	-	-
2004	9. Button – 10. Sato	BAR 006	Honda	Segon	119	-	1	-
2005	3. Button – 4. Sato/Davidson	BAR 007	Honda	Sisè	38	-	1	-
	Honda compra BAR							
2006	11. Button – 12. Barrichello	Honda RA106	Honda	Quart	86	1	1	-
2007	7. Button – 8. Barrichello	Honda RA107	Honda	Vuité	6	-	-	-
2008	16. Button – 17. Barrichello	Honda RA108	Honda	Nové	14	-	-	-
	Honda es ven l'equip i Brawn el salva poc abans de començar							
2009	22. Button – 23. Barrichello	Brawn BGP001	Mercedes	Campió	172	8	5	4
	Mercedes compra l'equip a Brawn							
2010	3. M. Schumacher – 4. Rosberg	Mercedes W01	Mercedes	Quart	214	-	-	-
2011	7. M. Schumacher – 8. Rosberg	Mercedes W02	Mercedes	Quart	165	-	-	-
2012	7. M. Schumacher – 8. Rosberg	Mercedes W03	Mercedes	Cinquè	142	1	1	3
2013	9. Rosberg – 10. Hamilton	Mercedes W04	Mercedes	Segon	360	3	8	1
2014	6. Rosberg – 44. Hamilton	Mercedes W05 Hy.	Mercedes	Campió	701	16	18	12
2015	6. Rosberg – 44. Hamilton	Mercedes W06 Hy.	Mercedes	Campió	703	16	18	13
2016	6. Rosberg – 44. Hamilton	Mercedes W07 Hy.	Mercedes	Campió	765	19	20	9
2017	44. Hamilton – 77. Bottas	Mercedes W08 EQP+	Mercedes	Campió	668	12	15	9

Mostrem tots els anys des de la fundació de Tyrrell però les estadístiques només compten els resultats de Mercedes, en color turquesa.
*El 1984 Tyrrell va ser desqualificat del campionat per una infracció tècnica

16 -Ferrari

Tant a prop, però tant lluny la temporada passada.

Després de molts anys, Ferrari va tornar a lluitar pel títol de pilots. Seria forassenyat dir que l'Scuderia va tenir opcions al títol de constructors, però si podem dir que Sebastian Vettel va aguantar el pols durant gairebé tot l'any, només cedint a base d'avaries i del fatídic accident a Singapur.

Però de nou els títols van marxar, i ja fa 11 anys que no toquen les campanes a Maranello per celebrar un títol.
L'ànsia per tornar als èxits sol ser la pitjor enemiga de Ferrari, i tant Vettel com Kimi Räikkönen i l'equip en general hauran de mantenir el nivell de 2017, amb opcions clares de victòries i de plantar cara a Mercedes.
Räikkönen en particular ha de donar un últim pas endavant per almenys plantar cara a Valtteri Bottas en la batalla dels segons pilots i poder ajudar a Ferrari a lluitar pels constructors; Vettel només ha de calmar-se en alguns moments de tensió, com l'errada a Singapur o el xoc amb Hamilton a Baku.

Si les coses empitjoren aquest any, els italians tenen tendència a fer rodar caps, cosa que creiem que seria un error. Alguns periodistes han criticat l'hermetisme que s'ha imposat recentment a Ferrari, però si alguna cosa està fent bé Maurizio Arribavene és mantenir la moral de les tropes alta. Els pilots estan contents, l'equip tècnic treballa amb pau i més o menys aïllat, si bé a vegades les declaracions controvertides les fa el mateix president Sergio Marchionne.

Però potser Marchionne estarà més ocupat amenaçant amb la marxa de l'equip de la Fórmula 1 i amb la reentrada d'Alfa Romeo com a patrocinador de Sauber, i deixarà treballar els de vermell.
Sigui un ferrarista o no, sempre s'ha dit que una Ferrari forta ajuda a la Fórmula 1 i viceversa...

Ferrari - 17

Fundació: **1947**
Llicència: **Italiana**
Seu: **Maranello, Itàlia**
Tercers pilots: **Daniil Kvyat (RU), Marc Gené (E) i Antonio Giovinazzi (I)**

Cotxe: **Ferrari SF71H**
Motor: **Ferrari 062063**
Benzina: **Shell**
Lubricants: **Shell**
Llandes: **OZ**

Patrocinadors: **Philip Morris, Shell, Ray Ban, Alfa Romeo, Kaspersky, UPS, Lenovo, Weichai, Hublot, Mahle, OMR, AMD, Singha, Infor, Suisse, Experis, SKF, NGK, Magneti Marelli, Brembo, Puma, Riedel**

Web: **ferrari.com**

1r gran premi: **Mònaco 1950**
100è gran premi: **Alemanya 1963**
200è gran premi: **Brasil 1973**
300è gran premi: **Països Baixos 1979**
400è gran premi: **Detroit 1986**
500è gran premi: **Hongria 1992**
600è gran premi: **Bèlgica 1998**
700è gran premi: **Bèlgica 2004**
800è gran premi: **Turquia 2010**
900è gran premi: **Bèlgica 2015**

1r punt: **Musso, RA 58**

1r podi: **Ascari, MO 50**
100è podi: **Brooks, D 59**
200è podi: **Regazzoni, NL 75**
300è podi: **Alboreto, D 85**
400è podi: **Irvine, J 97**
500è podi: **Schumacher, H 02**
600è podi: **Räikkönen, CN 07**
700è podi: **Räikkönen, RU 16**

1a victòria: **González, GB 51**
100a victòria: **Prost, F 90**
200a victòria: **Räikkönen, CN 07**

1a pole: **González, GB 51**
100a pole: **Tambay, Ö 83**
200a pole: **Räikkönen, F 08**

1a primera fila: **Ascari, I 50**
100a primera fila: **Gurney, D 59**
200a primera fila: **Lauda, CA 74**
300a primera fila: **Schumacher, RA 96**
400a primera fila: **Schumacher, F 04**

1a volta ràpida: **Taruffi, CH 52**
100a volta ràpida: **Alboreto, EUR 84**
200a volta ràpida: **Räikkönen, GB 07**

Cap de la Gestione Sportiva

Maurizio Arrivabene

Maurizio Arrivabene, nascut el 7 de març de 1960 a Brescia, Itàlia és un home que podria sagnar Ferrari.
Tot i només dur 3 temporades com a cap d'equip de l'Scuderia, Arrivabene porta més de 30 anys de relació amb l'equip a través del seu treball com a responsable de màrqueting de Philip Morris, la companyia propietària de Marlboro.

No només la relació amb Marlboro, si no que fins i tot va conèixer la seva dona a Ferrari: Stefania Bocchi, cap de premsa que habitualment és al costat de Kimi Räikkönen a les entrevistes.
Explica el mateix Arrivabene que quan el van assignar com a responsable del patrocini de Marlboro a finals dels 80 va haver de visitar Maranello per ser "aprovat" per el Commendatore mateix, Enzo Ferrari.
En Maurizio va quedar tant parat a l'arribar amb els cotxes i els mecànics que un cop a la reunió Ferrari tant sols va dir "Ja m'està bé". L'home que acompanyava Arrivabene va dir-li, "Però si ni tant sols el coneix", i l'Ingegnere li va dir "Sí, però he vist com mirava els cotxes..."
Si més no Arrivabene ha aconseguit revifar una Ferrari que semblava a punt de l'implosió el 2014, amb la marxa de Montezemolo i Stefano Domenicali i Marco Mattiacci passant a cobrar el finiquit.
Podrà l'equip tornar als títols sota el seu mandat?

Enginyer sènior

Jock Clear

Jock Clear va néixer a Portsmouth, Regne Unit, el 12 de setembre de 1963.
Va aconseguir el títol d'Enginyeria Mecànica el 1987 per la Universitat Herion-Watt d'Edinburg, i aviat va trobar feina al món del motor.
Va entrar a Lola com a enginyer de disseny, passant posteriorment a Benetton com a cap de disseny de compostos.
El 1992 va ser dissenyador de Leyton House, i el 1993 va iniciar una llarga carrera com a enginyer de cursa de diversos pilots.
El primer va ser Johnny Herbert a Lotus; el 1995 va fitxar per Williams on va tenir primer a David Coulthard i després a Jacques Villeneuve. Junts, van guanyar el títol de 1997.
Va seguir a Villeneuve a BAR el 1999, però va quedar-se per seguir sent enginyer, primer de Takuma Sato, després de Rubens Barrichello, fins i tot quan l'equip va passar a ser Honda l'any 2006 i Brawn la temporada 2009.

Amb l'entrada de Mercedes un any després, Clear va treballar amb Michael Schumacher, Nico Rosberg i Lewis Hamilton, col·laborant en el segon títol mundial del britànic. Però a finals de 2014 Ferrari va oferir-li un rol més superior, i ara Clear és el cap d'enginyeria, manant sobre els dos enginyers de cursa de Vettel i Räikkönen.

18 - Sebastian Vettel

Nom: **Sebastian Vettel**
Nascut a: **Heppenheim, Alemanya**
Data de naixement: **3 de juliol de 1987 (30)**
Estatura: **1,76 m**
Pes: **62 kg**
Estat civil: **en parella, dues filles**
Web: **sebastianvettel.de**

Debut: **2007**
Presències: **206**
Grans premis: **198**
Títols: **4 (2010, 2011, 2012 i 2013)**
Victòries: **47**
Pole positions: **50**
Pole positions: **99**
Voltes ràpides: **33**
Podis: **84**
Punts: **2425**

1r punt: **Estats Units 2007**
1r podi: **Itàlia 2008**
1a victòria: **Itàlia 2008**
1a pole: **Itàlia 2008**
1a volta ràpida: **Gran Bretanya 2009**

Sebastian Vettel va viure la temporada més competitiva des que va arribar a Ferrari, lluitant pel títol al tercer any. Al capdavall alguns errors en la presa de decisions i algunes avaries van frustrar la candidatura de l'alemany.
Per a l'any 2018 dues qüestions importants: podrà l'Scuderia mantenir el nivell de Mercedes i tornar a donar a Vettel un cotxe amb el que poder plantar cada a Hamilton?
I la segona i més important potser... podrà Vettel controlar els seus impulsos quan les coses no van bé? Baku va semblar un punt d'inflexió al campionat i la seva reacció va acabar costant-li una victòria. I també l'accident de Singapur podria ser considerat com un error seu per la impaciència d'una mala sortida comparada amb les del seu company i Max Verstappen.
Però també és cert que només ell va estar a l'alçada de Lewis Hamilton consistentment. Vettel ha demostrat que si el Ferrari de 2018 és bo, no se'l pot descomptar dels favorits.

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
00-01	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2002	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2003	FBMW ADAC	Eifelland Racing	2n	216	19	5	5	4	12
2004	FBMW ADAC	ADAC Berlin-Brandenburg	Campió	387	20	18	14	13	20
2005	F3 Euroseries	ASL-Mücke Motorsport	5è	63	20	-	-	1	6
	C. España F3	Racing Engineering	15è	8	1	-	-	-	1
2006	F3 Euroseries	ASM Formule 3	2n	75	20	4	1	5	9
	FRenault 3.5	Carlin Motorsport	15è	31	3	2	1	-	2
2007	FRenault 3.5	Carlin Motorsport	5è	74	7	1	1	1	4
	F1	BMW Sauber / Toro Rosso	14è	6	8	-	-	-	-
2008	F1	Toro Rosso-Ferrari	8è	35	18	1	1	-	1
2009	F1	Red Bull-Renault	2n	84	17	4	4	3	8
2010	F1	Red Bull-Renault	Campió	256	19	5	10	3	10
2011	F1	Red Bull-Renault	Campió	392	19	11	15	3	17
2012	F1	Red Bull Renault	Campió	281	20	5	6	6	10
2013	F1	Red Bull-Renault	Campió	397	19	13	9	7	16
2014	F1	Red Bull-Renault	5è	167	19	-	-	2	4
2015	F1	Ferrari	3r	278	19	3	1	1	13
2016	F1	Ferrari	4t	212	20	-	-	3	7
2017	F1	Ferrari	2n	317	20	5	4	5	13

Kimi Räikkönen - 19

Nom: **Kimi-Matias Räikkönen**
Nascut a: **Espoo, Finlàndia**
Data de naixement: **17 d'octubre de 1979 (38)**
Estatura: **1,75 m**
Pes: **62 kg**
Estat civil: **casat, dos fills**
Web: **kimiraikkonen.com**

Debut: **2001**
Grans premis: **273**
Grans premis: **270**
Títols: **1 (2007)**
Victòries: **20**
Pole positions: **17**
Primera fila: **39**
Voltes ràpides: **45**
Podis: **91**
Punts: **1565**

1r punt: **Austràlia 2001**
1r podi: **Austràlia 2002**
1a victòria: **Malàisia 2003**
1a pole: **Europa 2003**
1a volta ràpida: **Austràlia 2002**

Sobre el paper el 2017 va ser la millor temporada de Kimi Räikkönen a la seva segona etapa a Ferrari. El finès va estar més a prop que mai de tornar a guanyar una cursa, essent perjudicat per l'estratègia a Mònaco i actuant de perfecte escuder per a Vettel a Hongria. A més, Räikkönen va trencar amb una sequera de 9 anys sense una pole aconseguint-la precisament al Principat.
Sense entrar a comparar-lo amb Hamilton o Vettel, Räikkönen va fer bé el seu paper però va quedar a 100 punts del seu compatriota a Mercedes, Valtteri Bottas, cosa que va facilitar la feina dels alemanys al mundial de constructors. Val la pena mencionar que dels 4 abandonaments de Räikkönen cap va ser culpa seva, i en particular dos d'ells van ser col·lisions amb el propi Bottas.
Avui en dia la regularitat és la millor arma del finès; si millora les seves qualificacions podrà lluitar més sovint pels podis i les victòries. Si no, Leclerc i Giovinazzi esperen per ocupar el seu seient.

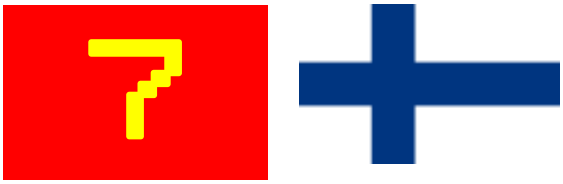

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
1999	*FR 2.0 UK Win*	*Manor Motorsport*	*Campió*	*40*	*4*	*4*	*4*	*-*	*4*
2000	*FR 2.0 Euro*	*Manor Motorsport*	*7è*	*62*	*2*	*2*	*2*	*1*	*2*
	FR 2.0 UK	*Manor Motorsport*	*Campió*	*316*	*10*	*7*	*6*	*7*	*10*
2001	**F1**	**Sauber-Petronas**	**10è**	**9**	**17**	**-**	**-**	**-**	**-**
2002	F1	McLaren-Mercedes	6è	24	17	-	-	1	4
2003	F1	McLaren-Mercedes	2n	91	16	1	2	3	10
2004	F1	McLaren-Mercedes	7è	45	18	1	1	2	4
2005	F1	McLaren-Mercedes	2n	112	19	7	5	10	12
2006	F1	McLaren-Mercedes	5è	65	18	-	3	3	6
2007	**F1**	**Ferrari**	**Campió**	**110**	**17**	**6**	**3**	**6**	**12**
2008	**F1**	**Ferrari**	**3r**	**75**	**18**	**2**	**2**	**10**	**9**
2009	**F1**	**Ferrari**	**6è**	**48**	**17**	**1**	**-**	**-**	**5**
2010	*World Rally C.*	*Citroën Junior Team*	*10è*	*25*	*11*	*-*	*-*	*1*	*-*
2011	*World Rally C.*	*Ice 1 Racing*	*10è*	*34*	*10*	*-*	*-*	*-*	*-*
2012	**F1**	**Lotus-Renault**	**3r**	**207**	**20**	**1**	**-**	**2**	**7**
2013	**F1**	**Lotus-Renault**	**5è**	**183**	**19**	**1**	**-**	**2**	**8**
2014	**F1**	**Ferrari**	**12è**	**55**	**19**	**-**	**-**	**1**	**-**
2015	**F1**	**Ferrari**	**4t**	**150**	**19**	**-**	**-**	**2**	**3**
2016	**F1**	**Ferrari**	**6è**	**186**	**21**	**-**	**-**	**1**	**4**
2017	**F1**	**Ferrari**	**4t**	**205**	**19**	**-**	**1**	**2**	**7**

20 - Ferrari

Ferrari és l'equip automobilístic més conegut del món. Els seus cotxes son objecte de desig i milers d'aficionats arreu del món porten el color vermell i l'escut del cavallino rampante.
Però gran part de l'atractiu de l'Scuderia ve a través del seu fundador. Enzo Ferrari va ser un home enigmàtic. Li agradava anomenar-se "agitador d'homes" i per acció o omissió s'envoltava d'un aura de misteri, amb aquelles ulleres negres que gairebé mai es treia.
Però abans de tota la glòria i els èxits, Ferrari va ser un pilot i més endavant va crear el seu propi equip privat per a fer córrer els Alfa Romeo i acabar sent l'equip oficial de la casa. La casa de Milà va fitxar-lo com a director esportiu però més tard va ser despatxat.
Després de la guerra i ja al mundial de Fórmula 1, Ferrari ja amb els seus propis cotxes derrotaria a Alfa Romeo i el Commendatore diria la famosa frase: "Vaig plorar llàgrimes d'alegria però també de tristesa, perquè era com haver assassinat la meva mare". Alfa marxaria i Ferrari construiria, entre accidents mortals i grans victòries, la seva llegenda.
Es deia que accentuava les rivalitats entre els seus pilots per fer-los rendir més; de tant en tant, amenaçava amb deixar-ho tot i retirar-se de les competicions. Va arribar al punt de no córrer amb el vermell d'Itàlia al final del 1964 perquè estava en plena discussió sobre l'homologació dels 250 GTO per part de la federació italiana, o de fabricar un Ferrari sota les normes de la IndyCar el 1986 per deixar clar que si feia falta se'n podia anar de la Fórmula 1 si no li feien cas.

1929: Enzo Ferrari funda l'Scuderia per fer córrer Alfa Romeos

1939-40: Ferrari es despatxat per Alfa Romeo i forma Auto Avio Costruzioni.

1947: Enzo Ferrari comença a construir cotxes amb el seu nom i a competir amb ells

1969: FIAT compra el 50% de Ferrari El 50% restant el manté Enzo Ferrari

1988: Mor Enzo Ferrari i FIAT augmenta la seva participació al 90%

1991: Ferrari subministra motors a un altre equip F1 per primer cop

2008: Ferrari subsministra cotxes i motors per al campionat A1GP

2014: Ferrari es desvincula de FIAT Chrysler Automobiles

2015: Sortida a borsa

Michael Schumacher (dreta) va marcar una època gloriosa per a l'Scuderia, que quedà reflexada als rècords tant de la Fórmula 1 com de la pròpia Ferrari.

16	1961 1964 1975 1976 1977 1979 1982 1983 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2007 2008
15	M. Schumacher 2000-04 Ascari 1952-53 Lauda 1975 1977 Fangio 1956 Hawthorn 1958 P. Hill 1961 Surtees 1964 Scheckter 1979 Räikkönen 2007
949	Schumacher 179, Massa 139, Räikkönen 130, Barrichello 102, Berger i Alonso 96, Alboreto 80, Alesi 79, Regazzoni 71, Villeneuve 66...
229	Schumacher 72, Lauda 15, Ascari 13, Massa i Alonso 11, Barrichello i Räikkönen 9, Vettel 8, Ickx i Villeneuve 6, Reutemann i Prost 5...
213	Schumacher 58, Lauda 23, Massa 15, Ascari 13, Ickx i Barrichello 11, Berger 7, Fangio, P. Hill i Räikkönen 6, Vettel 5, Hawthorn 4...
489	Schumacher 91, Lauda 29, Barrichello 27, Massa 26, Ickx 22, Ascari 21, Regazzoni 20, Räikkönen 18, Vettel 17, Hawthorn i Berger 15...
244	Schumacher 53, Räikkönen 22, Barrichello 15, Massa 14, Regazzoni 13, Lauda 12, Ascari i Ickx 10, Berger i Vettel 9...
727	Schumacher 116, Barrichello 55, Alonso 44, Räikkönen 40, Massa 36, Vettel 33, Lauda 32, Berger 24, Regazzoni i Irvine 23...
8084,27	Alonso 1190, Schumacher 1066, Räikkönen 829, Vettel 807, Massa 789, Barrichello 412, Lauda 242,5, Berger 182, Regazzoni 169..
7182,5	Ferrari SF70H 522, Ferrari SF15-T 428, Ferrari F2012 400, Ferrari SF16-H 398, Ferrari F10 396, Ferrari 150°Italia 375, Ferrari F138 354...

Títols de constructors

Títols de pilots

Grans premis

Victòries

Pole Positions

Primeres files

Voltes ràpides

Podis

Punts de pilots

Punts de constructors

Ferrari - 21

Any	Pilots	Xassís	Motor	Pos	Pts	Vict	PP	VR
50-55	*Anys que no hi caben per falta d'espai*							
1956	Fangio – Castellotti – Musso – Collins...	Ferrari 555/D50	Ferrari	-	-	6	6	4
1957	Hawthorn – Collins – Musso – González...	Ferrari D50	Ferrari	-	-	-	-	1
1958	Hawthorn – Collins – Musso – Hill...	Ferrari 246/156	Ferrari	Segon	40	2	4	6
1959	Hill – v. Trips – Brooks – Gurney - Behra...	Ferrari 246/156	Ferrari	Segon	32	2	2	2
1960	Hill – v. Trips – González – Allison...	Ferrari 246/246P/156	Ferrari	Tercer	26	1	1	2
1961	Hill – v. Trips – Ginther – R. Rodríguez...	Ferrari 156	Ferrari	Campió	40	5	6	5
1962	Hill – Baghetti – Bandini – R. Rodríguez...	Ferrari 156	Ferrari	Sisè	18	-	-	-
1963	Surtees – Bandini – Scarfiotti – Mairesse	Ferr. 156/63/156 Aero	Ferrari	Quart	26	1	1	3
1964	Surtees – Bandini – Scarfiotti	Fe. 158/1512/156 Aero	Ferrari	Campió	45	3	2	2
1965	Surtees – Bandini – Vaccarella - Scarfiotti	Ferrari 158/1512	Ferrari	Quart	26	-	-	-
1966	Surtees – Bandini – Parkes - Scarfiotti	Ferrari 246/312	Ferrari	Segon	31	2	3	4
1967	Ban. – Amon – Parkes – Scar. – Willi.	Ferrari 312	Ferrari	Cinquè	20	-	-	-
1968	Amon – Ickx – de Adamich – Bell	Ferrari 312	Ferrari	Quart	32	1	4	-
1969	Amon – P. Rodríguez – E. Brambilla	Ferrari 312/69	Ferrari	Cinquè	7	-	-	-
1970	Ickx – Regazzoni – Giunti	Ferrari 312B	Ferrari	Segon	52	4	5	7
1971	Ickx – Regazzoni – Andretti	Ferrari 312B/312B2	Ferrari	Tercer	33	2	3	4
1972	Ickx – Rega. – Andretti – Galli – Mer.	Ferrari 312B2-72	Ferrari	Quart	33	1	4	3
1973	Ickx – Merzario	Ferrari 312B2/312B3	Ferrari	Sisè	12	-	-	-
1974	11. Regazzoni – 12. Lauda	Ferrari 312B3	Ferrari	Segon	65	3	10	6
1975	11. Regazzoni – 12. Lauda	Ferrari 312B3/312T	Ferrari	Campió	72,5	6	9	6
1976	1. Lauda – 2. Regazzoni – 35. Reutem.	Ferrari 312T/312T2	Ferrari	Campió	83	6	4	7
1977	11. Lauda/Villeneuve – 12. Reutemann	Ferrari 312T2	Ferrari	Campió	95	4	2	3
1978	11. Reutemann – 12. Villeneuve	Ferrari 312T2/312T3	Ferrari	Segon	58	5	2	3
1979	11. Scheckter – 12. Villeneuve	Ferrari 312T3/312T4	Ferrari	Campió	113	6	2	6
1980	1. Scheckter – 2. Villeneuve	Ferrari 312T4B/312T5	Ferrari	Desè	8	-	-	-
1981	27. Villeneuve – 28. Pironi	Ferrari 126CK	Ferrari	Cinquè	34	2	1	2
1982	27. Villene./Tambay – 28. Pironi/Andretti	Ferrari 126C2	Ferrari	Campió	74	3	3	2
1983	27. Tambay – 28. Arnoux	Ferrari 126C2B/C3	Ferrari	Campió	89	4	8	3
1984	27. Alboreto – 28. Arnoux	Ferrari 126C4	Ferrari	Segon	57,5	1	1	3
1985	27. Alboreto – 28. Arnoux/Johansson	Ferrari 156/85	Ferrari	Segon	83	2	1	2
1986	27. Alboreto – 28. Johansson	Ferrari F1/86	Ferrari	Quart	37	-	-	-
1987	27. Alboreto – 28. Berger	Ferrari F1-87	Ferrari	Quart	53	2	3	3
1988	27. Alboreto – 28. Berger	Ferrari F1-87/88C	Ferrari	Segon	65	1	1	4
1989	27. Mansell – 28. Berger	Ferrari 640	Ferrari	Tercer	59	3	-	4
1990	1. Prost – 2. Mansell	Ferrari F1-90/F1-90-2	Ferrari	Segon	110	6	3	5
1991	27. Prost/Morbidelli – 28. Alesi	Ferrari F1-91/643	Ferrari	Tercer	55,5	-	-	2
1992	27. Alesi – 28. Capelli/Larini	Ferrari F92A/F92AT	Ferrari	Quart	21	-	-	-
1993	27. Alesi – 28. Berger	Ferrari F93A	Ferrari	Quart	28	-	-	-
1994	27. Alesi/Larini – 28. Berger	Ferrari 412T1/412T1B	Ferrari	Tercer	71	1	3	-
1995	27. Alesi – 28. Berger	Ferrari 412T2	Ferrari	Tercer	73	1	1	3
1996	1. Schumacher – 2. Irvine	Ferrari F310	Ferrari	Segon	70	3	4	2
1997	5. Schumacher – 6. Irvine	Ferrari F310B	Ferrari	Segon	102	5	3	3
1998	3. Schumacher – 4. Irvine	Ferrari F300	Ferrari	Segon	133	6	3	6
1999	3. Schumacher/Salo – 4. Irvine	Ferrari F399	Ferrari	Campió	128	6	3	6
2000	3. Schumacher – 4. Barrichello	Ferrari F1-2000	Ferrari	Campió	170	10	10	5
2001	1. Schumacher – 2. Barrichello	Ferrari F2001	Ferrari	Campió	179	9	11	3
2002	1. Schumacher – 2. Barrichello	Ferrari F2001/F2002	Ferrari	Campió	221	15	10	12
2003	1. Schumacher – 2. Barrichello	Ferrari F2002/2003-GA	Ferrari	Campió	158	8	8	8
2004	1. Schumacher – 2. Barrichello	Ferrari F2004	Ferrari	Campió	262	15	12	14
2005	1. Schumacher – 2. Barrichello	Ferrari F2004M/F2005	Ferrari	Tercer	100	1	1	3
2006	5. Schumacher – 6. Massa	Ferrari 248F1	Ferrari	Segon	201	9	7	9
2007	5. Massa – 6. Räikkönen	Ferrari F2007	Ferrari	Campió	204	9	9	12
2008	1. Räikkönen – 2. Massa	Ferrari F2008	Ferrari	Campió	172	8	8	13
2009	3. Massa/Badoer/Fisichella - 4. Räikkönen	Ferrari F60	Ferrari	Quart	70	1	-	1
2010	7. Massa – 8. Alonso	Ferrari F10	Ferrari	Tercer	396	5	2	5
2011	5. Alonso – 6. Massa	Ferrari 150° Italia	Ferrari	Tercer	375	1	-	3
2012	5. Alonso – 6. Massa	Ferrari F2012	Ferrari	Segon	400	3	2	-
2013	3. Alonso – 4. Massa	Ferrari F138	Ferrari	Tercer	354	2	-	2
2014	14. Alonso – 7. Räikkönen	Ferrari F14-T	Ferrari	Quart	216	-	-	1
2015	5. Vettel – 7. Räikkönen	Ferrari SF15-T	Ferrari	Segon	428	3	1	3
2016	5. Vettel – 7. Räikkönen	Ferrari SF16-H	Ferrari	Tercer	398	-	-	4
2017	5. Vettel – 7. Räikkönen	Ferrari SF70H	Ferrari	Segon	522	5	5	7

22 - Red Bull TAG Heuer

ASTON MARTIN
Red Bull
RACING

El 2017 va ser una temporada bona però insuficient per a Red Bull.

Per una banda, l'equip va tornar a guanyar curses per ritme propi, destacant especialment la victòria molt dominant de Max Verstappen a Mèxic, juntament amb la de Malàisia i la més fortuïta de Daniel Ricciardo a Baku.
Però per altra banda, les avaries i la falta de potència relativa amb Ferrari i Mercedes van fer que Red Bull fos fermament tercera al campionat, sense gaires opcions de res més.

Els pilots estan molt a punt de lluitar per un títol amb l'equip de les begudes energètiques. Verstappen i Ricciardo poden posar unes dècimes de la seva part, però especialment en qualificació, la falta d'un mapa motor superpotent fa que els dos hagin de sortir sovint de la tercera fila cap enrere.

També és cert que a principis de la temporada passada l'equip va pecar d'una filosofia massa centrada en crear poca resistència aerodinàmica, cosa que els va perjudicar una mica.
Amb el pas de les curses van corregir-ho i probablement van evolucionar millor que Mercedes i Ferrari; si segueixen mantenint aquest nivell d'evolució el seu podria ser el xassís més eficient.

Estarà el motor Renault amb cognom TAG Heuer a l'alçada? Fa mesos ja que Red Bull no està contenta amb Renault, tot i haver aconseguit els seus quatre títols amb ells. Per a la temporada que ve ja se senten rumors de que per poc que vagi bé el propulsor Honda al Toro Rosso, la casa mare també el farà servir. I si els èxits d'Honda son amb Red Bull en comptes d'amb McLaren?

Red Bull TAG Heuer - 23

Fundació: **1997 (com a Stewart GP)**
Llicència: **Austríaca**
Seus: **Milton Keynes, Regne Unit**
Tercers pilots: **Sébastien Buemi (CH)**

Cotxe: **Red Bull RB14**
Motor: **TAG Heuer (Renault)**
Benzina: **Mobil 1**
Lubricants: **Mobil 1**
Llandes: **OZ**

Patrocinadors: **Aston Martin, Mobil 1, Esso, TAG Heuer, Rauch, Puma, IBM, AT&T, Siemens, HP Enterprise, Citrix**

Web: **redbullracing.com**

1r gran premi: **Austràlia 2005**
50è gran premi: **Bèlgica 2007**
100è gran premi: **Hongria 2010**
150è gran premi: **Bahrain 2013**
200è gran premi: **Estats Units 2015**

1r punt: **Coulthard, AU 05**

1r podi: **Coulthard, MO 06**
50è podi: **Vettel, EUR 11**
100è podi: **Webber, AD 13**

1a victòria: **Vettel, CN 09**
50a victòria: **Ricciardo, B 14**

1a pole: **Vettel CN 09**
50a pole: **Vettel, I 13**

1a primera fila: **Webber, GB 08**
50a primera fila: **Webber, GB 11**
100a primera fila: **Ricciardo, CN 14**

1a volta ràpida: **Vettel, GB 09**
50a volta ràpida: **Ricciardo, SG 16**

Propietari

Dietrich Mateschitz

Dietrich Mateschitz va néixer el 20 de maig de 1944 a Sankt Marein im Mürztal, Àustria.
A pesar de trigar 10 anys en treure's el títol universitari de màrqueting, va treballar a Unilever i posteriorment a Blendax.
Va ser en un viatge per a aquesta companyia que a Tailàndia va descobrir el Krating Daeng, beguda que l'ajudava amb el jet-lag. Va posar-se en contacte amb la família Yoovidhya i va adaptar la recepta als gustos occidentals, creant amb els Yoovidhya Red Bull l'any 1984.
Aviat Mateschitz va veure que patrocinar esports extrems podria ser una bona imatge i avui en dia gairebé cap imatge espectacular compta sense el logo de la beguda energètica.

Mateschitz no només té dos equips de Fórmula 1, també té un hangar amb avions clàssics, l'antic A1-Ring, cinc equips de futbol, dos equips d'hoquei gel i fins i tot una illa a Fiji.
A més, patrocina centenars d'esportistes i desenes d'equips arreu, campionats, esdeveniments, etcètera.
Només a nivell català patrocina a Marc Márquez, Dani Pedrosa, Pol Espargaró, Laia Sanz, Adam Raga, Ivan Cervantes, Josep Garcia, Gisela Pulido i Aniol Serrasolses, en disciplines com les motos, el kitesurf o el caiac...

Cap d'equip

Christian Horner

Nascut el 16 de novembre de 1973 a Leamington Spa, Regne Unit, el primer objectiu de Christian Horner va ser convertir-se en pilot professional.

Després dels karts, va passar als 18 anys als cotxes, participant el 1992 a la Fórmula Renault britànica, quedant com a millor debutant en un campionat que va guanyar Pedro de la Rosa.
El 1993 va ser subcampió de la classe B de la Fórmula 3 britànica, però van seguir 3 anys més amb pocs resultats destacables.
Horner tot i això va pujar a la Fórmula 3000 creant el seu propi equip Arden. En dues temporades va sumar un sol punt i va retirar-se a finals de 1998 al veure que no tenia el nivell dels seus rivals.
Horner va concentrar-se en dirigir l'equip, que va guanyar tres títols d'equips als anys 2002, 2003 i 2004 i dos de pilots amb Björn Wirdheim i Vitantonio Liuzzi a les temporades 2003 i 2004.
Precisament Liuzzi venia patrocinat per Red Bull i quan la marca va comprar l'equip Jaguar de Fórmula 1, van escollir a Horner per a dirigir les operacions.
El fet que 14 anys després Horner segueixi al capdavant deu voler dir que ha fet una bona feina!

24 - Daniel Ricciardo

Nom: **Daniel Ricciardo**
Nascut a: **Perth, Austràlia**
Data de naixement: **1 de juliol de 1989 (28)**
Estatura: **1,785 m**
Pes: **70 kg**
Estat civil: **en parella**
Web: **danielricciardo.com**

Debut: **2011**
Presències: **137**
Grans premis: **129**
Títols: **0**
Victòries: **5**
Pole positions: **1**
Primera fila: **7**
Voltes ràpides: **9**
Podis: **27**
Punts: **916**

1r punt: **Austràlia 2012**
1r podi: **Espanya 2014**
1a victòria: **Canadà 2014**
1a pole: **Mònaco 2016**
1a volta ràpida: **Abu Dhabi 2014**

3

Daniel Ricciardo va continuar amb el seu bon paper: aprofitant les ocasions quan es presentaven i aconseguint el màxim possible quan el Red Bull RB13 aguantava.
Però possiblement la temporada 2017 va ser la més difícil des que va pujar a l'equip principal de la beguda energètica. El seu company d'equip Max Verstappen va assentar-se amb una temporada sencera aconseguint dues victòries per ritme i normalment sent més ràpid els dissabtes.
Ricciardo ha admès que en algun punt de la temporada va conduir per sobre de les seves possibilitats intentant igualar la velocitat de l'holandès, però faria bé de no perdre les seves virtuts: la constància, l'oportunisme i l'eficàcia.
El pilot australià comet molt pocs errors en cursa, certament menys que el seu company, i si Red Bull és candidata a les victòries, el seu enfocament més calmat l'hauria de beneficiar. Això si Red Bull és competitiva; si no, Ricciardo haurà de pensar en un canvi d'aires de cara a la temporada 2019.

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
00-04	*Kàrting*	-	-	-	-	-	-	-	-
2005	*FFord W. Aus*	*Ricciardo*	*8è*	-	-	-	-	-	-
2005	*FFord Australia*	*Ricciardo*	-	-	*3*	-	-	-	-
2006	*FBMW Asia*	*Eurasia Motorsport*	*3r*	*231*	*19*	*2*	*1*	*3*	*12*
	FBMW UK	*Motaworld Racing*	*20è*	*3*	*2*	-	-	-	-
2007	*FR 2.0 Italia*	*Rp Motorsport*	*6è*	*196*	*14*	-	-	-	*1*
	FR 2.0 Euro	*Rp Motorsport*	-	-	*4*	-	-	-	-
2008	*FR 2.0 WEC*	*SG Formula*	*Campió*	*192*	*15*	*8*	*10*	*7*	*11*
	FR 2.0 Euro	*SG Formula*	*2n*	*136*	*14*	*6*	*5*	*5*	*7*
2009	*British F3*	*Carlin Motorsport*	*Campió*	*275*	*20*	*6*	*4*	*4*	*12*
	FRenault 3.5	*Tech 1 Racing*	-	-	*2*	-	-	-	-
2010	*FRenault 3.5*	*Tech 1 Racing*	*2n*	*136*	*17*	*4*	*8*	*4*	*8*
2011	*FRenault 3.5*	*ISR*	*5è*	*144*	*13*	*2*	*2*	*3*	*6*
	F1	**HRT-Cosworth**	**27è**	**-**	**11**	**-**	**-**	**-**	**-**
2012	**F1**	**Toro Rosso-Ferrari**	**18è**	**10**	**20**	**-**	**-**	**-**	**-**
2013	**F1**	**Toro Rosso-Ferrari**	**14è**	**20**	**19**	**-**	**-**	**-**	**-**
2014	**F1**	**Red Bull-Renault**	**3r**	**238**	**19**	**3**	**-**	**1**	**8**
2015	**F1**	**Red Bull-Renault**	**8è**	**92**	**19**	**-**	**-**	**3**	**2**
2016	**F1**	**Red Bull-TAG Heuer**	**3r**	**256**	**21**	**1**	**1**	**4**	**8**
2017	**F1**	**Red Bull-TAG Heuer**	**5è**	**200**	**20**	**1**	**-**	**1**	**9**

Max Verstappen - 25

Nom: **Max Emilian Verstappen**
Nascut a: **Hasselt, Bèlgica**
Data de naixement: **30 de setembre de 1997 (20)**
Estatura: **1,81 m**
Pes: **71 kg**
Estat civil: **en parella**
Web: **verstappen.nl**

Debut: **2015**
Presències: **63**
Grans premis: **60**
Títols: **0**
Victòries: **3**
Pole positions: **0**
Primera fila: **3**
Voltes ràpides: **2**
Podis: **11**
Punts: **421**

1r punt: **Malàisia 2015**
1r podi: **Espanya 2016**
1a victòria: **Espanya 2016**
Millor r. en entrenaments: **2n, B 15, SG 17 i MX 17**
1a volta ràpida: **Brasil 2016**

33

Si només mirem els números, la temporada passada va ser pitjor per a Max Verstappen. Va sumar menys punts que al 2016 tot i haver fet la temporada sencera amb Red Bull i va sumar tres podis menys.
Però si es mira detalladament, la millora de Verstappen va ser substancial. Per començar, va retallar molt les polèmiques. Més enllà de ser "retirat" del podi d'Estats Units per avançar fora dels límits de la pista, només a Hongria va cometre un error al xocar amb el seu company fent-lo plegar, però la majoria d'abandonaments seus van ser per causa mecànica o sent víctima innocent del xoc d'algú altre.
I després hi ha les dues victòries contra l'única del 2016. En aquella cursa a Montmeló els dos Mercedes es van autoeliminar, però guanyades per Verstappen la temporada passada van ser fins a cert punt dominants. Si el neerlandès gaudeix d'un cotxe a l'alçada dels millors, podria plantar cara pel campionat.

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
1999	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2002	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2001	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2002	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2003	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2004	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2005	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2006	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2007	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2008	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2009	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2010	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2011	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2012	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2013	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2014	FL Winter S.	Ferrari Driver Academy	No elegible	12	2	3	3	5	
2014	European F3	Van Amersfoort Racing	3r	411	33	10	7	7	16
2015	**F1**	**Toro Rosso-Renault**	**12è**	**49**	**19**	**-**	**-**	**-**	**-**
2016	**F1**	**Toro Rosso / Red Bull-TAG**	**5è**	**204**	**21**	**1**	**-**	**1**	**7**
2017	**F1**	**Red Bull-TAG Heuer**	**6è**	**168**	**20**	**2**	**-**	**1**	**4**

26 - Red Bull TAG Heuer

Red Bull inicia la seva catorzena temporada com a equip de Fórmula 1, però ja fa molts anys que és present al món dels esports i en concret del motor.
Tot just 5 anys després de crear la marca de begudes energètiques, Dietrich Mateschitz ja es va posar en contacte amb Gerhard Berger, que seria el primer esportista en ser patrocinat per la marca, si bé de manera força discreta.
Red Bull va continuar augmentant la seva presència amb el patrocini de l'equip Sauber a partir de 1995. Paral·lelament, començava el que acabaria sent el Red Bull Junior Team. Inicialment, era tot just la denominació de l'equip de Helmut Marko a la Fórmula 3000.
Però el 2001 Red Bull ja va formalitzar el Junior Team com a programa de desenvolupament de pilots. El primer pilot en arribar a la Fórmula 1, encara des de l'equip de Marko, va ser Enrique Bernoldi i de fet, Sauber va perdre el patrocini de Red Bull per no acceptar el brasiler com a pilot i apostar per Kimi Räikkönen.
L'austríac Christian Klien va ser el primer pilot completament format al Junior Team que arribaria a la Fórmula 1 el 2004 amb Jaguar, i tot just un any després Mateschitz decidia comprar primer l'equip Jaguar per a formar Red Bull Racing i el 2006 comprar també Minardi per crear l'Scuderia Toro Rosso.
Des de llavors no han deixat d'arribar pilots Red Bull a la Fórmula 1, de les desenes que han arribat a passar pel Junior Team.

1984: Dietrich Mateschitz i Chaleo Yoovidhya funden Red Bull inspirats en la beguda existent propietat de Yoovidhya.

1987: Es comença a vendre Red Bull a Àustria.

1989: Gerhard Berger va ser el primer pilot patrocinat per Red Bull.

1995: Red Bull entra a la F1 patrocinant a l'equip Sauber, una associació que duraria fins al 2004.

2001: Es crea el Red Bull Junior Team, per a promocionar joves pilots cap a la F1.

2005: Red Bull compra l'equip Jaguar i passa a ser propietari d'un equip de F1.

2008: Red Bull comença la renovació del Red Bull Ring, que acollirà un GP de F1 des de 2014.

El dit de Vettel va assenyalar durant sis temporades el camí de les victòries i els títols a can Red Bull. Podran lluitar un altre cop pels dos títols mundials?

4	2010 2011 2012 2013	Títols de constructors
4	Vettel 2010 2011 2012 2013	Títols de pilots
244	Webber 129, Vettel, 113, Ricciardo 79, Coulthard 71, Verstappen 37, Klien 28, Kvyat 21, Liuzzi 4, Doornbos 3	Grans premis
55	Vettel 38, Webber 9, Ricciardo 5, Verstappen 3	Victòries
58	Vettel 44, Webber 13, Ricciardo 1	Pole Positions
110	Vettel 66, Webber 34, Ricciardo 7, Verstappen 3	Primeres files
54	Vettel 24, Webber 19, Ricciardo 9, Verstappen 2	Voltes ràpides
148	Vettel 65, Webber 41, Ricciardo 27, Verstappen 11, Coulthard 2, Kvyat 2	Podis
3888,5	Vettel 1577, Webber 978,5, Ricciardo 786, Verstappen 359, Kvyat 116, Coulthard 60, Klien 11, Liuzzi 1	Punts de pilots
3888,5	Red Bull RB7 650, Red Bull RB9 596, Red Bull RB6 496, Red Bull RB12 468, Red Bull RB8 460, Red Bull RB10 405, Red Bull RB13 398...	Punts de constructors

Red Bull TAG Heuer - 27

Any	Pilots	Xassís	Motor	Pos	Pts	Vict	PP	VR
1997	22. Barrichello – 23. Magnussen	Stewart SF1	Ford	Novè	6	-	-	-
1998	18. Barrichello – 19. Magnussen/Verstappen	Stewart SF2	Ford	Vuitè	5	-	-	-
1999	16. Barrichello – 17. Herbert	Stewart SF3	Ford	Quart	36	1	1	-
	Ford compra Stewart i l'anomena Jaguar							
2000	7. Irvine/Burti – 8. Herbert	Jaguar R1	Cosworth	Novè	4	-	-	-
2001	18. Irvine – 19. Burti/de la Rosa	Jaguar R2	Cosworth	Vuitè	9	-	-	-
2002	16. Irvine – 17. de la Rosa	Jaguar R3	Cosworth	Setè	8	-	-	-
2003	14. Webber – 15 Pizzonia/Wilson	Jaguar R4	Cosworth	Setè	18	-	-	-
2004	14. Webber – 15. Klien	Jaguar R5	Cosworth	Setè	10	-	-	-
	Red Bull compra Jaguar a Ford							
2005	**14. Coulthard – 15. Klien/Liuzzi**	**Red Bull RB1**	**Cosworth**	**Setè**	**34**	**-**	**-**	**-**
2006	**14. Coulthard – 15. Klien/Doornbos**	**Red Bull RB2**	**Ferrari**	**Setè**	**16**	**-**	**-**	**-**
2007	**14. Coulthard – 15. Webber**	**Red Bull RB3**	**Renault**	**Cinquè**	**24**	**-**	**-**	**-**
2008	**9. Coulthard – 10. Webber**	**Red Bull RB4**	**Renault**	**Setè**	**29**	**-**	**-**	**-**
2009	**14. Webber – 15. Vettel**	**Red Bull RB5**	**Renault**	**Segon**	**153,5**	**6**	**5**	**6**
2010	**5. Vettel – 6. Webber**	**Red Bull RB6**	**Renault**	**Campió**	**498**	**9**	**15**	**6**
2011	**1. Vettel – 2. Webber**	**Red Bull RB7**	**Renault**	**Campió**	**650**	**12**	**18**	**10**
2012	**1. Vettel – 2. Webber**	**Red Bull RB8**	**Renault**	**Campió**	**460**	**7**	**8**	**7**
2013	**1. Vettel – 2. Webber**	**Red Bull RB9**	**Renault**	**Campió**	**596**	**13**	**11**	**12**
2014	**1. Vettel – 3. Ricciardo**	**Red Bull RB10**	**Renault**	**Segon**	**405**	**3**	**-**	**3**
2015	**3. Ricciardo – 26. Kvyat**	**Red Bull RB11**	**Renault**	**Quart**	**187**	**-**	**-**	**3**
2015	**3. Ricciardo – 26. Kvyat – 33. Verstappen**	**Red Bull RB12**	**TAG Heuer**	**Segon**	**468**	**2**	**1**	**5**
2015	**3. Ricciardo – 33. Verstappen**	**Red Bull RB13**	**TAG Heuer**	**Tercer**	**368**	**3**	**-**	**2**

Es compten únicament els resultats obtinguts per Red Bull a partir del 2005.

Red Bull té els seus orígens en l'escuderia de nova creació que Jackie i Paul Stewart van crear aprofitant l'estructura de Paul Stewart Racing, equip que havia tingut molts èxits en categories inferiors. Amb el suport de Ford, en el tercer any (foto) Stewart Grand Prix va sumar la primera pole amb Rubens Barrichello i la primera victòria amb Johnny Herbert.
La temporada següent Ford va comprar l'equip i el va anomenar Jaguar, però passarien 10 anys per tornar a veure victòries a Milton Keynes.

28 - Force India Mercedes

A falta d'una setmana per als primers entrenaments lliures de la temporada, Force India es segueix dient Force India.

Malgrat els insistents rumors, ara per ara no hi ha hagut novetats en un procés que fa ben bé més d'un any que dura, el de l'eventual marxa de Vijay Mallya de l'equip i la pèrdua de l'identitat índia en favor d'un nom més internacional que atregui i faci més atractiu l'equip arreu.

I en algun moment hem de tancar l'edició d'aquesta guia, així que si les coses canvien a partir del dia 16, aneu a Silverstone a queixar-vos!

Pel que fa a l'equip en sí, Force India porta dos anys fent una feina excepcional per al pressupost del que disposen. Dues temporades sent quarts només darrere Mercedes, Ferrari i Red Bull amb un terç o un quart del pressupost d'aquests equips és molt complicat de millorar. És difícil veure on Force India podria haver-ho fet millor.

La fiabilitat va ser quasi perfecta i els tocs i la tensió entre Sergio Pérez i Esteban Ocon no haurien canviar la posició final de l'equip, tot i que probablement haurien tingut opcions a la victòria o el podi a Azerbaidjan, i el contacte a Spa tampoc hauria sigut necessari.

Però aquest 2018 es presenta més complicat. Van ser l'últim equip en presentar el monoplaça i la lluita serà intensa amb Renault, McLaren i Williams tots intentant liderar el grup de mitja taula, amb Haas i Toro Rosso com a possibles comodins a la lluita. Force India haurà de vigilar: cada punt serà encara més important aquesta temporada.

Force India Mercedes - 29

Fundació: 1980 (com a Jordan)
Llicència: Índia
Seu: Silverstone, Gran Bretanya
Tercer pilot: Nicholas Latifi (CA) i Nikita Mazepin (RU)

Cotxe: Force India VJM11
Motor: Mercedes M09 EQPower+
Benzina: Petronas
Lubricants: Ravenol
Llandes: -

Patrocinadors: BWT, Duo, NEC, Claro, Breast Cancer Care, Infinitum, Hype, Kingfisher, Pemex, Telcel, Telmex, W66, Vonhaucke, Ravenol, Univa, Koni, Alpinestars, Branded, The Roastery, Sofina

Web: forceindiaf1.com

1r gran premi: Austràlia 2008
50è gran premi: Singapur 2010
100è gran premi: Canadà 2013
150è gran premi: Abu Dhabi 2015

1r punt: Fisichella, B 09

1r podi: Fisichella, B 09

Millor resultat: 2n, Fisichella, B 09

1a pole: Fisichella, B 09

1a primera fila: Fisichella, B 09

1a volta ràpida: Sutil, I 09

Propietari

Vijay Mallya

Vijay Vittal Mallya va néixer el 18 de desembre de 1955.

L'empresari de la Índia va heretar grans empreses i va crear-ne de noves, però sembla ser que en alguna part del procés podria haver comés alguns delictes financers, segons la justícia del seu país.
Així les coses, Mallya resideix a Anglaterra i no surt d'allà no fos cas que en un altre país sí l'extraditessin cap a la seva Índia natal...
Sigui com sigui, pel que fa a la Fórmula 1 Mallya ha fet les coses com cal. Va comprar Spyker, el va reanomenar Force India, va aconseguir un nou partner en Subrata Roy (el de Sahara, que també ha tingut problemes amb la justícia i ha passat per la presó) i sobretot, va posar persones experimentades a fer anar el dia a dia de l'equip.
El resultat és un equip que funciona bé i que aconsegueix patrocinadors per petits que siguin, si bé gran part del pressupost prové del patrocini de Sergio Pérez.
Caldrà veure com acaba Vijay Mallya. Kingfisher Airlines ja va desaparèixer fa uns anys amb molts deutes, i la companyia mare, United Breweries, va ser comprada en part per Diageo, propietària de Johnnie Walker, cosa que va donar peu a rumors de la compra de l'equip per part de la marca.
Ara per ara però Mallya segueix sent el titular juntament amb la petita part de la família Mol; però pel preu adequat, l'equip està en venda.

Cap d'operacions

Otmar Szafnauer

Gran part de l'èxit de Force India es basa en Bob Fernley, vice-cap d'equip, i Otmar Szafnauer, cap d'operacions, que són els que fan funcionar l'equip al dia a dia.
Szafnauer va néixer a Romania el 13 d'agost de 1964, fill de pare americà d'origen alemany i mare romanesa. El 1971 la família se'n va anar a viure a Detroit.
A la Motor City, Szafnauer va treure's la llicenciatura en enginyeria elèctrica i després va fer un màster en empresa i finances, entrant a treballar a Ford l'any 1986.

Mentre era a Ford va competir, ja amb 30 anys, a la FF2000 americana, sense massa èxit.
Va anar escalant a Ford fins que el 1998 Adrian Reynard el va convèncer per unir-se al nou equip BAR com a director d'operacions. El 2001 va estar a punt de fitxar per Jaguar a instàncies de Bobby Rahal, però al ser despatxat Rahal no va arribar a entrar-hi.
Pocs mesos després va entrar al programa de F1 d'Honda on s'hi va estar fins al 2008. El 2009 va fundar una empresa d'aplicacions de nom Soft Pauer que va crear l'aplicació per seguir el cronometratge de la F1, i aquell mateix any va entrar a Force India.
Allà segueix dirigint des de l'ombra els designis de l'equip indi.

30 - Sergio Pérez

Nom: Sergio Pérez Mendoza
Nascut a: Guadalajara, Mèxic
Data de naixement: 26 de gener de 1990 (28)
Estatura: 1,73 m
Pes: 63 kg
Estat civil: en parella, un fill
Web: sergioperez.mx

Debut: 2011
Presències: 137
Grans premis: 134
Títols: 0
Victòries: 0
Pole positions: 0
Primera fila: 0
Voltes ràpides: 4
Podis: 7
Punts: 467

1r punt: Espanya 2011
1r podi: Malàisia 2012
Millor posició en entrenaments:
4t, B 2012 i 2015, BAH 2014 i AD 2015
1a volta ràpida: Mònaco 2012

11

Sergio Pérez va calcar gairebé la seva actuació del 2016. Va ser el millor rere dels 6 pilots de Mercedes, Ferrari i Red Bull, i va sumar tot just un punt menys que al 2016, si bé no va pujar al podi en comptes dels dos que va sumar fa dos anys.
El propi Pérez potser culparia al seu company Esteban Ocon de no haver pujat al podi; més d'una i més de dues vegades els companys d'equip es van trobar i tocar a la pista, fins al punt que l'equip va prohibir-los competir entre ells. Potser l'incident més greu va ser a Baku, on els dos Force India podrien haver acabat al podi.
El cert es que Pérez va viure menys tranquil amb Ocon al costat que els anys que havia tingut a Nico Hülkenberg de company, i la tensió es va notar. Però el mexicà faria bé de centrar-se en els seus punts forts.
Amb els Pirelli una mica més tous aquesta temporada, la conducció estalviadora de gomes del Checo pot ser una avantatge en determinats grans premis.

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2001	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2002	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2003	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2004	Skip Barber	Telmex Racing	11è	77	14	-	-	-	-
2005	FBMW ADAC	Team Rosberg	14è	37	19	-	-	-	1
2006	FBMW ADAC	ADAC Berlin-Brandenburg	6è	112	18	-	-	-	2
06-07	A1GP	Mèxic (Teamex)	10è	-	2	-	-	-	-
2007	British F3 Nat.	T-Sport	Campió	376	21	14	14	-	19
2008	British F3	T-Sport	4t	195	22	4	-	1	7
08-09	GP2 Asia	Barwa Addax	7è	26	11	2	-	1	3
2009	GP2	Arden International	12è	22	20	-	-	1	2
09-10	GP2 Asia	Barwa Addax	15è	5	4	-	-	-	-
2010	GP2	Barwa Addax	2n	71	20	5	1	6	7
2011	**F1**	**Sauber-Ferrari**	**16è**	**14**	**17**	-	-	-	-
2012	**F1**	**Sauber-Ferrari**	**10è**	**66**	**20**	-	-	**1**	**3**
2013	F1	McLaren-Mercedes	11è	49	19	-	-	1	-
2014	F1	Force India-Mercedes	10è	59	19	-	-	1	1
2015	F1	Force India-Mercedes	9è	78	19	-	-	-	1
2016	F1	Force India-Mercedes	7è	101	21	-	-	-	2
2017	F1	Force India-Mercedes	7è	100	20	-	-	1	-

Esteban Ocon - 31

Nom: Esteban Ocon
Nascut a: Évreux, França
Data de naixement: 17 de setembre de 1996 (21)
Estatura: 1,86 m
Pes: 66 kg
Estat civil: en parella
Web: esteban-ocon.com

Debut: 2016
Presències: 34
Grans premis: 29
Títols: 0
Victòries: 0
Pole positions: 0
Primera fila: 0
Voltes ràpides: 0
Podis: 0
Punts: 87

1r punt: Austràlia 2017
Millor resultat en cursa:
5è, E i MX 2017
Millor resultat en classificació:
3r, I 2017

31

Bon paper el d'Esteban Ocon a la seva primera temporada completa a la Fórmula 1. Ja havia mostrat maneres a les seves nou curses amb Manor el 2016, incloent una bona actuació sota la pluja de Brasil, però la temporada passada el francès va demostrar que està aquí per quedar-s'hi.

La regularitat –va acabar totes les curses menys una, i no per culpa seva- va ser la seva arma principal. Potser en velocitat i experiència encara no està al nivell del Checo Pérez, però en més d'una ocasió va posar nerviós al mexicà, arribant fins al punt de tocar-se.

Ocon no s'aturarà aquí. Ara mateix és el següent a la línia de successió de Mercedes i si a la casa mare hi ha algun canvi ell podria ser el millor posicionat.

Així que si segueix la seva progressió, que naturalment l'hauria de portar a igualar o millorar al seu company, Ocon podria pujar a la graella...

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2004	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2005	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2006	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2007	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2008	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2009	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2010	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2011	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2012	FR 2.0 Euro	Koiranen Motorsport	14è	31	14	-	-	-	1
	FR 2.0 ALPS	Koiranen Motorsport	7è	69	9	-	-	1	2
2013	FR 2.0 Euro	ART Grand Prix	3r	159	14	2	1	1	5
	FR 2.0 NEC	ART Grand Prix	12è	122	8	1	-	1	3
2014	F3 Euroseries	Prema Powerteam	Campió	478	33	9	15	7	21
	FR 3.5	Comtec Racing	23è	2	3	-	-	-	-
2015	GP3	ART Grand Prix	Campió	253	18	1	3	5	14
2016	DTM	Mercedes Team ART	26è	2	10	-	-	-	-
2016	**F1**	**Manor-Mercedes**	**23è**	**-**	**9**	**-**	**-**	**-**	**-**
2017	F1	Force India-Mercedes	8è	58	20	-	-	-	-

32 - Force India Mercedes

Force India competeix amb Mercedes per l'honor de ser l'equip que ha canviat de més mans... Mentre que els de Brackley van comprar Tyrrell per passar a ser BAR, Honda, Brawn i ara Mercedes, els de Silverstone abans de ser Force India van ser Spyker, Midland i Jordan. Si més no, Force India manté la qualitat que va fer destacar Jordan: obtenir bons resultats amb un pressupost inferior al dels rivals.

Eddie Jordan va pujar a la Fórmula 1 el 1991 i immediatament va aconseguir que el seu equip quedés cinquè a l'any del debut. Varen seguir un parell d'anys complicats però amb la parella Rubens Barrichello/Eddie Irvine l'equip va establir-se al campionat. Posteriors contractes amb Peugeot i Benson & Hedges van millorar la situació de l'equip, que arribaria al zenit amb els motors Mugen Honda, la primera victòria de Damon Hill a Bèlgica 1998 i Heinz-Harald Frentzen lluitant breument pel campionat la temporada següent.

Malgrat aconseguir el suport d'Honda, l'equip va iniciar el declivi fins a lluitar només amb Minardi les dues últimes temporades. Eddie Jordan ja havia venut l'equip el 2005, que la temporada següent passà a anomenar-se Midland sota capital rus. Sense sumar ni un punt, Spyker i la família Mol compraren l'equip el 2007.

Adrian Sutil va sumar un punt i tant ell com els Mol es van quedar a l'equip quan Vijay Mallya va aparèixer per donar més solidesa, més enllà dels seus presumptes problemes amb la justícia...

1980: Eddie Jordan funda Eddie Jordan Racing.

1988: Debut a la Fórmula 3000.

1989: Campions de la F3000 amb Jean Alesi.

1991: Jordan debuta al mundial de Fórmula 1.

1998: Damon Hill aconsegueix la primera victòria de Jordan.

2005: Jordan es ven l'equip a Alex Shnaider, que l'anomenarà Midland el 2006.

2007: Spyker compra la part d'Alex Shnaider.

2008: Vijay Mallya compra les accions de Spyker i anomena l'equip Force India.

2009: Primera pole position i podi a mans de Giancarlo Fisichella.

Giancarlo Fisichella (dreta) és encara l'autor del millor resultat de sempre de Force India, una pole i un segon lloc al gran premi de Bèlgica de l'any 2009.

0	-	Títols de constructors
0	-	Títols de pilots
191	Sutil 92, Hülkenberg i Pérez 78, di Resta 58, Fisichella 30, Liuzzi 24, Ocon 20	Grans premis
0	-	Victòries
1	Fisichella 1	Pole Positions
3	Fisichella, Sutil i Hülkenberg 1	Primeres files
5	Hülkenberg i Pérez 2, Sutil 1	Voltes ràpides
5	Pérez 4, Fisichella 1	Podis
987	Pérez 339, Hülkenberg 289, Sutil 123, di Resta 121, Ocon 87, Liuzzi 21, Fisichella 8	Punts de pilots
987	Force India VJM10 187, Force India VJM09 173, Force India VJM07 155, Force India VJM08 136, Force India VJM05 109...	Punts de constructors

Force India Mercedes - 33

Any	Pilots	Xassís	Motor	Pos	Pts	Vict	PP	VR
1991	32. Gachot/Schumacher... – 33. de Cesaris	Jordan 191	Ford	Cinquè	13	-	-	1
1992	32. Modena – 33. Gugelmin	Jordan 192	Yamaha	Onzè	1	-	-	-
1993	14. Barrichello – 15. Capelli/Boutsen/Irvine...	Jordan 193	Hart	Desè	3	-	-	-
1994	14. Barrichello – 15. Irvine/Suzuki/de Cesaris	Jordan 194	Hart	Cinquè	28	-	1	-
1995	14. Barrichello – 15. Irvine	Jordan 195	Peugeot	Sisè	21	-	-	-
1996	11. Barrichello – 12. Brundle	Jordan 196	Peugeot	Sisè	22	-	-	-
1997	11. R. Schumacher – 12. Fisichella	Jordan 197	Peugeot	Cinquè	33	-	-	1
1998	9. Hill – 10. R. Schumacher	Jordan 198	Mugen Honda	Quart	34	1	-	-
1999	7. Hill – 8. Frentzen	Jordan 199	Mugen Honda	Tercer	61	2	1	-
2000	5. Frentzen – 6. Trulli	Jordan EJ10/EJ10B	Mugen Honda	Sisè	17	-	-	-
2001	11. Frentzen/Zonta/Trulli – 12. Trulli/Alesi	Jordan EJ11	Honda	Cinquè	19	-	-	-
2002	9. Fisichella – 10. Sato	Jordan EJ12	Honda	Sisè	9	-	-	-
2003	11. Fisichella – 12. Firman/Baumgartner	Jordan EJ13	Ford	Novè	13	1	-	-
2004	18. Heidfeld – 19. Pantano/Glock	Jordan EJ14	Ford	Novè	5	-	-	-
2005	18. Monteiro – 19. Karthikeyan	Jordan EJ15/EJ15B	Toyota	Novè	12	-	-	-
	Venut el 2005, l'equip passa a dir-se Midland							
2006	18. Monteiro – 19. Albers	Midland M16	Toyota	Desè	0	-	-	-
	Nova venda, aquest cop a Spyker							
2007	20. Sutil – 21. Albers/Winkelhock/Yamamo.	Spyker F8-VII/VIIB	Ferrari	Desè	1	-	-	-
	Una altra venda, aquest cop a Force India							
2008	20. Sutil – 21. Fisichella	Force India VJM01	Ferrari	Desè	0	-	-	-
2009	20. Sutil – 21. Fisichella/Liuzzi	Force India VJM02	Mercedes	Novè	13	-	1	1
2010	14. Sutil – 15. Liuzzi	Force India VJM03	Mercedes	Setè	68	-	-	-
2011	14. Sutil – 15. di Resta	Force India VJM04	Mercedes	Sisè	69	-	-	-
2012	11. di Resta – 12. Hülkenberg	Force India VJM05	Mercedes	Setè	109	-	-	1
2013	14. di Resta – 15. Sutil	Force India VJM06	Mercedes	Sisè	77	-	-	-
2014	11. Pérez – 27. Hülkenberg	Force India VJM07	Mercedes	Sisè	155	-	-	1
2015	11. Pérez – 27. Hülkenberg	Force India VJM08	Mercedes	Cinquè	136	-	-	-
2016	11. Pérez – 27. Hülkenberg	Force India VJM09	Mercedes	Quart	173	-	-	-
2017	11. Pérez – 31. Ocon	Force India VJM10	Mercedes	Quart	187	-	-	-

S'inclouen els resultats de Jordan, Midland i Spyker, però només es compten estadísticament els de Force India.

La primera victòria de Jordan: un doblet a Spa!

34 - Williams Mercedes

Any de canvis a Williams. Parella de pilots joves, canvi en la filosofia del cotxe...

Des que l'equip va tornar a destacar el 2014 i el 2015, s'ha viscut una lleugera però contínua caiguda que no té res a veure amb els anys anteriors, quan l'equip patia per puntuar, però que si començava a ser preocupant.

L'escuderia de Grove espera contrarestar aquesta caiguda amb un cotxe de disseny força nou, que ha mirat de combinar les virtuts de Mercedes i Ferrari. La potència la tenen, i el pressupost, almenys aquest any –Martini ja ha anunciat que deixarà la Fórmula 1 a finals de temporada- sembla assegurat.

Precisament el pressupost ha estat un dels temes de la pretemporada per a Williams. Tant Lance Stroll amb el seu pare multimilionari, com Sergey Sirotkin amb el suport de SMP Racing, com Robert Kubica amb el patrocini de Lotos aporten a les arques de Williams, i de fet han estat molt criticats per haver escollit Sirotkin, que duia un maletí més gros, que no pas a Kubica, que s'haurà de conformar amb ser tercer pilot.

Com sempre el cronòmetre dóna i treu raons, i veurem si l'aposta per l'irregular Stroll i l'inexpert Sirotkin és la correcta. Tot dependrà del cotxe, que és el primer en el que Paddy Lowe hi ha tingut control directe després del seu retorn a l'equip.

Com amb Ferrari, a ningú li agrada que Williams ho passi malament; és un dels equips amb solera. Però tindran podis o accidents aquesta temporada?

Williams Mercedes - 35

Fundació: **1966 (com a Frank Williams Racing Cars)** i **1977 (equip actual)**
Llicència: **Britànica**
Seus: **Grove, Regne Unit**
Tercer pilot: **Robert Kubica (PL)**

Cotxe: **Williams FW41**
Motor: **Mercedes M09 EQ Power+**
Benzina: **Petronas**
Lubricants: **Petronas**
Llandes: **Dicastal**

Patrocinadors: **Martini, Rexona, JCB, Oris, SMP Racing, BT, Acronis, Financial.org, Bombardier, Canada Life, Symantec, PPG, Alpinestars**

Web: **williamsf1.com**

1r gran premi: **Argentina 1975**
100è gran premi: **Las Vegas 1982**
200è gran premi: **Estats Units 1989**
300è gran premi: **Alemanya 1995**
400è gran premi: **França 2001**
500è gran premi: **Canadà 2007**
600è gran premi: **Corea 2012**
700è gran premi: **Mèxic 2017**

1r punt: **Laffite, D 75**

1r podi: **Laffite, D 75**
50è podi: **Rosberg, CH 82**
100è podi: **Mansell, GB 88**
150è podi: **Mansell, H 92**
200è podi: **Hill, B 95**
250è podi: **Schumacher, B 00**
300è podi: **Bottas, D 14**

1a victòria: **Regazzoni, GB 79**
50a victòria: **Patrese, P 91**
100a victòria: **Villeneuve, GB 97**

1a pole: **Jones, GB 79**
50a pole: **Mansell, P 92**
100a pole: **Villeneuve, RA 97**

1a primera fila: **Jones, GB 79**
50a primera fila: **Mansell, BR 87**
100a primera fila: **Patrese, CA 92**
150a primera fila: **Hill, GB 94**
200a primera fila: **Villeneuve, AU 97**
250a primera fila: **Montoya, F 03**

1a volta ràpida: **Jones, LB 79**
50a volta ràpida: **Mansell, MX 91**
100a v. ràpida: **Villeneuve, EUR 96**

**Nota: es compten totes les curses amb xassís Williams, incloent les 13 curses com a Wolf-Williams.*

Vice-cap d'equip

Claire Williams

Amb la marxa de Monisha Kalternborn, Claire Williams és l'única cap d'equip dona de la Fórmula 1 i sobretot l'única que ha estat mare mentre ho era, tot just aquest any 2017. Veurem si el petitó continua la saga de l'equip d'aquí a uns quants anys...

Claire va néixer el 21 de juliol de 1976 a Windsor, Anglaterra. En aquells dies, el seu pare Frank ja era cap d'equip a la Fórmula 1, si bé aquell 1976 era sota la propietat de Walter Wolf i n'acabaria marxat per refundar l'equip actual.
La seva filla es va graduar en Ciències Polítiques el 1999 i va entrar a treballar com a responsable de premsa del circuit de Silverstone, entrant el 2002 a fer les mateixes funcions a Williams.
8 anys després va ser anomenada cap de comunicació de l'equip, i el 2013 va passar a ser vice-cap d'equip, mantenint també funcions de cap de màrqueting i comunicacions, amb responsabilitats donada l'edat i la fragilitat del seu pare.
L'any passat va estrenar-se la pel·lícula "Williams", que tracta sobretot de com la mare de Claire, Ginny, va viure els moments al costat d'en Frank especialment quan va tenir l'accident, i també surt una part interessant on s'insinua un petit conflicte entre Claire i el seu germà per la decisió de Frank de fer-la a ella vice-cap d'equip...

Director tècnic

Paddy Lowe

Paddy Lowe va néixer a Nairobi, Kènia, el 8 d'abril de 1962. Els seus pares eren missioners i Lowe va viure a Kènia, Sudan i Uganda fins que el 1974 la família va tornar al Regne Unit.
Però Lowe ja havia agafat l'afició als cotxes havent vist passar de prop algun ral·li.
Va graduar-se en Enginyeria a Cambridge el 1984, i tres anys més tard va entrar a Williams, com a cap d'electrònica. Va ser peça clau en el desenvolupament del sistema de suspensió activa que faria tant dominants els Williams de 1992 i 1993, amb títols mundials per a Nigel Mansell i Alain Prost.
Però Lowe havia marxat el 1993 a McLaren. Durant 20 anys, Lowe va ocupar diversos llocs d'enginyeria arribant a ser director tècnic, i present en els títols de Mika Häkkinen i Lewis Hamilton.

L'any 2013 va marxar a Mercedes, substituint Ross Brawn com a director executiu i presenciant l'època dominant de l'equip fins que a finals de 2016 es va anunciar la seva marxa a Williams com a director tècnic i amb accions de l'equip. Podrà en Paddy dirigir l'equip de nou cap als temps gloriosos?

36 - Lance Stroll

Nom: **Lance Stroll**
Nascut a: **Montréal, Canadà**
Data de naixement: **29 d'octubre de 1998 (19)**
Estatura: **1,82 m**
Pes: **70 kg**
Estat civil: **solter**
Web: **lancestroll.com**

Debut: **2017**
Presències: **20**
Grans premis: **20**
Títols: **0**
Victòries: **0**
Pole positions: **0**
Primera fila: **1**
Voltes ràpides: **0**
Podis: **1**
Punts: **40**

1r punt: **Canadà 2017**
Millor posició en cursa:
3r, AZ 2017
Millor posició en classificació:
2n, I 2017

18

Lance Stroll va arribar la temporada passada amb la vitola de pilot de pagament. En el seu cas no és un patrocinador fidel sinó l'imperi que el seu pare ha anat construint al món de la moda.
I la veritat es que tot i el podi aconseguit a Baku, Stroll encara no ha aconseguit treure's de sobre l'etiqueta d'algú que ha obtingut el seu volant més pels dòlars canadencs que pel seu talent.
Certament no va deixar en evidència Felipe Massa. El brasiler va dominar-lo sovint en entrenaments, si bé és cert que Stroll va aconseguir una memorable primera fila sota la pluja a Monza. En general el jove canadenc va patir força els dissabtes.
Però val la pena destacar que Stroll normalment corria millor a les curses. Passades les primeres curses, el jove pilot va assentar-se i habitualment no cometia errors, aconseguint igualar gairebé el total de punts de Massa.
Està per veure si Stroll es convertirà o no en un pilot longeu a la Fórmula 1. Un bon primer pas a partir d'ara seria superar notablement a Sergey Sirotkin, home amb experiència a la Fórmula 2.

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2003	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2004	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2005	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2006	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2007	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2008	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2009	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2010	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2011	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2012	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2013	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2014	FWS	-	-	-	12	-	-	-	2
	F4 Italia	Prema Powerteam	Campió	331	18	7	5	11	13
2015	TRS NZ	M2 Competition	Campió	906	16	4	-	1	10
	F3 Euroseries	Prema Powerteam	5è	231	32	1	-	-	6
2016	F3 Euroseries	Prema Powerteam	Campió	507	30	14	14	13	20
	IMSA	Chip Ganassi Racing	27è	27	1	-	-	-	-
2017	**F1**	**Williams-Mercedes**	**12è**	**40**	**20**	**-**	**-**	**-**	**1**

Sergey Sirotkin - 37

Nom: **Sergey Olegovich Sirotkin**
Nascut a: **Moscou, Rússia**
Data de naixement: **27 d'agost de 1995 (22)**
Estatura: **1,84 m**
Pes: **71 kg**
Estat civil: **en parella**
Web: **sirotkinsergey.com**

Debut: **2018**
Presències: **7**
Grans premis: **0**
Títols: **0**
Victòries: **0**
Pole positions: **0**
Primera fila: **0**
Voltes ràpides: **0**
Podis: **0**
Punts: **0**

Debuta aquesta temporada

Marxa Daniil Kvyat però arriba un nou pilot rus: Sergey Sirotkin. El moscovita va aportar més pressupost i també va convèncer més a Williams que el retornat Robert Kubica, que si més no també és a l'equip com a pilot provador.
Sirotkin va passar ràpidament dels karts als monoplaces, guanyant la Fórmula Abarth europea el 2011. Va ser tercer a l'AutoGP i cinquè a les World Series by Renault i finalment va fer el salt a la GP2, on va ser tercer a la seva primera temporada amb l'equip Rapax. Va repetir el resultat l'any 2016 amb ART Grand Prix.
És el primer pilot del programa rus SMP Racing en arribar a la Fórmula 1, tot i que ja el 2013 va ser anunciar com a pilot provador i futur pilot titular de Sauber. Tot allò només es va materialitzar en una única aparició en un divendres, però Sirotkin va trobar lloc com a tercer pilot de Renault.
Finalment, un test decisiu a Abu Dhabi a finals de la temporada 2017 li ha donat el passaport per a l'equip Williams.

35

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2005	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2006	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2007	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2008	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2009	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2010	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
	FAbarth Italia	Jenzer Motorsport	18è	12	6	-	-	-	-
2011	FAbarth Euro	Jenzer / Euronova by Fortec	Campió	175	14	5	1	3	10
	FAbarth Italia	Jenzer / Euronova by Fortec	2n	136	14	2	1	1	9
2012	AutoGP	Euronova Racing	3r	175	14	2	1	5	9
	F3 Italia	Euronova Racing by Fortec	5è	166	24	2	-	1	6
	FR 3.5	BVM Target	35è	-	2	-	-	-	-
2013	FR 3.5	ISR	9è	61	15	-	-	-	2
2014	FR 3.5	Fortec Motorsports	5è	132	17	1	1	-	4
2015	GP2	Rapax	3r	139	22	1	1	1	5
2016	GP2	ART Grand Prix	3r	159	22	2	3	3	8
2017	F2	ART Grand Prix	20è	9	2	-	-	-	-
	WEC	SMP Racing	-	-	1	-	-	-	-

38 - Williams Mercedes

Frank Williams és un dels pocs personatges que queden de la Fórmula 1 d'abans. Ell ja guanyava títols mundials quan la gran majoria de pilots de la graella encara ni havien nascut, i amb la marxa d'homes com Ron Dennis de McLaren, pocs homes queden al pàdoc amb l'experiència de Sir Frank.
Alguns poden pensar que l'equip porta massa anys sense ser candidat a les victòries, però si fem una ullada al passat, l'estat actual de Williams és molt millor que el que en Frank va haver de patir als seus primers anys com a propietari. Aliances amb marques que no donaven resultat, desenes de pilots de pagament, sempre amb els calers justos i finalment sent comprat per Walter Wolf i finalment havent de marxar de l'equip que havia creat.
En Frank era una mica anàrquic; per això el segon intent amb Patrick Head, que va aportar l'enginyeria i els detalls a l'equip, va ser el bo. Començant de nou el 1977, l'equip estava guanyant curses en dos anys i títols a la tercera temporada.
Juntament amb McLaren, Williams va dominar els anys 80 i 90, incloent una associació gloriosa amb Renault que va portar 4 títols de pilots i 5 de constructors en sis temporades. Posteriorment els anys de BMW van dur èxits però no títols, i el panorama canviant del motor ha tornar a Williams als orígens: un equip independent que depèn en certa manera dels pressupostos dels pilots.

1969: Frank Williams funda Frank Williams Racing Cars per córrer com a privat a la F1.

1976: Walter Wolf compra FWRC i canvia el nom de l'equip. Williams marxa.

1977: Williams i Patrick Head funden Williams Grand Prix Engineering

1984: Creació del Metro 6R4 de ral·lis de Grup B.

1995: Participació al britànic de turismes juntament amb Renault

1998: Col·laboració amb BMW i victòria a Le Mans; després BMW seria motorista de l'equip de F1.

2009: Constructors del xassís per a la Fórmula 2.

2011: Sortida a la borsa de Frankfurt

Ja són 20 temporades sense títols per a Williams: l'últim de pilots va ser el de Villeneuve (dreta) el 1997, any en que també es van endur el de constructors.

9	1980 1981 1986 1987 1992 1993 1994 1996 1997	Títols de constructors
7	Jones 1980, Rosberg 1982, Piquet 1987, Mansell 1992, Prost 1993, Hill 1994, Villeneuve 1997	Títols de pilots
702	Mansell 95, Schumacher 94, Patrese 81, Massa 78, Bottas 77, N. Rosberg 70, Montoya 68, Hill 65, K. Rosberg 62, Jones 60...	Grans premis
114	Mansell 28, Hill 21, Jones i Villeneuve 11, Piquet i Prost 7, Schumacher 6, Rosberg 5, Patrese i Montoya 4, Reutemann 3...	Victòries
128	Mansell 28, Hill 20, Prost i Villeneuve 13, Montoya 11, Jones, Piquet i Patrese 6, Coulthard i Schumacher 5, Rosberg 4, Senna 3...	Pole Positions
272	Mansell 51, Hill 47, Villeneuve 23, Patrese i Montoya 22, Schumacher 18, Prost 16, Piquet 14, Jones 13, Rosberg 9...	Primeres files
133	Mansell 23, Hill 19, Jones 13, Piquet i Montoya 11, Patrese 10, Villeneuve 9, Schumacher 7, Prost i Frentzen 6, Coulthard 4...	Voltes ràpides
312	Mansell 43, Hill 40, Patrese 24, Montoya 23, Jones 22, Piquet, Villeneuve i Schumacher 21, Reutemann 16, Rosberg 15, Prost 12...	Podis
3559	Bottas 411, Mansell 369, Massa 351, Hill 326, Schumacher 232, Montoya 221, Patrese i Villeneuve 180, Jones 171, Piquet 145...	Punts de pilots
3553	Williams FW36 320, Williams FW37 257, Williams FW18 175, Williams FW15C 168, Williams FW14B 164, Williams FW25 144...	Punts de constructors

Williams Mercedes – 39

Any	Pilots	Xassís	Motor	Pos	Pts	Vict	PP	VR
1969	Courage	Brabham BT26A	Ford	*	16	-	-	-
1970	Courage – Redman – Schenken	De Tomaso 505	Ford	-	0	-	-	-
1971	Pescarolo – Jean	March 701/711	Ford	**	4	-	-	-
1972	Pescarolo – Pace	March 721/Politoys FX3	Ford	***	3	-	-	-
1973	Galli – Ganley – Pretorius – Pescarolo...	Iso-Marlboro FX3B/IR	Ford	Desè	2	-	-	-
1974	20. Merzario/Robarts – 21. Laffite/Belsø...	Iso-Marlboro FW	Ford	Desè	4	-	-	-
1975	20. Merzario/Migault... – 21. Laffite/...	Williams FW01/FW03	Ford	Novè	6	-	-	-
1976	20. Ickx/Merzario – 21. Zorzi/Binder/...	Williams FW04/FW05	Ford	-	0	-	-	-
	Venda de l'equip original a Walter Wolf							
1977	27. Neve	March 761	Ford	-	0	-	-	-
1978	27. Jones	Williams FW06	Ford	Novè	11	-	-	2
1979	27. Jones – 28. Regazzoni	Williams FW06/FW07	Ford	Segon	75	5	3	3
1980	27. Jones – 28. Reutemann	Williams FW07/B	Ford	Campió	120	6	3	6
1981	1. Jones – 2. Reutemann	Williams FW07C/D	Ford	Campió	95	4	2	7
1982	5. Reutemann/Andretti/Daly – 6. Rosberg	Williams FW07D/FW08	Ford	Quart	58	1	1	-
1983	1. Rosberg – 2. Laffite – 42. Palmer	Williams FW08C/FW09	Ford/Honda	Quart	38	1	1	-
1984	5. Laffite – 6. Rosberg	Williams FW09	Honda	Sisè	25,5	1	-	-
1985	5. Mansell – 6. Rosberg	Williams FW10/FW10B	Honda	Tercer	71	4	3	4
1986	5. Mansell – 6. Piquet	Williams FW11	Honda	Campió	141	9	4	11
1987	5. Mansell/Patrese – 6. Piquet	Williams FW11B	Honda	Campió	137	9	12	7
1988	5. Mansell/Brundle/Schlesser – 6. Patrese	Williams FW12	Judd	Setè	20	-	-	1
1989	5. Boutsen – 6. Patrese	Williams FW12C/FW13	Renault	Segon	77	2	1	1
1990	5. Boutsen – 6. Patrese	Williams FW13	Renault	Quart	57	2	1	5
1991	5. Mansell – 6. Patrese	Williams FW14	Renault	Segon	125	7	6	8
1992	5. Mansell – 6. Patrese	Williams FW14B	Renault	Campió	164	10	15	11
1993	0. Hill – 2. Prost	Williams FW15C	Renault	Campió	168	10	15	10
1994	0. Hill – 2. Senna/Coulthard/Mansell	Williams FW16/FW16B	Renault	Campió	118	7	6	8
1995	5. Hill – 6. Coulthard	Williams FW17/FW17B	Renault	Segon	112	5	12	6
1996	5. Hill – 6. Villeneuve	Williams FW18	Renault	Campió	175	12	12	11
1997	3. Villeneuve – 4. Frentzen	Williams FW19	Renault	Campió	123	8	11	9
1998	1. Villeneuve – 2. Frentzen	Williams FW20	Mecachrome	Tercer	38	-	-	-
1999	5. Schumacher – 6. Zanardi	Williams FW21	Supertec	Cinquè	35	-	-	1
2000	9. Schumacher – 10. Button	Williams FW22	BMW	Tercer	36	-	-	-
2001	5. Schumacher – 6. Montoya	Williams FW23	BMW	Tercer	80	4	4	8
2002	5. Schumacher – 6. Montoya	Williams FW24	BMW	Segon	92	1	7	3
2003	3. Montoya – 4. Schumacher/Gené	Williams FW25	BMW	Segon	144	4	4	4
2004	3. Montoya – 4. Schumacher/Gené/Pizzo.	Williams FW26	BMW	Quart	88	1	1	2
2005	7. Webber – 8. Heidfeld/Pizzonia	Williams FW27	BMW	Cinquè	66	-	1	-
2006	9. Webber – 10. N. Rosberg	Williams FW28	Cosworth	Vuitè	11	-	-	1
2007	16. N. Rosberg – 17. Wurz/Nakajima	Williams FW29	Toyota	Quart	33	-	-	-
2008	7. N. Rosberg – 8. Nakajima	Williams FW30	Toyota	Vuitè	26	-	-	-
2009	16. N. Rosberg – 17. Nakajima	Williams FW31	Toyota	Setè	34,5	-	-	1
2010	9. Barrichello – 10. Hülkenberg	Williams FW32	Cosworth	Sisè	69	-	1	-
2011	11. Barrichello – 12. Maldonado	Williams FW33	Cosworth	Novè	5	-	-	-
2012	18. Maldonado – 19. B. Senna	Williams FW34	Renault	Vuitè	76	1	1	1
2013	16. Maldonado – 17. Bottas	Williams FW35	Renault	Novè	5	-	-	-
2014	19. Massa – 77. Bottas	Williams FW36	Mercedes	Tercer	320	-	1	2
2015	19. Massa – 77. Bottas	Williams FW37	Mercedes	Tercer	257	-	-	-
2016	19. Massa – 77. Bottas	Williams FW38	Mercedes	Cinquè	138	-	-	-
2017	19. Massa – 18. Stroll – 40. Di Resta	Williams FW40	Mercedes	Cinquè	83	-	-	-

* Williams va fer servir xassís Brabham-Ford ** Williams va fer servir xassís March-Ford. *** Williams construeix xassís propi, el Politoys FX3, però Pace puntua amb el March-Ford.

Els Williams FW01, FW02 i FW03 de 1975 van ser els primers que van fer servir el nom del propietari, tot i que no deixaven de ser els Iso Marlboro de la temporada anterior.

Més enllà del disseny típic dels anys 70 i l'habitual motor Ford Cosworth DFV, crida l'atenció la forma de l'entrada d'aire per al motor.

Al volant, el francès Jacques Laffite, que aconseguiria a Nürburgring el primer podi d'un Williams i els sis únics punts de l'equip aquell any.

40 - Renault

RENAULT SPORT
FORMULA ONE™ TEAM

Renault va acabar la temporada passada en ascendència i voldrà continuar aquest camí.

El primer any de Renault en el retorn va ser una mica decepcionant. Comprant Lotus força tard, van tenir feina a reconstruir l'equip, i tot just al final de la temporada passada es van començar a veure els fruits i el potencial de la marca si s'aplica amb tots els seus mitjans.

El motor continua sent problemàtic i no tant potent com el Mercedes o el Ferrari, però els pilots ja poden treballar amb el xassís i solen ser els primers darrere del trio capdavanter. A més, la marca va fer una aposta forta per Carlos Sainz, volent-lo fitxar ja abans de 2017 i aconseguint-lo finalment arrel del canvi de Toro Rosso a Honda, en substitució d'un Jolyon Palmer que no va estar a l'alçada.

Sainz i Nico Hülkenberg són dos pilots molt solvents i que, donada l'oportunitat, estan ben a punt per a pujar al podi i tornar als èxits a Renault. Està per veure si el pilot madrileny continuarà a l'escuderia o bé farà el salt a Red Bull si s'obre alguna escletxa allí, però clarament l'objectiu d'aquesta temporada per als dos és lluitar ocasionalment pels podis i acostar-se als tres de davant mentre lideren la part mitja de la classificació.

El taló d'Aquil·les pot ser la fiabilitat, que ja va costar greument a Hülkenberg –a Singapur podria haver obtingut el seu primer podi- i també en particular a Palmer la temporada passada. En aquests temps de poques avaries per cursa i tres motors per temporada, és vital assegurar els punts quan es pugui i evitar penalitzacions, si és que Renault vol vèncer la batalla pel quart lloc.

Renault - 41

Fundació: 1899
Llicència: Francesa
Seu: Enstone, Regne Unit
Tercers pilots: Jack Aitken (GB) i Artem Markelov (RU)

Cotxe: Renault R.S. 18
Motor: Renault R.E. 18
Benzina: Castrol
Lubricants: Castrol
Llandes: OZ

Patrocinadors: Castrol, Infiniti, RCI Bank, Mapfre, Estrella Galicia, BP, Microsoft, Eurodatacar, Bell & Ross, Tmall, LaLiga, Alpinestars, Elysium, Goodwill, Le Coq Sportif, Hechter

Web: renaultsportf1.com

1r gran premi: Gran Bretanya 1977
50è gran premi: San Marino 1981
100è gran premi: Detroit 1984
150è gran premi: França 2003
200è gran premi: Gran Bretanya 2006
250è gran premi: Espanya 2009
300è gran premi: Brasil 2011

1r punt: Jabouille, USA 78

1r podi: Jabouille, F 79
50è podi: Alonso, F 04
100è podi: Heidfeld, MAL 11

1a victòria: Jabouille, F 79

1a pole: Jabouille, SA 79
50a pole: Alonso, CN 06

1a primera fila: Jabouille, SA 79
50a primera fila: Arnoux, LV 82

1a volta ràpida: Arnoux, F 79

Cap d'equip

Cyril Abiteboul

Cyril Abiteboul va néixer el 14 d'octubre de 1977 a París. Va cursar enginyeria a la universitat de Grenoble i tot just graduar-se va entrar a Renault l'any 2001.

Abiteboul va pujar relativament ràpid, passant a ser el director de desenvolupament de negoci de Renault F1 Team el 2007 i pujant a Director Executiu l'any 2010, després del buit de poder que va quedar un cop investigat el Crashgate.
Amb la marxa de l'equip oficial Renault Abiteboul va encarregar-se de dirigir l'apartat de motors. Va passar a ser el cap d'equip de Caterham entre 2012 i 2014, any en el que va tornar a les seves funcions a Renault Sport a la secció de motors.
Amb la tornada de l'equip de Fórmula 1, inicialment hi va haver una direcció bicèfala amb Frederic Vasseur i ell mateix, però finalment a partir de la temporada passada Abiteboul ha quedat com a màxim responsable esportiu de l'equip.

Ambaixador / conseller

Alain Prost

Poca presentació necessita Alain Prost. Mundialment conegut com a tetracampió de Fórmula 1, el francès és avui dia ambaixador i conseller especial a Renault.

Alain Marie Pascal Prost va néixer el 24 de febrer de 1955 a Lorette, França.
Més enllà de la seva exitosa carrera esportiva, Prost sempre ha estat interessat en la direcció d'equips.
Ja al 1989 amb la seva polèmica relació amb Ayrton Senna, va pensar de crear un equip amb John Barnard, però no van trobar el finançament necessari.
Més endavant, durant l'any sabàtic el 1992, Prost va tenir converses amb Guy Ligier per comprar-li l'equip però no van dur a res.
Un cop retirat, Prost va fer de conseller per a McLaren, fins que al 1996 va comprar Ligier (que ja no era de Guy Ligier) i durant cinc temporades va intentar tenir èxit amb Prost Grand Prix, finalment havent de tancar.
Tot i haver tingut relació amb Peugeot principalment durant els anys de l'equip, Prost va tornar a Renault l'any 2012 com a ambaixador de la marca, i avui dia és conseller de l'equip de Fórmula 1 i també de l'equip de Fórmula E Renault e.dams, on corre el seu fill Nicolas.

42 - Nico Hülkenberg

Nom: Nicolas Hülkenberg
Nascut a: Emmerich, Alemanya
Data de naixement: 19 d'agost de 1987 (30)
Estatura: 1,84 m
Pes: 74 kg
Estat civil: en parella
Web: nicohulkenberg.net

Debut: 2010
Presències: 151
Grans premis: 135
Títols: 0
Victòries: 0
Pole positions: 1
Primera fila: 2
Voltes ràpides: 2
Podis: 0
Punts: 290

1r punt: Malàisia 2010
Millor resultat en cursa:
4t, B 2012, KR 2013 i B 2016
1a pole: Brasil 2010
1a volta ràpida: Singapur 2012

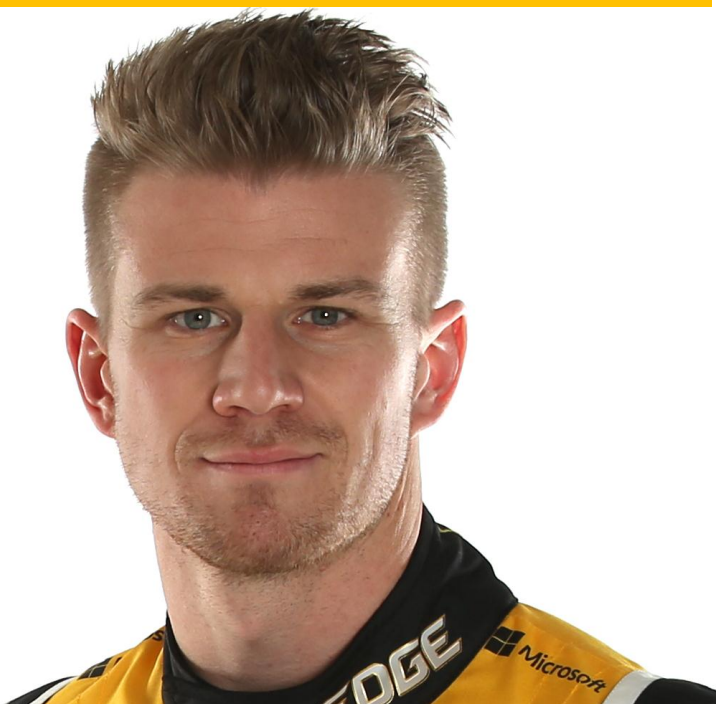

27

Nico Hülkenberg va aconseguir un rècord poc envejable durant la temporada 2017: el del pilot amb més grans premis disputats sense haver pujat al podi.
No va ser per falta d'intents, si bé a l'ocasió més clara a Azerbaidjan l'alemany va xocar. Però habitualment van ser les avaries les que van limitar el progrés.
Encarregat amb la responsabilitat de ser primer pilot d'un equip fabricant per primera vegada a la seva carrera, Hülkenberg probablement va pilotar tant bé com en qualsevol de les temporades anteriors, quedant gairebé sempre per davant de Jolyon Palmer i també fent bon paper quan Carlos Sainz va arribar a l'equip.
Feia temps que Hülkenberg mereixia una oportunitat seriosa, però la seva carrera s'havia estancat lleugerament a Force India, on el Checo Pérez l'havia dominat sovint. Si Renault li proporciona un cotxe adequat potser podrà per fi trencar el malefici del podi.

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2002	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2003	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2004	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2005	FBMW ADAC	Josef Kaufmann Racing	Campió	287	20	8	9	6	14
	FBMW Final	Josef Kaufmann Racing	3r	-	1	-	-	1	1
2006	V de V Endur.	Griffith's	17è	50	2	1	2	-	1
	German F3	Josef Kaufmann Racing	5è	78	18	1	3	5	6
06-07	A1GP	Alemanya (Super Nova)	Campió	128	20	9	3	5	14
2007	F3 Euroseries	ASM Formule 3	3r	72	20	4	2	3	8
2008	F3 Euroseries	ART Grand Prix	Campió	85	20	7	6	7	8
08-09	GP2 Asia	ART Grand Prix	6è	27	4	1	2	-	2
2009	GP2	ART Grand Prix	Campió	100	20	5	3	5	10
2010	**F1**	**Williams-Cosworth**	**14è**	**22**	**19**	**-**	**1**	**-**	**-**
2011	Provador	Force India-Mercedes	-	-	-	-	-	-	-
2012	F1	Force India-Mercedes	11è	63	20	-	-	1	-
2013	F1	Sauber-Ferrari	10è	51	19	-	-	-	-
2014	F1	Force India-Mercedes	9è	96	19	-	-	-	-
2015	F1	Force India-Mercedes	10è	58	19	-	-	-	-
2016	F1	Force India-Mercedes	9è	72	21	-	-	1	-
2017	F1	Renault	10è	43	20	-	-	-	-

Carlos Sainz - 43

Nom: Carlos Sainz Vázquez de Castro
Nascut a: Madrid, Espanya
Data de naixement: 1 de setembre de 1994 (23)
Estatura: 1,77 m
Pes: 66 kg
Estat civil: en parella
Web: carlossainz.es

Debut: 2015
Presències: 60
Grans premis: 60
Títols: 0
Victòries: 0
Pole positions: 0
Primera fila: 0
Voltes ràpides: 0
Podis: 0
Punts: 118

1r punt: Austràlia 2015
Millor resultat en carrera:
4t, Singapur 2017
Millor resultat en entrenaments:
5è, Espanya 2015

55

Passos endavant a la carrera de Carlos Sainz. La temporada passada va ser molt superior al seu company Daniil Kvyat, especialment a les curses. I mentre el rus era substituït i posteriorment despatxat de Toro Rosso i de la disciplina de Red Bull en general, Sainz aconseguia el seu objectiu de sortir de Toro Rosso, poc després d'haver fet una gran quarta posició a Singapur.
Encara millor: Red Bull no va voler vendre'l a Renault, si no que el va cedir i té una opció per a recuperar-lo en cas de que Ricciardo o Verstappen abandonin l'equip dirigit Christian Horner.
Així doncs, la paciència de Sainz, testada en algun moment de la temporada passada, va tenir la seva recompensa. El madrileny gaudirà ara de la infraestructura d'un fabricant al seu darrere, però al mateix temps haurà de superar consistentment el seu company d'equip, Nico Hülkenberg, si vol seguir sent considerat com el futur per a Red Bull.

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2007	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2008	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2009	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2010	FBMW Europe	Eurointernational	4t	227	16	1	2	2	5
	FBMW Pacific	Eurointernational	No elegible	9	2	3	2	5	
	FR 2.0 Euro	Epsilon Euskadi / Tech 1 Racing	No elegible	4	-	-	-	1	
	Euro F3 Open	De Villota Motorsport	No elegible	4	-	-	-	1	
	FR 2.0 UK Win	Koiranen Bros. Motorsport	18è	18	2	-	-	-	-
2011	FR 2.0 Euro	Koiranen Motorsport	2n	200	14	2	4	5	10
	FR 2.0 NEC	Koiranen Motorsport	Campió	489	20	8	10	12	17
	F3 Euroseries	Signature	No elegible	3	-	-	-	-	
2012	British F3	Carlin Motorsport	6è	224	26	5	1	2	9
	F3 Euroseries	Carlin Motorsport	9è	112	24	-	2	-	2
	European F3	Carlin Motorsport	5è	161	20	1	2	1	5
2013	GP3	MW Arden	10è	66	16	-	2	2	2
	FRenault 3.5	Zeta Corse	19è	22	9	-	1	1	-
2014	FRenault 3.5	DAMS	Campió	227	17	7	6	6	7
2015	**F1**	**Toro Rosso-Renault**	**15è**	**18**	**19**	**-**	**-**	**-**	**-**
2016	**F1**	**Toro Rosso-Ferrari**	**12è**	**46**	**21**	**-**	**-**	**-**	**-**
2017	**F1**	**Toro Rosso-Renault / Renault**	**9è**	**54**	**20**	**-**	**-**	**-**	**-**

44 - Renault

Tot i existir la marca des de principis de segle, Renault no va entrar a la Fórmula 1 fins al 1977 amb una solució innovadora, el turbo.
Els cotxes de gran premi havien portat durant anys compressors per a obtenir més potència. De fet els Alfa Romeo guanyadors dels dos primers campionats amb Farina i Fangio duien compressió.
Renault va veure que les normes permetien un 1500 cc amb compressió, i va optar per el turbo. En aquells temps el retard entre el pilot aplicant l'accelerador i la potència entrant podia ser de dos segons, i a més els primers monoplaces francesos eren coneguts com "les teteres grogues" de tant sovint que es trencaven.
Tot i no arribar a guanyar cap títol llavors, la filosofia de Renault va ser l'encertada: els motors turbo sobrepassaven els 1000 cv i gairebé arribaven als 1400 en mode de classificació, mentre que els vells DFV atmosfèrics tot just arribaven als 550. Els motors turbo van dominar el campionat fins al 1988 en que van ser prohibits.
Renault ja havia marxat 3 anys abans però precisament va tornar el 1989 amb Williams com a motorista, guanyant 5 títols de pilots i 6 de constructors també amb Benetton. I des de llavors no han deixat mai de ser-hi, ja sigui amb equip o bé a través de marques subsidiàries com Mecachrome o Supertec, o bé només com a motorista de Red Bull, amb qui van guanyar 4 títols.

1899: Louis, Marcel i Fernand Renault funden la marca.

1977: Debut a la Fórmula 1 i introducció del motor turbo.

1979: Primera victòria amb Jean-Pierre Jabouille.

1983: Subministra motors per primer cop a un altre equip.

1985: Marxa de la F1..

1989: Torna com a motorista,guanya títols amb Williams i Benetton.

2000: Compra l'equip Benetton.

2005: Campions de constructors i de pilots amb Fernando Alonso.

2011: Venda de l'equip a Genii Capital; durant l'any l'equip encara va córrer com a Renault.

2015: Recompra de l'equip a Genii.

Malgrat els esforços d'Alain Prost, només Fernando Alonso (dreta) va poder ser campió amb la marca francesa, als anys 2005 i 2006.

2	2005 2006	Títols de constructors
2	Alonso 2005 2006	Títols de pilots
341	Alonso 105, Arnoux 58, Fisichella 53, Trulli 48, Prost 46, Jabouille 45, Petrov 38, Palmer 35, Warwick 31, Tambay 30, Piquet Jr 28...	Grans premis
35	Alonso 17, Prost 9, Arnoux 4, Jabouille i Fisichella 2, Trulli 1	Victòries
51	Alonso 16, Arnoux 14, Prost 10, Jabouille 6, Trulli i Fisichella 2, Tambay 1	Pole Positions
91	Arnoux 25, Alonso 21, Prost 19, Jabouille 11, Fisichella 8, Trulli 4, Cheever, Tambay i Kubica 1	Primeres files
31	Alonso 10, Arnoux i Prost 8, Tambay, Warwick, Fisichella, Petrov i Kubica 1	Voltes ràpides
100	Alonso 47, Prost 17, Arnoux 11, Fisichella 8, Cheever i Warwick 4, Tambay, Trulli i Kubica 3, Jabouille 2, Kovalainen i Piquet Jr 1...	Podis
1383	Alonso 468, Fisichella 151, Kubica 136, Prost 134, Trulli 88, Arnoux 85, Petrov 64, Hülkenberg 43, Heidfeld 34, Kovalainen 30...	Punts de pilots
1383	Renault R26 206, Renault R25 191, Renault R30 163, Renault R24 105, Renault R23 88, Renault R28 80, Renault RE40 79, Renault R31 73...	Punts de constructors

Renault - 45

Any	Pilots	Xassís	Motor	Pos	Pts	Vict	PP	VR
1977	15. Jabouille	Renault RS01	Renault	-	0	-	-	-
1978	15. Jabouille	Renault RS01	Renault	Dotzè	3	-	-	-
1979	15. Jabouille – 16. Arnoux	Renault RS01/RS10	Renault	Sisè	26	1	6	2
1980	15. Jabouille – 16. Arnoux	Renault RE20	Renault	Quart	38	3	5	4
1981	15. Prost – 16. Arnoux	Renault RE20B/RE30	Renault	Tercer	54	3	6	2
1982	15. Prost – 16. Arnoux	Renault RE30B	Renault	Tercer	62	4	10	5
1983	15. Prost – 16. Cheever	Renault RE30C/RE40	Renault	Segon	79	4	3	3
1984	15. Tambay – 16. Warwick – 33. Streiff	Renault RE50	Renault	Cinquè	34	-	1	2
1985	14. Hesnault – 15. Tambay – 16. Warwick	Renault RE60/RE60B	Renault	Setè	16	-	-	-
	Renault deixa de tenir equip el 1985							
1981	35. Henton – 36. Warwick	Toleman TG181	Hart	-	0	-	-	-
1982	35. Warwick – 36. Fabi	Toleman TG181C/183	Hart	-	0	-	-	1
1983	35. Warwick – 36. Giacomelli	Toleman TG183B	Hart	Novè	10	-	-	-
1984	19. Senna/Johansson – 20. Cecotto/Martini	Toleman TG183B/184	Hart	Setè	16	-	-	1
1985	19. Fabi – 20. Ghinzani	Toleman TG185	Hart	-	0	-	1	-
	El mateix 1985, Toleman és comprat per Benetton							
1986	19. Fabi – 20. Berger	Benetton B186	BMW	Sisè	19	1	2	3
1987	19. Fabi – 20. Boutsen	Benetton B187	Ford	Cinquè	28	-	-	1
1988	19. Nannini – 20. Boutsen	Benetton B188	Ford	Tercer	39	-	-	1
1989	19. Nannini – 20. Herbert/Pirro	Benetton B188/B189	Ford	Quart	39	1	-	-
1990	19. Nannini/Moreno – 20. Piquet	Benetton B189B/B190	Ford	Tercer	71	2	-	1
1991	19. Moreno/Schumacher – 20. Piquet	Benetton B190B/B191	Ford	Quart	38,5	1	-	1
1992	19. Schumacher – 20. Brundle	Benetton B191B/B192	Ford	Tercer	91	1	-	2
1993	5. Schumacher – 6. Patrese	Benetton B193A/B	Ford	Tercer	72	1	-	5
1994	5. Schumacher – 6. Verstappen/Lehto/Her.	Benetton B194	Ford	Segon	103	8	6	8
1995	1. Schumacher – 2. Herbert	Benetton B195	Renault	Campió	137	11	4	8
1996	3. Alesi – 4. Berger	Benetton B196	Renault	Tercer	68	-	-	3
1997	7. Alesi – 8. Berger/Wurz	Benetton B197	Renault	Tercer	67	1	2	2
1998	5. Fisichella – 6. Wurz	Benetton B198	Playlife	Cinquè	33	-	1	1
1999	9. Fisichella – 10. Wurz	Benetton B199	Playlife	Sisè	16	-	-	-
2000	11. Fisichella – 12. Wurz	Benetton B200	Playlife	Quart	20	-	-	-
2001	7. Fisichella – 8. Button	Benetton B201	Renault	Setè	10	-	-	-
	Renault compra Benetton el 2000							
2002	14. Trulli – 15. Button	Renault R202	Renault	Quart	23	-	-	-
2003	7. Trulli – 8. Alonso	Renault R23/R23B	Renault	Quart	88	1	2	1
2004	7. Trulli/Villeneuve – 8. Alonso	Renault R24	Renault	Tercer	105	1	3	-
2005	5. Alonso – 6. Fisichella	Renault R25	Renault	Campió	191	8	7	3
2006	1. Alonso – 2. Fisichella	Renault R26	Renault	Campió	206	8	7	5
2007	3. Fisichella – 4. Kovalainen	Renault R27	Renault	Tercer	51	-	-	-
2008	5. Alonso – 6. Piquet Jr	Renault R28	Renault	Quart	80	2	-	-
2009	7. Alonso – 8. Piquet Jr/Grosjean	Renault R29	Renault	Vuitè	26	-	1	2
2010	11. Kubica – 12. Petrov	Renault R30	Renault	Cinquè	163	-	-	2
2011	9. Heidfeld/B. Senna – 10. Petrov	Renault R31	Renault	Cinquè	73	-	-	-
	Renault es ven l'equip a Genii el 2011							
2012	9. Räikkönen – 10. Grosjean/d'Ambrosio	Lotus E20	Renault	Quart	303	1	-	3
2013	7. Räikkönen – 8. Grosjean	Lotus E21	Renault	Quart	315	1	-	2
2014	8. Grosjean – 13. Maldonado	Lotus E22	Renault	Vuitè	10	-	-	-
2015	8. Grosjean – 13. Maldonado	Lotus E23 Hybrid	Mercedes	Sisè	78	-	-	-
	Renault recompra l'equip a finals de 2015							
2016	20. Magnussen – 30. Palmer	Renault R.S.16	Renault	Novè	8	-	-	-
2017	27. Hülkenberg – 30. Palmer – 55. Sainz	Renault R.S.17	Renault	Sisè	57	-	-	-

S'inclouen tant les dades de l'equip Renault original com les de Toleman/Benetton/Lotus, ja que l'equip Renault actual va comprar l'estructura de Benetton el 2000, el "Team Enstone" i ho ha tornat a fer el 2015. Només es compten estadísticament els anys amb xassís Renault.

Alain Prost va guanyar força curses amb Renault, si bé al final el mundial amb accent francès el va haver de guanyat a bord d'un Williams-Renault deu anys després de deixar la marca entre acusacions i retrets.
Avui en dia Prost fa de conseller / ambaixador del fabricant tant a la Fórmula 1 com a la Fórmula E, on el seu fill Nicolas hi corre amb més o menys èxit.

46 - Toro Rosso Honda

Any de canvis a Toro Rosso. De l'inici de 2017 han canviat els dos pilots i el motor, que passa a ser Honda en comptes de Renault.

La temporada passada va ser un pèl convulsa a Toro Rosso. Entre la impaciència de Carlos Sainz per no complir una quarta temporada a l'equip i que finalment va aconseguir "escapar-se" temporalment cap a Renault, i la creixent decepció de Helmut Marko i Franz Tost amb Daniil Kvyat que va acabar amb el rus fora del programa de Red Bull, hi van haver molts canvis cursa a cursa.

Pierre Gasly va ascendir per fi però de sobte amb la marxa de Sainz l'equip es va trobar, potser per primer cop en la seva història, sense cap pilot a qui pujar. Per sort per a ell, Brendon Hartley havia decidit contactar de nou amb els seus antics caps i donada la marxa de Porsche del mundial de resistència, va tenir l'oportunitat de debutar a la Fórmula 1 a una edat força tardana per als estandards de la beguda energètica.

Un altre punt de tensió del 2017 va ser la relació amb Renault, que es va anar ressentint fins al trencament i les acusacions creuades a les últimes curses per les moltes avaries i penalitzacions que van patir Pierre Gasly i Brendon Hartley mentre Renault i Toro Rosso lluitaven pel sisè lloc del campionat (que va obtenir Renault amb ajuda de l'ex-home Toro Rosso Sainz).

Arrel d'aquestes disputes i de les ganes de McLaren d'obtenir un motor Renault, Toro Rosso s'ha convertit ara en l'equip oficial d'Honda, que ha demanat que es conegui l'equip com a "Red Bull Toro Rosso Honda".
A priori el canvi sembla perjudicial per a Toro Rosso, però els tests hivernals han anat prou bé; sense els problemes de fiabilitat que tant van molestar a McLaren...

Toro Rosso Honda - 47

Fundació: **1979 (com a Minardi)**
Llicència: **Italiana**
Seu: **Faenza, Itàlia**
Tercer pilot: **Pierre Gasly (F)**

Cotxe: **Toro Rosso STR13**
Motor: **Honda RA618H**
Benzina: **Mobil**
Lubricants: **Mobil**
Llandes: **App-Tech**

Patrocinadors: **Casio, Gi Group, Siemens, Riedel, Red Bull Mobile, Acronis**

Web: **scuderiatororosso.com**

1r gran premi: **Bahrain 2006**
50è gran premi: **Singapur 2008**
100è gran premi: **Hongria 2011**
150è gran premi: **Bahrain 2014**
200è gran premi: **Singapur 2016**

1r punt: **Liuzzi, USA 06**

1r podi: **Vettel, I 08**

1a victòria: **Vettel, I 08**

1a pole: **Vettel, I 08**

1a primera fila: **Vettel, I 08**

1a volta ràpida: **Kvyat, E 16**

Cap d'equip

Franz Tost

Nascut el 20 de gener de 1956 a Trins, Àustria, Franz Tost és un dels caps d'equip més discrets de la graella.

De jove Tost va competir en curses. El seu ídol era Jochen Rindt, i va arribar a guanyar el campionat austríac de Fórmula Ford el 1983.
Però Tost va estudiar al mateix temps. Es va treure les carreres de Ciències Esportives i Direcció Esportiva a la universitat d'Innsbruck i va decidir deixar el volant.
Primer va trobar feina a l'escola de pilotatge de Walter Lechner, i després va passar a dirigir diversos equips de Fórmula 3, arribant finalment a WTS Formula 3, propietat de Willi Weber, mànager durant molts anys dels germans Schumacher.
Precisament Weber va encarregar a Tost que s'encarregués de Ralf Schumacher: primer al Japó, més tard a Jordan i finalment ja a Williams, on trobaria el seu següent lloc l'any 2000.
BMW havia tornat a la F1 amb Williams i la marca bavaresa va contractar Tost per a ser el cap d'operacions als circuits de tot el món fins l'any 2005.
Aquell hivern 2005-2006 Red Bull va formalitzar la compra de Minardi, la va anomenar Toro Rosso i Franz Tost va ser l'escollit per Dietrich Mateschitz, Helmut Marko i Gerhard Berger per a dirigir l'equip.
Amb empentes (sobretot per part d'Scott Speed) i rodolons, Tost segueix al capdamunt de "l'escola" de pilots de Red Bull, preparant les joves promeses de la beguda energètica.

Conseller especial

Helmut Marko

El 1967 Helmut Marko va doctorar-se en Dret. Nascut el 27 d'abril de 1943 a Graz, Àustria, Marko es podria haver dedicat a fer d'advocat, o jutge, o el que fos.
Però com el seus amic Jochen Rindt, tenia passió per les curses. Va arribar a la Fórmula 1 un any després de la mort de Rindt, i en dues temporades mai va puntuar.
De fet, desafortunadament, era sisè al GP de França de 1972 quan una pedra escopida pel Lotus d'Emerson Fittipaldi davant seu va impactar-lo directament a l'ull esquerre, travessant la visera.

Marko va aconseguir aturar el cotxe, però va perdre l'ull.
Acabava així una carrera esportiva que l'havia vist guanyar les 24 hores de Le Mans l'any anterior.
L'austríac va dedicar-se primer a la propietat – té dos hotels a Àustria- i a la direcció, primer de pilots com Gerhard Berger o Karl Wendlinger, i posteriorment establint el seu propi equip, RSM Marko, amb el qual va competir al DTM i a la Fórmula 3000, aconseguint el títol de 1996 amb Jörg Müller.
Red Bull va començar a patrocinar l'equip l'any 1999 i finalment Marko va tancar l'equip i va passar a ser part del Red Bull Junior Team, sent-ne el màxim responsable i decidint sobre el futur de desenes de joves pilots.

48 - Pierre Gasly

Nom: **Pierre Gasly**
Nascut a: **Rouen, França**
Data de naixement: **7 de febrer de 1996 (22)**
Estatura: **1,77 m**
Pes: **71 kg**
Estat civil: **en parella**
Web: **pierregasly.com**

Debut: **2017**
Presències: **5**
Grans premis: **5**
Títols: **0**
Victòries: **0**
Pole positions: **0**
Primera fila: **0**
Voltes ràpides: **0**
Podis: **0**
Punts: **0**

Millor resultat en carrera:
12è, Brasil 2017
Millor resultat en entrenaments:
14è, Japó 2017

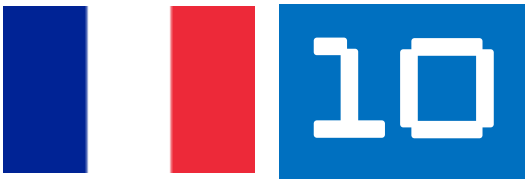

Pierre Gasly iniciarà la seva primera temporada completa a la Fórmula 1 amb el teòric handicap del motor Honda però amb l'experiència d'haver disputat ja cinc curses del mundial.
El pilot francès finalment ha arribat al campionat. Quan va entrar a l'estructura del Red Bull Junior Team l'any 2014, havent guanyat la Fórmula Renault 2.0 europea, les coses no pintaven tant bé per a Gasly. Daniil Kvyat acabava de pujar a la Fórmula 1, Carlos Sainz el derrotaria aquell any a la Fórmula Renault 3.5 i a sobre la marca fitxava Max Verstappen, un any més jove que ell, per a fer-lo debutar directament a Toro Rosso en el dòmino que va provocar la marxa de Vettel.
Però passats tres anys i amb un títol de GP2 i un subcampionat de Super Fórmula sota el braç, Gasly és ara titular de Toro Rosso, amb Sainz cedit a Renault i Kvyat ja fora del programa.
Amb un company d'equip en un punt força diferent de la seva carrera com és Brendon Hartley, Gasly farà bé de no confiar-se. Hi pot haver un possible lloc a l'escuderia "mare" si Daniel Ricciardo decidís canviar d'aires, i Gasly podria ser l'escollit si Sainz ensopega o Renault se'l vol quedar...

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2005	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2006	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2007	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2008	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2009	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2010	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2011	F4 France	Autosport Academy	3r	104	14	4	2	1	7
2012	FR 2.0 Euro	R-ace GP	10è	32	14	-	1	-	2
	FR 2.0 NEC	R-ace GP	23è	78	7	-	-	-	1
2013	FR 2.0 Euro	Tech 1 Racing	Campió	195	14	3	4	2	8
	FR 2.0 ALPS	Tech 1 Racing	6è	72	6	-	-	-	3
2014	FR 3.5	Arden Motorsport	2n	192	17	-	1	3	8
	GP2	Caterham Racing	29è	-	6	-	-	-	-
2015	GP2	DAMS	8è	110	21	-	3	1	4
2016	GP2	Prema Racing	Campió	219	22	4	5	4	9
2017	FE	Renault e.dams	16è	18	2	-	-	-	-
	SFormula	Team Mugen	2n	33	7	2	-	-	3
	F1	**Toro Rosso-Renault**	**21è**	**-**	**5**	**-**	**-**	**-**	**-**

Brendon Hartley - 49

Nom: **Brendon Hartley**
Nascut a: **Palmerston North, Nova Zelanda**
Data de naixement: **10 de novembre de 1989 (28)**
Estatura: **1,84 m**
Pes: **67 kg**
Estat civil: **casat**
Web: **brendonhartley.nz**

Debut: **2017**
Presències: **4**
Grans premis: **4**
Títols: **0**
Victòries: **0**
Pole positions: **0**
Primera fila: **0**
Voltes ràpides: **0**
Podis: **0**
Punts: **0**

Millor resultat en carrera:
13è, Estats Units 2017
Millor resultat en entrenaments:
17è, Mèxic 2017

28

Pocs pilots arriben avui en dia a la Fórmula 1 amb gairebé 28 anys, amb dos campionats del món de resistència i una victòria a les 24 hores de Le Mans. I menys encara de Nova Zelanda, país que no tenia pilot de Fórmula 1 des de Mike Thackwell, 33 anys abans.
I encara menys s'entra a un equip de Red Bull un cop t'han fet fora del Junior Team!
Tot això ho ha aconseguit Brendon Hartley. És cert que la marca va mantenir un patrocini personal amb ell, però va ser el propi pilot qui, veient la imminent retirada de Porsche de la resistència a finals de 2017, va posar-se en contacte amb Helmut Marko per veure si hi havia alguna possibilitat.
I la caiguda en desgràcia de Kvyat i la cessió de Sainz van fer la resta. Hartley té ara una segona oportunitat, i té experiència treballant en un equip gran. Si planta cara a Gasly les coses li poden seguir anant bé...

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2008	British F3	Carlin Motorsport	3r	208	22	5	5	4	11
	F3 Euroseries	Carlin / RC	No elegible	-	8	-	-	-	-
2009	F3 Euroseries	Carlin Motorsport	11è	15	16	1	-	-	1
	FR 3.5	Tech 1 Racing	15è	26	13	-	1	3	1
2010	FR 3.5	Tech 1 / P1 Motorsport	10è	50	13	-	-	2	1
	GP2	Scuderia Coloni	27è	1	4	-	-	-	-
2011	FR 3.5	Gravity-Charouz Racing	7è	95	16	-	-	2	3
	GP2	Ocean Racing Technology	19è	4	4	-	-	-	-
2012	GP2	Ocean Racing Technology	25è	1	4	-	-	-	-
	ELMS	Murphy Prototypes	10è	15	2	-	-	1	1
2013	Grand Am	Starworks Motorsport	12è	252	11	1	1	2	2
	ELMS	Murphy Prototypes	5è	64	5	1	1	4	2
2014	USC	Starworks Motorsport	55è	15	1	-	-	-	-
	WEC	Porsche Team	9è	64,5	8	-	1	-	3
2015	USC	Starworks Motorsport	30è	23	1	-	-	-	-
	WEC	Porsche Team	Campió	166	8	4	5	-	6
2016	IMSA	Chip Ganassi Racing	27è	27	1	-	-	-	-
	WEC	Porsche Team	4t	134,5	9	4	2	-	6
2017	IMSA	Tequila Patrón ESM	19è	80	3	1	-	-	1
	WEC	Porsche Team	Campió	208	9	4	-	2	8
	F1	**Toro Rosso-Renault**	**23è**	**-**	**4**	**-**	**-**	**-**	**-**

50 - Toro Rosso Honda

L'existència de Toro Rosso sempre és un petit misteri. Sense més raó de ser que la de preparar i proporcionar pilots a Red Bull, sempre està pendent dels moviments de la casa mare i sovint es diu que pel preu adequat podria estar en venda.
Actualment Toro Rosso costa més diners a Red Bull del que ho feia a l'inici, doncs des de ja fa uns quants anys l'escuderia italiana ha de fer els seus propis dissenys sense poder aprofitar els xassís de Red Bull, factor clau en la bona temporada 2008, la de la victòria de Sebastian Vettel a Monza.
El cert es que, més enllà de que ara tots són pilots Red Bull, Toro Rosso continua donant pilots joves a la Fórmula 1 tal com ho feia Minardi: dels pilots actuals de la graella Vettel, Daniel Ricciardo, Max Verstappen, Carlos Sainz i evidentment Gasly i Hartley, amb Daniil Kvyat com a provador a Ferrari han passat tots per Toro Rosso.
De l'època Minardi només queda Fernando Alonso, però com ell Mark Webber, Giancarlo Fisichella o Jarno Trulli van tenir la seva primera oportunitat amb els de Faenza.
El que ja costa més és que a Toro Rosso, tot i ser escuderia italiana, hi hagin pilots italians. Només Vitantonio Liuzzi va pilotar als inicis, però va acabar sent despatxat per fer lloc a Sébastien Bourdais, que va ser el primer de tres francesos en córrer a Toro Rosso: la nacionalitat que més n'ha tingut amb Jean-Éric Vergne i Pierre Gasly.

1979: Giancarlo Minardi funda el seu equip per competir a la Fórmula 2.

1981: Primera victòria a la Fórmula 2.

1985: Minardi debuta a la Fórmula 1.

1994: Fusió amb Scuderia Italia.

1995: Flavio Briatore compra part de l'equip.

1996: Gabriele Rumi es co-propietari fins l'any 2000.

2001: Paul Stoddart compra l'equip a Minardi.

2006: Red Bull compra Minardi i l'anomena Toro Rosso.

2008: Primera victòria de l'equip amb Sebastian Vettel.

2010: L'equip dissenya els seus propis xassís, no podent copiar ja els de Red Bull per normativa.

La pole i victòria de Vettel (dreta) al GP d'Itàlia de 2008 segueix sent el moment àlgid de Toro Rosso, més enllà de proveir pilots a Red Bull.

0	-	Títols de constructors
0	-	Títols de pilots
226	Vergne 58, Sainz 56, Buemi 55, Kvyat 51, Alguersuari 46, Ricciardo 39, Liuzzi 35, Speed 28, Bourdais 27, Vettel 25...	Grans premis
1	Vettel 1	Victòries
1	Vettel 1	Pole Positions
1	Vettel 1	Primeres files
1	Kvyat 1	Voltes ràpides
1	Vettel 1	Podis
382	Sainz 112, Verstappen 62, Vergne 51, Vettel 40, Alguersuari 31, Ricciardo 30, Buemi 29, Kvyat 17, Bourdais 6, Liuzzi 4	Punts de pilots
382	Toro Rosso STR10 67, Toro Rosso STR11 63, Toro Rosso STR12 53, Toro Rosso STR6 41, Toro Rosso STR3 39, Toro Rosso STR8 33...	Punts de constructors

Toro Rosso Honda - 51

Any	Pilots	Xassís	Motor	Pos	Pts	Vict	PP	VR
1985	29. Martini	Minardi M185	Ford/M. Mod.	-	0	-	-	-
1986	23. de Cesaris – 24. Nannini	Minardi M185B/M186	Mot. Moderni	-	0	-	-	-
1987	23. Campos – 24. Nannini	Minardi M187	Mot. Moderni	-	0	-	-	-
1988	23. Campos/Martini – 24. Pérez-Sala	Minardi M188	Ford	Desè	1	-	-	-
1989	23. Martini/Barilla – 24. Pérez-Sala	Minardi M188B/M189	Ford	Onzè	6	-	-	-
1990	23. Martini – 24. Barilla/Morbidelli	Minardi M189B/M190	Ford	-	0	-	-	-
1991	23. Martini – 24. Morbidelli/Moreno	Minardi M191	Ferrari	Setè	6	-	-	-
1992	23. Fittipaldi/Zanardi – 24. Morbidelli	Minardi M191B/L/M192	Lamborghini	Onzè	1	-	-	-
1993	23. Fitti./Gounon – 24. Barbazza/Martini	Minardi M193	Ford	Vuitè	7	-	-	-
1994	23. Martini – 24. Alboreto	Minardi M193B/M194	Ford	Desè	5	-	-	-
1995	23. Martini/Lamy – 24. Badoer	Minardi M195	Ford	Desè	1	-	-	-
1996	20. Lamy – 21. Fisichella/Marques/Lavaggi	Minardi M195B	Ford	-	0	-	-	-
1997	20. Katayama – 21. Trulli/Marques	Minardi M197	Hart	-	0	-	-	-
1998	22. Nakano – 23. Tuero	Minardi M198	Ford	-	0	-	-	-
1999	20. Badoer/Sarrazin – 21. Gené	Minardi M01	Ford	Novè	1	-	-	-
2000	20. Gené – 21. Mazzacane	Minardi M02	Fondmetal	Desè	0	-	-	-
2001	20. Marques/Yoong – 21. Alonso	Minardi PS01/PS01B	European	Onzè	0	-	-	-
2002	22. Yoong/Davidson – 23. Webber	Minardi PS02	Asiatech	Novè	2	-	-	-
2003	18. Wilson/Kiesa – 19. Verstappen	Minardi PS03	Cosworth	Desè	0	-	-	-
2004	20. Bruni – 21. Baumgartner	Minardi PS04B	Cosworth	Desè	1	-	-	-
2005	20. Friesacher/Doornbos – 21. Albers	Minardi PS04B/PS05	Cosworth	Desè	7	-	-	-
	Red Bull compra Minardi i l'anomena Toro Rosso							
2006	**20. Liuzzi – 21. Speed**	**Toro Rosso STR1**	**Cosworth**	**Novè**	**1**	**-**	**-**	**-**
2007	**18. Liuzzi – 19. Speed/Vettel**	**Toro Rosso STR2**	**Ferrari**	**Setè**	**8**	**-**	**-**	**-**
2008	**14. Bourdais – 15. Vettel**	**Toro Rosso STR2B/3**	**Ferrari**	**Sisè**	**39**	**1**	**1**	**-**
2009	**11. Bourdais/Alguersuari – 12. Buemi**	**Toro Rosso STR4**	**Ferrari**	**Desè**	**8**	**-**	**-**	**-**
2010	**16. Buemi – 17. Alguersuari**	**Toro Rosso STR5**	**Ferrari**	**Novè**	**13**	**-**	**-**	**-**
2011	**18. Buemi – 19. Alguersuari**	**Toro Rosso STR6**	**Ferrari**	**Vuitè**	**41**	**-**	**-**	**-**
2012	**16. Ricciardo – 17. Vergne**	**Toro Rosso STR7**	**Ferrari**	**Novè**	**26**	**-**	**-**	**-**
2013	**18. Vergne – 19. Ricciardo**	**Toro Rosso STR8**	**Ferrari**	**Vuitè**	**33**	**-**	**-**	**-**
2014	**25. Vergne – 26. Kvyat**	**Toro Rosso STR9**	**Renault**	**Setè**	**30**	**-**	**-**	**-**
2015	**33. Verstappen – 55. Sainz Jr.**	**Toro Rosso STR10**	**Renault**	**Setè**	**67**	**-**	**-**	**-**
2016	**33. Verstappen –55. Sainz Jr. – 26 Kvyat**	**Toro Rosso STR11**	**Ferrari**	**Setè**	**63**	**-**	**-**	**1**
2017	**55. Sai. – 26. Kvy. – 10. Gasly – 28. Hartley**	**Toro Rosso STR12**	**Renault**	**Setè**	**53**	**-**	**-**	**-**

S'inclouen els resultats de Minardi, però per a l'estadística només es compten els anys de Toro Rosso.

Pierluigi Martini i Giancarlo Minardi van ser la columna vertebral de l'equip de Faenza durant moltes temporades.

Evidentment l'importància de Minardi és clara com a fundador i propietari fins l'any 2000 de l'equip, continuant entre 2001 i 2005 com a mànager sota la propietat de Paul Stoddart i incansablement buscant patrocinadors i donant oportunitats a joves pilots.

Quan l'equip va ser venut a Red Bull a principis de 2006, Minardi havia sobreviscut a desenes d'equips que anaven desapareixent. De fet, des del seu debut al 1985 només quedaven encara en existència Ferrari, McLaren, Williams i Renault.

Pel que fa a Martini, el podrien haver comptat als inventaris ja que va disputar més de 100 curses amb l'equip (cap pilot més va córrer més de dues temporades amb Minardi...)

A més l'italià va ser el protagonista dels millors moments de Minardi, incloent la quarta posició de 1991 que quedaria com el millor resultat de l'equip, la millor posició d'un pilot Minardi a la classificació de pilots (11è, aquell mateix any) i les millors qualificacions de l'equip: la única primera fila a Phoenix el 1990 i un tercer a Austràlia la temporada anterior. També va lidera la única volta de Minardi durant les aturades dels líders, a Portugal el 1989

Martini és el pilot amb més punts de Minardi, 16, en una època on existia la prequalificació amb més de 30 cotxes i només puntuaven 6 pilots. Amb la normativa actual, Martini hauria sumat 136 punts, a l'alçada d'algú com Daniil Kvyat...

52 - Haas Ferrari

Segona temporada correcta per a Haas: ni molt bé ni molt malament.

L'equip del multimilionari nord-americà de les màquines de control numèric Gene Haas va mantenir-se força estable en el seu segon any a la categoria reina, si bé va acabar perdent en la lluita amb Renault i Toro Rosso per obtenir la sisena posició del mundial.

Un dels punts positius de la temporada passada va ser l'arribada de Kevin Magnussen a l'equip. El danès va aportar punts a l'equip, cosa que Esteban Gutiérrez no va poder fer en 21 curses el 2016, i a més va collar fort a Romain Grosjean, que com a únic "puntuador" podria tenir una certa posició d'autoritat dins l'equip. Però Magnussen, amb el seu estil agressiu pot anivellar la balança cap al seu costat.

Pel que fa al francès, va seguir queixant-se especialment dels frens, però al mateix temps va obtenir la majoria dels punts de l'equip amb algunes actuacions inspirades. Grosjean és capaç del millor i del pitjor, però últimament s'ha tornat en un pilot força fiable per a una escuderia de mitja taula com Haas.

L'objectiu de Haas de cara a la seva tercera temporada serà millorar la seva regularitat. L'any passat hi va haver algunes curses on no sabien exactament per què anaven bé o malament; dominar millor els caps de setmana els hauria d'acostar al capdavant de la lluita per la quarta posició si puntuen sovint.

Haas Ferrari - 53

Fundació: **2014**
Llicència: **Estatunidenca**
Seus: **Kannapolis, Estats Units, i Banbury, Gran Bretanya**
Tercer pilot: **Santino Ferrucci (US) i Arjun Maini (IN)**

Cotxe: **Haas VF-17**
Motor: **Ferrari 062 Evo**
Benzina: **Shell**
Lubricants: **Shell**
Llandes: **OZ**

Patrocinadors: **Haas, Alpinestars, Richard Mille, Jack & Jones**

Web: **haasf1team.com**

1r gran premi: **Austràlia 2016**

Millor resultat en carrera:
5è, Grosjean, BAH 16

Millor resultat en entrenaments:
6è, Grosjean, AU i Ö 17

Propietari

Gene Haas

Eugene Francis Haas va néixer el 12 de novembre de 1952 a Youngstown, Ohio, Estats Units.
Volia estudiar enginyeria però va acabar treient-se un títol en comptabilitat i finances, creient que trobaria més feina.
No va ser així i va posar-se a treballar amb dos companys fent servir màquines de control númeric.
Haas va adonar-se que podria millorar-les i va començar a introduir-hi canvis. A mitjans dels 80 va crear Haas Automation, que és avui en dia l'empresa més gran d'Estats Units en màquines de control númeric.

No tot van ser flors i violes: Haas va ser condemnat a 2 anys de presó i a pagar 75 milions de dòlars per evasió d'impostos. Eventualment va complir-ne 16 mesos per bona conducta.
Però 6 anys abans ja s'havia ficat al món del motor, primer amb equips exitosos a la NASCAR que continua posseint en tàndem amb el tricampió Tony Stewart; amb el túnel de vent Wind Shear i l'any 2016 entrant a la Fórmula 1 seguint el seu mètode: comprar tot el possible a proveïdors externs (Ferrari i Dallara) i usar l'equip com a eina de màrqueting mundial.

Cap d'equip

Günther Steiner

Italià de la zona de l'Alto Adige, gairebé tocant a Àustria, Günther Steiner va néixer el 7 d'abril de 1965 a Merano.
Després de fer el servei militar se'n va anar a Bèlgica a treballar de mecànic per a l'equip Mazda de ral·lis.
Steiner aniria pujant graons fins a ocupar llocs de responsabilitat primer a l'equip Jolly Club, i posteriorment a M-Sport, on dins de l'equip oficial Ford va treballar amb Carlos Sainz i Colin McRae.
El 2001 Niki Lauda el va fitxar per al lloc de mànager a l'equip Jaguar. Steiner va reduir costos i reorganitzar l'equip, però a finals de 2002 va ser ofert una posició més baixa.
Steiner va refusar i va anar a Opel el 2004, però poc després Red Bull –havent comprat Jaguar- va oferir-li tornar.

El 2006 Dietrich Mateschitz va voler iniciar un equip Red Bull a la NASCAR i cap allà hi va anar Steiner. Les coses no van anar massa bé i el 2008 va marxar.
Quedant-se a viure als Estats Units, Steiner va crear una empresa de fabricació de materials compostos. Quan el fallit equip USF1 va provar d'entrar a la F1, van contactar amb Gene Haas que va declinar donar-hi suport. Steiner va convèncer-lo més tard d'entrar a la F1 amb el seu propi equip i comprant els xassís i altres peces a Ferrari.

54 - Romain Grosjean

Nom: Romain Grosjean
Nascut a: Genève, Suïssa
Data de naixement: 17 d'abril de 1986 (31)
Estatura: 1,80 m
Pes: 71 kg
Estat civil: casat, dos fills
Web: romaingrosjean.com

Debut: 2009
Presències: 126
Grans premis: 122
Títols: 0
Victòries: 0
Pole positions: 0
Primera fila: 1
Voltes ràpides: 1
Podis: 10
Punts: 344

1r punt: Xina 2012
1r podi: Bahrain 2012
Millor resultat en entrenaments:
2n, Hongria 2012
1a volta ràpida: Espanya 2012

Romain Grosjean s'ha tornat el que els anglesos en dieun un "journeyman driver". Aquesta denominació sempre s'ha fet servir per a pilots que et faran una feina solvent, professional, però no seran considerats com a possibles superestrelles o pilots per a liderar equips grans.
Després d'un inici complicat amb aquell mig any a Renault el 2009 i el retorn a les categories inferiors, Grosjean va redimir-se amb els títol d'AutoGP, de GP2 Asia i de GP2, i completant dos anys molt a prop de Kimi Räikkönen a Lotus, mentre temperava la seva excitació a l'inici de les curses.
Però dues temporades més a Lotus amb mals cotxes van frenar la seva carrera, i sembla que la seva millor opció és seguir a Haas fent créixer l'equip.
Haurà de vigilar amb les queixes però: si bé el primer any ell va sumar tots els punts de l'equip, la temporada passada Kevin Magnussen va estar molt més a prop i sense queixar-se tant.
Amb pilots més joves apareixent per tot arreu, sembla o Haas o res per al francès...

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2005	FR 2.0 Euro	SG Formula	12è	28	7	-	-	-	2
	FR 2.0 France	SG Formula	Campió	211	16	10	10	9	13
2006	F3 Euroseries	Signature-Plus	13è	19	20	-	-	-	1
	British F3	Signature-Plus	No elegible		2	2	1	2	2
2007	F3 Euroseries	ASM Formule 3	Campió	106	20	6	4	6	13
07-08	GP2 Asia	ART Grand Prix	Campió	62	10	4	4	4	5
2008	GP2	ART Grand Prix	4t	61	20	2	1	4	6
2009	GP2	Barwa Addax	4t	45	12	2	3	2	3
	F1	Renault	23è	-	7	-	-	-	-
2010	GP2	DAMS	14è	14	8	-	-	-	2
	AutoGP	DAMS	Campió	58	8	4	3	4	7
	GT1 Endurance	Matech Competition	11è	62	10	2	-	-	3
10-11	GP2 Asia	DAMS	Campió	24	4	1	2	2	2
2011	GP2	DAMS	Campió	89	18	5	1	4	10
2012	**F1**	**Lotus-Renault**	**8è**	**96**	**19**	**-**	**-**	**1**	**3**
2013	**F1**	**Lotus-Renault**	**7è**	**132**	**19**	**-**	**-**	**-**	**6**
2014	**F1**	**Lotus-Renault**	**14è**	**8**	**19**	**-**	**-**	**-**	**-**
2015	**F1**	**Lotus-Mercedes**	**11è**	**51**	**19**	**-**	**-**	**-**	**1**
2016	F1	Haas-Ferrari	13è	29	19	-	-	-	-
2017	F1	Haas-Ferrari	13è	28	20	-	-	-	-

Kevin Magnussen - 55

Nom: Kevin Magnussen
Nascut a: Roskilde, Dinamarca
Data de naixement: 5 d'octubre de 1992 (25)
Estatura: 1,74 m
Pes: 68 kg
Estat civil: en parella
Web: kevinmagnussen.com

Debut: 2014
Presències: 61
Grans premis: 60
Títols: 0
Victòries: 0
Pole positions: 0
Primera fila: 0
Voltes ràpides: 0
Podis: 1
Punts: 81

1r punt: Austràlia 2014
1r podi: Austràlia 2014
Millor resultat en entrenaments:
4t, Austràlia i Alemanya 2014

20

Kevin Magnussen, més jove que el seu company d'equip, encara té opcions d'impressionar a algun equip. Va aparèixer com la propera esperança de McLaren després de ser campió de les World Series el 2013, substituïnt al Checo Pérez.
Després d'una temporada va haver de deixar el seu lloc a Fernando Alonso, i el dia del seu 23è aniversari McLaren el va despatxar per e-mail...
Va trobar lloc a Renault però va marxar entre rumors insistents de que no s'esforçava prou, cosa que a Haas han desmentit. La temporada passada amb els americans va ser correcta, amb avançaments incisius i un pilotatge defensiu que li ha valgut més d'una crítica. Però Magnussen ha fet sempre cas omís, fins i tot dient-li a Hülkenberg que li "xupés les boles".
Si el danès comença a ser superior a Romain Grosjean, potser algun equip de més entitat es planteja donar-li una segona oportunitat; sinó, potser Estats Units serà el seu destí...

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2005	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2006	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2007	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2008	FFord DK	Fukamuni Racing	Campió	267	15	11	6	10	12
	FFord Benelux	Fukamuni Racing	19è	19	2	-	-	-	-
	FFord NEZ	Fukamuni Racing	4t	27	1	1	1	1	1
	ADAC FMasters	Van Amersfoort Racing	12è	30	4	-	-	1	2
	FR 2.0 P Winter	Motopark Academy	10è	12	2	-	-	-	1
2009	FR 2.0 NEC	Motopark Academy	2n	278	14	1	2	4	12
	FR 2.0 Euro	Motopark Academy	7è	50	14	-	-	1	1
	Clio Cup DK	Renault	12è	18	2	-	-	-	1
2010	F3 Deutschland	Motopark Academy	3r	96	18	3	-	-	8
	F3 Euroseries	Motopark Academy	12è	8	2	1	-	-	1
2011	British F3	Carlin	2n	237	29	7	6	9	9
2012	FR 3.5	Carlin	7è	106	17	1	3	-	3
2013	FR 3.5	DAMS	Campió	274	17	5	8	3	13
2014	F1	McLaren-Mercedes	11è	55	19	-	-	-	1
2015	F1	McLaren-Honda	-	-	-	-	-	-	-
2016	F1	Renault	16è	7	21	-	-	-	-
2017	F1	Haas-Ferrari	14è	19	20	-	-	-	-

56 - Haas Ferrari

Curta història la de Haas ara per ara. Val a dir que el debut de l'equip ha estat òptim, aconseguint 76 punts en dues temporades, si bé és cert que amb la puntuació "clàssica" dels 6 primers només en tindrien 4. Però això en tot cas el que vol dir es que els temps han canviat. Potser Haas hauria aparegut als 80 i ho hauria fet igual de bé, o potser no i l'hauríem oblidat al mar de les prequalificacions?

En tot cas han debutat millor que altres equips. Cert que fan servir gran quantitat de peces de Ferrari, però també és cert que equips com Caterham o Marussia també tenien acords amb Red Bull o McLaren per a fer servir la caixa de canvis i mai van arribar a puntuar.

Sigui com sigui Gene Haas té ja una certa història a l'automobilisme, si bé tota ha estat majoritàriament dins de la NASCAR, on va obrir l'equip al mateix estil que el de Fórmula 1: pagant-ho ell de la seva butxaca i fent-lo servir com a anunci per a donar a conèixer la seva empresa de màquines de control numèric.

Això sí, quan Haas va entrar a la NASCAR a partir de l'any 2002, encara no existia la crisi econòmica mundial. A més, els pressupostos de la NASCAR no tenen res a veure amb els de la Fórmula 1 i aconseguir patrocinadors complementaris no va costar, si bé últimament si ha hagut de pagar part dels 4 cotxes amb que competeix a la categoria americana. Val a dir que des del 2008 ha comptat amb el campió Tony Stewart com a co-propietari, que de ben segur ha ajudat a pujar el catxé de l'equip.

1983: Gene Haas funda Haas Automation.

2003: Gene Haas funda Haas CNC Racing i debuta a la NASCAR.

2006: Haas es detingut per evasió d'impostos. Culpable, passa 16 mesos a la presó.

2007: S'inaugura el túnel de vent Wind Shear.

2008: Tony Stewart s'uneix a l'equip, que a partir d'ara es diu Stewart-Haas Racing.

2011: Stewart és campió de la NASCAR amb cinc victòries.

2014: S'anuncia la futura participació de l'equip a la Fórmula 1.

2014: Acord tècnic amb Ferrari.

2016: Debut a la Fórmula 1.

Romain Grosjean ha aconseguit fins ara els millors resultats de Haas, com aquest 5è a Bahrain durant la temporada del debut, 2016.

0	-	Títols de constructors
0	-	Títols de pilots
41	Grosjean 39, Gutiérrez 21, Magnussen 20	Grans premis
0	-	Victòries
0	-	Pole Positions
0	-	Primeres files
0	-	Voltes ràpides
0	-	Podis
76	Grosjean 57, Magnussen 19	Punts de pilots
76	Haas VF-17 47, Haas VF-16 29	Punts de constructors

Haas Ferrari - 57

Any	Pilots	Xassís	Motor	Pos	Pts	Vict	PP	VR
2016	8. Grosjean – 21. Gutiérrez	Haas VF-16	Ferrari	Vuitè	29	-	-	-
2017	8. Grosjean – 20. Magnussen	Haas VF-17	Ferrari	Vuitè	47	-	-	-

Els quatre cotxes de Stewart-Haas Racing en una imatge de l'any 2016. A sota, el primer cop que puntuaven els dos cotxes, a Suzuka 2017.

58 - McLaren Renault

Fi del somni (o potser malson) McLaren-Honda després d'un any força desastrós: arriben nous aires a Woking.

Ja la temporada passada hi van haver força canvis a McLaren, amb la destitució i marxa de Ron Dennis després de 36 anys a l'empresa i l'arribada de Zak Brown per portar nova empenta a l'equip, començant pel retorn al color taronja.

Però Brown no comptava amb que Honda faria marxa enrere. Pretemporada dolenta i pocs resultats durant l'any que van fer que Fernando Alonso preferís disputar les 500 milles d'Indianapolis en un triunvirat McLaren-Andretti-Honda que no anar a competir a Mònaco, en una maniobra que Brown, de forma astuta, va permetre per tenir content l'asturià.

De cara al 2018 els motors son Renault. De nou els tests abans de la temporada no han anat tot el perfecte que podrien haver anat, amb diverses avaries no sempre culpa del proveïdor extern, però Alonso i Stoffel Vandoorne estan esperançats amb l'MCL33.

Tornarà McLaren a lluitar pels podis i a puntuar de manera habitual, o serà aquest un nou despertar en fals, cada cop més lluny de la glòria dels títols de pilots de 2008 i de constructors el 1998?

McLaren Renault - 59

Fundació: 1963
Llicència: Britànica
Seu: Woking, Gran Bretanya
Tercers pilots: Lando Norris (GB)

Cotxe: McLaren MCL33
Motor: Renault R.E. 18
Benzina: Petrobras
Lubricants: Petrobras
Llandes: Enkei

Patrocinadors: Chandon, Kimoa, Dell, SAP, Richard Mille, Petrobras, Logitech, NTT Communications, Airgain, Hilton, CNBC, Norton Rose Fulbright, Sparco

Web: mclaren.com

1r gran premi: Mònaco 1966
100è gran premi: Brasil 1975
200è gran premi: Alemanya 1981
300è gran premi: San Marino 1988
400è gran premi: Canadà 1994
500è gran premi: Canadà 2000
600è gran premi: Europa 2006
700è gran premi: Corea 2011
800è gran premi: Brasil 2016

1r punt: McLaren, GB 66

1r podi: Hulme, E 68
50è podi: Mass, E 75
100è podi: Prost, CA 84
150è podi: Prost, MO 88
200è podi: Senna, D 90
250è podi: Häkkinen, B 94
300è podi: Häkkinen, H 99
350è podi: Räikkonen, J 02
400è podi: Hamilton, E 07
450è podi: Hamilton, KR 10

1a victòria: McLaren, B 68
50a victòria: Prost, MO 86
100a victòria: Senna, BR 93
150a victòria: Alonso, MO 07

1a pole: Revson, CA 72
50a pole: Senna, B 89
100a pole: Häkkinen, D 99
150a pole: Hamilton, H 12

1a primera fila: McLaren, I 67
50a primera fila: Hunt, CA 77
100a primera fila: Prost, J 88
150a primera fila: Senna, US 91
200a primera fila: Häkkinen, BR 99
250a primera fila: Räikkönen, E 05
300a primera fila: Hamilton, EU 09

1a volta ràpida: Hulme, CA 71
50a volta ràpida: Senna, US 89
100a volta ràpida: Häkkinen, MAL 00
150a volta ràpida: Button, IN 12

Director executiu

Zak Brown

Zak Brown va néixer a Los Angeles, Estats Units, el 7 de novembre de 1971.
Com tants altres va competir en karts i als 20 anys va passar als monoplaces a Europa. Va competir en Fórmula Ford, Opel Lotus, el britànic i l'alemany de Fórmula 3, arribant fins a l'Indy Lights i competint en curses de resistència fins l'any 2000. El seu resultat més destacable és potser la segona posició que va aconseguir a les 12 hores de Sebring de l'any 1998.

5 anys abans ja havia fundat Just Marketing Inc., empresa dedicada al patrocini i al màrqueting. Brown i el seu soci Richard Dean han tingut molt d'èxit, i JMI és l'empresa més important de patrocini de l'automobilisme a nivell mundial.
Els socis van crear United Autosports el 2009, tot i que Brown ja havia tornat a competir amb cert èxit des del 2006, amb victòries al campionat FIA GT.
A finals de 2016, amb el "cop d'estat" que va acabar amb Ron Dennis fora de McLaren, Zak Brown va ser anomenat el seu successor.
Brown de moment ha aconseguit mantenir a Fernando Alonso a l'equip malgrat els pobres resultats amb el motor Honda i ha modernitzat gràcies a la seva experiència en màrqueting la imatge grisa de McLaren, retornant la marca als orígens i també a Indianapolis i Le Mans.

Director esportiu

Eric Boullier

Éric René Boullier va néixer el 9 de novembre de 1973 a Laval, França. Va graduar-se en enginyeria aeronàutica i espacial, i als 26 anys va debutar al món de l'automobilisme com a enginyer de pista amb l'equip DAMS, tant a la Fórmula 3000 com a les 24 hores de Le mans.
L'any 2002 passa a ser enginyer en cap per a Racing Engineering a les World Series by Nissan i guanyen el campionat amb Franck Montagny.
La temporada següent Boullier torna a DAMS passant a ser mànager de l'equip en les diverses categories on participen durant 5 anys, incloent la temporada 2007 on l'equip va dur l'estructura de l'A1 Team France, campió aquell any.
El 2008 accepta l'oferta per dirigir Gravity Sports Management, empresa que dirigia pilots com Jérôme d'Ambrosio o Christian Vietoris.
Més tard Renault el 75% del seu equip de Fórmula 1 a Genii Capital, i Gerard López contracta a Boullier com a cap d'equip a partir de la temporada 2010. L'equip es reanomena Lotus i aconsegueix dues victòries amb Kimi Räikkönen.

A principis de 2014 i veient la menor implicació monetaria de Genii, Boullier deixa l'equip i marxa cap a McLaren, on és nomenat director esportiu per Ron Dennis, part de la reorganització que el mateix Dennis va muntar fent fora a Martin Whitmarsh.
Al capdavall, Dennis també ha acabat fora però Boullier segueix...

60 - Fernando Alonso

Nom: **Fernando Alonso Díaz**
Nascut a: **Oviedo, Espanya**
Data de naixement: **29 de juliol de 1981 (36)**
Estatura: **1,71 m**
Pes: **68 kg**
Estat civil: **en parella**
Web: **fernandoalonso.com**

Debut: **2001**
Presències: **293**
Grans premis: **290**
Títols: **2 (2005 i 2006)**
Victòries: **32**
Pole positions: **22**
Primera fila: **37**
Voltes ràpides: **23**
Podis: **97**
Punts: **1849**

1r punt: **Austràlia 2003**
1r podi: **Malàisia 2003**
1a victòria: **Hongria 2003**
1a pole: **Malàisia 2003**
1a volta ràpida: **Canadà 2003**

14

Nou començament, l'enèsim, per a Fernando Alonso. Aquest cop no canvia d'equip, però si espera que el motor Renault el permeti lluitar com a mínim pel podi.
Alonso porta ara ja 6 temporades sense lluitar pel títol, cinc sense victòries i quatre sense pujar al podi. Ja sigui per mala sort o per les seves eleccions, el fet es que ningú ens haguéssim imaginat a l'asturià sense cap més títol 12 anys després dels seus dos triomfs amb Renault.
Però el pilot espanyol no sembla haver perdut les ganes de córrer. L'aventura de les 500 milles d'Indianapolis l'any passat i aquest any fer el mundial de resistència amb Toyota indiquen que Alonso té ganes de curses i de victòries.
Podrà també tastar el cava a la Fórmula 1? Si McLaren i Renault l'acosten a mig segon de Mercedes, no patiu que ell ja hi posarà la resta, perquè quan hi veu opcions sembla motivar-se encara més...

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
1999	*Open Nissan*	*Adrián Campos Motorsport*	*Campió*	*164*	*15*	*6*	*6*	*5*	*8*
2000	*F3000*	*Team Astromega*	*4t*	*17*	*9*	*1*	*1*	*2*	*2*
2001	**F1**	**Minardi-European**	**23è**	**-**	**17**	**-**	**-**	**-**	**-**
2002	*Provador*	*Renault*	-	-	-	-	-	-	-
2003	F1	Renault	6è	55	16	1	2	1	4
2004	F1	Renault	4t	59	18	-	1	-	4
2005	F1	Renault	Campió	133	19	7	6	2	15
2006	F1	Renault	Campió	134	18	7	6	5	14
2007	**F1**	**McLaren-Mercedes**	**3r**	**109**	**17**	**4**	**2**	**3**	**12**
2008	F1	Renault	5è	61	18	2	-	-	3
2009	F1	Renault	9è	26	17	-	1	2	1
2010	**F1**	**Ferrari**	**2n**	**252**	**19**	**5**	**2**	**5**	**10**
2011	**F1**	**Ferrari**	**4t**	**257**	**19**	**1**	**-**	**1**	**10**
2012	**F1**	**Ferrari**	**2n**	**278**	**20**	**3**	**2**	**-**	**13**
2013	**F1**	**Ferrari**	**2n**	**242**	**19**	**2**	**-**	**2**	**9**
2014	**F1**	**Ferrari**	**6è**	**161**	**19**	**-**	**-**	**-**	**2**
2015	F1	McLaren-Honda	17è	11	19	-	-	-	-
2016	F1	McLaren-Honda	10è	54	20	-	-	1	-
2017	F1	McLaren-Honda	15è	17	18	-	-	1	-
	IndyCar	*McLaren-Honda-Andretti*	*29è*	*47*	*1*	-	-	-	-
2018	*IMSA*	*United Autosports*	*13è*	*18*	*1*	-	-	-	-

Stoffel Vandoorne - 61

Nom: **Stoffel Vandoorne**
Nascut a: **Kortrijk, Bèlgica**
Data de naixement: **26 de març de 1992 (25)**
Estatura: **1,76 m**
Pes: **65 kg**
Estat civil: **en parella**
Web: **stoffelvandoorne.com**

Debut: **2016**
Presències: **21**
Grans premis: **20**
Títols: **0**
Victòries: **0**
Pole positions: **0**
Primera fila: **0**
Voltes ràpides: **0**
Podis: **0**
Punts: **14**

1r punt: **Bahrain 2016**
Millor resultat en cursa:
7è, Singapur i Malàisia 2017
Millor resultat en classificació:
7è, Malàisia 2017

2

Stoffel Vandoorne va fer un paper raonable a la seva primera temporada completa a la Fórmula 1.
Esperar grans resultats era una quimera amb el paquet McLaren-Honda, que a principis de temporada semblava haver tirat enrere més que endavant.
A Vandoorne li va costar una mica, sobretot a l'hora de la qualificació, però cap a finals de temporada ja estava força a prop del nivell del seu company d'equip Fernando Alonso, superant-lo en algun moment.
Aquest any 2018 ha de ser el de la consagració a la Fórmula 1 del pilot belga. El McLaren-Renault hauria de permetre'l, com a mínim, puntuar regularment, i si supera en algunes ocasions a Alonso, quedarà clar que ha tret el millor de si mateix.
Ara bé, si Vandoorne punxa aquest any, que vigili que McLaren ja té al prometedor Lando Norris esperant. També caldrà veure com ho fa el britànic a la F2, però Vandoorne haurà d'estar alerta...

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2004	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2005	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2006	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2007	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2008	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2009	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2010	F4 Eurocup	Autosport Academy	Campió	151	14	5	5	4	9
2011	FR 2.0 Euro	KTR	5è	93	14	-	-	-	1
	FR 2.0 NEC	KTR	3r	328	20	-	3	-	8
2012	FR 2.0 Euro	Josef Kaufmann Racing	Campió	244	14	4	6	3	11
	FR 2.0 NEC	Josef Kaufmann Racing	9è	176	7	5	4	5	6
2013	FR 3.5	Fortec Motorsport	2n	214	17	4	3	2	10
	FIA GT	Boutsen Ginion Racing	-	-	1	-	-	-	-
2014	GP2	ART Grand Prix	2n	229	22	4	4	3	10
2015	GP2	ART Grand Prix	Campió	341,5	22	7	4	5	16
2016	**F1**	**McLaren-Honda**	**20è**	**1**	**1**	**-**	**-**	**-**	**-**
	SFormula	DoCoMo Dandelion	4t	27	19	2	1	-	3
2017	**F1**	**McLaren-Honda**	**16è**	**13**	**19**	**-**	**-**	**-**	**-**

62 - McLaren Renault

Bruce McLaren va fundar el seu propi equip l'any 1963. Des del 1966 McLaren va pilotar els seus propis cotxes fins que va morir provant el cotxe per al campionat Can-Am, el 2 de juny de 1970.
L'equip va seguir amb Teddy Mayer i va guanyar dos títols; però a finals dels 70 la cosa no anava tant bé i Marlboro i Ron Dennis van comprar McLaren.
A partir d'allí, sempre sota l'ull de Ron Dennis, han anat entrant diversos propietaris. Primer Mansour Ojjeh i més endavant Daimler que va arribar a tenir el 40% de l'equip. Però Mercedes va veure que McLaren no voldria mai vendre l'equip i a més pensava fer-li certa competència amb els cotxes de carrer, així que va comprar Brawn i va decidir marxar de McLaren.
La família reial de Bahrain va comprar la part de Mercedes, però l'equip va anar perdent forma mentre el dia a dia el portava Martin Whitmarsh. Aquest va ser despatxat i Dennis va tornar al capdavant amb la promesa dels motors Honda i de reviure vells temps...
Però vet-ho aquí, finalment els bahrainís i Mansour Ojjeh (que durant anys va tenir un acord amb Dennis per votar sempre el mateix en les decisions de junta directiva) van posar-se d'acord per fer fora Ron Dennis del que havia sigut la seva vida des de 1980.
Veurem si els propers capítols de la història de McLaren són més reeixits que aquests últims anys...

1963: Bruce McLaren funda l'equip per córrer al campionat Tasman.

1966: Debut a la Fórmula 1.

1968: Primera victòria de l'equip.

1970: Bruce McLaren mor provant un dels cotxes de la Can-Am.

1980: A instàncies de Marlboro, fusió amb l'equip Project Four de Ron Dennis.

1997: Fi del patrocini de Marlboro després de 22 anys.

2000: Daimler (Mercedes) compra el 40% de l'equip.

2007: Multa de 100 milions de dòlars per espionatge industrial a Ferrari.

2009: Mercedes ven la seva part a la família real de Bahrain.

2016: Ron Dennis es destituït

Ayrton Senna i Alain Prost van ser claus en les temporades de més èxit de McLaren, i així queda reflectit: dels 12 títols de pilots de l'equip la parella en va guanyar 6...

8	1974 1984 1985 1988 1989 1990 1991 1998	Títols de constructors
12	Prost 1985 1986 1989, Senna 1988 1990 1991, Häkkinen 1998 1999 Fittipaldi 1974, Hunt 1976, Lauda 1984, Hamilton 2008	Títols de pilots
821	Coulthard 150, Button 136, Häkkinen 131, Hamilton 110, Prost 107, Senna 96, Räikkönen 87, Hulme 86, Watson i Alonso 73, Lauda 58...	Grans premis
182	Senna 35, Prost 30, Hamilton 21, Häkkinen 20, Coulthard 12, Hunt i Räikkönen 9, Lauda i Button 8, Hulme 6, Fittipaldi 5...	Victòries
155	Senna 46, Häkkinen i Hamilton 26, Hunt 14, Räikkönen 11, Prost 10, Coulthard 7, Berger 4, Fittipaldi, Montoya i Alonso 2, Revson 1...	Pole Positions
336	Senna 61, Hamilton 48, Prost 43, Häkkinen 39, Coulthard 30, Hunt 22, Räikkönen 20, Hulme 17, Berger 13, Alonso i Button 9...	Primeres files
154	Häkkinen 25, Prost 24, Räikkönen 19, Coulthard 14, Senna i Hamilton 12, Lauda 8, Berger 7, Hulme i Button 6, Hunt i Alonso 5...	Voltes ràpides
485	Prost 63, Senna 55, Häkkinen i Coulthard 51, Hamilton 49, Räikkönen 36, Button 26, Hulme 21, Berger 18, Lauda 15, Hunt 14...	Podis
5464,5	Hamilton 913, Button 908, Prost 458,5, Senna 451, Coulthard 412, Häkkinen 407, Räikkönen 337, Alonso 191, Hulme 174, Berger 135...	Punts de pilots
5146,5	McLaren MP4-26 497, McLaren MP4-25 454, McLaren MP4-27 378, McLaren MP4/4 199, McLaren MP4-20 182, McLaren MP4-29 181...	Punts de constructors

McLaren Renault – 63

Any	Pilots	Xassís	Motor	Pos	Pts	Vict	PP	VR
1966	McLaren	McLaren M2B	Serenissima	Desè	1	-	-	-
*	McLaren	McLaren M2B	Ford	Novè	2	-	-	-
1967	McLaren	McLaren M4B/M5A	BRM	Desè	3	-	-	-
1968	McLaren – Hulme – Gurney	McLaren M7A	Ford	Segon	49	3	-	-
*	Hulme – Bonnier	McLaren M5A	BRM	Desè	3	-	-	-
1969	McLaren – Hulme – Bell	McLaren M7A/B/C	Ford	Quart	38	1	-	-
1970	McLaren – Hulme – Gethin – Gurney...	McLaren M7C/M14A	Ford / Alfa R.	Cinquè	35	-	-	-
1971	Hulme – Gethin – Oliver	McLaren M19A	Ford	Sisè	10	-	-	1
1972	Hulme – Revson – Scheckter – Redman	McLaren M19A/C	Ford	Tercer	47	1	1	1
1973	Hulme – Revson – Scheckter – Ickx	McLaren M19C/M23	Ford	Tercer	58	3	1	3
1974	5. Fittipaldi – 6. Hulme	McLaren M23	Ford	Campió	73	4	2	1
1975	1. Fittipaldi – 2. Mass	McLaren M23	Ford	Tercer	53	3	-	2
1976	11. Hunt – 12. Mass	McLaren M23	Ford	Segon	74	6	8	3
1977	1. Hunt – 2. Mass – 14. Giaco. – 40. Villene.	McLaren M23/M26	Ford	Tercer	60	3	6	3
1978	7. Hunt – 8. Tambay – 33. Giacomelli	McLaren M26	Ford	Vuitè	15	-	-	-
1979	7. Watson – 8. Tambay	McLaren M26/28/29	Ford	Setè	15	-	-	-
1980	7. Watson – 8. Prost/South	McLaren M29B/C/30	Ford	Novè	11	-	-	-
1981	7. Watson – 8. de Cesaris	McLaren M29F/MP4/1	Ford	Sisè	28	1	-	1
1982	7. Watson – 8. Lauda	McLaren MP4/1B	Ford	Segon	69	4	-	2
1983	7. Watson – 8. Lauda	McLaren MP4/1C/1E	Ford / TAG	Cinquè	34	1	-	2
1984	7. Prost – 8. Lauda	McLaren MP4/2	TAG Porsche	Campió	143,5	12	3	8
1985	1. Lauda/Watson – 2. Prost	McLaren MP4/2B	TAG Porsche	Campió	90	6	2	6
1986	1. Prost – 2. Rosberg	McLaren MP4/2C	TAG Porsche	Segon	96	4	2	2
1987	1. Prost – 2. Johansson	McLaren MP4/3	TAG Porsche	Segon	76	3	-	2
1988	11. Prost – 12. Senna	McLaren MP4/4	Honda	Campió	199	15	15	10
1989	1. Senna – 2. Prost	McLaren MP4/5	Honda	Campió	141	10	15	8
1990	27. Senna – 28. Berger	McLaren MP4/5B	Honda	Campió	121	6	12	5
1991	1. Senna – 2. Berger	McLaren MP4/6/6B	Honda	Campió	139	8	10	4
1992	1. Senna – 2. Berger	McLaren MP4/7A	Honda	Segon	99	5	1	3
1993	7. Andretti/Häkkinen – 8. Senna	McLaren MP4/8	Ford	Segon	84	5	1	1
1994	7. Häkkinen/Alliot – 8. Brundle	McLaren MP4/9	Peugeot	Quart	42	-	-	-
1995	7. Blundell/Mansell – 8. Häkk/Magnussen	McLaren MP4/10/B/C	Mercedes	Quart	30	-	-	-
1996	7. Häkkinen – 8. Coulthard	McLaren MP4/11	Mercedes	Quart	49	-	-	-
1997	9. Häkkinen – 10. Coulthard	McLaren MP4/12	Mercedes	Quart	63	3	1	2
1998	7. Coulthard – 8. Häkkinen	McLaren MP4/13	Mercedes	Campió	156	9	12	9
1999	1. Häkkinen – 2. Coulthard	McLaren MP4/14	Mercedes	Segon	124	7	11	9
2000	1. Häkkinen – 2. Coulthard	McLaren MP4/15	Mercedes	Segon	152	7	7	12
2001	3. Häkkinen – 4. Coulthard	McLaren MP4-16	Mercedes	Segon	102	4	2	6
2002	3. Coulthard – 4. Räikkönen	McLaren MP4-17	Mercedes	Tercer	65	1	-	2
2003	5. Coulthard – 6. Räikkönen	McLaren MP4-17D	Mercedes	Tercer	142	2	2	3
2004	5. Coulthard – 6. Räikkönen	McLaren MP4-19/19B	Mercedes	Cinquè	69	1	1	2
2005	9. Räikkönen – 10. Montoya/DLR/Wurz	McLaren MP4-20	Mercedes	Segon	182	10	7	12
2006	3. Räikkönen – 4. Montoya/de la Rosa	McLaren MP4-21	Mercedes	Tercer	110	-	3	3
2007	1. Alonso – 2. Hamilton	McLaren MP4-22	Mercedes	Onzè	-	8	8	5
2008	22. Hamilton – 23. Kovalainen	McLaren MP4-23	Mercedes	Segon	151	6	8	3
2009	1. Hamilton – 2. Kovalainen	McLaren MP4-24	Mercedes	Tercer	71	2	4	-
2010	1. Button – 2. Hamilton	McLaren MP4-25	Mercedes	Segon	454	5	1	6
2011	3. Hamilton – 4. Button	McLaren MP4-26	Mercedes	Segon	497	6	1	6
2012	3. Button – 4. Hamilton	McLaren MP4-27	Mercedes	Tercer	378	7	8	3
2013	5. Button – 6. Pérez	McLaren MP4-28	Mercedes	Cinquè	122	-	-	1
2014	20. K. Magnussen – 22. Button	McLaren MP4-29	Mercedes	Cinquè	181	-	-	-
2015	14. Alonso – 20 K. Mag. – 22. Button	McLaren MP4-30	Honda	Novè	27	-	-	-
2016	14. Alonso – 47. Vandoorne – 22. Button	McLaren MP4-31	Honda	Sisè	76	-	-	1
2017	14. Alonso – 22. Button – 2. Vandoorne	McLaren MCL32	Honda	Novè	30	-	-	1

***** El 1966 i el 1968 els xassís McLaren es van usar amb dos motors diferents, d'aquí les dues posicions al campionat.

L'últim títol de constructors de McLaren data del 1998, amb Mika Häkkinen i David Coulthard.
Sembla mentida que faci més de 20 anys que l'equip no és primer al mundial. Ho haurien d'haver aconseguit l'any 2007 amb Fernando Alonso i Lewis Hamilton, però la desqualificació del mundial pel cas d'espionatge a Ferrari va evitar-ho...

64 - Sauber Ferrari

Sauber F1® Team

Un altre equip amb força canvis al seu voltant: Sauber, o tal com l'hem d'anomenar a partir d'ara: Alfa Romeo Sauber F1 Team.

En un moment de la temporada passada, quan Monisha Kaltenborn encara n'era la cap d'equip, Sauber havia firmat amb Honda preveient la potencial (i eventualment real) ruptura de la marca japonesa amb McLaren. Les intencions de Kaltenborn eren bones, doncs Honda hauria proveït de iens les arques de l'equip suís.

Però les seves intencions no casaven amb les dels nous propietaris, Longbow Finance. Kaltenborn va marxar i en el seu lloc va arribar Frédéric Vasseur, home curtit en mil batalles a les categories inferiors, que va admetre més tard que una de les seves primeres accions com a cap d'equip va ser cancel·lar l'acord amb Honda.

Vasseur va preferir enfortir els lligams amb Ferrari, i Sergio Marchionne ha recompensat la fe de l'equip suís amb el patrocini d'Alfa Romeo i amb Charles Leclerc com a pilot titular, una de les estrelles més prometedores del firmament de les categories inferiors.

Fora n'ha quedat Pascal Wehrlein que va obtenir els cinc punts de l'equip la temporada passada, però es podria dir que l'equip no ha perdut en qualitat de pilots.

Això si, de moment les primeres indicacions als test d'hivern fan pensar que Sauber encara ho tindrà difícil per esquivar les últimes posicions de la classificació.

Sauber Ferrari - 65

Fundació: **1970**
Llicència: **Suïssa**
Seu: **Hinwil, Suïssa**
Tercer pilot: **Raffaele Marciello (I)**

Cotxe: **Sauber C37**
Motor: **Ferrari 063**
Benzina: **Shell**
Lubricants: **Shell**
Llandes: **OZ**

Patrocinadors: **Alfa Romeo, Silanna, Carrera, Richard Mille, Claro, Kappa, Additive Industries, HP Enterprise, OMP**

Web: **sauberf1team.com**

1r gran premi: **Sud-Àfrica 1993**
50è gran premi: **Brasil 1996**
100è gran premi: **San Marino 1999**
150è gran premi: **San Marino 2002**
200è gran premi: **Bahrain 2005**
250è gran premi: **Brasil 2007**
300è gran premi: **Singapur 2010**
350è gran premi: **Canadà 2013**
400è gran premi: **Abu Dhabi 2015**

1r punt: **Lehto, SA 93**

1r podi: **Frentzen, I 95**

1a victòria: **Kubica, CA 08**

1a pole: **Kubica, BAH 08**

1a primera fila: **Alesi, Ö 98**

1a volta ràpida: **Heidfeld, MAL 08**

**Nota: es compten els GP de BMW Sauber també.*

Cap d'equip

Frédéric Vasseur

En una altra època, Frédéric Vasseur (nascut el 28 de juliol de 1969 a Draveil, França) hauria pujar amb el seu propi equip a la Fórmula 1.

És el tipus de coses que feien els homes com ell als 70 i 80: formar un equip a categories inferiors i un cop dominades aquestes, intentar el salt a la Fórmula 1. Però la realitat és una altra actualment i Vasseur ha aparegut a la categoria reina com a empleat, primer com a co-cap d'equip de Renault i des de la temporada passada dirigint Sauber.
El cert es que el francès porta des de 1996 amb el seu equip ASM i la seva posterior ART (amb Nicolas Todt) dominant els campionats de Fórmula 3 francesa i Euroseries, GP3, GP2 i Fórmula 2 amb un gran nombre de pilots que han arribat ben amunt.
De la graella actual, Lewis Hamilton, Valtteri Bottas, Esteban Ocon, Sergey Sirotkin, Nico Hülkenberg, Romain Grosjean, Stoffel Vandoorne, Marcus Ericsson i Charles Leclerc han passat tots per l'equip, a més d'altres notables com Rosberg, Bianchi, Gutiérrez, Buemi, di Grassi, Maldonado, Sutil, van der Garde o Kobayashi.
Per acabar-ho d'adobar, és també fundado i propietari d'Spark Racing Technology, empresa que dissenya els Fórmula E que posteriorment construeix Dallara.

Cap d'enginyers

Xevi Pujolar

El català Xevi Pujolar (Madremanya, 3 de gener de 1973) és, juntament amb Joan Villadelprat, un dels enginyers del nostre país que més amunt ha arribat a la Fórmula 1.
Avui en dia, és el cap d'enginyeria de l'equip Sauber.

Pujolar va estudiar enginyeria mecànica a la universitat de Girona. Un cop va tenir el títol, va contactar amb la família Marcó que li va donar feina a Genikart.
També va estar als karts amb Arisco i Christian Boudon fins que el 1998 va fer el salt als monoplaces a l'equip G-TEC de la Fórmula Nissan.
L'any 2000 va ser enginyer de cursa del Red Bull Junior Team de la Fórmula 3000, dirigit per Helmut Marko. El contacte amb l'austríac va permetre'l entrar a un equip dirigit per un altre austríac, Niki Lauda, a Jaguar l'any 2002.
Entre 2003 i 2013 va treballar sempre a Williams amb l'excepció del tastet de 2010 a Hispania. A Williams va viure la victòria de Pastor Maldonado com a enginyer seu.
Al 2014 va fitxar per Toro Rosso fins que Max Verstappen va pujar a Red Bull; moment en el que el gironí va decidir acceptar l'oferta de Sauber i agafar més responsabilitats.

66 - Marcus Ericsson

Nom: **Marcus Ericsson**
Nascut a: **Kumla, Suècia**
Data de naixement: **2 de setembre de 1990 (27)**
Estatura: **1,74 m**
Pes: **64 kg**
Estat civil: **en parella**
Web: **marcusericsson.com**

Debut: **2014**
Presències: **76**
Grans premis: **76**
Títols: **0**
Victòries: **0**
Pole positions: **0**
Primera fila: **0**
Voltes ràpides: **0**
Podis: **0**
Punts: **9**

1r punt: **Austràlia 2015**
Millor posició en cursa:
8è, Austràlia 2015
Millor posició en entrenaments:
9è, Malàisia 2015

9

Tothom veia a Marcus Ericsson com una "presa fàcil". Sense resultats espectaculars a les categories inferiors més enllà del títol de la Fórmula 3 japonesa a un ja llunyà 2009 i algunes victòries a la GP2, va arribar a Caterham aportant diners.
Amb la desaparició de l'equip verd va endur-se els seus benefactors a Sauber i va fer bona fila davant Felipe Nasr però molts van pronosticar que Pascal Wehrlein se'l cruspiria.
I la veritat es que Ericsson va fer un paper molt respectable davant l'alemany. Potser va ser Wehrlein que no va rendir com s'esperava, però algun mèrit ha de tenir Ericsson.
Si bé és cert que el fet de que aporti patrocini i a més tingui certa bona relació amb el propietari actual de l'equip Pascal Picci ha ajudat a que seguís a l'equip, val a dir que Ericsson ha fet prou per mantenir el seient encara que no hagi pogut puntuar últimament.
És d'esperar que Charles Leclerc sigui un os més dur per al pilot suec, però si els Sauber amb motor Ferrari 2018 són més competitius, és d'esperar que Ericsson faci una feina competent aportant punts valuosos.

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2004	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2005	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2006	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2007	FBMW UK	Fortec Motorsports	Campió	676	18	7	11	6	13
2008	British F3	Fortec Motorsports	5è	141	20	-	2	4	5
2009	British F3	Räikkönen Robertson Racing	11è	65	6	2	1	-	3
	All-Japan F3	TOM'S	Campió	112	16	5	5	9	11
09-10	GP2 Asia	ART Grand Prix / Super Nova	24è	-	4	-	-	-	-
2010	GP2	Super Nova Racing	17è	11	20	1	-	-	1
10-11	GP2 Asia	iSport International	6è	9	4	-	-	-	1
2011	GP2	iSport International	10è	25	18	-	-	1	2
	GP2 Final	iSport International	2n	10	2	-	-	-	1
2012	GP2	iSport International	8è	124	24	1	-	-	5
2013	GP2	DAMS	6è	121		1	2	-	5
2014	**F1**	**Caterham-Renault**	**19è**	**-**	**16**	**-**	**-**	**-**	**-**
2015	**F1**	**Sauber-Ferrari**	**18è**	**9**	**19**	**-**	**-**	**-**	**-**
2016	**F1**	**Sauber-Ferrari**	**22è**	**-**	**21**	**-**	**-**	**-**	**-**
2017	**F1**	**Sauber-Ferrari**	**20è**	**-**	**20**	**-**	**-**	**-**	**-**

Charles Leclerc - 67

Nom: **Charles Leclerc**
Nascut a: **Monte-carlo, Mònaco**
Data de naixement: **16 d'octubre de 1997 (20)**
Estatura: **1,79 m**
Pes: **69 kg**
Estat civil: **en parella**
Web: **charles-leclerc.com**

Debut: **2018**
Presències: **8**
Grans premis: **0**
Títols: **0**
Victòries: **0**
Pole positions: **0**
Primera fila: **0**
Voltes ràpides: **0**
Podis: **0**
Punts: **0**

Debuta aquesta temporada

16

El segon debutant de 2018 arriba amb l'aura de les grans expectatives. Des que va debutar en monoplaces el monegasc Charles Leclerc, que va aprendre a córrer a la pista de karts dels Bianchi a Niça, sempre ha lluitat pel títol.
En els últims 4 anys, segon a la Fórmula Renault 2.0 ALPS. Quart havent liderat el campionat de Fórmula 3 europeu. Campió de la GP3, i campió de la Fórmula 2.
Com el seu amic Jules Bianchi, és a la Ferrari Drivers Academy i se l'està preparant per a ser el futur de l'Scuderia un cop Kimi Räikkönen es retiri. Com d'aviat serà això dependrà sobretot de Räikkönen però també de Leclerc. Ara mateix en Charles és el nom més brillant dels que hi ha sobre la taula, més que Giovinazzi, més que Gasly, més que Vandoorne.
L'expectativa sobre ell és alta; al nivell de la que van generar Max Verstappen o Lewis Hamilton en els seus debuts. Complirà Leclerc amb el seu destí que sembla tant escrit? Arribarà on no va poder arribar Bianchi?

Any	Categoria	Equip	Pos	Punts	Curses	Vict	Pole	VR	Podis
2002	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2003	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2004	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2005	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2006	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2007	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2008	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2009	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2010	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2011	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2012	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2013	Kàrting	-	-	-	-	-	-	-	-
2014	FR 2.0 ALPS	Fortec Motorsport	2n	199	14	2	1	-	7
	FR 2.0 Euro	Fortec Motorsport	No elegible		6	-	-	-	3
2015	F3 Euroseries	Van Amersfoort Racing	4t	363,5	33	4	3	5	13
2016	GP3	ART Grand Prix	Campió	202	18	3	4	4	8
2017	F2	Prema Racing	Campió	282	22	7	8	4	10

68 - Sauber Ferrari

Hi ha gent a qui no li agrada el paper que fa Sauber. Gairebé mai amb opcions de donar el salt real al nivell dels grans a no ser que algú vingui i els compri, com va fer BMW.
Però sobreviure és ja prou complicat. Si no comptem els canvis de nom, només Ferrari, McLaren i Williams porten més temporades al mundial.
A més, subestimar el paper de Sauber seria un error. Va ser Peter Sauber i el seu equip de màrqueting els que primer van aconseguir els patrocinis de Red Bull i Petronas, obrint-los la porta a la Fórmula 1. Les dues marques van acabar deixant l'equip suís: Red Bull per a muntar el seu propi equip i Petronas per a patrocinar Mercedes.
Hi ha una certa injustícia en el fet de que Sauber perdés Petronas en favor de Mercedes: no en va, la intenció original del fabricant alemany era entrar a la Fórmula 1 amb equip propi un cop Sauber Mercedes ja havia sigut campiona del món de resistència. Però Mercedes es va fer enrere en un primer moment.
Sauber va debutar al 1993 amb motor "propi" (era el Mercedes sense marcar). Ja el 1994 Mercedes si va posar el nom al motor, però només un any després marxarien cap a McLaren. Mercedes, Red Bull i Petronas: tots marxant cap a fer la seva o cap a pastures més verdes. Fins i tot el 2010 quan BMW va marxar, Mercedes ja havia comprat Brawn i li va tocar a Peter Sauber salvar l'equip com va poder...

1970: Peter Sauber construeix el seu primer cotxe, el C1.

1982: Debut al mundial de resistència.

1989: Campió del mundial de resistència i de les 24 hores de Le Mans amb el Sauber Mercedes C9.

1993: Debut a la Fórmula 1.

2006: BMW compra una part de l'equip, que es diu BMW Sauber.

2008: Primera victòria de l'equip amb Robert Kubica.

2010: Peter Sauber recompra la part de BMW quan aquests deixen la F1.

2012: Peter Sauber deixa de ser el cap d'equip, que passa a ser Monisha Kaltenborn.

2017: Longbow Finance compra l'equip.

Frentzen i Heidfeld són els pilots que més grans premis han disputat amb Sauber / BMW Sauber. A la foto amb el fundador de l'equip suís Peter Sauber.

0	-	Títols de constructors
0	-	Títols de pilots
441	Heidfeld 125, Frentzen 64, Ericsson 60, Kubica 57, Massa 52, Herbert i Kobayashi 48, Nasr 39, Gutiérrez 38, Pérez 37, Alesi 32...	Grans premis
1	Kubica 1	Victòries
1	Kubica 1	Pole Positions
7	Kubica 3, Alesi 2, Heidfeld i Kobayashi 1	Primeres files
5	Heidfeld 2, Pérez, Kobayashi i Gutiérrez 1	Voltes ràpides
27	Kubica i Heidfeld 9, Pérez 3, Herbert i Frentzen 2, Alesi i Kobayashi 1	Podis
817	Heidfeld 194, Kubica 137, Kobayashi 122, Pérez 80, Hülkenberg 51, Frentzen 42, Nasr 29, Massa 27, Fisichella 22, Herbert 20...	Punts de pilots
817	BMW Sauber F1.08 135, Sauber C31 126, BMW Sauber F1.07 101, Sauber C32 57, Sauber C29 i C30 44, BMW Sauber F1.06 i C34 36...	Punts de constructors

Sauber Ferrari – 69

Any	Pilots	Xassís	Motor	Pos	Pts	Vict	PP	VR
1993	29. Wendlinger – 30. Lehto	Sauber C12	Sauber	Setè	12	-	-	-
1994	29. Wendlinger/de Cesaris – 30. Frentzen	Sauber C13	Mercedes	Vuitè	12	-	-	-
1995	29. Wendlinger/Bouillon – 30. Frentzen	Sauber C14	Ford	Setè	18	-	-	-
1996	14. Herbert – 15. Frentzen	Sauber C15	Ford	Setè	11	-	-	-
1997	16. Herbert – 17. Larini/Morbidelli/Fontana	Sauber C16	Petronas	Setè	16	-	-	-
1998	14. Alesi – 15. Herbert	Sauber C17	Petronas	Sisè	10	-	-	-
1999	11. Alesi – 12. Diniz	Sauber C18	Petronas	Vuitè	5	-	-	-
2000	16. Diniz – 17. Salo	Sauber C19	Petronas	Vuitè	6	-	-	-
2001	16. Heidfeld – 17. Räikkönen	Sauber C20	Petronas	Quart	21	-	-	-
2002	7. Heidfeld – 8. Massa/Frentzen	Sauber C21	Petronas	Cinquè	11	-	-	-
2003	9. Heidfeld – 10. Frentzen	Sauber C22	Petronas	Sisè	19	-	-	-
2004	11. Fisichella – 12. Massa	Sauber C23	Petronas	Sisè	34	-	-	-
2005	11. Villeneuve – 12. Massa	Sauber C24	Petronas	Vuitè	20	-	-	-
	BMW compra una part de l'equip							
2006	16. Heidfeld – 17. Villeneuve/Kubica	BMW Sauber F1.06	BMW	Cinquè	36	-	-	-
2007	9. Heidfeld – 10. Kubica/Vettel	BMW Sauber F1.07	BMW	Segon	101	-	-	-
2008	3. Heidfeld – 4. Kubica	BMW Sauber F1.08	BMW	Tercer	135	1	1	2
2009	5. Kubica – 6. Heidfeld	BMW Sauber F1.09	BMW	Vuitè	36	-	-	-
	BMW marxa i Peter Sauber recompra la part							
2010	22. de la Rosa/Heidfeld – 23. Kobayashi	BMW Sauber C29	Ferrari	Sisè	44	-	-	-
2011	16 Kobayashi – 17. Pérez/de la Rosa	Sauber C30	Ferrari	Setè	44	-	-	-
2012	14. Kobayashi – 15. Pérez	Sauber C31	Ferrari	Sisè	126	-	-	2
2013	11. Hülkenberg – 12. Gutiérrez	Sauber C32	Ferrari	Setè	57	-	-	1
2014	21. Gutiérrez – 99. Sutil	Sauber C33	Ferrari	Desè	-	-	-	-
2015	9. Ericsson – 12. Nasr	Sauber C34	Ferrari	Vuitè	36	-	-	-
2016	9. Ericsson – 12. Nasr	Sauber C35	Ferrari	Desè	2	-	-	-
2017	9. Ericsson – 94. Wehrlein - 37. Giovinazzi	Sauber C36	Ferrari	Desè	5	-	-	-

L'equip va competir com a BMW Sauber entre els anys 2006 i 2010 després de la compra de BMW. Com que Peter Sauber també formava part de BMW Sauber, es compten totes les estadístiques juntes.

El moment de glória de BMW Sauber: el doblet a Canadà amb Kubica i Heidfeld l'any 2008.

70 – Pneumàtics

El sistema de selecció de pneumàtics segueix igual, amb Pirelli nomenant-ne tres i els equips escollint a cada cursa. Tots els pneumàtics seran més tous en general i s'afegeixen l'hipertou perquè duri encara menys que l'ultra i el superdur com a "assegurança" per a circuits molt abrasius.

Hypersoft
(Hipertou)

Ultrasoft
(Ultratou)

Supersoft
(Supertou)

Soft
(Tou)

Medium
(Mitjà)

Hard
(Dur)

Superhard
(Superdur)

Intermediate
(Intermedi)

Wet
(Mullat)

Curses 2018 - 71

Austràlia....72
Bahrain....74
Xina....76
Azerbaidjan....78
Espanya....80
Mònaco....82
Canadà....84
França....86
Àustria....88
Gran Bretanya....90
Alemanya....92
Hongria....94
Bèlgica....96
Itàlia....98
Singapur....100
Rússia....102
Japó....104
Estats Units....106
Mèxic....108
Brasil....110
Abu Dhabi....112

72 - Austràlia

Localitat:
Melbourne, Victoria
Circuit:
Melbourne GP Circuit
Dissenyador:
Australian GP Corporation
Propietari:
Ajuntament de Melbourne
Organitzador:
Confederation of Australian Motor Sport
Web:
grandprix.com.au

Llargada:
5303 m
Durada:
58 voltes
Distància:
307,574 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'24.125, 226.933 kph, Michael Schumacher Ferrari F2004, 2004
Volta més ràpida:
1'22.188, 232.282 kph, Lewis Hamilton Mercedes W08, 2017, (pole)
Rècord de cursa:
1h 24'15.757, 219.011 kph, Michael Schumacher Ferrari F2004, 2004

Austràlia sol ser el primer gran premi de la temporada i com a tal, és la primera prova real per als equips. "És el cotxe competitiu? És fiable? És ràpid? Lluitarem per el campionat o serà un any molt llarg a la mitja taula?"
Totes aquestes qüestions es veuen, a més, barrejades amb altres factors com poden ser la pluja, les avaries o el fet de que Albert Park, com a circuit urbà que és, pot deparar algun abandonament inesperat al colpejar algun mur. Tampoc s'ha d'oblidar que al ser el primer gran premi, a vegades els equips porten sistemes susceptibles de ser protestats per altres equips, així que també hi poden haver desqualificacions post carrera.
El circuit en si és bastant ràpid per a ser urbà. També es ample, cosa que permet intentar avançaments a almenys quatre punts del traçat. També cal tenir en compte que des de fa uns anys ençà es corre a les quatre de la tarda hora australiana, així que el sol baix a final de cursa pot generar problemes de visió als pilots.

Solen ser habituals els accidents a la primera corba d'Albert Park. Aquí, Rubens Barrichello i Ralf Schumacher al 2002.

25 març / 07.10 - 73

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1985	Adelaide	Senna (Lot)	Rosberg (Wil)	Rosberg (Wil)
1986	Adelaide	Mansell (Wil)	Prost (McL)	Piquet (Wil)
1987	Adelaide	Berger (Fer)	Berger (Fer)	Berger (Fer)
1988	Adelaide	Senna (McL)	Prost (McL)	Prost (McL)
1989	Adelaide	Senna (McL)	Boutsen (Wil)	Nakajima (Lot)
1990	Adelaide	Senna (McL)	Piquet (Ben)	Mansell (Fer)
1991	Adelaide	Senna (McL)	Senna (McL)	Berger (McL)
1992	Adelaide	Mansell (Wil)	Berger (McL)	M. Schumacher (B)
1993	Adelaide	Senna (McL)	Senna (McL)	Hill (Wil)
1994	Adelaide	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)	M. Schumacher (B)
1995	Adelaide	Hill (Wil)	Hill (Wil)	Hill (Wil)
1996	Melbourne	Villeneuve (Wil)	Hill (Wil)	Villeneuve (Wil)
1997	Melbourne	Villeneuve (Wil)	Coulthard (McL)	Frentzen (Wil)
1998	Melbourne	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)
1999	Melbourne	Häkkinen (McL)	Irvine (Fer)	M. Schumacher (F)
2000	Melbourne	Häkkinen (McL)	M. Schumacher (F)	Barrichello (Fer)
2001	Melbourne	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2002	Melbourne	Barrichello (Fer)	M. Schumacher (F)	Räikkönen (McL)
2003	Melbourne	M. Schumacher (F)	Coulthard (McL)	Räikkönen (McL)
2004	Melbourne	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2005	Melbourne	Fisichella (Ren)	Fisichella (Ren)	Alonso (Ren)
2006	Melbourne	Button (Hon)	Alonso (Ren)	Räikkönen (McL)
2007	Melbourne	Räikkönen (Fer)	Räikkönen (Fer)	Räikkönen (Fer)
2008	Melbourne	Hamilton (McL)	Hamilton (McL)	Kovalainen (McL)
2009	Melbourne	Button (Bwn)	Button (Bwn)	Rosberg (Wil)
2010	Melbourne	Vettel (RBR)	Button (McL)	Webber (RBR)
2011	Melbourne	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Massa (Fer)
2012	Melbourne	Hamilton (McL)	Button (McL)	Button (McL)
2013	Melbourne	Vettel (RBR)	Räikkönen (Lot)	Räikkönen (Lot)
2014	Melbourne	Hamilton (Mer)	Rosberg (Mer)	Rosberg (Mer)
2015	Melbourne	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)
2016	Melbourne	Hamilton (Mer)	Rosberg (Mer)	Ricciardo (RBR)
2017	Melbourne	Hamilton (Mer)	Vettel (Fer)	Räikkönen (Fer)

El gran premi d'Austràlia puntuable per a la Fórmula 1 es corre des de l'any 1985. Quan el gran premi es va disputar a Adelaida sempre va ser l'última cursa de la temporada i en dues ocasions va decidir el campió. El 1986, Nigel Mansell ho tenia tot de cara per vèncer però una punxada el va fer abandonar (foto) mentre Alain Prost guanyava la cursa i el títol, mentre que el 1994 Michael Schumacher i Damon Hill van xocar i van abandonar, essent el ceptre per al pilot alemany.

Primer GP: **1928**

Primer GP de Fòrmula 1: **1985**

Inaguruació del circuit: **1953**

Primer GP de F1 al circuit: **1996**

Grans premis totals: **80**

Grans premis de F1: **33**
Melbourne 22
Adelaide 11

Grans premis F1 al circuit: **22**

Estadístiques pilots

Victories al GP
M. Schumacher 4

Victòries al circuit
M. Schumacher 4

Poles al GP
Senna 6
Hamilton 6

Poles al circuit
Hamilton 6

Voltes ràpides al GP
Räikkönen 6

Voltes ràpides al circuit
Räikkönen 6

Estadístiques equips

Victories al GP
McLaren 11

Victòries al circuit
Ferrari 7

Poles al GP
McLaren 10

Poles al circuit
Ferrari 5
McLaren 5

Voltes ràpides al GP
Ferrari 9

Voltes ràpides al circuit
Ferrari 7

74 - Bahrain

Localitat:
Sakhir, Southern Governorate
Circuit:
Bahrain International Circuit
Dissenyador:
Tilke GmbH & Co. KG
Propietari:
Bahrain International Circuit
Organitzador:
Bahrain Motor Federation
Web:
bahraingp.com

Llargada:
5412 m
Durada:
57 voltes
Distància:
308,238 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'31.447, 213.054 kph,
Pedro de la Rosa
McLaren MP4-20-Mercedes, 2005
Volta més ràpida:
1'28.769, 219.482 kph,
Valtteri Bottas
Mercedes W08, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 29'18.531, 207.082 kph,
Fernando Alonso
Renault R25, any 2005

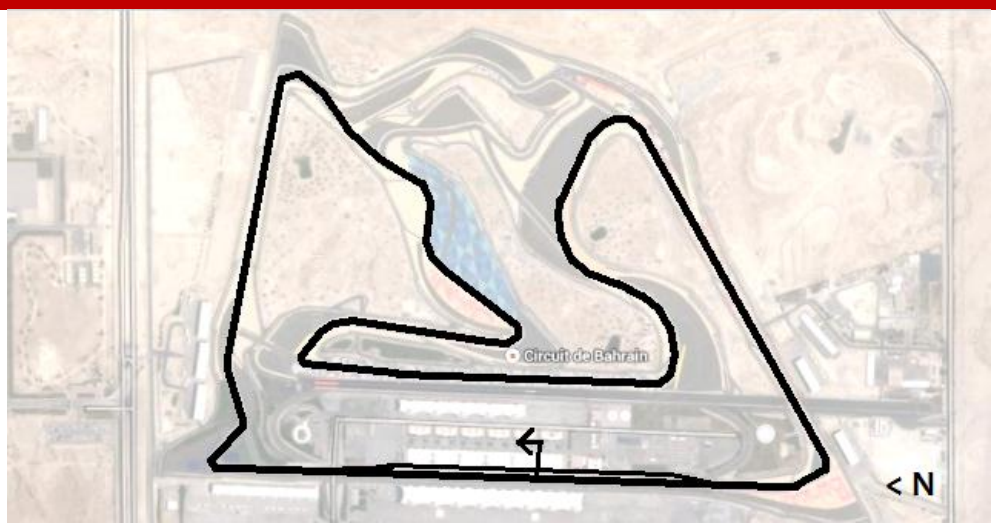

El gran premi de Bahrain no solia ser un dels més espectaculars del calendari però l'arribada del DRS ha ajudat a fer la cursa millor, amb les diferents estratègies combinant-se per a deparar molts avançaments, ja que al disputar-se al vespre les temperatures de l'asfalt son més baixes.
Val a dir també que la cursa ha patit diversos canvis. El 2010 es va disputar la cursa al traçat anomenat Endurance que allargava la pista en un quilòmetre però no aportava massa res. L'any següent el gran premi no es va disputar degut a les protestes contra el cap d'estat de Bahrain i de fet cada any segueix l'amenaça de suspensió i cada any es segueix disputant la cursa amb altes mesures de seguretat. I finalment l'any passat es va inaugurar un sistema d'enllumenat nocturn a l'estil del d'Abu Dhabi.
Com a circuit de Tilke no es dels més notables, essent potser el tercer sector el més compromès. També és un circuit on habitualment els equips prenen més precaucions degut a la calor i a la sorra del desert que es filtra fàcilment per tot arreu.

Tot i l'amplada del circuit, es poden produir contactes, especialment a les corbes 1 i 2. Aquí Pastor Maldonado i Esteban Gutiérrez durant la cursa de l'any 2014.

8 abril / 17.10 - 75

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
2004	Sakhir	M. Schumacher (F)	**M. Schumacher (F)**	M. Schumacher (F)
2005	Sakhir	Alonso (Ren)	**Alonso (Ren)**	de la Rosa (McL)
2006	Sakhir	M. Schumacher (F)	**Alonso (Ren)**	Rosberg (Wil)
2007	Sakhir	Massa (Fer)	**Massa (Fer)**	Massa (Fer)
2008	Sakhir	Kubica (BMW)	**Massa (Fer)**	Kovalainen (McL)
2009	Sakhir	Trulli (Toy)	**Button (Bwn)**	Trulli (Toy)
2010	Sakhir	Vettel (RBR)	**Alonso (Fer)**	Alonso (Fer)
2011	Sakhir	*No es va disputar el gran premi*		
2012	Sakhir	Vettel (RBR)	**Vettel (RBR)**	Vettel (RBR)
2013	Sakhir	Rosberg (Mer)	**Vettel (RBR)**	Vettel (RBR)
2014	Sakhir	Rosberg (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Rosberg (Mer)
2015	Sakhir	Hamilton (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Räikkönen (Fer)
2016	Sakhir	Hamilton (Mer)	**Rosberg (Mer)**	Rosberg (Mer)
2017	Sakhir	Bottas (Mer)	**Vettel (Fer)**	Hamilton (Mer)

Primer GP: **2004**

Primer GP de Fòrmula 1: **2004**

Inaguruació del circuit: **2004**

Primer GP de F1 al circuit: **2004**

Grans premis totals: **13**

Grans premis de F1: **13**
Sakhir 13

Grans premis F1 al circuit: **13**

Pedro de la Rosa va aconseguir la única volta ràpida catalana a Bahrain 2005.

Fernando Alonso va guanyar en el seu debut com a ferrarista, el 2010.

Estadístiques pilots

Victories al GP
Alonso 3
Vettel 3

Victòries al circuit
Alonso 3
Vettel 3

Poles al GP
M. Schumacher 2
Vettel 2
Rosberg 2
Hamilton 2

Poles al circuit
M. Schumacher 2
Vettel 2
Rosberg 2
Hamilton 2

Voltes ràpides al GP
Rosberg 3

Voltes ràpides al circuit
Rosberg 3

Estadístiques equips

Victories al GP
Ferrari 5

Victòries al circuit
Ferrari 5

Poles al GP
Mercedes 5

Poles al circuit
Mercedes 5

Voltes ràpides al GP
Ferrari 4

Voltes ràpides al circuit
Ferrari 4

76 - Xina

Localitat:
Jiading, Shanghai
Circuit:
Shanghai International Circuit
Dissenyador:
Tilke GmbH & Co. KG
Propietari:
Shanghai International Circuit Co. Ltd.
Organitzador:
Federation of Automobile Sports of China
Web:
racing-china.com

Llargada:
5451 m
Durada:
56 voltes
Distància:
305,066 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'32.238, 212.749 kph, Michael Schumacher Ferrari F2004, 2004
Volta més ràpida:
1'31.678, 214.049 kph, Lewis Hamilton Mercedes W08, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 29'12.420, 205.185 kph, Rubens Barrichello Ferrari F2004, 2004

El circuit de Shanghai va ser la porta d'entrada per a la Fórmula 1 a la Xina, després de diverses iniciatives no reeixides durant els anys 90. Tot i construir-se per a la magnitud d'un país com el xinès (és el circuit del calendari amb més capacitat), sembla que els xinesos o bé no poden pagar les cares entrades o bé no els interessa i menys si no hi ha cap pilot o marca xinesa participant.
El circuit està fet de manera que el seu dibuix recorda el caràcter xinès 上 o "shang", que forma part del nom de la ciutat i que vol dir "amunt" o "ascendir". Les dues primeres corbes són interessants i gairebé giren sobre si mateixes, mentre que a la part final hi trobem la recta més llarga del campionat, amb 1170 metres. Com tots els circuits de Tilke, barreja corbes ràpides i enllaçades amb punts molt lents per propiciar avançaments. La penúltima corba és el punt principal per avançar, tot i que alguns també ho fan a la corba 3.
La pluja ha fet acte de presència algun cop, però normalment el que hi ha és un sol esmorteït per la pol·lució de la gran ciutat.

El circuit queda petitó quan passa per sota de l'enorme edifici de boxes/graderia/sala de premsa.

15 abril / 08.10 - 77

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
2004	Shanghai	Barrichello (Fer)	**Barrichello (Fer)**	M. Schumacher (F)
2005	Shanghai	Alonso (Ren)	**Alonso (Ren)**	Räikkönen (McL)
2006	Shanghai	Alonso (Ren)	**M. Schumacher (F)**	Alonso (Ren)
2007	Shanghai	Hamilton (McL)	**Räikkönen (Fer)**	Massa (Fer)
2008	Shanghai	Hamilton (McL)	**Hamilton (McL)**	Hamilton (McL)
2009	Shanghai	Vettel (RBR)	**Vettel (RBR)**	Barrichello (Bwn)
2010	Shanghai	Vettel (RBR)	**Button (McL)**	Hamilton (McL)
2011	Shanghai	Vettel (RBR)	**Hamilton (McL)**	Webber (RBR)
2012	Shanghai	Rosberg (Mer)	**Rosberg (Mer)**	Kobayashi (Sau)
2013	Shanghai	Hamilton (Mer)	**Alonso (Fer)**	Vettel (RBR)
2014	Shanghai	Hamilton (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Rosberg (Mer)
2015	Shanghai	Hamilton (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Hamilton (Mer)
2016	Shanghai	Rosberg (Mer)	**Rosberg (Mer)**	Hülkenberg (FI)
2017	Shanghai	Hamilton (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Hamilton (Mer)

Primer GP: **2004**

Primer GP de Fòrmula 1: **2004**

Inaguruació del circuit: **2004**

Primer GP de F1 al circuit: **2004**

Grans premis totals: **14**

Grans premis de F1: **14**
Shanghai 14

Grans premis F1 al circuit: **14**

Lewis Hamilton mai oblidarà l'abandonament de l'any 2007. En condicions de pneumàtics intermedis, ni ell va entrar ni l'equip el va fer entrar fins que el pneumàtic ja estava a les lones, i quan va anar camí del box es va encallar a l'entrada del pit-lane.

Estadístiques pilots

Victories al GP
Hamilton 5

Victòries al circuit
Hamilton 5

Poles al GP
Hamilton 6

Poles al circuit
Hamilton 6

Voltes ràpides al GP
Hamilton 4

Voltes ràpides al circuit
Hamilton 4

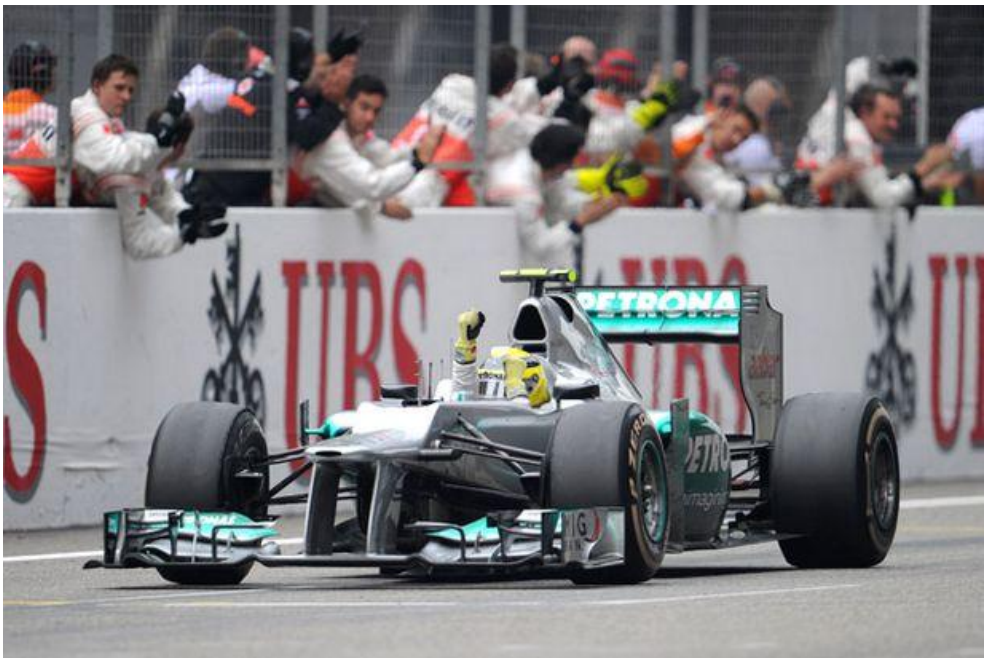

Nico Rosberg va aconseguir la seva primera victòria i la primera de Mercedes des de 1955 al gran premi de Xina de l'any 2012.

Estadístiques equips

Victories al GP
Mercedes 5

Victòries al circuit
Mercedes 5

Poles al GP
Mercedes 6

Poles al circuit
Mercedes 6

Voltes ràpides al GP
McLaren 3
Mercedes 3

Voltes ràpides al circuit
McLaren 3
Mercedes 3

78 – Azerbaidjan

Localitat:
Baku, Absheron, Azerbaidjan
Circuit:
Baku Street Circuit
Dissenyador:
Tilke GmbH & Co. KG
Propietari:
Ajuntament de Baku
Organitzador:
Azərbaycan Avtomobil Federasiyasının
Web:
bakucitycircuit.com

Llargada:
6003 m
Durada:
51 voltes
Distància:
306,153 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'43.441, 208.919 kph,
Sebastian Vettel
Ferrari SF70H, 2017

Volta més ràpida:
1'40.593, 214.834 kph,
Lewis Hamilton
Mercedes W08, 2017 (pole)

Rècord de cursa:
1h 32'52.366, 197.721 kph
Nico Rosberg
Mercedes W07, 2016

El circuit de Baku és encara una incògnita. La primera edició, anomenada gran premi d'Europa, va ser força avorrida, però en canvi la cursa de l'any passat, ja amb el títol de gran premi d'Azerbaidjan, va ser potser la més moguda de la temporada 2017, amb tocs, cotxes de seguretat i polèmica, amb l'emprenyada de Sebastian Vettel pel que suposava que havia sigut un brake-test de Lewis Hamilton.
Si alguna cosa té Baku és que no permet masses errors.
En sí el traçat és curiós amb una part molt estreta que voreja el centre històric, unes quantes corbes de 90 graus més estretes del que semblen i una recta llarguíssima que per exemple l'any passat va permetre a Valtteri Bottas prendre-li el segon lloc a Lance Stroll en l'últim moment.
Veurem quantes temporades dura el gran premi d'Azerbaidjan; com tants altres en els últims anys, no deixa de ser un reclam turístic finançat a cop de talonari per les autoritats del país, i com tants altres, arriba un punt en que el país ja és conegut i la inversió passa a ser un cost suprimible.

La part més estreta del circuit i probablement del mundial de Fórmula 1.

29 Abril / 14.10 - 79

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
2017	Baku	Hamilton (Mer)	Ricciardo (RBR)	Vettel (Fer)

Lance Stroll va sumar el seu primer podi a la Fórmula 1 la temporada passada.

Després del toc, Vettel s'emprenya i colpeja a LewisHamilton amb el Ferrari...

Primer GP: **2017**

Primer GP de Fòrmula 1: **2017**

Inaguruació del circuit: **2016**

Primer GP de F1 al circuit: **2016**

Grans premis totals: **1**

Grans premis de F1: **1**
Baku 1

Grans premis F1 al circuit: **2**

Estadístiques pilots

Victories al GP
Ricciardo 1

Victòries al circuit
Rosberg 1
Ricciardo 1

Poles al GP
Hamilton 1

Poles al circuit
Rosberg 1
Hamilton 1

Voltes ràpides al GP
Vettel 1

Voltes ràpides al circuit
Rosberg 1
Vettel 1

Estadístiques equips

Victories al GP
Red Bull 1

Victòries al circuit
Mercedes 1
Red Bull 1

Poles al GP
Mercedes 1

Poles al circuit
Mercedes 2

Voltes ràpides al GP
Ferrari 1

Voltes ràpides al circuit
Mercedes 1
Ferrari 1

80 – Espanya

Localitat:
Montmeló, Catalunya
Circuit:
Circuit de Barcelona-Catalunya
Dissenyador:
Consorci del Circuit
Propietari:
Consorci del Circuit
Organitzador:
Reial Automòbil Club Catalunya
Web:
circuitcat.cat

Llargada:
4655 m
Durada:
66 voltes
Distància:
307,104 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'21.670, 205.191 kph,
Kimi Räikkönen
Ferrari F2008, 2008
Volta més ràpida:
1'17.182, 217.123 kph,
Sebastian Vettel
Ferrari SF71H, 2018 (test)
Rècord de cursa:
1h 31'36.230, 198.102 kph,
Felipe Massa
Ferrari F2007, 2007

I al maig com sempre, el circuit de casa. Tot i que ha estat modificat i que especialment la xicana abans de l'última corba li ha tret caràcter al traçat, segueix sent una pista important per entrenar i posar a punt qualsevol monoplaça. El Circuit és un traçat raonablement ràpid i amb corbes que posen a punt pneumàtics i adherència com el curvone o la cega després de la Moreneta.
Gairebé mai plou; ans al contrari, sol fer calor i les gomes pateixen. Precisament els pneumàtics i el DRS han ajudat a donar vida a les curses de Fórmula 1 a Montmeló, doncs solien ser afers molt processionals, amb avançaments que es comptaven amb els dits d'una mà.
El Circuit segueix sent el referent en quant a circuits a nivell català i espanyol, i tot i tenir ja 25 anys, segueix sent una de les instal·lacions model per a tot el món. Fos sota el nom de Gran Premio de España o Gran Premi de Catalunya, crec que el "gran circ" seguiria venint al traçat de Montmeló.

Abans hi havia el pont de la Caixa, ara la imatge característica és la grada i el marcador.

13 maig / 15.10 - 81

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1951	Pedralbes	Ascari (Fer)	Fangio (AR)	Fangio (AR)
1954	Pedralbes	Ascari (Lan)	Hawthorn (Fer)	Ascari (Lan)
1968	Jarama	Amon (Fer)	G. Hill (Lot)	Beltoise (Mat)
1969	Montjuïc	Rindt (Lot)	Stewart (Mat)	Rindt (Lot)
1970	Jarama	Brabham (Bra)	Stewart (Mar)	Brabham (Bra)
1971	Montjuïc	Ickx (Fer)	Stewart (Tyr)	Ickx (Fer)
1972	Jarama	Ickx (Fer)	Fittipaldi (Lot)	Ickx (Fer)
1973	Montjuïc	Peterson (Lot)	Fittipaldi (Lot)	Peterson (Lot)
1974	Jarama	Lauda (Fer)	Lauda (Fer)	Lauda (Fer)
1975	Montjuïc	Lauda (Fer)	Mass (McL)	Andretti (Par)
1976	Jarama	Hunt (McL)	Hunt (McL)	Mass (McL)
1977	Jarama	Andretti (Lot)	Andretti (Lot)	Laffite (Lig)
1978	Jarama	Andretti (Lot)	Andretti (Lot)	Andretti (Lot)
1979	Jarama	Laffite (Lig)	Depailler (Lig)	G. Villeneuve (Fer)
1981	Jarama	Laffite (Lig)	G. Villeneuve (Fer)	Jones (Wil)
1986	Jerez	Senna (Lot)	Senna (Lot)	Mansell (Wil)
1987	Jerez	Piquet (Wil)	Mansell (Wil)	Berger (Fer)
1988	Jerez	Senna (McL)	Prost (McL)	Prost (McL)
1989	Jerez	Senna (McL)	Senna (McL)	Senna (McL)
1990	Jerez	Senna (McL)	Prost (Fer)	Patrese (Wil)
1991	Montmeló	Berger (McL)	Mansell (Wil)	Patrese (Wil)
1992	Montmeló	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)
1993	Montmeló	Prost (WII)	Prost (Wil)	M. Schumacher (B)
1994	Montmeló	M. Schumacher (B)	Hill (Wil)	M. Schumacher (B)
1995	Montmeló	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)	Hill (Wil)
1996	Montmeló	Hill (Wil)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
1997	Montmeló	Villeneuve (Wil)	Villeneuve (Wil)	Fisichella (Jor)
1998	Montmeló	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)
1999	Montmeló	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)	M. Schumacher (F)
2000	Montmeló	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)
2001	Montmeló	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2002	Montmeló	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2003	Montmeló	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	Barrichello (Fer)
2004	Montmeló	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2005	Montmeló	Räikkönen (McL)	Räikkönen (McL)	Fisichella (Ren)
2006	Montmeló	Alonso (Ren)	Alonso (Ren)	Massa (Fer)
2007	Montmeló	Massa (Fer)	Massa (Fer)	Massa (Fer)
2008	Montmeló	Räikkönen (Fer)	Räikkönen (Fer)	Räikkönen (Fer)
2009	Montmeló	Button (Bwn)	Button (Bwn)	Barrichello (Bwn)
2010	Montmeló	Webber (RBR)	Webber (RBR)	Hamilton (McL)
2011	Montmeló	Webber (RBR)	Vettel (RBR)	Hamilton (McL)
2012	Montmeló	Maldonado (Wil)	Maldonado (Wil)	Grosjean (Lot)
2013	Montmeló	Rosberg (Mer)	Alonso (Fer)	Gutiérrez (Sau)
2014	Montmeló	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Vettel (RBR)
2015	Montmeló	Rosberg (Mer)	Rosberg (Mer)	Hamilton (Mer)
2016	Montmeló	Hamilton (Mer)	Verstappen (RBR)	Kvyat (STR)
2017	Montmeló	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Hamilotn (Mer)

A Montmeló no sol passar, però al 2009 hi va haver aquest accident a la segona corba.

Primer GP: **1913**

Primer GP de Fòrmula 1: **1951**

Inaguruació del circuit: **1991**

Primer GP de F1 al circuit: **1991**

Grans premis totals: **57**

Grans premis de F1: **47**

Montmeló 27
Jarama 9
Jerez 5
Montjuïc 4
Pedralbes 2

Grans premis F1 al circuit: **27**

Estadístiques pilots

Victories al GP
M. Schumacher 6

Victòries al circuit
M. Schumacher 6

Poles al GP
M. Schumacher 7

Poles al circuit
M. Schumacher 7

Voltes ràpides al GP
M. Schumacher 7

Voltes ràpides al circuit
M. Schumacher 7

Estadístiques equips

Victories al GP
Ferrari 12

Victòries al circuit
Ferrari 8

Poles al GP
Ferrari 13

Poles al circuit
Ferrari 7

Voltes ràpides al GP
Ferrari 14

Voltes ràpides al circuit
Ferrari 9

82 - Mònaco

Localitat:
Monte Carlo, Mònaco
Circuit:
Circuit de Monaco
Dissenyador:
Antony Noghes
Propietari:
Principat de Mònaco
Organitzador:
Automobile Club de Monaco
Web:
acm.mc

Llargada:
3337 m
Durada:
78 voltes
Distància:
260,286 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'14.439, 161.528 kph,
Michael Schumacher
Ferrari F2004, 2004
Volta més ràpida:
1'12.178, 166.438 kph,
Kimi Räikkönen
Ferrari SF70H, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 40'29.329, 155.551 kph,
Fernando Alonso
McLaren MP4-22-Mercedes, 2007

Mònaco és Mònaco. Cap altre gran premi sobreviuria al calendari en un circuit poc segur, en que quasi és impossible avançar i que a sobre té un estatus publicitari especial. Però el gran premi de Mònaco es ve celebrant des de 1929 i malgrat les millores en els monoplaces, segueix sent la joia de la corona i una de les curses que tot pilot somia guanyar juntament amb Indianàpolis i Le Mans. És també un dels traçats principals on els famosos assisteixen a les curses, tot i que potser ja no tant com abans.
Al traçat monegasc, segurament més que a cap altre circuit urbà del calendari, és bàsica la precisió en les traçades i el risc calculat. Llepar les barreres pot ser la diferència entre la pole (i la victòria el dia següent) o quedar atrapat en mig de la graella, mentre que arriscar massa pot conduir ràpidament a trencar la suspensió.
La pluja pot fer acte de presència al principat dificultant encara més les coses, així com els Safety Cars. Però aquests últims normalment només afecten l'estratègia, sense propiciar gaires avançaments en el que és el traçat més curt de la temporada i l'únic que té un túnel.

Tot i ser la cursa amb la velocitat mitjana més baixa, a Mònaco es poden tenir forts accidents, com al 2015 quan Max Verstappen va impactar amb Romain Grosjean a Sainte Dévote.

27 maig / 15.10 - 83

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
50-55	Montecarlo	GPs no inclosos per falta d'espai		
1956	Montecarlo	Fangio (Fer)	Moss (Mas)	Fangio (Fer)
1957	Montecarlo	Fangio (Mas)	Fangio (Mas)	Fangio (Mas)
1958	Montecarlo	Brooks (Van)	Trintignant (Coo)	Hawthorn (Fer)
1959	Montecarlo	Moss (Coo)	Brabham (Coo)	Brabham (Coo)
1960	Montecarlo	Moss (Lot)	Moss (Lot)	McLaren (Coo)
1961	Montecarlo	Moss (Lot)	Moss (Lot)	Moss (L)/Ginther (F)
1962	Montecarlo	Clark (Lot)	McLaren (Coo)	Clark (Lot)
1963	Montecarlo	Clark (Lot)	G. Hill (BRM)	Surtees (Fer)
1964	Montecarlo	Clark (Lot)	G. Hill (BRM)	G. Hill (BRM)
1965	Montecarlo	G. Hill (BRM)	G. Hill (BRM)	G. Hill (BRM)
1966	Montecarlo	Clark (Lot)	Stewart (BRM)	Bandini (Fer)
1967	Montecarlo	Brabham (Bra)	Hulme (Bra)	Clark (Lot)
1968	Montecarlo	G. Hill (Lot)	G. Hill (Lot)	Attwood (BRM)
1969	Montecarlo	Stewart (Mat)	G. Hill (Lot)	Stewart (Mat)
1970	Montecarlo	Stewart (Mar)	Rindt (Lot)	Rindt (Lot)
1971	Montecarlo	Stewart (Tyr)	Stewart (Tyr)	Stewart (Tyr)
1972	Montecarlo	Fittipaldi (Lot)	Beltoise (BRM)	Beltoise (BRM)
1973	Montecarlo	Stewart (Tyr)	Stewart (Tyr)	Fittipaldi (Lot)
1974	Montecarlo	Lauda (Fer)	Peterson (Lot)	Peterson (Lot)
1975	Montecarlo	Lauda (Fer)	Lauda (Fer)	Depailler (Tyr)
1976	Montecarlo	Lauda (Fer)	Lauda (Fer)	Regazzoni (Fer)
1977	Montecarlo	Watson (Bra)	Scheckter (Wol)	Scheckter (Wol)
1978	Montecarlo	Reutemann (Fer)	Depailler (Tyr)	Lauda (Bra)
1979	Montecarlo	Scheckter (Fer)	Scheckter (Fer)	Depailler (Lig)
1980	Montecarlo	Pironi (Lig)	Reutemann (Wil)	Reutemann (Wil)
1981	Montecarlo	Piquet (Bra)	G. Villeneuve (Fer)	Jones (Wil)
1982	Montecarlo	Arnoux (Ren)	Patrese (Bra)	Patrese (Bra)
1983	Montecarlo	Prost (Ren)	K. Rosberg (Wil)	Piquet (Bra)
1984	Montecarlo	Prost (McL)	Prost (McL)	Senna (Tol)
1985	Montecarlo	Senna (Lot)	Prost (McL)	Alboreto (Fer)
1986	Montecarlo	Prost (McL)	Prost (McL)	Prost (McL)
1987	Montecarlo	Mansell (Wil)	Senna (Lot)	Senna (Lot)
1988	Montecarlo	Senna (McL)	Prost (McL)	Senna (McL)
1989	Montecarlo	Senna (McL)	Senna (McL)	Prost (McL)
1990	Montecarlo	Senna (McL)	Senna (McL)	Senna (McL)
1991	Montecarlo	Senna (McL)	Senna (McL)	Prost (Fer)
1992	Montecarlo	Mansell (Wil)	Senna (McL)	Mansell (Wil)
1993	Montecarlo	Prost (Wil)	Senna (McL)	Prost (Wil)
1994	Montecarlo	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)
1995	Montecarlo	Hill (Wil)	M. Schumacher (B)	Alesi (Fer)
1996	Montecarlo	M. Schumacher (F)	Panis (Lig)	Alesi (Ben)
1997	Montecarlo	Frentzen (Wil)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
1998	Montecarlo	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)
1999	Montecarlo	Häkkinen (McL)	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)
2000	Montecarlo	M. Schumacher (F)	Coulthard (McL)	Häkkinen (McL)
2001	Montecarlo	Coulthard (McL)	M. Schumacher (F)	Coulthard (McL)
2002	Montecarlo	Montoya (Wil)	Coulthard (McL)	Barrichello (Fer)
2003	Montecarlo	R. Schumacher (W)	Montoya (Wil)	Räikkönen (McL)
2004	Montecarlo	Trulli (Ren)	Trulli (Ren)	M. Schumacher (F)
2005	Montecarlo	Räikkönen (McL)	Räikkönen (McL)	M. Schumacher (F)
2006	Montecarlo	Alonso (Ren)	Alonso (Ren)	M. Schumacher (F)
2007	Montecarlo	Alonso (McL)	Alonso (McL)	Alonso (McL)
2008	Montecarlo	Massa (Fer)	Hamilton (McL)	Räikkönen (Fer)
2009	Montecarlo	Button (Bwn)	Button (Bwn)	Massa (Fer)
2010	Montecarlo	Webber (RBR)	Webber (RBR)	Vettel (RBR)
2011	Montecarlo	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Webber (RBR)
2012	Montecarlo	Webber (RBR)	Webber (RBR)	Pérez (Sau)
2013	Montecarlo	Rosberg (Mer)	Rosberg (Mer)	Vettel (RBR)
2014	Montecarlo	Rosberg (Mer)	Rosberg (Mer)	Räikkönen (Fer)
2015	Montecarlo	Hamilton (Mer)	Rosberg (Mer)	Ricciardo (RBR)
2016	Montecarlo	Ricciardo (RBR)	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)
2017	Montecarlo	Räikkönen (Fer)	Vettel (Fer)	Pérez (Sau)

Primer GP: **1929**

Primer GP de Fòrmula 1: **1950**

Inaguruació del circuit: **1929**

Primer GP de F1 al circuit: **1950**

Grans premis totals: **75**

Grans premis de F1: **64**

Montecarlo 64

Grans premis F1 al circuit: **64**

Estadístiques pilots

Victories al GP
Senna 6

Victòries al circuit
Senna 6

Poles al GP
Senna 6

Poles al circuit
Senna 6

Voltes ràpides al GP
M. Schumacher 5

Voltes ràpides al circuit
M. Schumacher 5

Estadístiques equips

Victories al GP
McLaren 15

Victòries al circuit
McLaren 15

Poles al GP
McLaren 11

Poles al circuit
McLaren 11

Voltes ràpides al GP
Ferrari 17

Voltes ràpides al circuit
Ferrari 17

84 - Canadà

Localitat:
Montréal, Quebec
Circuit:
Circuit Gilles Villeneuve
Dissenyador:
Ciutat de Montréal
Propietari:
Ciutat de Montréal
Organitzador:
ASN Canada FIA
Web:
circuitgillesvilleneuve.ca

Llargada:
4361 m
Durada:
70 voltes
Distància:
305,270 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'13.622, 213.246 kph,
Rubens Barrichello
Ferrari F2004, 2004
Volta més ràpida:
1'11.459, 219.700 kph,
Lewis Hamilton
Mercedes W08, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 28'24.803, 207.165 kph,
Michael Schumacher
Ferrari F2004, 2004

El gran premi de Canadà és sempre una de les proves més esperades de l'any. Per una o altra raó, sempre hi passen moltes coses.
Segurament molta part de l'acció és el fet de que el circuit, denominat urbà però construït en una illa feta expressament per a la Expo de 1967, és bastant ràpid. Hi ha llargues rectes separades per xicanes amb murs molt a la vora, tant que el de la última corba es va fer famós l'any 1999 en picar-hi tres campions del món a la mateixa cursa.
Per altra banda, és un circuit amb ben bé tres llocs clars on poder avançar: la primera corba, la ja mencionada última xicana i la corba tancada abans de la recta més llarga.
L'ambient és també molt bo, les grades sempre són plenes i els aficionats entusiastes i capaços d'esperar dues hores sota la pluja a que es reprengui la cursa com al 2011.
Meteorològicament sol fer bon temps. La pluja ha afectat algunes curses però no sol ser habitual. En canvi la probabilitat de Safety Car és alta i a gairebé cada cursa al Circuit Gilles Villeneuve apareix. I si res de tot això passa, a vegades la fauna local en forma de marmota es cola a la pista...

Una de les imatges clàssiques del gran premi de Canadà és el vol d'Alexander Wurz a la primera corba el 1998.

10 juny / 20.10 - 85

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1967	Mosport	Clark (Lot)	Brabham (Bra)	Clark (Lot)
1968	Mt.-Tremblant	Rindt (Bra)	Hulme (McL)	Siffert (Lot)
1969	Mosport	Ickx (Bra)	Ickx (Bra)	Brabham/Ickx (Bra)
1970	Mt.-Tremblant	Stewart (Tyr)	Ickx (Fer)	Regazzoni (Fer)
1971	Mosport	Stewart (Tyr)	Stewart (Tyr)	Hulme (McL)
1972	Mosport	Revson (McL)	Stewart (Tyr)	Stewart (Tyr)
1973	Mosport	Peterson (Lot)	Revson (McL)	Fittipaldi (Lot)
1974	Mosport	Fittipaldi (McL)	Fittipaldi (McL)	Lauda (Fer)
1975	Mosport	No es va disputar el gran premi		
1976	Mosport	Hunt (McL)	Hunt (McL)	Depailler (Tyr)
1977	Mosport	Andretti (Lot)	Scheckter (Wol)	Andretti (Lot)
1978	Île Notre-Dame	Jarier (Lot)	G. Villeneuve (Fer)	Jones (Wil)
1979	Île Notre-Dame	Jones (Wil)	Jones (Wil)	Jones (Wil)
1980	Île Notre-Dame	Piquet (Bra)	Jones (Wil)	Pironi (Lig)
1981	Île Notre-Dame	Piquet (Bra)	Laffite (Lig)	Watson (McL)
1982	G. Villeneuve	Pironi (Fer)	Piquet (Bra)	Pironi (Fer)
1983	G. Villeneuve	Arnoux (Fer)	Arnoux (Fer)	Tambay (Fer)
1984	G. Villeneuve	Piquet (Bra)	Piquet (Bra)	Piquet (Bra)
1985	G. Villeneuve	de Angelis (Lot)	Alboreto (Fer)	Senna (Lot)
1986	G. Villeneuve	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)	Piquet (Wil)
1987	G. Villeneuve	No es va disputar el gran premi		
1988	G. Villeneuve	Senna (McL)	Senna (McL)	Senna (McL)
1989	G. Villeneuve	Prost (McL)	Boutsen (Wil)	Palmer (Tyr)
1990	G. Villeneuve	Senna (McL)	Senna (McL)	Berger (McL)
1991	G. Villeneuve	Patrese (Wil)	Piquet (Ben)	Mansell (Wil)
1992	G. Villeneuve	Senna (McL)	Berger (McL)	Berger (McL)
1993	G. Villeneuve	Prost (Wil)	Prost (Wil)	M. Schumacher (B)
1994	G. Villeneuve	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)
1995	G. Villeneuve	M. Schumacher (B)	Alesi (Fer)	M. Schumacher (B)
1996	G. Villeneuve	Hill (Wil)	Hill (Wil)	Villeneuve (Wil)
1997	G. Villeneuve	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	Coulthard (McL)
1998	G. Villeneuve	Coulthard (McL)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
1999	G. Villeneuve	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)	Irvine (Fer)
2000	G. Villeneuve	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)
2001	G. Villeneuve	M. Schumacher (F)	R. Schumacher (W)	R. Schumacher (W)
2002	G. Villeneuve	Montoya (Wil)	M. Schumacher (F)	Montoya (Wil)
2003	G. Villeneuve	R. Schumacher (W)	M. Schumacher (F)	Alonso (Ren)
2004	G. Villeneuve	R. Schumacher (W)	M. Schumacher (F)	Barrichello (Fer)
2005	G. Villeneuve	Button (BAR)	Räikkönen (McL)	Räikkönen (McL)
2006	G. Villeneuve	Alonso (Ren)	Alonso (Ren)	Räikkönen (McL)
2007	G. Villeneuve	Hamilton (McL)	Hamilton (McL)	Alonso (McL)
2008	G. Villeneuve	Hamilton (McL)	Kubica (BMW)	Räikkönen (Fer)
2009	G. Villeneuve	No es va disputar el gran premi		
2010	G. Villeneuve	Hamilton (McL)	Hamilton (McL)	Kubica (Ren)
2011	G. Villeneuve	Vettel (RBR)	Button (McL)	Button (McL)
2012	G. Villeneuve	Vettel (RBR)	Hamilton (McL)	Vettel (RBR)
2013	G. Villeneuve	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Webber (RBR)
2014	G. Villeneuve	Rosberg (Mer)	Ricciardo (RBR)	Massa (Wil)
2015	G. Villeneuve	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Räikkönen (Fer)
2016	G. Villeneuve	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Rosberg (Mer)
2017	G. Villeneuve	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)

Primer GP: **1961**

Primer GP de Fòrmula 1: **1967**

Inaguruació del circuit: **1978**

Primer GP de F1 al circuit: **1978**

Grans premis totals: **54**

Grans premis de F1: **48**
Île Notre-Dame/G. Villeneuve 38
Mosport 8
Mont-Tremblant 2

Grans premis F1 al circuit: **38**

Estadístiques pilots

Victories al GP
M. Schumacher 7

Victòries al circuit
M. Schumacher 7

Poles al GP
M. Schumacher 6
Hamilton 6

Poles al circuit
M. Schumacher 6
Hamilton 6

Voltes ràpides al GP
M. Schumacher 4
Räikkönen 4

Voltes ràpides al circuit
M. Schumacher 4
Räikkönen 4

Estadístiques equips

Victories al GP
McLaren 13

Victòries al circuit
Ferrari 10

Poles al GP
McLaren 11

Poles al circuit
McLaren 8
Williams 8

Voltes ràpides al GP
McLaren 11

Voltes ràpides al circuit
McLaren 10

Una marmota passant al costat d'un McLaren com si la cosa no anés amb ella...

86 - França

Localitat:
Le Castellet, França
Circuit:
Circuit Paul Ricard
Dissenyador:
Paul Ricard
Propietari:
Excelis SAS Circuit Paul Ricard
Organitzador:
Association Sportive Automobile Circuit Paul Ricard
Web:
gpfrance.com

Llargada:
5861 m
Durada:
53 voltes
Distància:
310,633 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
Circuit nou

Volta més ràpida:
Circuit nou

Rècord de cursa:
Circuit nou

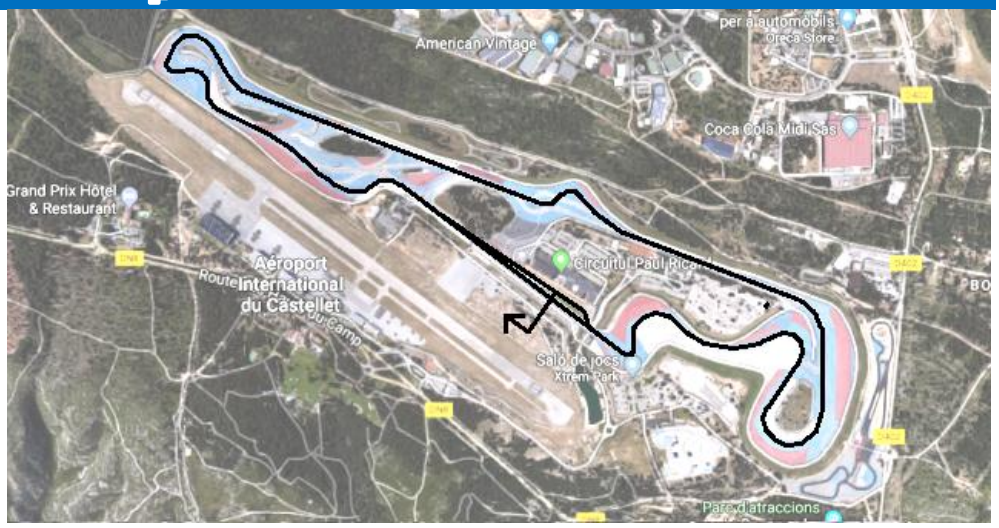

Després d'una absència de 10 anys, torna la cursa que va donar nom als grans premis: el gran premi de França. Però no ho fa a Magny-Cours, la seva última casa, sinó que aquest cop es torna a Paul Ricard, que va acollir un gran premi de Fórmula 1 per últim cop l'any 1990 i que ha canviat substancialment des de llavors.
El 1999 una empresa participada per Bernie Ecclestone va comprar el traçat i va dissenyar-lo com a pista exclusivament per a proves, sense graderies ni grava per evitar pèrdues de temps als equips. Toyota en particular hi va provar força abans del seu debut a la Fórmula 1 l'any 2002.
Poc a poc, però, van anar tornant les curses a la vora de Marsella. A més, feia temps que s'intentava retornar el degà dels grans premis al calendari, però Ecclestone volia una cursa a París i la capital només ha volgut els cotxes de la Fórmula E.
Així doncs, amb l'empenta de Christian Estrosi (ex-pilot del mundial de motos a la categoria de 750 cc) quan era vicepresident de la regió Provença-Alps-Costa Blava, torna la cursa per a la temporada 2018.

Un test de Fórmula 1 l'any 2015.

24 juny / 16.10 - 87

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1950	Reims-Gueux	Fangio (AR)	Fangio (AR)	Fangio (AR)
1951	Reims-Gueux	Fangio (AR)	Fangio/Fagioli (AR)	Fangio (AR)
1952	Rouen	Ascari (Fer)	Ascari (Fer)	Ascari (Fer)
1953	Reims-Gueux	Ascari (Fer)	Hawthorn (Fer)	Fangio (Mas)
1954	Reims-Gueux	Fangio (Mer)	Fangio (Mer)	Herrmann (Mer)
1955	Reims-Gueux	No es va disputar el gran premi		
1956	Reims-Gueux	Fangio (Fer)	Collins (Fer)	Fangio (Fer)
1957	Rouen	Fangio (Mas)	Fangio (Mas)	Musso (Fer)
1958	Reims-Gueux	Hawthorn (Fer)	Hawthorn (Fer)	Hawthorn (Fer)
1959	Reims-Gueux	Brooks (Fer)	Brooks (Fer)	Moss (BRM)
1960	Reims-Gueux	Brabham (Coo)	Brabham (Coo)	Brabham (Coo)
1961	Reims-Gueux	P. Hill (Fer)	Baghetti (Fer)	P. Hill (Fer)
1962	Rouen	Clark (Lot)	Gurney (Por)	G. Hill (BRM)
1963	Reims-Gueux	Clark (Lot)	Clark (Lot)	Clark (Lot)
1964	Rouen	Clark (Lot)	Gurney (Bra)	Brabham (Bra)
1965	Charade	Clark (Lot)	Clark (Lot)	Clark (Lot)
1966	Reims-Gueux	Bandini (Fer)	Brabham (Bra)	Bandini (Fer)
1967	Le Mans	G. Hill (Lot)	Brabham (Bra)	G. Hill (Lot)
1968	Rouen	Rindt (Bra)	Ickx (Fer)	P. Rodríguez (BRM)
1969	Charade	Stewart (Mat)	Stewart (Mat)	Stewart (Mat)
1970	Charade	Ickx (Fer)	Rindt (Lot)	Brabham (Bra)
1971	Paul Ricard	Stewart (Tyr)	Stewart (Tyr)	Stewart (Tyr)
1972	Charade	Amon (Mat)	Stewart (Tyr)	Amon (Mat)
1973	Paul Ricard	Stewart (Tyr)	Peterson (Lot)	Hulme (McL)
1974	Dijon	Lauda (Fer)	Peterson (Lot)	Scheckter (Tyr)
1975	Paul Ricard	Lauda (Fer)	Lauda (Fer)	Mass (McL)
1976	Paul Ricard	Hunt (McL)	Hunt (McL)	Lauda (Fer)
1977	Dijon	Andretti (Lot)	Andretti (Lot)	Andretti (Lot)
1978	Paul Ricard	Watson (Bra)	Andretti (Lot)	Reutemann (Fer)
1979	Dijon	Jabouille (Ren)	Jabouille (Ren)	Arnoux (Ren)
1980	Paul Ricard	Laffite (Lig)	Jones (Wil)	Jones (Wil)
1981	Dijon	Arnoux (Ren)	Prost (Ren)	Prost (Ren)
1982	Paul Ricard	Arnoux (Ren)	Arnoux (Ren)	Patrese (Bra)
1983	Paul Ricard	Prost (Ren)	Prost (Ren)	Prost (Ren)
1984	Dijon	Tambay (Ren)	Lauda (McL)	Prost (McL)
1985	Paul Ricard	Rosberg (Wil)	Piquet (Bra)	Rosberg (Wil)
1986	Paul Ricard	Senna (Lot)	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)
1987	Paul Ricard	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)	Piquet (Wil)
1988	Paul Ricard	Prost (McL)	Prost (McL)	Prost (McL)
1989	Paul Ricard	Prost (McL)	Prost (McL)	Gugelmin (LH)
1990	Paul Ricard	Mansell (Wil)	Prost (Fer)	Mansell (Fer)
1991	Magny-Cours	Patrese (Wil)	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)
1992	Magny-Cours	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)
1993	Magny-Cours	Hill (Wil)	Prost (Wil)	M. Schumacher (B)
1994	Magny-Cours	Hill (Wil)	M. Schumacher (B)	Hill (Wil)
1995	Magny-Cours	Hill (Wil)	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)
1996	Magny-Cours	M. Schumacher (F)	Hill (Wil)	Villeneuve (Wil)
1997	Magny-Cours	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
1998	Magny-Cours	Häkkinen (McL)	M. Schumacher (F)	Coulthard (McL)
1999	Magny-Cours	Barrichello (Ste)	Frentzen (Jor)	Coulthard (McL)
2000	Magny-Cours	M. Schumacher (F)	Coulthard (McL)	Coulthard (McL)
2001	Magny-Cours	R. Schumacher (W)	M. Schumacher (F)	Coulthard (McL)
2002	Magny-Cours	Montoya (Wil)	M. Schumacher (F)	Coulthard (McL)
2003	Magny-Cours	R. Schumacher (W)	R. Schumacher (W)	Montoya (Wil)
2004	Magny-Cours	Alonso (Ren)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2005	Magny-Cours	Alonso (Ren)	Alonso (McL)	Räikkönen (McL)
2006	Magny-Cours	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2007	Magny-Cours	Massa (Fer)	Räikkönen (Fer)	Massa (Fer)
2008	Magny-Cours	Räikkönen (Fer)	Massa (Fer)	Räikkönen (Fer)
2009	Magny-Cours	No es va disputar el gran premi		
2010	Magny-Cours	No es va disputar el gran premi		
11-17	Magny-Cours	No es va disputar el gran premi		

Primer GP: **1906**

Primer GP de Fòrmula 1: **1950**

Inaguruació del circuit: **1970**

Primer GP de F1 al circuit: **1971**

Grans premis totals: **86**

Grans premis de F1: **58**

Magny-Cours 18
Paul Ricard 14
Reims-Gueux 11
Dijon 5
Rouen-les-Essarts 5
Charade 4
Le Mans 1

Grans premis F1 al circuit: **14**

Estadístiques pilots

Victories al GP
M. Schumacher 8

Victòries al circuit
Prost 4

Poles al GP
Fangio 5

Poles al circuit
Prost 3

Voltes ràpides al GP
Coulthard 5
M. Schumacher 5

Voltes ràpides al circuit
Prost 2
Mansell 2

Estadístiques equips

Victories al GP
Ferrari 17

Victòries al circuit
Williams 3
McLaren 3

Poles al GP
Ferrari 17

Poles al circuit
McLaren 3

Voltes ràpides al GP
Ferrari 14

Voltes ràpides al circuit
Williams 4

08 - Àustria

Localitat:
Spielberg, Steiermark
Circuit:
Red Bull Ring
Dissenyador:
Tilke GmbH & Co. KG
Propietari:
Dietrich Mateschitz
Organitzador:
Österreische Automobil- Motorrad- und Touringclub / Oberste Nationale Sportkomission
Web:
projekt-spielberg.at

Llargada:
4326 m
Durada:
71 voltes
Distància:
307,146 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'07.411, 230.597 kph,
Lewis Hamilton
Mercedes W08 EQPower+, 2017
Volta més ràpida:
1'04.251, 241.938 kph,
Valtteri Bottas, Mercedes W08 EQPower+, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 21'48.523, 224.757 kph,
Valtteri Bottas,
Mercedes W08 EQPower+, 2017

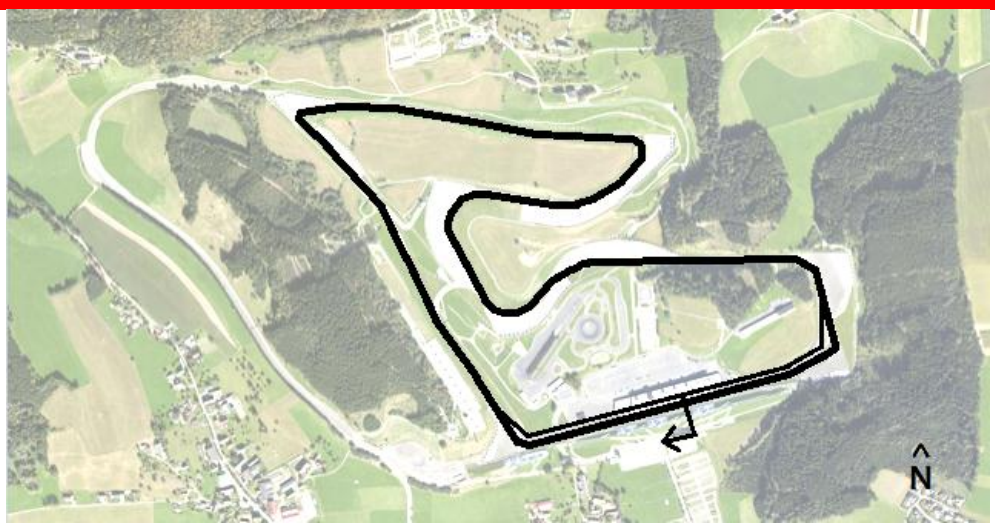

El 2014 va tornar Àustria al calendari de la Fórmula 1 i francament, és una bona notícia. En la seva configuració original l'Österreichring era un traçat rapidíssim i de potència. Quan el circuit va tornar a obrir-se anys més tard com a A1-Ring, el traçat va perdre les corbes ràpides però va guanyar punts d'avançament, i actualment, amb Red Bull com a propietari, el circuit viu una tercera joventut.
Situat en uns paratges esplèndids, envoltat de muntanya, bosc i ramaderia, el Red Bull Ring és avui dia un circuit de parar i engegar. Les tres primeres corbes poden ser oportunitats per avançar, i l'últim sector no és fàcil amb dues corbes a dretes complicades.
Hi ha certa polèmica amb les escapatòries d'asfalt i l'ús que els pilots en fan d'elles, i els comissaris es passenel cap de setmana avisant i sancionant. Es un problema que no existia quan tot el circuit estava envoltat de parcel·les de grava en comptes d'escapatòries d'asfalt, però suposem que és el preu a pagar en els temps moderns d'ultraseguretat en els que vivim...

Muntanyes, cotxes i un gran toro de ferro: el Red Bull Ring.

1 juliol / 15.10 - 89

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1964	Zeltweg	G. Hill (BRM)	Bandini (Fer)	Gurney (Bra)
65-69	Zeltweg	No es va disputar el gran premi		
1970	Österreichring	Rindt (Lot)	Ickx (Fer)	Regazzoni (Fer)
1971	Österreichring	Siffert (BRM)	Siffert (BRM)	Siffert (BRM)
1972	Österreichring	Fittipaldi (Lot)	Fittipaldi (Lot)	Hulme (McL)
1973	Österreichring	Fittipaldi (Lot)	Peterson (Lot)	Pace (Sur)
1974	Österreichring	Lauda (Fer)	Reutemann (Bra)	Regazzoni (Fer)
1975	Österreichring	Lauda (Fer)	Brambilla (Mar)	Brambilla (Mar)
1976	Österreichring	Hunt (McL)	Watson (Pen)	Hunt (McL)
1977	Österreichring	Lauda (Fer)	Jones (Sha)	Watson (Bra)
1978	Österreichring	Peterson (Lot)	Peterson (Lot)	Peterson (Lot)
1979	Österreichring	Arnoux (Ren)	Jones (Wil)	Arnoux (Ren)
1980	Österreichring	Arnoux (Ren)	Jabouille (Ren)	Arnoux (Ren)
1981	Österreichring	Arnoux (Ren)	Laffite (Lig)	Laffite (Lig)
1982	Österreichring	Piquet (Bra)	de Angelis (Lot)	Piquet (Bra)
1983	Österreichring	Tambay (Fer)	Prost (Ren)	Prost (Ren)
1984	Österreichring	Piquet (Bra)	Lauda (McL)	Lauda (McL)
1985	Österreichring	Prost (McL)	Prost (McL)	Prost (McL)
1986	Österreichring	Fabi (Ben)	Prost (McL)	Berger (Ben)
1987	Österreichring	Piquet (Wil)	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)
88-96	Österreichring	No es va disputar el gran premi		
1997	A1-Ring	Villeneuve (Wil)	Villeneuve (Wil)	Villeneuve (Wil)
1998	A1-Ring	Fisichella (Ben)	Häkkinen (McL)	Coulthard (McL)
1999	A1-Ring	Häkkinen (McL)	Irvine (Fer)	Häkkinen (McL)
2000	A1-Ring	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)	Coulthard (McL)
2001	A1-Ring	M. Schumacher (F)	Coulthard (McL)	Coulthard (McL)
2002	A1-Ring	Barrichello (Fer)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2003	A1-Ring	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
04-13	Red Bull Ring	No es va disputar el gran premi		
2014	Red Bull Ring	Massa (Wil)	Rosberg (Mer)	Pérez (FI)
2015	Red Bull Ring	Hamilton (Mer)	Rosberg (Mer)	Rosberg (Mer)
2015	Red Bull Ring	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)
2015	Red Bull Ring	Bottas (Mer)	Bottas (Mer)	Hamilton (Mer)

L'any 1982 l'italià Elio de Angelis (Lotus, dreta) va batre el finès Keke Rosberg (Williams) per tant sols 50 mil·lèsimes a la línia d'arribada.

Primer GP: **1963**

Primer GP de Fòrmula 1: **1964**

Inaguruació del circuit: **1969**
(reobert el 2011)

Primer GP de F1 al circuit: **1970**

Grans premis totals: **29**

Grans premis de F1: **30**
Österreichring / A1-Ring / Red Bull Ring 29
Zeltweg 1

Grans premis F1 al circuit: **29**

Estadístiques pilots

Victories al GP
Prost 3

Victòries al circuit
Prost 3

Poles al GP
Lauda 3
Arnoux 3
Piquet 3

Poles al circuit
Lauda 3
Arnoux 3
Piquet 3

Voltes ràpides al GP
Coulthard 3

Voltes ràpides al circuit
Coulthard 3

Estadístiques equips

Victories al GP
McLaren 6

Victòries al circuit
McLaren 6

Poles al GP
Ferrari 7

Poles al circuit
Ferrari 7

Voltes ràpides al GP
McLaren 8

Voltes ràpides al circuit
McLaren 8

90 – Gran Bretanya

Localitat:
Silverstone, Northamptonshire
Circuit:
Silverstone Circuit
Dissenyador:
RAC / BRDC
Propietari:
British Racing Drivers' Club
Organitzador:
Royal Automobile Club
Motor Sport Association
Web:
silverstone.co.uk

Llargada:
5891 m
Durada:
52 voltes
Distància:
306,198 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'30.621, 234.025 kph,
Lewis Hamilton
Mercedes W08 EQPower+, 2017
Volta més ràpida:
1'26.600, 244.891 kph,
Lewis Hamilton, Mercedes
W08 EQPower+, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 21'27.430, 221.201 kph,
Lewis Hamilton
Mercedes W08 EQPower+, 2017

Silverstone va tenir l'honor de hostar el primer gran premi del campionat mundial de Fórmula 1. 65 anys més tard el circuit s'ha renovat a bastament després d'anys i anys de crítiques de Bernie Ecclestone i problemes amb el fang al paddock i als aparcaments.
Tot i els canvis el vell traçat de Northamptonshire manté les seves essències. Molt ràpid, als pilots els encanten les parts tècniques com per exemple la secció d'enllaçades de Becketts.
El circuit anglès havia tingut èpoques de menys avançaments però s'ha de reconèixer que amb les modificacions fetes fa uns anys hi ha maniobres que poden durar mig circuit, des de la línia d'arribada actual fins ben bé la corba Copse, passada l'antiga línia d'arribada.
A Anglaterra mai s'ha de descartar la pluja, però el gran premi britànic es disputa habitualment al juliol i per tant hi ha menys possibilitats de cursa en mullat. Tampoc és molt normal que hi hagi Safety Cars, degut a les grans escapatòries.

Ningú s'oblidarà mai del moment en que Neil Horan, un mossèn irlandès, va entrar a la pista l'any 2003 a la recta de l'Hangar amb un cartell que posava "Llegiu la Bíbila, la Bíblia sempre té raó". Va ser placat per un comissari.

8 juliol / 15.10 - 91

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
50-55	Silverstone	*GPs disputats, no inclosos per falta d'espai*		
1956	Silverstone	Moss (Mas)	Fangio (Fer)	Moss (Mas)
1957	Aintree	Moss (Van)	Brooks/Moss (Van)	Moss (Van)
1958	Silverstone	Moss (Van)	Collins (Fer)	Hawthorn (Fer)
1959	Aintree	Brabham (Coo)	Brabham (Coo)	McLaren (C)/Moss (B)
1960	Silverstone	Brabham (Coo)	Brabham (Coo)	G. Hill (BRM)
1961	Aintree	P. Hill (Fer)	von Trips (Fer)	Brooks (BRM)
1962	Aintree	Clark (Lot)	Clark (Lot)	Clark (Lot)
1963	Silverstone	Clark (Lot)	Clark (Lot)	Surtees (Fer)
1964	Brands Hatch	Clark (Lot)	Clark (Lot)	Clark (Lot)
1965	Silverstone	Clark (Lot)	Clark (Lot)	G. Hill (BRM)
1966	Brands Hatch	Brabham (Bra)	Brabham (Bra)	Brabham (Bra)
1967	Silverstone	Clark (Lot)	Clark (Lot)	Hulme (Bra)
1968	Brands Hatch	G. Hill (Lot)	Siffert (Lot)	Siffert (Lot)
1969	Silverstone	Rindt (Lot)	Stewart (Mat)	Stewart (Mat)
1970	Brands Hatch	Rindt (Lot)	Rindt (Lot)	Brabham (Bra)
1971	Silverstone	Regazzoni (Fer)	Stewart (Tyr)	Stewart (Tyr)
1972	Brands Hatch	Ickx (Fer)	Fittipaldi (Lot)	Stewart (Tyr)
1973	Silverstone	Peterson (Lot)	Revson (McL)	Hunt (Mar)
1974	Brands Hatch	Lauda (Fer)	Scheckter (Tyr)	Lauda (Fer)
1975	Silverstone	Pryce (Sha)	Fittipaldi (McL)	Regazzoni (Fer)
1976	Brands Hatch	Lauda (Fer)	Lauda (Fer)	Lauda (Fer)
1977	Silverstone	Hunt (McL)	Hunt (McL)	Hunt (McL)
1978	Brands Hatch	Peterson (Lot)	Reutemann (Fer)	Lauda (Bra)
1979	Silverstone	Jones (Wil)	Regazzoni (Wil)	Regazzoni (Wil)
1980	Brands Hatch	Pironi (Lig)	Jones (Wil)	Pironi (Lig)
1981	Silverstone	Arnoux (Ren)	Watson (McL)	Arnoux (Ren)
1982	Brands Hatch	K. Rosberg (Wil)	Lauda (McL)	Henton (Tyr)
1983	Silverstone	Arnoux (Fer)	Prost (Ren)	Prost (Ren)
1984	Brands Hatch	Piquet (Bra)	Lauda (McL)	Lauda (McL)
1985	Silverstone	K. Rosberg (Wil)	Prost (McL)	Prost (McL)
1986	Brands Hatch	Piquet (Wil)	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)
1987	Silverstone	Piquet (Wil)	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)
1988	Silverstone	Berger (Fer)	Senna (McL)	Mansell (Wil)
1989	Silverstone	Senna (McL)	Prost (McL)	Mansell (Fer)
1990	Silverstone	Mansell (Fer)	Prost (Fer)	Mansell (Fer)
1991	Silverstone	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)
1992	Silverstone	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)
1993	Silverstone	Prost (Wil)	Prost (Wil)	Hill (Wil)
1994	Silverstone	Hill (Wil)	Hill (Wil)	Hill (Wil)
1995	Silverstone	Hill (Wil)	Herbert (Ben)	Hill (Wil)
1996	Silverstone	Hill (Wil)	Villeneuve (Wil)	Villeneuve (Wil)
1997	Silverstone	Villeneuve (Wil)	Villeneuve (Wil)	M. Schumacher (F)
1998	Silverstone	Häkkinen (McL)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
1999	Silverstone	Häkkinen (McL)	Coulthard (McL)	Häkkinen (McL)
2000	Silverstone	Barrichello (Fer)	Coulthard (McL)	Häkkinen (McL)
2001	Silverstone	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)
2002	Silverstone	Montoya (Wil)	M. Schumacher (F)	Barrichello (Fer)
2003	Silverstone	Barrichello (Fer)	Barrichello (Fer)	Barrichello (Fer)
2004	Silverstone	Räikkönen (McL)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2005	Silverstone	Alonso (Ren)	Montoya (McL)	Räikkönen (McL)
2006	Silverstone	Alonso (Ren)	Alonso (Ren)	Alonso (Ren)
2007	Silverstone	Hamilton (McL)	Räikkönen (Fer)	Räikkönen (Fer)
2008	Silverstone	Kovalainen (McL)	Hamilton (McL)	Räikkönen (Fer)
2009	Silverstone	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)
2010	Silverstone	Vettel (RBR)	Webber (RBR)	Alonso (Fer)
2011	Silverstone	Webber (RBR)	Alonso (Fer)	Alonso (Fer)
2012	Silverstone	Alonso (Fer)	Webber (RBR)	Räikkönen (Lot)
2013	Silverstone	Hamilton (Mer)	Rosberg (Mer)	Webber (RBR)
2014	Silverstone	Rosberg (Mer)	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)
2015	Silverstone	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)
2016	Silverstone	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Rosberg (Mer)
2017	Silverstone	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)

Primer GP: 1926

Primer GP de Fòrmula 1: 1950

Inaguruació del circuit: 1947

Primer GP de F1 al circuit: 1950

Grans premis totals: 71

Grans premis de F1: 67

Silverstone 50
Brands Hatch 12
Aintree 5

Grans premis F1 al circuit: 50

Estadístiques pilots

Victories al GP
Clark 5
Mansell 5
Prost 5
Hamilton 5

Victòries al circuit
Prost 5
Hamilton 5

Poles al GP
Clark 5
Hamilton 5

Poles al circuit
Hamilton 5

Voltes ràpides al GP
Mansell 7

Voltes ràpides al circuit
Mansell 6

Estadístiques equips

Victories al GP
Ferrari 16

Victòries al circuit
Ferrari 13

Poles al GP
Ferrari 15

Poles al circuit
Williams 11
Ferrari 11

Voltes ràpides al GP
Ferrari 19

Voltes ràpides al circuit
Ferrari 17

92 - Alemanya

Localitat:
Hockenheim, Baden-Württemberg
Circuit:
Hockenheimring Baden-Württenberg
Dissenyador:
Tilke GmbH & Co. KG
Propietari:
Hockenheim-Ring GmbH
Organitzador:
Automobilclub von Deutschland e. V.
Web:
hockenheimring.de

Llargada:
4574 m
Durada:
67 voltes
Distància:
306,442 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'13.780, 223.182 kph,
Kimi Räikkönen
McLaren MP4/19-Mercedes, 2004
Volta més ràpida:
1'13.306, 224.625 kph,
Michael Schumacher
Ferrari F2004, 2004 (Q2)
Rècord de cursa:
1h 23'54.848, 215.852 kph,
Michael Schumacher
Ferrari F2004, 2004

El Hockenheim i el GP d'Alemanya s'han acostumat a ser biennals, després de que l'acord pel qual compartien el gran premi fallés per la banda del Nürburgring i els propietaris del circuit al costat de Heidelberg decidissin no sufragar amb el seu circuit els costos que no podia assumir els seus veïns.
Hockenheim va ser odiat a finals dels 70 quan va substituir el Nordschleife de 22 quilòmetres i després va ser estimat quan al 2002 se'l va retallar a la forma actual. Alguns haurien preferit que el circuit s'hagués quedat en la seva forma antiga, la d'alta velocitat, doncs representava una prova de resistència per a motors a més d'un circuit força singular.
Sigui com sigui, avui en dia tothom ja està acostumat al circuit nou, que proporciona bons punts d'avançament millorats pel DRS i mantenint la part complicada del Motodrom, que encara té escapatòries de grava. La pluja no hi acostuma a aparèixer al circuit alemany.

Felipe Massa i Kevin Magnussen es van tocar i el brasiler va fer una volta de campana l'any 2014.

22 juliol / 15.10 - 93

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1951	Nürburgring	Ascari (Fer)	**Ascari (Fer)**	Fangio (AR)
1952	Nürburgring	Ascari (Fer)	**Ascari (Fer)**	Ascari (Fer)
1953	Nürburgring	Ascari (Fer)	**Farina (Fer)**	Ascari (Fer)
1954	Nürburgring	Fangio (Mer)	**Fangio (Mer)**	Kling (Mer)
1956	Nürburgring	Fangio (Fer)	**Fangio (Fer)**	Fangio (Fer)
1957	Nürburgring	Fangio (Mas)	**Fangio (Mas)**	Fangio (Mas)
1958	Nürburgring	Hawthorn (Fer)	**Brooks (Van)**	Moss (Van)
1959	AVUS	Brooks (Fer)	**Brooks (Fer)**	Brooks (Fer)
1961	Nürburgring	P. Hill (Fer)	**Moss (Lot)**	P. Hill (Fer)
1962	Nürburgring	Gurney (Por)	**G. Hill (BRM)**	G. Hill (BRM)
1963	Nürburgring	Clark (Lot)	**Surtees (Fer)**	Surtees (Fer)
1964	Nürburgring	Surtees (Fer)	**Surtees (Fer)**	Surtees (Fer)
1965	Nürburgring	Clark (Lot)	**Clark (Lot)**	Clark (Lot)
1966	Nürburgring	Clark (Lot)	**Brabham (Bra)**	Surtees (Coo)
1967	Nürburgring	Clark (Lot)	**Hulme (Bra)**	Gurney (Eag)
1968	Nürburgring	Ickx (Fer)	**Stewart (Mat)**	Stewart (Mat)
1969	Nürburgring	Ickx (Bra)	**Ickx (Bra)**	Ickx (Bra)
1970	Hockenheim	Ickx (Fer)	**Rindt (Lot)**	Ickx (Fer)
1971	Nürburgring	Stewart (Tyr)	**Stewart (Tyr)**	Cévert (Tyr)
1972	Nürburgring	Ickx (Fer)	**Ickx (Fer)**	Ickx (Fer)
1973	Nürburgring	Stewart (Tyr)	**Stewart (Tyr)**	Pace (Sur)
1974	Nürburgring	Lauda (Fer)	**Regazzoni (Fer)**	Scheckter (Tyr)
1975	Nürburgring	Lauda (Fer)	**Reutemann (Bra)**	Regazzoni (Fer)
1976	Nürburgring	Hunt (McL)	**Hunt (McL)**	Scheckter (Tyr)
1977	Hockenheim	Scheckter (Wol)	**Lauda (Fer)**	Lauda (Fer)
1978	Hockenheim	Andretti (Lot)	**Andretti (Lot)**	Peterson (Lot)
1979	Hockenheim	Jabouille (Ren)	**Jones (Wil)**	G. Villeneuve (Fer)
1980	Hockenheim	Jones (Wil)	**Laffite (Lig)**	Jones (Wil)
1981	Hockenheim	Prost (Ren)	**Piquet (Bra)**	Jones (Wil)
1982	Hockenheim	Pironi (Fer)	**Tambay (Fer)**	Piquet (Bra)
1983	Hockenheim	Tambay (Fer)	**Arnoux (Fer)**	Arnoux (Fer)
1984	Hockenheim	Prost (McL)	**Prost (McL)**	Prost (McL)
1985	Nürburgring	Fabi (Tol)	**Alboreto (Fer)**	Lauda (McL)
1986	Hockenheim	K. Rosberg (McL)	**Piquet (Wil)**	Berger (Ben)
1987	Hockenheim	Mansell (Wil)	**Piquet (Wil)**	Mansell (Wil)
1988	Hockenheim	Senna (McL)	**Senna (McL)**	Nannini (Ben)
1989	Hockenheim	Senna (McL)	**Senna (McL)**	Senna (McL)
1990	Hockenheim	Senna (McL)	**Senna (McL)**	Boutsen (Wil)
1991	Hockenheim	Mansell (Wil)	**Mansell (Wil)**	Patrese (Wil)
1992	Hockenheim	Mansell (Wil)	**Mansell (Wil)**	Patrese (Wil)
1993	Hockenheim	Prost (Wil)	**Prost (Wil)**	M. Schumacher (B)
1994	Hockenheim	Berger (Fer)	**Berger (Fer)**	Coulthard (Wil)
1995	Hockenheim	Hill (Wil)	**M. Schumacher (B)**	M. Schumacher (B)
1996	Hockenheim	Hill (Wil)	**Hill (Wil)**	Hill (Wil)
1997	Hockenheim	Berger (Ben)	**Berger (Ben)**	Berger (Ben)
1998	Hockenheim	Häkkinen (McL)	**Häkkinen (McL)**	Coulthard (McL)
1999	Hockenheim	Häkkinen (McL)	**Irvine (Fer)**	Coulthard (McL)
2000	Hockenheim	Coulthard (McL)	**Barrichello (Fer)**	Barrichello (Fer)
2001	Hockenheim	Montoya (Wil)	**R. Schumacher (W)**	Montoya (Wil)
2002	Hockenheim	M. Schumacher (F)	**M. Schumacher (F)**	M. Schumacher (F)
2003	Hockenheim	Montoya (Wil)	**Montoya (Wil)**	Montoya (Wil)
2004	Hockenheim	M. Schumacher (F)	**M. Schumacher (F)**	Räikkönen (McL)
2005	Hockenheim	Räikkönen (McL)	**Alonso (Ren)**	Räikkönen (McL)
2006	Hockenheim	Räikkönen (McL)	**M. Schumacher (F)**	M. Schumacher (F)
2008	Hockenheim	Hamilton (McL)	**Hamilton (McL)**	Heidfeld (BMW)
2009	Nürburgring	Webber (RBR)	**Webber (RBR)**	Alonso (Ren)
2010	Hockenheim	Vettel (RBR)	**Alonso (Fer)**	Vettel (RBR)
2011	Nürburgring	Webber (RBR)	**Hamilton (McL)**	Hamilton (McL)
2012	Hockenheim	Alonso (Fer)	**Alonso (Fer)**	M. Schumacher (M)
2013	Nürburgring	Hamilton (Mer)	**Vettel (RBR)**	Alonso (Fer)
2014	Hockenheim	Rosberg (Mer)	**Rosberg (Mer)**	Hamilton (Mer)
2016	Hockenheim	Rosberg (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Ricciardo (RBR)

Primer GP: **1926**

Primer GP de Fòrmula 1: **1951**

Inaguruació del circuit: **1927**

Primer GP de F1 al circuit: **1951**

Grans premis totals: **76**

Grans premis de F1: **62**

Hockenheim 37
Nürburgring 24
AVUS 1

Grans premis F1 al circuit: **37**

Estadístiques pilots

Victories al GP
M. Schumacher 4

Victòries al circuit
M. Schumacher 4

Poles al GP
Clark 4
Ickx 4

Poles al circuit
Senna 3
Mansell 3
Prost 3

Voltes ràpides al GP
M. Schumacher 5

Voltes ràpides al circuit
M. Schumacher 5

Estadístiques equips

Victories al GP
Ferrari 21

Victòries al circuit
Ferrari 11

Poles al GP
Ferrari 19

Poles al circuit
McLaren 11

Voltes ràpides al GP
Ferrari 17

Voltes ràpides al circuit
Williams 10

Circuit: només es compta com a GP d'Alemanya, i no d'Europa

El GP no va ser puntuable els anys 1950 i 1960, i no es va disputar el 1955, el 2007 i el 2015.

94 - Hongria

Localitat:
Mogyoród, Pest
Circuit:
Hungaroring Circuit
Dissenyador:
Hungaroring Sport Zrt.
Propietari:
Hungaroring Sport Zrt.
Organitzador:
Magyar Nemzeti Autósport Szövetség
Web:
hungaroring.hu

Llargada:
4381 m
Durada:
70 voltes
Distància:
306,630 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'19.071, 199.461 kph, Michael Schumacher Ferrari F2004, 2004
Volta més ràpida:
1'16.276, 206.770 kph, Sebastian Vettel Ferrari SF70H, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 35'26.121, 192.798 kph, Michael Schumacher Ferrari F2004, 2004

El gran premi d'Hongria va ser pioner en ser la primera cursa del campionat mundial de Fórmula 1 que es disputava en un país comunista, i s'arriba aquest any a la trentena edició. Poc a poc s'ha anat transformant en un clàssic del calendari, i les tribunes sempre son curulles d'aficionats de l'Europa de l'est i finlandesos, als quals cap altre gran premi els cau més a prop.
El traçat de l'Hungaroring ha estat criticat i comparat amb Mònaco al llarg dels anys per la seva dificultat a l'hora d'avançar, però els canvis fets l'any 2003 i l'adveniment del DRS i dels pneumàtics tous han facilitat una mica la situació. Als pilots els sol agradar el traçat per a pilotar-hi i l'han comparat amb una pista de kàrting, doncs les curtes rectes gairebé no donen descans.
Pel que fa a la meteorologia, habitualment mai hi plovia i sempre feia més aviat molta calor al disputar-se la cursa en ple agost, però en els últims anys hi ha hagut tres grans premis (2006, 2011 i 2014) en que la pluja ha convertit la cursa en un gran premi per a recordar.

El 2015 els pilots van recordar a Jules Bianchi abans de la cursa.

29 juliol / 15.10 - 95

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1986	Hungaroring	Senna (Lot)	Piquet (Wil)	Piquet (Wil)
1987	Hungaroring	Mansell (Wil)	Piquet (Wil)	Piquet (Wil)
1988	Hungaroring	Senna (McL)	Senna (McL)	Prost (McL)
1989	Hungaroring	Patrese (Wil)	Mansell (Fer)	Mansell (Fer)
1990	Hungaroring	Boutsen (Wil)	Boutsen (Wil)	Patrese (Wil)
1991	Hungaroring	Senna (McL)	Senna (McL)	Gachot (Jor)
1992	Hungaroring	Patrese (Wil)	Senna (McL)	Mansell (Wil)
1993	Hungaroring	Prost (Wil)	Hill (Wil)	Prost (Wil)
1994	Hungaroring	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)
1995	Hungaroring	Hill (Wil)	Hill (Wil)	Hill (Wil)
1996	Hungaroring	M. Schumacher (F)	Villeneuve (Wil)	Hill (Wil)
1997	Hungaroring	M. Schumacher (F)	Villeneuve (Wil)	Frentzen (Wil)
1998	Hungaroring	Häkkinen (McL)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
1999	Hungaroring	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)	Coulthard (McL)
2000	Hungaroring	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)
2001	Hungaroring	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)
2002	Hungaroring	Barrichello (Fer)	Barrichello (Fer)	M. Schumacher (F)
2003	Hungaroring	Alonso (Ren)	Alonso (Ren)	Montoya (Wil)
2004	Hungaroring	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2005	Hungaroring	M. Schumacher (F)	Räikkönen (McL)	Räikkönen (McL)
2006	Hungaroring	Räikkönen (McL)	Button (Hon)	Massa (Fer)
2007	Hungaroring	Hamilton (McL)	Hamilton (McL)	Räikkönen (Fer)
2008	Hungaroring	Hamilton (McL)	Kovalainen (McL)	Räikkönen (Fer)
2009	Hungaroring	Alonso (Ren)	Hamilton (McL)	Webber (RBR)
2010	Hungaroring	Vettel (RBR)	Webber (RBR)	Vettel (RBR)
2011	Hungaroring	Vettel (RBR)	Button (McL)	Massa (Fer)
2012	Hungaroring	Hamilton (McL)	Hamilton (McL)	Vettel (RBR)
2013	Hungaroring	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Webber (RBR)
2014	Hungaroring	Rosberg (Mer)	Ricciardo (RBR)	Rosberg (Mer)
2015	Hungaroring	Hamilton (Mer)	Vettel (Fer)	Ricciardo (RBR)
2016	Hungaroring	Rosberg (Mer)	Hamilton (Mer)	Räikkönen (Fer)
2017	Hungaroring	Vettel (Fer)	Vettel (Fer)	Alonso (McL)

Damon Hill va ser segon amb Arrows el 1997, després de liderar gran part de la cursa però patir una avaria hidràulica a la última volta.

Primer GP: **1936**

Primer GP de Fòrmula 1: **1986**

Inaguruació del circuit: **1986**

Primer GP de F1 al circuit: **1986**

Grans premis totals: **33**

Grans premis de F1: **32**

Hungaroring 32

Grans premis F1 al circuit: **32**

Estadístiques pilots

Victories al GP
Hamilton 5

Victòries al circuit
Hamilton 5

Poles al GP
M. Schumacher 7

Poles al circuit
M. Schumacher 7

Voltes ràpides al GP
M. Schumacher 4
Räikkönen 4

Voltes ràpides al circuit
M. Schumacher 4
Räikkönen 4

Estadístiques equips

Victories al GP
McLaren 11

Victòries al circuit
McLaren 11

Poles al GP
McLaren 8

Poles al circuit
McLaren 8

Voltes ràpides al GP
Williams 9

Voltes ràpides al circuit
Williams 9

96 – Bèlgica

Localitat:
Stavelot, Verviers, Liége
Circuit:
Circuit de Spa-Francorchamps
Dissenyador:
Jules de Thier i Henri van Ophem
Propietari:
Circuit de Spa-Francorchamps SA
Organitzador:
Royal Automobile Club de Belgique
Web:
spa-francorchamps.be

Llargada:
7004 m
Durada:
44 voltes
Distància:
308,052 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'46.577, 236.583 kph,
Sebastian Vettel
Ferrari SF70H, 2017
Volta més ràpida:
1'42.553, 245.867 kph,
Lewis Hamilton, Mercedes
W08 EQPower+, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 20'39.066, 229.174 kph,
Kimi Räikkönen
Ferrari F2007, 2007

Spa és Spa. És un dels pocs circuits al qual es va mantenir la seva essència quan se'l va renovar per actualitzar-lo als nous estandards de seguretat, i com a tal, és estimat tant per pilots com per aficionats.
Han anat apareixent escapatòries d'asfalt però la volta sencera, la més llarga del campionat amb 7004 metres segueix sent un repte. Eau Rouge potser ja no és tan complicada com abans però corbes com Pouhon o Blanchimont segueixent separant els homes de la canalla.
A més Spa permet diverses opcions d'avançament a la Source, a les Combes o al Bus Stop, i fins i tot algun atrevit avança entrant a Eau Rouge, on el sentit comú diu que només pot passar-hi un cotxe a fons.
Pel que fa a la meteorologia, el temps sempre ha estat protagonista al gran premi de Bèlgica i ha capgirat curses des de sempre, ja sigui amb pluja torrencial o amb xàfecs intermitents que degut a la llargada de la pista, deixen molla una part i completament seca l'altra banda, fent complicades les eleccions de pneumàtic.

Hi solen haver impactes a la primera corba, però pocs tant destructius com el de Romain Grosjean l'any 2012...

26 agost / 15.10 - 97

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1950	Spa	Farina (AR)	Fangio (AR)	Farina (AR)
1951	Spa	Fangio (AR)	Farina (AR)	Fangio (AR)
1952	Spa	Ascari (Fer)	Ascari (Fer)	Ascari (Fer)
1953	Spa	Fangio (Mas)	Ascari (Fer)	González (Mas)
1954	Spa	Fangio (Mas)	Fangio (Mas)	Fangio (Mas)
1955	Spa	Castellotti (Lan)	Fangio (Mer)	Fangio (Mer)
1956	Spa	Fangio (Fer)	Collins (Fer)	Moss (Mas)
1958	Spa	Hawthorn (Fer)	Brooks (Van)	Hawthorn (Fer)
1960	Spa	Brabham (Coo)	Brabham (Coo)	(3 pilots)
1961	Spa	P. Hill (Fer)	P. Hill (Fer)	Ginther (Fer)
1962	Spa	G. Hill (BRM)	Clark (Lot)	Clark (Lot)
1963	Spa	G. Hill (BRM)	Clark (Lot)	Clark (Lot)
1964	Spa	Gurney (Bra)	Clark (Lot)	Gurney (Bra)
1965	Spa	G. Hill (BRM)	Clark (Lot)	Clark (Lot)
1966	Spa	Surtees (Fer)	Surtees (Fer)	Surtees (Fer)
1967	Spa	Clark (Lot)	Gurney (Eag)	Gurney (Eag)
1968	Spa	Amon (Fer)	McLaren (McL)	Surtees (Hon)
1970	Spa	Stewart (Mar)	P. Rodríguez (BRM)	Amon (Mar)
1972	Nivelles	Fittipaldi (Lot)	Fittipaldi (Lot)	Amon (Mat)
1973	Zolder	Peterson (Lot)	Stewart (Tyr)	Cévert (Tyr)
1974	Nivelles	Regazzoni (Fer)	Fittipaldi (McL)	Hulme (McL)
1975	Zolder	Lauda (Fer)	Lauda (Fer)	Regazzoni (Fer)
1976	Zolder	Lauda (Fer)	Lauda (Fer)	Lauda (Fer)
1977	Zolder	Andretti (Lot)	Nilsson (Lot)	Nilsson (Lot)
1978	Zolder	Andretti (Lot)	Andretti (Lot)	Andretti (Lot)
1979	Zolder	Laffite (Lig)	Scheckter (Fer)	G. Villeneuve (Fer)
1980	Zolder	Jones (Wil)	Pironi (Lig)	Laffite (Lig)
1981	Zolder	Reutemann (Wil)	Reutemann (Wil)	Reutemann (Wil)
1982	Zolder	Prost (Ren)	Watson (McL)	Watson (McL)
1983	Spa	Prost (Ren)	Prost (Ren)	de Cesaris (AR)
1984	Zolder	Alboreto (Fer)	Alboreto (Fer)	Arnoux (Fer)
1985	Spa	Prost (McL)	Senna (Lot)	Prost (McL)
1986	Spa	Piquet (Wil)	Mansell (Wil)	Prost (McL)
1987	Spa	Mansell (Wil)	Prost (McL)	Prost (McL)
1988	Spa	Senna (McL)	Senna (McL)	Berger (Fer)
1989	Spa	Senna (McL)	Senna (McL)	Prost (McL)
1990	Spa	Senna (McL)	Senna (McL)	Prost (Fer)
1991	Spa	Senna (McL)	Senna (McL)	Moreno (Ben)
1992	Spa	Mansell (Wil)	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)
1993	Spa	Prost (Wil)	Hill (Wil)	Prost (Wil)
1994	Spa	Barrichello (Jor)	Hill (Wil)	Hill (Wil)
1995	Spa	Berger (Fer)	M. Schumacher (B)	Coulthard (Wil)
1996	Spa	Villeneuve (Wil)	M. Schumacher (F)	Berger (Ben)
1997	Spa	Villeneuve (Wil)	M. Schumacher (F)	Villeneuve (Wil)
1998	Spa	Häkkinen (McL)	Hill (Jor)	M. Schumacher (F)
1999	Spa	Häkkinen (McL)	Coulthard (McL)	Häkkinen (McL)
2000	Spa	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)	Barrichello (Fer)
2001	Spa	Montoya (Wil)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2002	Spa	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2004	Spa	Trulli (Ren)	Räikkönen (McL)	Räikkönen (McL)
2005	Spa	Montoya (McL)	Räikkönen (McL)	R. Schumacher (T)
2007	Spa	Räikkönen (Fer)	Räikkönen (Fer)	Massa (Fer)
2008	Spa	Hamilton (McL)	Massa (Fer)	Räikkönen (Fer)
2009	Spa	Fisichella (FI)	Räikkönen (Fer)	Vettel (RBR)
2010	Spa	Webber (RBR)	Hamilton (McL)	Hamilton (McL)
2011	Spa	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Webber (RBR)
2012	Spa	Button (McL)	Button (McL)	B. Senna (Wil)
2013	Spa	Hamilton (Mer)	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)
2014	Spa	Rosberg (Mer)	Ricciardo (RBR)	Rosberg (Mer)
2015	Spa	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Rosberg (Mer)
2016	Spa	Rosberg (Mer)	Rosberg (Mer)	Hamilton (Mer)
2017	Spa	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Vettel (Fer)

No es va disputar el gran premi als anys 1957, 1959, 1969, 1971, 2003 i 2006.

Primer GP: 1925

Primer GP de Fòrmula 1: 1950

Inaguruació del circuit: 1922

Primer GP de F1 al circuit: 1950

Grans premis totals: 71

Grans premis de F1: 62

Spa-Francorchamps 50
Zolder 10
Nivelles 2

Grans premis F1 al circuit: 50

Estadístiques pilots

Victories al GP
M. Schumacher 6

Victòries al circuit
M. Schumacher 6

Poles al GP
Fangio 4
Senna 4
Prost 4
Hamilton 4

Poles al circuit
Fangio 4
Senna 4
Hamilton 4

Voltes ràpides al GP
Prost 6

Voltes ràpides al circuit
Prost 6

Estadístiques equips

Victories al GP
Ferrari 16

Victòries al circuit
Ferrari 12
McLaren 12

Poles al GP
Ferrari 13

Poles al circuit
McLaren 11

Voltes ràpides al GP
Ferrari 18

Voltes ràpides al circuit
Ferrari 14

98 – Itàlia

Localitat:
Monza, Monza e Brianza, Lombardia
Circuit:
Autodromo Nazionale Monza
Dissenyador:
Alfredo Rosselli
Propietari:
SIAS, SpA
Organitzador:
Comissione Sportiva Automobilistica Italiana
Web:
monzanet.it

Llargada:
5793 m
Durada:
53 voltes
Distància:
306,720 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'21.046, 257.320 kph, Rubens Barrichello Ferrari F2004, 2004
Volta més ràpida:
1'19.525, 262.242 kph, Juan Pablo Montoya Williams FW26-BMW, 2004 (Q1)
Rècord de cursa:
1h 14'19.838, 247.585 kph, Michael Schumacher Ferrari F2003-GA, 2003

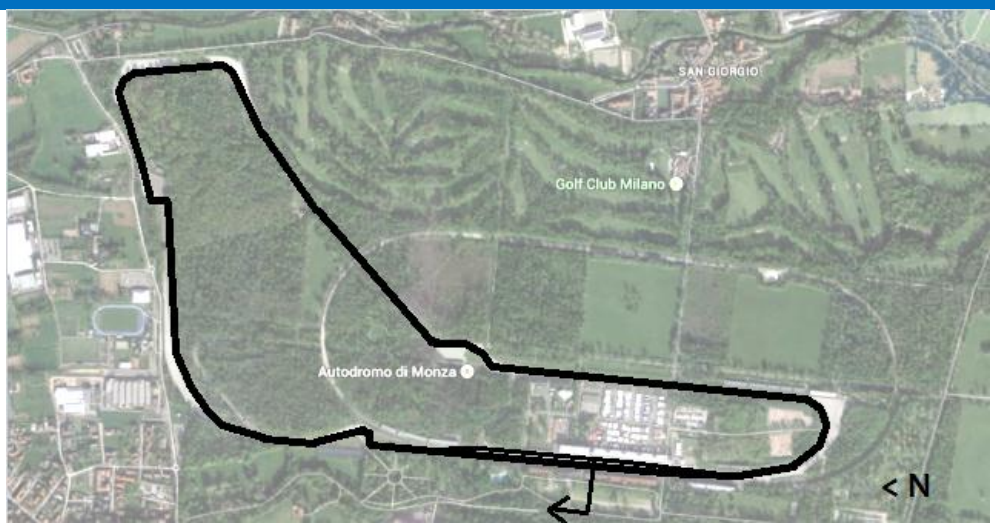

Monza és el degà dels circuits permanents europeus en actiu, i és el circuit que més vegades ha tingut gran premi del mundial de Fórmula 1, només fallant l'any 1980 quan el gran premi es va fer a Imola.
Monza és i ha estat sempre velocitat. Tradicionalment ha estat el circuit més ràpid del calendari i això segueix sent així, tot i que la introducció de diferents corbes per reduir la velocitat ha fet que la velocitat punta no sigui l'únic factor a tenir en compte. Uns bons frens i una bona acceleració també son claus al circuit llombard.
Envoltat de bosc i amb el vell oval sempre present, els voltants de Monza son dels més macos de tot el calendari, si bé a vegades les fulles dels arbres fan acte de presència a la pista i als radiadors dels monoplaces.
Meteorològicament és bastant estrany que hi plogui, si bé tot el cap de setmana del gran premi de 2008 va ser mullat. Però normalment el temps es clar i les temperatures tirant a altes. Pel que fa al Safety Car, només fa falta si hi ha algun accident a la primera o la segona xicana a la primera volta.

El podi de Monza, sobre la recta de meta, sol ser un dels moments de la temporada, amb l'invasió dels tifosi a la pista.

2 setembre / 15.10 - 99

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
50-54	Monza	GPs disputats, no inclosos per falta d'espai		
1955	Monza	Fangio (Mer)	Fangio (Mer)	Moss (Mer)
1956	Monza	Fangio (Fer)	Moss (Mas)	Moss (Mas)
1957	Monza	Lewis-Evans (Van)	Moss (Van)	Brooks (Van)
1958	Monza	Moss (Van)	Brooks (Van)	P. Hill (Fer)
1959	Monza	Moss (Coo)	Moss (Coo)	P. Hill (Fer)
1960	Monza	P. Hill (Fer)	P. Hill (Fer)	P. Hill (Fer)
1961	Monza	von Trips (Fer)	P. Hill (Fer)	Baghetti (Fer)
1962	Monza	Clark (Lot)	G. Hill (BRM)	G. Hill (BRM)
1963	Monza	Surtees (Fer)	Clark (Lot)	Clark (Lot)
1964	Monza	Surtees (Fer)	Surtees (Fer)	Surtees (Fer)
1965	Monza	Clark (Lot)	Stewart (BRM)	Clark (Lot)
1966	Monza	Parkes (Fer)	Scarfiotti (Fer)	Scarfiotti (Fer)
1967	Monza	Clark (Lot)	Surtees (Hon)	Clark (Lot)
1968	Monza	Surtees (Hon)	Hulme (McL)	Oliver (Lot)
1969	Monza	Rindt (Lot)	Stewart (Mat)	Beltoise (Mat)
1970	Monza	Ickx (Fer)	Regazzoni (Fer)	Regazzoni (Fer)
1971	Monza	Amon (Mat)	Gethin (BRM)	Pescarolo (Mar)
1972	Monza	Ickx (Fer)	Fittipaldi (Lot)	Ickx (Fer)
1973	Monza	Peterson (Lot)	Peterson (Lot)	Stewart (Tyr)
1974	Monza	Lauda (Fer)	Peterson (Lot)	Pace (Bra)
1975	Monza	Lauda (Fer)	Regazzoni (Fer)	Regazzoni (Fer)
1976	Monza	Laffite (Lig)	Peterson (Mar)	Peterson (Mar)
1977	Monza	Hunt (McL)	Andretti (Lot)	Andretti (Lot)
1978	Monza	Andretti (Lot)	Lauda (Bra)	Andretti (Lot)
1979	Monza	Jabouille (Ren)	Scheckter (Fer)	Regazzoni (Wil)
1980	Imola	Arnoux (Ren)	Piquet (Bra)	Jones (Wil)
1981	Monza	Arnoux (Ren)	Prost (Ren)	Reutemann (Wil)
1982	Monza	Andretti (Fer)	Arnoux (Ren)	Arnoux (Ren)
1983	Monza	Patrese (Bra)	Piquet (Bra)	Piquet (Bra)
1984	Monza	Piquet (Bra)	Lauda (McL)	Lauda (McL)
1985	Monza	Senna (Lot)	Prost (McL)	Mansell (Wil)
1986	Monza	Fabi (Ben)	Piquet (Wil)	Fabi (Ben)
1987	Monza	Piquet (Wil)	Piquet (Wil)	Senna (Lot)
1988	Monza	Senna (McL)	Berger (Fer)	Alboreto (Fer)
1989	Monza	Senna (McL)	Prost (McL)	Prost (McL)
1990	Monza	Senna (McL)	Senna (McL)	Senna (McL)
1991	Monza	Senna (McL)	Mansell (Wil)	Senna (McL)
1992	Monza	Mansell (Wil)	Senna (McL)	Mansell (Wil)
1993	Monza	Prost (Wil)	Hill (Wil)	Hill (Wil)
1994	Monza	Alesi (Fer)	Hill (Wil)	Hill (Wil)
1995	Monza	Coulthard (McL)	Herbert (Ben)	Berger (Fer)
1996	Monza	Hill (Wil)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
1997	Monza	Alesi (Ben)	Coulthard (McL)	Häkkinen (McL)
1998	Monza	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)
1999	Monza	Häkkinen (McL)	Frentzen (Jor)	R. Schumacher (W)
2000	Monza	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)
2001	Monza	Montoya (Wil)	Montoya (Wil)	R. Schumacher (W)
2002	Monza	Montoya (Wil)	Barrichello (Fer)	Barrichello (Fer)
2003	Monza	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2004	Monza	Barrichello (Fer)	Barrichello (Fer)	Barrichello (Fer)
2005	Monza	Montoya (McL)	Montoya (McL)	Räikkönen (McL)
2006	Monza	Räikkönen (McL)	M. Schumacher (F)	Räikkönen (McL)
2007	Monza	Alonso (McL)	Alonso (McL)	Alonso (McL)
2008	Monza	Vettel (STR)	Vettel (STR)	Räikkönen (Fer)
2009	Monza	Hamilton (McL)	Barrichello (Bwn)	Sutil (FI)
2010	Monza	Alonso (Fer)	Alonso (Fer)	Alonso (Fer)
2011	Monza	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Hamilton (McL)
2012	Monza	Hamilton (McL)	Hamilton (McL)	Rosberg (Mer)
2013	Monza	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Hamilton (Mer)
2014	Monza	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)
2015	Monza	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)
2016	Monza	Hamilton (Mer)	Rosberg (Mer)	Alonso (McL)
2017	Monza	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Ricciardo (RBR)

Primer GP: **1921**

Primer GP de Fòrmula 1: **1950**

Inaguruació del circuit: **1922**

Primer GP de F1 al circuit: **1950**

Grans premis totals: **87**

Grans premis de F1: **68**

Monza 67

Imola 1

Grans premis F1 al circuit: **67**

Estadístiques pilots

Victories al GP
M. Schumacher 5

Victòries al circuit
M. Schumacher 5

Poles al GP
Hamilton 6

Poles al circuit
Hamilton 6

Voltes ràpides al GP
Hamilton 4

Voltes ràpides al circuit
Hamilton 4

Estadístiques equips

Victories al GP
Ferrari 18

Victòries al circuit
Ferrari 18

Poles al GP
Ferrari 19

Poles al circuit
Ferrari 19

Voltes ràpides al GP
Ferrari 19

Voltes ràpides al circuit
Ferrari 19

100 - Singapur

Localitat:
Singapur
Circuit:
Marina Bay Street Circuit
Dissenyador:
Tilke GmbH & Co. KG / KBR, Inc.
Propietari:
Singapore GP Pte Ltd
Organitzador:
Singapore Motor Sports Association
Web:
singaporegp.sg

Llargada:
5065 m
Durada:
61 voltes
Distància:
308,828 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'45.008, 173.643 kph,
Lewis Hamilton
Mercedes W08 EQPower+, 2017
Volta més ràpida:
1'39.491, 183.272 kph,
Sebastian Vettel
Ferrari SF70H, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 55'48.950, 159.992 kph,
Nico Rosberg
Mercedes W07 Hybrid, 2016

El gran premi de Singapur és possiblement el més glamurós del calendari actual. Només Mònaco, per tradició, i Abu Dhabi, per poder econòmic, poden fer ombra a la cursa de la ciutat-estat.
La cursa es disputa de nit amb il·luminació artificial que s'encèn el dimecres abans de la cursa i no s'apaga fins el dilluns següent. Segurament no és molt sostenible en termes d'eficiència energètica però és diferent, i això és probablement el que volien els organitzadors.
El circuit en si es tradicionalment urbà. Hi ha bastantes corbes de 90 graus i alguna possibilitat d'avançament amb el DRS o si hi ha molta diferència entre monoplaces. També hi ha una corba que passa per sota d'una graderia.
Pel que fa als pilots, és un dels circuits més durs degut a la calor i la humitat. Es també un circuit on gairebé no es pot descansar en cap recta. També té molts sots i la durada (gairebé sempre s'arriba al límit de les dues hores) fa que els pilots acabin esgotats. De moment no hi ha plogut mai i es pràcticament segur que sortirà el Safety Car.

Nit, llum, luxe, acció, això és el gran premi de Singapur.

16 setembre / 14.10 - 101

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
2008	Marina Bay	Massa (Fer)	Alonso (Ren)	Räikkönen (Fer)
2009	Marina Bay	Hamilton (McL)	Hamilton (McL)	Alonso (Ren)
2010	Marina Bay	**Alonso (Fer)**	**Alonso (Fer)**	**Alonso (Fer)**
2011	Marina Bay	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	**Button (McL)**
2012	Marina Bay	**Hamilton (McL)**	Vettel (RBR)	Hülkenberg (FI)
2013	Marina Bay	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)
2014	Marina Bay	Hamilton (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Hamilton (Mer)
2015	Marina Bay	Vettel (Fer)	Vettel (Fer)	Ricciardo (RBR)
2016	Marina Bay	Rosberg (Mer)	Rosberg (Mer)	Ricciardo (RBR)
2017	Marina Bay	Vettel (Fer)	**Hamilton (Mer)**	Hamilton (Mer)

Nelson Piquet va xocar deliberadament per facilitar l'estratègia de Renault que acabaria donant la victòria a Fernando Alonso en l'edició de 2008, en el que es va anomenar "Crashgate", i que un any més tard acabaria amb Flavio Briatore i Pat Symonds suspesos de la competició.

La cursa de 2017 es va veure marcada per la pluja però sobretot per l'incident a la primera corba entre els Ferrari i Max Verstappen, que també va afectar a Fernando Alonso. Tots quatre, Vettel, Räikkönen, Verstappen i Alonso van haver d'abandonar.

Primer GP: **1966**

Primer GP de Fòrmula 1: **2008**

Inaguruació del circuit: **2008**

Primer GP de F1 al circuit: **2008**

Grans premis totals: **18**

Grans premis de F1: **10**
Marina Bay 10

Grans premis F1 al circuit: **10**

Estadístiques pilots

Victories al GP
Vettel 4

Victòries al circuit
Vettel 4

Poles al GP
Vettel 4

Poles al circuit
Vettel 4

Voltes ràpides al GP
Alonso 2
Ricciardo 2
Hamilton 2

Voltes ràpides al circuit
Alonso 2
Ricciardo 2
Hamilton 2

Estadístiques equips

Victories al GP
Red Bull 3
Mercedes 3

Victòries al circuit
Red Bull 3
Mercedes 3

Poles al GP
Ferrari 4

Poles al circuit
Ferrari 4

Voltes ràpides al GP
Ferrari 2
Red Bull 2
Mercedes 2

Voltes ràpides al circuit
Ferrari 2
Red Bull 2
Mercedes 2

102 - Rússia

Localitat:
Sochi, Krasnodar Krai
Circuit:
Sochi Autodrom
Dissenyador:
Tilke GmbH & Co. KG
Propietari:
OSJC Center Omega
Organitzador:
Russian Automobile Federation
Web:
sochiautodrom.ru

Llargada:
5848 m
Durada:
53 voltes
Distància:
309,745 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'36.844, 217.388 kph,
Kimi Räikkönen
Ferrari SF70H, 2017
Volta més ràpida:
1'33.194, 225.902 kph,
Sebastian Vettel
Ferrari SF70H, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 28'08.743, 206.859 kph,
Valtteri Bottas
Mercedes W07 EQPower+, 2017

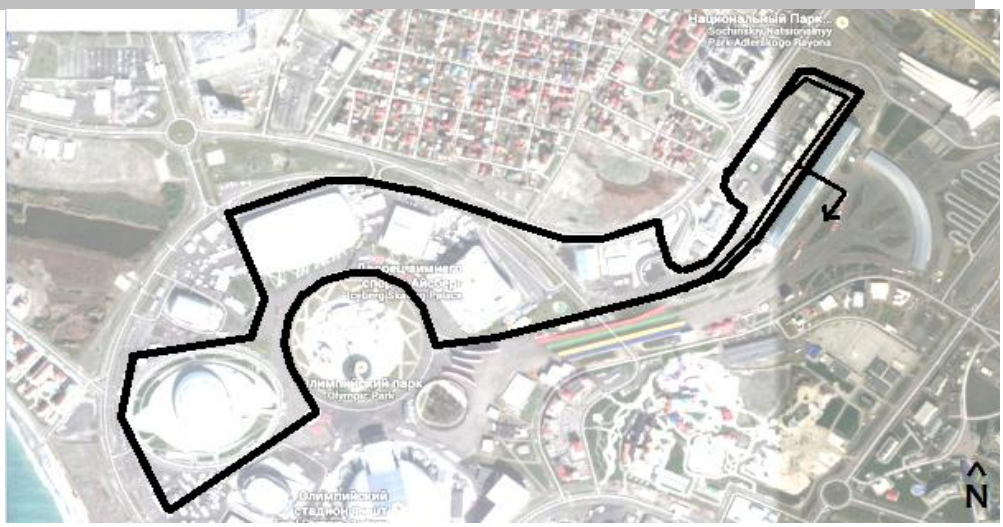

Poc a poc Sochi s'ha anat fent un lloc al calendari del mundial, tot i que com tantes altres curses que han passat pel mundial de Fórmula 1, caldrà veure si quan l'etern president rus Vladimir Putin (que sempre apareix pel podi) es cansi hi seguirà havent pressupost per al circuit.
El traçat, que envolta els pavellons i equipaments dels Jocs Olímpics d'hivern de l'any 2014, té un parell de punts al final de les rectes més llargues on és relativament senzill avançar, però la finor de l'asfalt provoca que els pneumàtics es desgastin molt poc, reduint les possibilitats estratègiques, cosa que ha fet les curses un pèl ensopides fins al moment.
La primera corba sol ser punt conflictiu a la sortida, i no és estrany que el cotxe de seguretat aparegui.
Fins al moment els Mercedes han dominat totes les curses russes, amb 3 poles i 4 victòries en els quatre grans premis disputats.

El circuit passa per entre els pavellons dels Jocs Olímpics d'hivern de 2014.

30 setembre / 13.10 - 103

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
2014	Sochi	Hamilton (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Bottas (Wil)
2015	Sochi	Rosberg (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Vettel (Fer)
2015	Sochi	Rosberg (Mer)	**Rosberg (Mer)**	Rosberg (Mer)
2015	Sochi	Vettel (Fer)	**Bottas (Mer)**	Räikkönen (Fer)

La cursa inaugural es va veure marcada per la passada de frenada de Nico Rosberg a la primera corba. L'alemany es va veure obligat a canviar pneumàtics al final de la volta.

El 2016 Daniil Kvyat va embestir dues vegades a Sebastian Vettel, en el que seria la seva última cursa com a pilot de Red Bull...

Primer GP: **1913**

Primer GP de Fòrmula 1: **2014**

Inaguruació del circuit: **2014**

Primer GP de F1 al circuit: **2014**

Grans premis totals: **6**

Grans premis de F1: **4**
Sochi 4

Grans premis F1 al circuit: **4**

Estadístiques pilots

Victories al GP
Hamilton 2

Victòries al circuit
Hamilton 2

Poles al GP
Rosberg 2

Poles al circuit
Rosberg 2

Voltes ràpides al GP
Bottas 1
Vettel 1
Rosberg 1
Räikkönen 1

Voltes ràpides al circuit
Bottas 1
Vettel 1
Rosberg 1
Räikkönen 1

Estadístiques equips

Victories al GP
Mercedes 4

Victòries al circuit
Mercedes 4

Poles al GP
Mercedes 3

Poles al circuit
Mercedes 3

Voltes ràpides al GP
Mercedes 2

Voltes ràpides al circuit
Mercedes 2

104 - Japó

Localitat:
Suzuka, Mie
Circuit:
Suzuka Circuit
Dissenyador:
John Hugenholtz
Propietari:
Honda Motor Company Ltd.
Organitzador:
Japan Automobile Federation
Web:
suzukacircuit.jp

Llargada:
5807 m
Durada:
53 voltes
Distància:
307,471 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'31.540, 228.372 kph,
Kimi Räikkönen, McLaren
MP4-20-Mercedes, 2005
Volta més ràpida:
1'27.319, 239.411 kph,
Lewis Hamilton, Mercedes
W08 EQPower+, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 23'53.413, 219.982 kph,
Fernando Alonso
Renault R26, 2006

El circuit propietat d'Honda és un dels de la vella escola. Escapatòries que podrien ser més grans, pista que podria ser més ampla, etcètera. Però la vella escola també li dona el caràcter. Suzuka és un dels circuits preferits dels pilots perquè és difícil i perquè el marge d'error sol ser molt petit en corbes com Degner o Spoon. Fins i tot la ràpida 130R és encara intimidant, tot i que ara té escapatòria d'asfalt i la van redissenyar per fer-la menys perillosa.
A més té particularitats com ser l'únic circuit en forma de 8 del campionat, i una afició que s'està a les grades hores després que s'acabi l'activitat a la pista.
Un altre factor sol ser el temps. A part de que pot ploure a la tardor al Japó, sovint també hi solen haver tifons que comprometen la disputa de la cursa i de fet, l'any passat hi va haver molts dubtes sobre l'hora d'inici de la cursa i la possible visibilitat que tindrien els pilots. A causa de la foscor imperant el 2014, any de l'accident de Jules Bianchi, es va instaurar una nova norma que evita que els grans premis acabin quan ja s'ha post el sol.

La noria de Suzuka, gairebé tant divertida com el circuit.

7 octubre / 07.10 - 105

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1976	Fuji	Andretti (Lot)	Andretti (Lot)	Laffite (Lig)
1977	Fuji	Andretti (Lot)	Hunt (McL)	Scheckter (Wol)
78-86	Fuji	No es va disputar el gran premi		
1987	Suzuka	Berger (Fer)	Berger (Fer)	Prost (McL)
1988	Suzuka	Senna (McL)	Senna (McL)	Senna (McL)
1989	Suzuka	Senna (McL)	Nannini (Ben)	Prost (McL)
1990	Suzuka	Senna (McL)	Piquet (Ben)	Patrese (Wil)
1991	Suzuka	Berger (McL)	Berger (McL)	Senna (McL)
1992	Suzuka	Mansell (Wil)	Patrese (Wil)	Mansell (Wil)
1993	Suzuka	Prost (Wil)	Senna (McL)	Prost (Wil)
1994	Suzuka	M. Schumacher (B)	Hill (Wil)	Hill (Wil)
1995	Suzuka	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)
1996	Suzuka	Villeneuve (Wil)	Hill (Wil)	Villeneuve (Wil)
1997	Suzuka	Villeneuve (Wil)	M. Schumacher (F)	Frentzen (Wil)
1998	Suzuka	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)	M. Schumacher (F)
1999	Suzuka	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)	M. Schumacher (F)
2000	Suzuka	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	Häkkinen (McL)
2001	Suzuka	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	R. Schumacher (W)
2002	Suzuka	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2003	Suzuka	Barrichello (Fer)	Barrichello (Fer)	R. Schumacher (W)
2004	Suzuka	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)	Barrichello (Fer)
2005	Suzuka	R. Schumacher (W)	Räikkönen (McL)	Räikkönen (McL)
2006	Suzuka	Massa (Fer)	Alonso (Ren)	Alonso (Ren)
2007	Fuji	Hamilton (McL)	Hamilton (McL)	Hamilton (McL)
2008	Fuji	Hamilton (McL)	Alonso (Ren)	Massa (Fer)
2009	Suzuka	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Webber (RBR)
2010	Suzuka	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Webber (RBR)
2011	Suzuka	Vettel (RBR)	Button (McL)	Button (McL)
2012	Suzuka	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)
2013	Suzuka	Webber (RBR)	Vettel (RBR)	Webber (RBR)
2014	Suzuka	Rosberg (Mer)	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)
2015	Suzuka	Rosberg (Mer)	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)
2016	Suzuka	Rosberg (Mer)	Rosberg (Mer)	Vettel (Fer)
2017	Suzuka	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Bottas (Mer)

Primer GP: 1963

Primer GP de Fòrmula 1: 1976

Inaguruació del circuit: 1962

Primer GP de F1 al circuit: 1987

Grans premis totals: 41

Grans premis de F1: 33
Suzuka 29
Fuji 4

Grans premis F1 al circuit: 29

Estadístiques pilots

Victories al GP
M. Schumacher 6

Victòries al circuit
M. Schumacher 6

Poles al GP
M. Schumacher 8

Poles al circuit
M. Schumacher 8

Voltes ràpides al GP
M. Schumacher 4

Voltes ràpides al circuit
M. Schumacher 4

Estadístiques equips

Victories al GP
McLaren 9

Victòries al circuit
Ferrari 7
McLaren 7

Poles al GP
Ferrari 9

Poles al circuit
Ferrari 9

Voltes ràpides al GP
Williams 8
McLaren 8

Voltes ràpides al circuit
Williams 8

Ayrton Senna i Alain Prost tornen al box el 1990 després que el brasiler impactés contra el francès.

106 - Estats Units

Localitat:
Austin, Texas
Circuit:
Circuit of the Americas
Dissenyador:
Tilke GmbH & Co. KG
Propietari:
Circuit of the Americas LLC
Organitzador:
Automobile Competition Committee for the United States – FIA
Web:
circuitoftheamericas.com

Llargada:
5513 m
Durada:
56 voltes
Distància:
308,405 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'37.766, 203.003 kph, Sebastian Vettel Ferrari SF70H, 2017
Volta més ràpida:
1'33.108, 213.158 kph, Lewis Hamilton, Mercedes W08 EQPower+ (pole)
Rècord de cursa:
1h 33'50.991, 197.169 kph, Lewis Hamilton Mercedes W08 EQPower+, 2017

Des que la Fórmula 1 va deixar Watkins Glen a finals dels 70, no havia acabat de trobar un lloc permanent. Als circuits urbans dels 80 els faltava carisma i la relació amb Indianàpolis als 2000 es va esguerrar per la farsa de gran premi de l'any 2005.
El circuit d'Austin va aparèixer el 2012 dissenyat com no per Hermann Tilke i amb el propòsit de ser una casa permanent per a la Fórmula 1, lluny dels tradicionals circuits americans, i sembla que ho han aconseguit.
Per una banda, el traçat agrada als pilots i a més dona força joc a l'hora de propiciar avançaments, i per l'altra, Austin s'ha fet seva la cursa. Al contrari del que passava a les costes est o oest, aquí hi ha un suport manifest pel gran premi i a més milers de mexicans creuen la frontera per donar suport als seus pilots. S'haurà de veure si aquest any, amb el gran premi de Mèxic, si tant mexicà seguirà assistint a Austin.
Pel que fa a la meteorologia, les majoria de curses disputades al circuit de les Amèriques s'han saldat amb sol i temperatures agradables per a l'època de l'any.

La gran pujada de la sortida a la corba 1 és un dels trets característics del circuit de les Amèriques.

21 octubre / 20.10 - 107

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1959	Riverside	Moss (Coo)	**McLaren (Coo)**	Trintignant (Coo)
1960	Sebring	Moss (Lot)	**Moss (Lot)**	Brabham (Coo)
1961	Watkins Glen	Brabham (Coo)	**Ireland (Lot)**	Brabham (Coo)
1962	Watkins Glen	Clark (Lot)	**Clark (Lot)**	Clark (Lot)
1963	Watkins Glen	G. Hill (BRM)	**G. Hill (BRM)**	Clark (Lot)
1964	Watkins Glen	Clark (Lot)	**G. Hill (BRM)**	Clark (Lot)
1965	Watkins Glen	G. Hill (BRM)	**G. Hill (BRM)**	G. Hill (BRM)
1966	Watkins Glen	Brabham (Bra)	**Clark (Lot)**	Surtees (Coo)
1967	Watkins Glen	G. Hill (Lot)	**Clark (Lot)**	G. Hill (Lot)
1968	Watkins Glen	Andretti (Fer)	**Stewart (Mat)**	Stewart (Mat)
1969	Watkins Glen	Rindt (Lot)	**Rindt (Lot)**	Rindt (Lot)
1970	Watkins Glen	Ickx (Fer)	**Fittipaldi (Lot)**	Ickx (Fer)
1971	Watkins Glen	Stewart (Tyr)	**Cévert (Tyr)**	Ickx (Fer)
1972	Watkins Glen	Stewart (Tyr)	**Stewart (Tyr)**	Stewart (Tyr)
1973	Watkins Glen	Peterson (Lot)	**Peterson (Lot)**	Hunt (Mar)
1974	Watkins Glen	Reutemann (Bra)	**Reutemann (Bra)**	Pace (Bra)
1975	Watkins Glen	Lauda (Fer)	**Lauda (Fer)**	Fittipaldi (McL)
1976	Watkins Glen	Hunt (McL)	**Hunt (McL)**	Hunt (McL)
1977	Watkins Glen	Hunt (McL)	**Hunt (McL)**	Peterson (Tyr)
1978	Watkins Glen	Andretti (Lot)	**Reutemann (Fer)**	Jarier (Lot)
1979	Watkins Glen	Jones (Wil)	**G. Villeneuve (Fer)**	Piquet (Bra)
1980	Watkins Glen	Giacomelli (AR)	**Jones (Wil)**	Jones (Wil)
81-88	Watkins Glen		*No es disputa el gran premi*	
1989	Phoenix	Senna (McL)	**Prost (McL)**	Senna (McL)
1990	Phoenix	Berger (McL)	**Senna (McL)**	Berger (McL)
1991	Phoenix	Senna (McL)	**Senna (McL)**	Alesi (Fer)
92-99	Phoenix		*No es disputa el gran premi*	
2000	Indianapolis	M. Schumacher (F)	**M. Schumacher (F)**	Coulthard (McL)
2001	Indianapolis	M. Schumacher (F)	**Häkkinen (McL)**	Montoya (Wil)
2002	Indianapolis	M. Schumacher (F)	**Barrichello (Fer)**	Barrichello (Fer)
2003	Indianapolis	Räikkönen (McL)	**M. Schumacher (F)**	M. Schumacher (F)
2004	Indianapolis	Barrichello (Fer)	**M. Schumacher (F)**	Barrichello (Fer)
2005	Indianapolis	Trulli (Toy)	**M. Schumacher (F)**	M. Schumacher (F)
2006	Indianapolis	M. Schumacher (F)	**M. Schumacher (F)**	M. Schumacher (F)
2007	Indianapolis	Hamilton (McL)	**Hamilton (McL)**	Räikkönen (Fer)
08-11	Indianapolis		*No es disputa el gran premi*	
2012	Austin	Vettel (RBR)	**Hamilton (McL)**	Vettel (RBR)
2013	Austin	Vettel (RBR)	**Vettel (RBR)**	Vettel (RBR)
2014	Austin	Rosberg (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Vettel (RBR)
2015	Austin	Rosberg (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Rosberg (Mer)
2016	Austin	Hamilton (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Vettel (Fer)
2017	Austin	Hamilton (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Vettel (Fer)

Nota: Només s'inclouen les curses amb el títol de Gran Premi dels Estats Units. Als anys 80 es van disputar diverses curses urbanes que no tenien el títol de Gran Premi dels Estats Units.

Jim Clark va guanyar l'any 1966, al volant del Lotus 43-BRM. El motor tenia 16 cilindres en H.

Primer GP: **1908**

Primer GP de Fòrmula 1: **1959**

Inaguruació del circuit: **2012**

Primer GP de F1 al circuit: **2012**

Grans premis totals: **47**

Grans premis de F1: **39**
Watkins Glen 20
Indianapolis 8
Austin 6
Phoenix 3
Riverside 1
Sebring 1

Grans premis F1 al circuit: **6**

Estadístiques pilots

Victories al GP
Hamilton 6

Victòries al circuit
Hamilton 6

Poles al GP
M. Schumacher 4

Poles al circuit
Vettel 2
Rosberg 2
Hamilton 2

Voltes ràpides al GP
Vettel 5

Voltes ràpides al circuit
Vettel 5

Estadístiques equips

Victories al GP
Ferrari 9

Victòries al circuit
Mercedes 4

Poles al GP
Lotus 8

Poles al circuit
Mercedes 4

Voltes ràpides al GP
Ferrari 11

Voltes ràpides al circuit
Red Bull 3

108 - Mèxic

Localitat:
México, Distrito Federal
Circuit:
Autódromo Hermanos Rodríguez
Dissenyador:
Tilke GmbH & Co. KG
Propietari:
Gobierno del Distrito Federal
Organitzador:
CIE / Organización Mexicana del Deporte Automovilístico Internacional
Web:
autodromohermanosrodriguez.com

Llargada:
4304 m
Durada:
71 voltes
Distància:
305,354 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'18.785, 196.666 kph,
Sebastian Vettel
Ferrari SF70H, 2017
Volta més ràpida:
1'16.488, 202.572 kph,
Sebastian Vettel
Ferrari SF70H, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 36'26.552, 189.970 kph,
Max Verstappen
Red Bull RB13-TAG Heuer, 2017

El gran premi de Mèxic va tornar el 2015 amb molt d'èxit, i la popularitat del traçat entre els aficionats i els pilots és patent.
El Foro Sol, antic estadi de beisbol, s'ha tornat en un dels podis més populars de la Fórmula 1, amb milers d'aficionats que omplen el traçat un cop s'ha acabat la cursa, al més pur estil Monza.
Pel que fa al circuit, l'altitud de Ciutat de Mèxic fa que els alerons no siguin massa efectius: els equips venen amb alerons de Mònaco però tenen la càrrega aerodinàmica de Monza. Així doncs, s'arriben a velocitats altíssimes per la poca resistència, però els cotxes també son més difícils de controlar.
La primera corba sol ser font de polèmica, o bé per pilots que retallen o bé per col·lisions a la primera volta, com la que l'any 2017 va provocar una punxada a Lewis Hamilton; tot i això, el britànic va remuntar fins a una posició suficient per a proclamar-se campió.

La part de l'estadi s'ha convertit en la nova icona del circuit Hermanos Rodríguez.

28 octubre / 21.10 - 109

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1963	M. Mixhuca	Clark (Lot)	**Clark (Lot)**	Clark (Lot)
1964	M. Mixhuca	Clark (Lot)	**Gurney (Bra)**	Clark (Lot)
1965	M. Mixhuca	Clark (Lot)	**Ginther (Hon)**	Gurney (Bra)
1966	M. Mixhuca	Surtees (Coo)	**Surtees (Coo)**	Ginther (Hon)
1967	M. Mixhuca	Clark (Lot)	**Clark (Lot)**	Clark (Lot)
1968	M. Mixhuca	Siffert (Lot)	**G. Hill (Lot)**	Siffert (Lot)
1969	M. Mixhuca	Brabham (Bra)	**Hulme (McL)**	Ickx (Bra)
1970	M. Mixhuca	Regazzoni (Fer)	**Ickx (Fer)**	Ickx (Fer)
71-85	M. Mixhuca	*No es va disputar el gran premi*		
1986	H. Rodríguez	Senna (Lot)	**Berger (Ben)**	Piquet (Wil)
1987	H. Rodríguez	Mansell (Wil)	**Mansell (Wil)**	Piquet (Wil)
1988	H. Rodríguez	Senna (McL)	**Prost (McL)**	Prost (McL)
1989	H. Rodríguez	Senna (McL)	**Senna (McL)**	Mansell (Fer)
1990	H. Rodríguez	Berger (McL)	**Prost (Fer)**	Prost (Fer)
1991	H. Rodríguez	Patrese (Wil)	**Patrese (Wil)**	Mansell (Wil)
1992	H. Rodríguez	Mansell (Wil)	**Mansell (Wil)**	Berger (McL)
93-14	H. Rodríguez	*No es va disputar el gran premi*		
2015	H. Rodríguez	Rosberg (Mer)	**Rosberg (Mer)**	Rosberg (Mer)
2016	H. Rodríguez	Hamilton (Mer)	**Hamilton (Mer)**	Ricciardo (RBR)
2017	H. Rodríguez	Vettel (Fer)	**Verstappen (RBR)**	Vettel (Fer)

Primer GP: **1962**

Primer GP de Fòrmula 1: **1963**

Inaguruació del circuit: **1962**

Primer GP de F1 al circuit: **1963**

Grans premis totals: **19**

Grans premis de F1: **18**
M. Mixhuca / H. Rodríguez 18

Grans premis F1 al circuit: **18**

Estadístiques pilots

Victories al GP
Clark 2
Prost 2
Mansell 2

Victòries al circuit
Clark 2
Prost 2
Mansell 2

Poles al GP
Clark 4

Poles al circuit
Clark 4

Voltes ràpides al GP
Clark 3

Voltes ràpides al circuit
Clark 3

Estadístiques equips

Victories al GP
Lotus 3
McLaren 3
Williams 3

Victòries al circuit
Lotus 3
McLaren 3
Williams 3

Poles al GP
Lotus 6

Poles al circuit
Lotus 6

Voltes ràpides al GP
Lotus 4
Ferrari 4

Voltes ràpides al circuit
Lotus 4
Ferrari 4

Richie Ginther va aconseguir la primera victòria d'Honda l'any 1965

Ayrton Senna va patir aquest accident el 1991 a l'actualment inexistent Peraltada.

110 - Brasil

Localitat:
São Paulo, Estado de São Paulo
Circuit:
Autódromo José Carlos Pace
Dissenyador:
Cidade de São Paulo
Propietari:
Cidade de São Paulo
Organitzador:
Confederação Brasileira de Automobilismo
Web:
autodromodeinterlagos.com.br

Llargada:
4309 m
Durada:
71 voltes
Distància:
305,909 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'11.044, 218.349 kph, Max Verstappen Red Bull RB13-TAG Heuer, 2017
Volta més ràpida:
1'08.322, 227.048 kph, Valtteri Bottas, Mercedes W08 EQPower+, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 28'01.451, 208.517 kph, Juan Pablo Montoya Williams FW26-BMW, 2004

El gran premi de Brasil és un altre dels que sempre hi passen coses. És un dels denominats circuits clàssics i com a tal, no ha estat tocat per la mà de Hermann Tilke, cosa que podria explicar-ne l'espectacularitat.
Interlagos en el seu origen era un circuit de 7 quilòmetres que encara es pot veure als voltants de l'actual, i quan van renovar la pista als anys 80, van aprofitar gran part del traçat interior. El canvi més substancial va ser la S de Senna, la primera corba que el tricampió brasiler va ajudar a dissenyar i que és avui en dia la principal oportunitat d'avançament del circuit. També es pot avançar al final de la Reta Oposta.
És un circuit en el qual per les seves antiquades instal·lacions pot ser difícil treballar-hi, però els organitzadors brasilers han anat millorant diferents aspectes per mantenir el lloc al calendari.
El temps pot ser un problema a Brasil. La gran majoria dels grans premis es veuen afectats en algun moment per la pluja, que pot ser torrencial.

La S de Senna sol veure algunes col·lisions a la primera volta. No va ser el cas l'any 2012...

11 novembre / 18.10 - 111

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1973	Interlagos	Peterson (Lot)	Fittipaldi (Lot)	Hulme (M) / Fitti. (L)
1974	Interlagos	Fittipaldi (McL)	Fittipaldi (McL)	Regazzoni (Fer)
1975	Interlagos	Jarier (Sha)	Pace (Bra)	Jarier (Sha)
1976	Interlagos	Hunt (McL)	Lauda (Fer)	Jarier (Sha)
1977	Interlagos	Hunt (McL)	Reutemann (Fer)	Hunt (McL)
1978	Jacarepagua	Peterson (Lot)	Reutemann (Fer)	Reutemann (Fer)
1979	Interlagos	Laffite (Lig)	Laffite (Lig)	Laffite (Lig)
1980	Interlagos	Jabouille (Ren)	Arnoux (Ren)	Arnoux (Ren)
1981	Jacarepagua	Piquet (Bra)	Reutemann (Wil)	Surer (Ens)
1982	Jacarepagua	Prost (Ren)	Prost (Ren)	Prost (Ren)
1983	Jacarepagua	K. Rosberg (Wil)	Piquet (Bra)	Piquet (Bra)
1984	Jacarepagua	de Angelis (Lot)	Prost (McL)	Prost (McL)
1985	Jacarepagua	Alboreto (Fer)	Prost (McL)	Prost (McL)
1986	Jacarepagua	Senna (Lot)	Piquet (Wil)	Piquet (Wil)
1987	Jacarepagua	Mansell (Wil)	Prost (McL)	Piquet (Wil)
1988	Jacarepagua	Senna (McL)	Prost (McL)	Berger (Fer)
1989	Jacarepagua	Senna (McL)	Mansell (Fer)	Patrese (Wil)
1990	Interlagos	Senna (McL)	Prost (Fer)	Berger (McL)
1991	Interlagos	Senna (McL)	Senna (McL)	Mansell (Wil)
1992	Interlagos	Mansell (Wil)	Mansell (Wil)	Patrese (Wil)
1993	Interlagos	Prost (Wil)	Senna (Wil)	M. Schumacher (B)
1994	Interlagos	Senna (Wil)	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)
1995	Interlagos	Hill (Wil)	M. Schumacher (B)	M. Schumacher (B)
1996	Interlagos	Hill (Wil)	Hill (Wil)	Hill (Wil)
1997	Interlagos	Villeneuve (Wil)	Villeneuve (Wil)	Villeneuve (Wil)
1998	Interlagos	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)
1999	Interlagos	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)	Häkkinen (McL)
2000	Interlagos	Häkkinen (McL)	M. Schumacher (F)	M. Schumacher (F)
2001	Interlagos	M. Schumacher (F)	Coulthard (McL)	R. Schumacher (W)
2002	Interlagos	Montoya (Wil)	M. Schumacher (F)	Montoya (Wil)
2003	Interlagos	Barrichello (Fer)	Fisichella (Jor)	Barrichello (Fer)
2004	Interlagos	Barrichello (Fer)	Montoya (Wil)	Montoya (Wil)
2005	Interlagos	Alonso (Ren)	Montoya (McL)	Räikkönen (McL)
2006	Interlagos	Massa (Fer)	Massa (Fer)	M. Schumacher (F)
2007	Interlagos	Massa (Fer)	Räikkönen (Fer)	Räikkönen (Fer)
2008	Interlagos	Massa (Fer)	Massa (Fer)	Massa (Fer)
2009	Interlagos	Barrichello (Bwn)	Webber (RBR)	Webber (RBR)
2010	Interlagos	Hülkenberg (Wil)	Vettel (RBR)	Hamilton (McL)
2011	Interlagos	Vettel (RBR)	Webber (RBR)	Webber (RBR)
2012	Interlagos	Hamilton (McL)	Button (McL)	Hamilton (McL)
2013	Interlagos	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Webber (RBR)
2014	Interlagos	Rosberg (Mer)	Rosberg (Mer)	Hamilton (Mer)
2015	Interlagos	Rosberg (Mer)	Rosberg (Mer)	Hamilton (Mer)
2016	Interlagos	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Verstappen (RBR)
2017	Interlagos	Bottas (Mer)	Vettel (Fer)	Verstappen (RBR)

Primer GP: **1972**

Primer GP de Fòrmula 1: **1973**

Inaguruació del circuit: **1940**

Primer GP de F1 al circuit: **1973**

Grans premis totals: **46**

Grans premis de F1: **45**

Interlagos 35

Jacarepagua 10

Grans premis F1 al circuit: **35**

Estadístiques pilots

Victories al GP

Prost 6

Victòries al circuit

M. Schumacher 4

Poles al GP

Senna 6

Poles al circuit

Senna 3

Häkkinen 3

Massa 3

Barrichello 3

Voltes ràpides al GP

M. Schumacher 5

Voltes ràpides al circuit

M. Schumacher 5

Estadístiques equips

Victories al GP

McLaren 12

Victòries al circuit

Ferrari 9

Poles al GP

McLaren 11

Poles al circuit

McLaren 9

Voltes ràpides al GP

Williams 10

McLaren 10

Voltes ràpides al circuit

McLaren 8

La pluja –i els poc adequats pneumàtics Pirelli- poden provocar problemes als pilots...

112 - Abu Dhabi

Localitat:
Yas Island, Abu Dhabi
Circuit:
Yas Marina Circuit
Dissenyador:
Tilke GmbH & Co. KG
Propietari:
Abu Dhabi Government
Organitzador:
Automobile and Touring Club United Arab Emirates
Web:
yasmarinacircuit.com

Llargada:
5554 m
Durada:
55 voltes
Distància:
305,355 km

Rècord oficial de la volta ràpida:
1'40.279, 199.387 kph, Sebastian Vettel Red Bull RB5-Renault, 2009
Volta més ràpida:
1'36.231, 207.775 kph, Valtteri Bottas, Mercedes W08 EQPower+, 2017 (pole)
Rècord de cursa:
1h 34'03.414, 194.789 kph, Sebastian Vettel Red Bull RB5-Renault, 2009

L'últim gran premi de la temporada afortunadament ja no val el doble, però segueix sent al mateix lloc. Els Emirats Àrabs semblen ser el centre dels diners avui en dia i aquesta tendència es veu clarament reflexada al seu gran premi: llums de LED, un hotel caríssim, focs artificials, famosos passejant-se, un gran premi on es pon el sol...
Per desgràcia el circuit no és dels millors del campionat. Les tres primeres corbes son enllaçades i ràpides. Després venen dues llargues rectes on es pot avançar, i l'últim sector és una successió de corbes de 90 graus bastant anònimes.
Les curses més excitants han tingut lloc quan un cotxe ràpid ha hagut de sortir a la part del darrere de la graella i ha remuntat.
Pel que fa al temps, és gairebé impossible que hi plogui però cal mencionar que a diferència dels grans premis de dia, la pista es va refredant a mesura que es fa de nit.
En quant al Safety Car, pot ser que surti degut a la proximitat de les tanques de protecció a l'últim sector.

L'hotel Yas Viceroy, amb el seu sostre de LEDs, és el gran protagonista a Abu Dhabi.

25 novembre / 14.10 - 113

Any	Circuit	Pole position	Victòria	Volta ràpida
2009	Yas Marina	Hamilton (McL)	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)
2010	Yas Marina	Vettel (RBR)	Vettel (RBR)	Hamilton (McL)
2011	Yas Marina	Vettel (RBR)	Hamilton (McL)	Webber (RBR)
2012	Yas Marina	Hamilton (McL)	Räikkönen (Lot)	Vettel (RBR)
2013	Yas Marina	Webber (RBR)	Vettel (RBR)	Alonso (Fer)
2014	Yas Marina	Rosberg (Mer)	Hamilton (Mer)	Ricciardo (RBR)
2015	Yas Marina	Rosberg (Mer)	Rosberg (Mer)	Hamilton (Mer)
2016	Yas Marina	Hamilton (Mer)	Hamilton (Mer)	Vettel (Fer)
2017	Yas Marina	Bottas (Mer)	Bottas (Mer)	Bottas (Mer)

Primer GP: **2009**

Primer GP de Fòrmula 1: **2009**

Inaguruació del circuit: **2009**

Primer GP de F1 al circuit: **2009**

Grans premis totals: **8**

Grans premis de F1: **8**
Yas Marina 8

Grans premis F1 al circuit: **8**

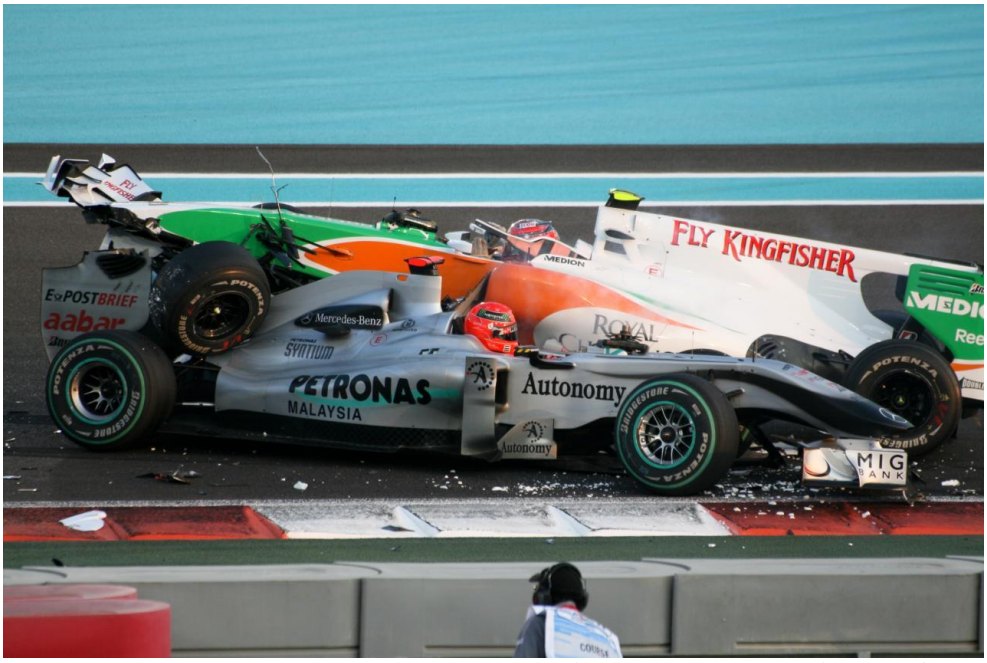

Vitantonio Liuzzi va acabar sobre Michael Schumacher l'any 2010, després que l'alemany fes una birolla a la primera volta.

Estadístiques pilots

Victories al GP
Vettel 3
Hamilton 3

Victòries al circuit
Vettel 3
Hamilton 3

Poles al GP
Hamilton 3

Poles al circuit
Hamilton 3

Voltes ràpides al GP
Vettel 3

Voltes ràpides al circuit
Vettel 3

Kimi Räikkönen va aconseguir la primera victòria del "nou" Lotus al 2012, i a més va tenir temps per dir-los als enginyers que el "deixessin estar, que ja sabia el que es feia".

Estadístiques equips

Victories al GP
Mercedes 4

Victòries al circuit
Mercedes 4

Poles al GP
Mercedes 4

Poles al circuit
Mercedes 4

Voltes ràpides al GP
Red Bull 4

Voltes ràpides al circuit
Red Bull 4

114 - Pilots campions

Any	Pilot	Equip	Punts	P	V	VR
1950	Giuseppe FARINA	Alfa Romeo	30	2	3	3
1951	Juan Manuel FANGIO	Alfa Romeo	31	4	3	5
1952	Alberto ASCARI	Ferrari	36	5	6	6
1953	Alberto ASCARI	Ferrari	34,5	6	5	4
1954	Juan Manuel FANGIO	Mercedes	42	5	6	3
1955	Juan Manuel FANGIO	Mercedes	40	3	4	3
1956	Juan Manuel FANGIO	Ferrari	30	6	3	4
1957	Juan Manuel FANGIO	Maserati	40	4	4	2
1958	Mike HAWTHORN	Ferrari	42	4	1	5
1959	Jack BRABHAM	Cooper-Climax	31	1	2	1
1960	Jack BRABHAM	Cooper-Climax	43	3	5	3
1961	Phil HILL	Ferrari	34	5	2	2
1962	Graham HILL	BRM	42	1	4	3
1963	Jim CLARK	Lotus-Climax	54	7	7	6
1964	John SURTEES	Ferrari	40	2	2	2
1965	Jim CLARK	Lotus-Climax	54	6	6	6
1966	Jack BRABHAM	Brabham-Repco	42	3	4	1
1967	Denny HULME	Brabham-Repco	51	-	2	2
1968	Graham HILL	Lotus-Ford	48	2	3	-
1969	Jackie STEWART	Matra-Ford	63	2	6	5
1970	Jochen RINDT	Lotus-Ford	45	3	5	1
1971	Jackie STEWART	Tyrrell-Ford	62	6	6	3
1972	Emerson FITTIPALDI	Lotus-Ford	61	3	5	-

Pilots campions - 115

Any	Pilot	Equip	Punts	P	V	VR
1973	Jackie STEWART	Tyrrell-Ford	71	3	5	1
1974	Emerson FITTIPALDI	McLaren-Ford	55	2	3	-
1975	Niki LAUDA	Ferrari	64,5	9	5	2
1976	James HUNT	McLaren-Ford	69	8	6	2
1977	Niki LAUDA	Ferrari	72	2	3	3
1978	Mario ANDRETTI	Lotus-Ford	64	8	6	3
1979	Jody SCHECKTER	Ferrari	51	1	3	-
1980	Alan JONES	Williams-Ford	67	3	5	5
1981	Nelson PIQUET	Brabham-Ford	50	4	3	1
1982	Keke ROSBERG	Williams-Ford	44	1	1	-
1983	Nelson PIQUET	Brabham-BMW	59	1	3	4
1984	Niki LAUDA	McLaren-TAG	73	-	5	5
1985	Alain PROST	McLaren-TAG	72	2	5	5
1986	Alain PROST	McLaren-TAG	73	1	4	2
1987	Nelson PIQUET	Williams-Honda	72	4	3	4
1988	Ayrton SENNA	McLaren-Honda	90	13	8	3
1989	Alain PROST	McLaren-Honda	76	2	4	5
1990	Ayrton SENNA	McLaren-Honda	78	10	6	2
1991	Ayrton SENNA	McLaren-Honda	96	8	7	2
1992	Nigel MANSELL	Williams-Renault	108	14	9	8
1993	Alain PROST	Williams-Renault	99	13	7	6
1994	Michael SCHUMACHER	Benetton-Ford	92	6	8	8
1995	Michael SCHUMACHER	Benetton-Renault	102	4	9	8

116 - Pilots campions

Any	Pilot	Equip	Punts	P	V	VR
1996	Damon HILL	Williams-Renault	97	9	8	5
1997	Jacques VILLENEUVE	Williams-Renault	81	10	7	3
1998	Mika HÄKKINEN	McLaren-Mercedes	100	9	8	6
1999	Mika HÄKKINEN	McLaren-Mercedes	76	11	5	6
2000	Michael SCHUMACHER	Ferrari	108	9	9	2
2001	Michael SCHUMACHER	Ferrari	123	11	9	3
2002	Michael SCHUMACHER	Ferrari	144	7	11	7
2003	Michael SCHUMACHER	Ferrari	93	5	6	5
2004	Michael SCHUMACHER	Ferrari	148	8	13	10
2005	Fernando ALONSO	Renault	133	6	7	2
2006	Fernando ALONSO	Renault	134	6	7	5
2007	Kimi RÄIKKONEN	Ferrari	110	3	6	6
2008	Lewis HAMILTON	McLaren-Mercedes	98	7	5	1
2009	Jenson BUTTON	Brawn-Mercedes	95	4	6	2
2010	Sebastian VETTEL	Red Bull-Renault	256	10	5	3
2011	Sebastian VETTEL	Red Bull-Renault	392	15	11	3
2012	Sebastian VETTEL	Red Bull-Renault	281	6	5	6
2013	Sebastian VETTEL	Red Bull-Renault	397	9	13	7
2014	Lewis HAMILTON	Mercedes	384	7	11	7
2015	Lewis HAMILTON	Mercedes	381	11	10	8
2016	Nico ROSBERG	Mercedes	385	8	9	6
2017	Lewis HAMILTON	Mercedes	363	11	9	7
2018						

117 – Equips campions

Any	Equip	Pilots	Punts	P	V	VR
1958	Vanwall	MOS-BRO-LEW	48	5	6	3
1959	Cooper-Climax	BRA-McL-GRE...	40	5	5	5
1960	Cooper-Climax	BRA-McL-FLO...	48	4	6	5
1961	Ferrari	PHI-VTR-GIN...	40	6	5	5
1962	BRM	GHI-GIN-JOH	42	1	4	3
1963	Lotus-Climax	CLA-TAY-ARU...	54	7	7	6
1964	Ferrari	SUR-BAN-SCA	45	2	3	2
1965	Lotus-Climax	CLA-SPE-SOL...	54	6	6	6
1966	Brabham-Repco	BRA-HUL-BON...	42	2	4	2
1967	Brabham-Repco	BRA-HUL	63	4	2	2
1968	Lotus-Ford	GHI-OLI-AND...	62	5	5	5
1969	Matra-Ford	STE-BEL-SER	66	2	6	6
1970	Lotus-Ford	RIN-MIL-FIT-WIS	59	3	6	1
1971	Tyrrell-Ford	STE-CEV-REV	73	6	7	4
1972	Lotus-Ford	FIT-WAL-WIS	61	3	5	-
1973	Lotus-Ford	FIT-PET	92	10	7	7
1974	McLaren-Ford	FIT-HUL-HAI...	73	2	4	1
1975	Ferrari	REG-LAU	72,5	9	6	6
1976	Ferrari	LAU-REG-REU	83	4	6	7
1977	Ferrari	LAU-REU-VIL	95	2	4	3

Equips campions – 118

Any	Equip	Pilots	Punts	P	V	VR
1978	Lotus-Ford	AND-PET-JAR	86	12	8	7
1979	Ferrari	SCH-VIL	113	2	6	6
1980	Williams-Ford	JON-REU	120	3	6	6
1981	Williams-Ford	JON-REU	95	2	4	7
1982	Ferrari	VIL-PIR-TAM-AND	74	3	3	2
1983	Ferrari	TAM-ARN	89	8	4	3
1984	McLaren-TAG	LAU-PRO	143,5	3	12	8
1985	McLaren-TAG	LAU-PRO	90	2	6	6
1986	Williams-Honda	MAN-PIQ	141	4	9	11
1987	Williams-Honda	MAN-PIQ	137	12	9	7
1988	McLaren-Honda	PRO-SEN	199	15	15	10
1989	McLaren-Honda	SEN-PRO	141	15	10	8
1990	McLaren-Honda	SEN-BER	121	12	6	5
1991	McLaren-Honda	SEN-BER	139	10	8	4
1992	Williams-Renault	MAN-PAT	164	15	10	11
1993	Williams-Renault	HIL-PRO	168	15	10	10
1994	Williams-Renault	HIL-SEN-COU-MAN	118	6	7	8
1995	Benetton-Renault	MSC-HER	137	4	11	8
1996	Williams-Renault	HIL-VIL	175	12	12	11
1997	Williams-Renault	VIL-FRE	123	11	8	9

119 – Equips campions

Any	Equip	Pilots	Punts	P	V	VR
1998	McLaren-Mercedes	COU-HÄK	156	12	9	9
1999	Ferrari	MSC-IRV-SAL	128	3	6	6
2000	Ferrari	MSC-BAR	170	10	10	5
2001	Ferrari	MSC-BAR	179	11	9	3
2002	Ferrari	MSC-BAR	221	10	15	12
2003	Ferrari	MSC-BAR	158	8	8	8
2004	Ferrari	MSC-BAR	262	12	15	14
2005	Renault	ALO-FIS	191	7	8	3
2006	Renault	ALO-FIS	206	7	8	5
2007	Ferrari	MAS-RAI	204	9	9	12
2008	Ferrari	RAI-MAS	172	8	8	13
2009	Brawn-Mercedes	BUT-BAR	172	5	8	4
2010	Red Bull-Renault	VET-WEB	498	15	9	6
2011	Red Bull-Renault	VET-WEB	650	18	12	10
2012	Red Bull-Renault	VET-WEB	460	8	7	7
2013	Red Bull-Renault	VET-WEB	596	11	13	12
2014	Mercedes	ROS-HAM	701	18	16	12
2015	Mercedes	ROS-HAM	703	18	16	13
2016	Mercedes	ROS-HAM	765	20	19	9
2017	Mercedes	HAM-BOT	668	15	12	9

120 - Passatemps

Mots encreuats

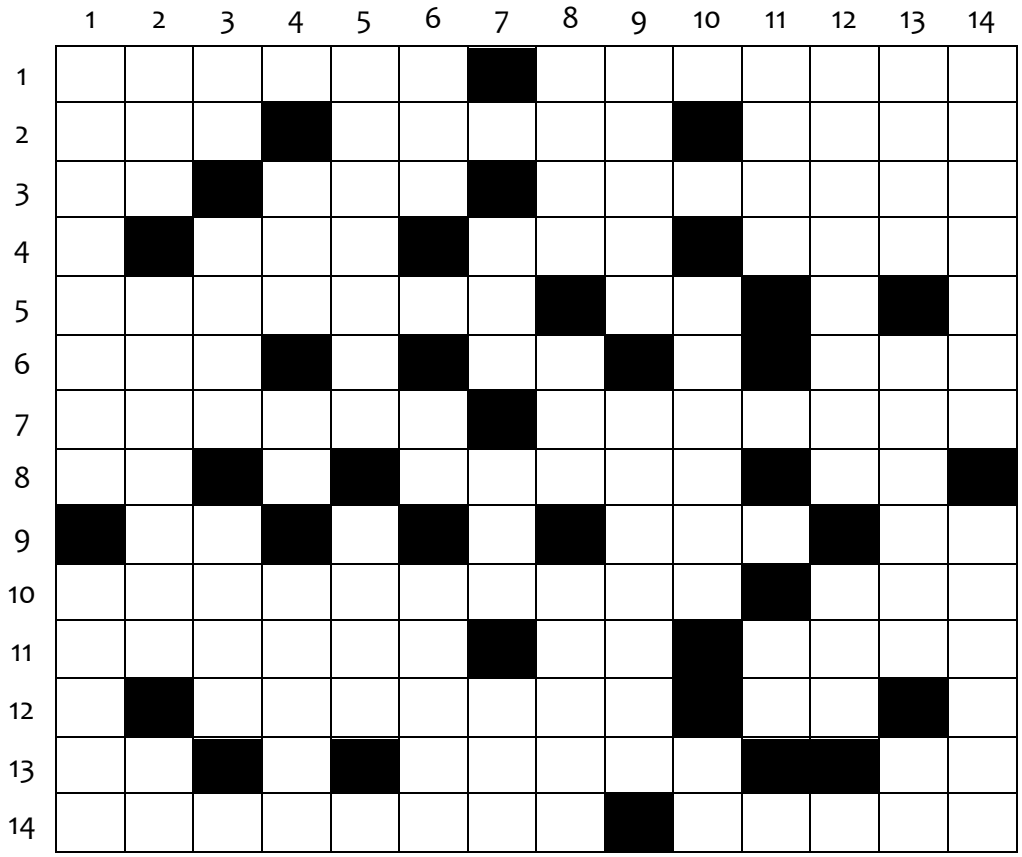

HORITZONTALS: 1. El pilot asturià. Carril per on els cotxes surten dels boxes a la pista. **2.** En Max Verstappen gairebé ho era quan va debutar. Al revés, li trec una volta. També al revés, fruita amb forma de circuit oval. **3.** David Coulthard. Sigles de sistema de recuperació d'energia en anglès. Pilot francés que disputà 7 GP als anys 1975 i 1976. **4.** Els Jaguar duien aquesta lletra al nom del xassís. Maserati va debutar al mundial amb un xassís amb aquestes tres lletres. Senna encara ho és, de Mònaco. Passió per l'esport. **5.** A tots els circuits, almenys hi ha el de boxes. Sud-àfrica. La primera lletra. Lletra usada per definir una chicane. **6.** Telecom Italia Mobile, molts anys patrocinador de Ferrari. A les portes de Dinamarca. El crit que fem quan quelcom ens sorprèn. …-Car, així coneixien el muleto els anglesos. Darrere Ferna fa el nom del pilot asturià. **7.** Escuderia anglesa dels 70 amb ressons de Troia. Quan hi ha un imprevist, els mecànics es donen pressa. **8.** Dos romans. Zero en lletra. Antic patrocinador tabaquer de Lotus, Williams i Benetton. El campió ho és. **9.** Gianni Agnelli, que després de mort aparegué al Ferrari del 2003. Lletra usada per definir una chicane. La primera de Lauda. Rahal Letterman Lanigan, si, ho sé, es un equip IndyCar. Felipe Massa. **10.** El cognom canadenc més exitós. … Fabi, pilot italià dels 80. **11.** Així quedà, malauradament, la filla de Ronnie Peterson. Nova Edició. Jason…, pilot danès que podría haver arribat a la F1 però va quedar paralític. **12.** La primera de Ligier. Agafin. Parent del cava del podi. Zero en lletra. **13.** Sigles de control de tracció en anglès. La primera. Estableixo les normes. Ja gairebé mai donen copes d'aquest metall. **14.** A Austràlia hi vam anar fins al 95. Alguns pensen que aquestes podrien portar un cotxe actual.

VERTICALS: 1. El campió de 1978. Un tomb al circuit. **2.** Escuderia anglesa dels 70 que només va disputar 3 curses. La feina del cap d'equip. Abans el disseny hi cabia en un d'aquests. **3.** Encèn l'ordinador. Arribo a dalt de tot. Campiona dels dos primers mundials. Indica on hi ha l'extintor als vehicles. **4.** Gas que s'usa per inflar pneumàtics. Petrolera francesa molt present des dels 60 als 90. Per al pilot només hi ha algú important. Així ha de ser el cotxe, si no seràs desqualificat. **5.** El primer moment de la cursa. Riu parisenc tricampió. La primera. **6.** Ordre Legal de Seqüències. Tots els Sauber tenen aquesta inicial. No classificat. Rere Za fa un bicampió de la CART. **7.** Els Benetton duien aquesta lletra. Allí hi havia el circuit de Jacarepagua. Si Alesi corrés ara, així el veuríem a la classificació. Regla Internacional Dinàmica. **8.** Surt el primer. Hamilton. Aquella cursa inigualable. **9.** Inventis. La passió dels tifosi per Ferrari. **10.** A les portes de Toyota. Obre Cooper. Retalle el circuit de València. Arbre convidat a cases d'altri. **11.** Marca anglesa amb nom de dona. Nitrogen. Primera lletra de la marca amb nom de dona. Volkswagen no entra a la F1, ni del dret ni del revés. Un altre cop el zero en lletra. **12.** Nacionalitat de Vettel. El príncep Bira el parlava. Nitrogen. **13.** Negre segons els de Toro Rosso. Així queda un Pirelli. Crit d'aficionat. **14.** Fittipaldi. El so que tant ens agrada.

Passatemps - 121

Sopa de lletres

Trobeu en qualsevol direcció, del dret o del revés, els cognoms d'aquests 12 pilots de Williams:

Damon, Nick, Alan, Nigel, Felipe, Juan Pablo, Alain, Ayrton, Carlos, Keke, Jacques, Alexander.

Q	R	O	S	B	E	R	G	N	O	L	D	A	M
O	E	U	E	A	S	O	P	A	A	D	I	E	L
E	U	H	N	T	E	O	M	O	N	T	O	Y	A
D	T	K	O	T	I	L	E	T	L	N	Y	S	H
D	E	N	J	O	N	D	L	E	F	D	I	E	H
C	M	O	Y	R	A	L	F	X	H	P	P	V	A
A	A	J	A	N	E	M	I	O	L	Z	R	U	W
T	N	A	S	S	E	N	N	A	S	R	O	E	E
R	N	L	N	Z	F	W	S	Z	B	I	T	N	N
S	T	A	A	N	N	S	A	I	V	A	N	E	E
T	M	R	E	V	A	S	D	F	G	J	H	L	L
Z	A	N	A	M	P	A	X	U	H	I	L	L	H
A	N	F	R	Ç	K	T	W	W	I	F	V	I	M
T	S	O	R	P	R	S	M	L	T	G	B	V	Y

SOLUCIONS

MOTS ENCREUATS - HORITZONTALS: **1.** Alonso. Pitlane. **2.** Nen. olboD. óleM. **3.** DC. ERS. Ledere. **4.** R. CLT. Rei. Amor. **5.** Edifici. SA. A. S. **6.** TIM. D. Oh. T. Ndo. **7.** Trojan. Afanyen. **8.** II. O. Camel. As. **9.** GA. S. L. RLL. FM. **10.** Villeneuve. Teo. **11.** Orfena. NE. Watt. **12.** L. Agarrin. Vi. O. **13.** TC. A. Dicto. Or. **14.** Adelaida. Mones. VERTICALS: **1.** Andretti. Volta. **2.** Lec. Dirigir. CD. **3.** On. Cimo. Alfa. E. **4.** N. Elf. Jo. Legal. **5.** Sortida. Sena. A. **6.** OLS. C. NC. Nardi. **7.** B. Rio. Ale. RID. **8.** Pole. Ham. Única. **9.** Ideis. Fervent. **10.** T. C. Atalle. Om. **11.** Lola. N. L. WV. O **12.** Alemanya. Tai. N. **13.** Nero. Desfet. Oe. **14.** Emerson. Motors.

SOPA DE LLETRES - Horitzontals: Rosberg, Montoya, Heidfeld, Wurz, Senna, Hill, Prost. Verticals: Reutemann, Jones, Villeneuve. Diagonal: Mansell, Massa.

TEST - Fàcil: 1. 91. – 2. 2005 i 2006 – 3. Tres, Q1, Q2 i Q3. Mitjà: 4. Minardi. – 5. 1991. – 6. 1 punt, Räikkönen 110, Hamilton i Alonso 109. Difícil: 7. Eagle, Haas, Parnelli, Penske, Scarab o Shadow. 8. Richie Ginther, a Mèxic el 1965. 9. Era representatiu del London Rowing Club, en Graham n'era membre. Extrem: 10. 14, Andretti, Brabham, Fittipaldi, Hill, Magnussen, Nakajima, Parnell, Pilette, Piquet, Rosberg, Stuck, Verstappen, Villeneuve, Winkelhock. 11. Només tres cotxes van creuar efectivament la meta, tot i que set van quedar classificats. 12. Austràlia 1991, Coloni, Footwork, Fondmetal i Larrousse. La versió era la DFR.

Test de Fórmula 1

Nivell fàcil

1. Quantes curses va guanyar Michael Schumacher?
2. En quines temporades va ser campió Fernando Alonso?
3. Quantes parts té la sessió de classificació?

Nivell mitjà

4. Amb quin equip va debutar Marc Gené a la Fórmula 1?
5. A quina temporada va debutar el Circuit de Barcelona-Catalunya al calendari?
6. Quants punts van separar els tres primers classificats l'any 2007?

Nivell difícil

7. Anomena tres equips estatunidencs de Fórmula 1.
8. Qui va aconseguir la primera victoria d'Honda i a on?
9. Quin significat tenia el casc de Graham i Damon Hill?

Nivell extrem

10. Enumera totes les famílies que han tingut un pare i almenys un fill corrent com a mínim un GP.
11. Què va tenir de notable el GP de Mònaco de 1996?
12. El motor Ford DFV va debutar el 1967 i va tenir diverses versions o derivats. Anomena la última cursa de la última versió i els quatre equips que el duien.

1950 - 2017 - 123

1950-1959.....124
1960-1969.....144
1970-1979.....164
1980-1989.....184
1990-1999.....204
2000-2009.....224
2010-2017.....244

124 - 1950 / Farina

Giuseppe Farina va ser el vencedor inaugural del campionat mundial de pilots de Fórmula 1. Als 44 anys, Farina va vèncer en tres grans premis per emportar-se el títol per davant del seu company a Alfa Romeo Juan Manuel Fangio.

Farina havia nascut a Torí el 1906 i havia estat a l'exèrcit italià abans de començar a destacar com a pilot. Estava arribant a la seva plenitud quan la segona guerra mundial ho va aturar tot. Farina va tornar a l'exèrcit i un cop acabat el conflicte va tornar a córrer, tornant a Alfa Romeo, amb qui ja havia corregut en el període d'entreguerres.

El 1951 ja no va poder fer front a Fangio i el 1952 va passar a Ferrari, on tampoc va poder seguir el ritme d'Alberto Ascari, si bé el 1953 encara va guanyar una cursa i el 1954 va marcar una pole (i és encara l'home més vell en aconseguir-ho). Va retirar-se el 1955 i va morir el 1966 en un accident de trànsit a França.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Alfa Romeo SpA	Alfa Romeo 158 Alfa Romeo 159	Pirelli	Juan Manuel Fangio Giuseppe Farina Luigi Fagioli Reg Parnell Consalvo Sanesi Piero Taruffi
Automobiles Talbot-Darracq	Talbot-Lago T26C Talbot-Lago T26C-DA	Dunlop	Yves Giroud-Cabantous Louis Rosier Philippe Étancelin Eugène Martin Pierre Levegh
Scuderia Ferrari	Ferrari 125 Ferrari 166F2-50 Ferrari 275 Ferrari 375	Pirelli	Luigi Villoresi Alberto Ascari Raymond Sommer Dorino Serafini
Officine Alfieri Maserati	Maserati 4CLT-48	Pirelli	Louis Chiron Franco Rol
Equipe Gordini	Simca-Gordini T15	Englebert	Robert Manzon Maurice Trintignant
Scuderia Ambrosiana	Maserati 4CLT-48 Maserati 4CL	Dunlop	David Murray David Hampshire Reg Parnell
Peter Walker	ERA E	Dunlop	Peter Walker Tony Rolt
Joe Fry	Maserati 4CL	Dunlop	Joe Fry Brian Shawe-Taylor
Scuderia Enrico Platé	Maserati 4CLT-48 Maserati 4CLT-50	Pirelli	Toulo de Graffenried Prince Bira
Scuderia Achille Varzi	Maserati 4CLT-48 Maserati 4CLT-50 Maserati 4CL	Pirelli	Froilán González Alfredo Pián Nello Pagani Toni Branca
Philippe Étancelin	Talbot-Lago T26C Talbot-Lago T26C-DA	Dunlop	Philippe Étancelin Eugéne Chaboud
Ecurie Rosier	Talbot-Lago T26C Talbot-Lago T26C-GS	Dunlop	Louis Rosier Henri Louveau
Scuderia Milano	Maserati 4CLT-50 Milano 1-Speluzzi Maserati 4CLT-50-Milano	Pirelli	Felice Bonetto Franco Comotti
Charles Pozzi	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Charles Pozzi Louis Rosier
Peter Whitehead	Ferrari 125	Dunl./Pire.	Peter Whitehead
T.A.S.O. Mathieson	ERA E	Dunlop	Leslie Johnson
Cuth Harrison	ERA B	Dunlop	Cuth Harrison
Bob Gerard	ERA A ERA B	Dunlop	Bob Gerard
Ecurie Belge	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Johnny Claes
Joe Kelly	Alta GP	Dunlop	Joe Kelly
Geoffrey Crossley	Alta GP	Dunlop	Geoffrey Crossley
Horschell Racing Corporation	Cooper T12-JAP	Dunlop	Harry Schell
Ecurie Bleue	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Harry Schell
Ecurie Lutetia	Talbot-Lago T26C-DA	Dunlop	Eugène Chaboud
Toni Branca	Maserati 4CL	Pirelli	Toni Branca
Guy Mairesse	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Guy Mairesse
Pierre Levegh	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Pierre Levegh
Paul Pietsch	Maserati 4CLT-48	Pirelli	Paul Pietsch
Clemente Biondetti	Ferrari 166T-Jaguar	???	Clemente Biondetti

No s'inclouen els participants a les 500 milles d'Indianàpolis.

1950 / Farina - 125

El campionat mundial de pilots de Fórmula 1 es va inaugurar el 1950. Ja hi havia hagut campionats europeus al període d'entreguerres, però res semblant a un campionat internacional. Així que bàsicament el que es va fer va ser agafar les curses més importants del calendari europeu per a "voiturettes" segons les normes d'abans de la Segona Guerra Mundial: motor 4500 cc atmosfèric o 1500 sobrealimentat. I es van afegir les 500 milles d'Indianàpolis per a donar sentit al terme "mundial".

L'equip Alfa Romeo, amb els seus 158 dissenyats per a combatre els equips alemanys de finals dels anys 30, va dominar per complet aquest primer any. L'equip el formaven, entre d'altres, les tres "F": l'argentí Juan Manuel Fangio i els italians Luigi Fagioli i Giuseppe "Nino" Farina. Ells tres van ocupar els tres primers llocs del campionat i entre Farina i Fangio es van repartir totes les pole positions, victòries i voltes ràpides, exceptuant Indianàpolis, on cap equip europeu va participar-hi.

Finalment l'agressiu Farina va prevaler per sobre dels seus companys. A l'última cursa a Monza, Fangio va patir una avaria. Llavors va agafar el cotxe del seu company Taruffi i també se li va avariar, mentre en Farina guanyava la cursa per inscriure el seu nom per sempre com el primer campió del món de Fórmula 1.

Pel que fa a la competència, poca cosa. Ferrari tot just feia 3 anys que existia, tot i que amb el 375 aparegut a final de temporada ja prometien. Maserati no era prou ràpid amb el 4CLT-48. Des de França una colla de pilots van fer córrer Talbots i Gordinis amb diferent sort, sent Louis Rosier el millor dels no-Alfa Romeo amb un Talbot T26, i també es van veure cotxes curiosos com els ERA i els Alta anglesos. Fins i tot a Monza va aparèixer un Ferrari 166 modificat amb un motor Jaguar. Sacrilegi!

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
13/5	GB	Farina	**Farina**	*Farina*
21/5	MO	Fangio	**Fangio**	*Fangio*
30/5	500	Faulkner	**Parsons**	*Parsons*
4/6	CH	Fangio	**Farina**	*Farina*
18/6	B	Farina	**Fangio**	*Farina*
2/7	F	Fangio	**Fangio**	*Fangio*
3/9	I	Fangio	**Farina**	*Fangio*

Classificació de pilots

1. Giuseppe Farina	Alfa Romeo	30
2. Juan Manuel Fangio	Alfa Romeo	27
3. Luigi Fagioli	Alfa Romeo	24
4. Louis Rosier	Talbot-Lago	13
5. Alberto Ascari	Ferrari	11
6. Johnnie Parsons	Kurtis Kraft-Offy	9
7. Bill Holland	Deidt-Offy	8
8. Prince Bira	Maserati	5
9. Reg Parnell	Alfa Romeo	4
9. Louis Chiron	Maserati	4
9. Peter Whitehead	Ferrari	4
9. Mauri Rose	Deidt-Offy	4
13. Dorino Serafini	Ferrari	3
14. Yves G.-Cabantous	Talbot-Lago	3
14. Raymond Sommer	Ferrari	3
14. Cecil Green	Kurtis Kraft-Offy	3
14. Robert Manzon	Simca-Gordini	3
18. Philippe Étancelin	Talbot-Lago	3
19. Felice Bonetto	Maserati	2
20. Tony Bettenhausen	Kurtis Kraft-Offy	1
21. Joie Chitwood	Kurtis Kraft-Offy	1
22. Eugène Chaboud	Talbot-Lago	1

Puntuació: La puntuació era 8-6-4-3-2, amb un punt per la volta ràpida. Només comptaven els quatre millors resultats. Els pilots podien compartir cotxe i repartir-se els punts. Les 500 milles d'Indianàpolis també sumaven. El campionat per als constructors encara no existia.

Normes: Sense límit de pes. Motors de 4500 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor, sense límit de cilindres o cicles. A Indianapolis, es permeten motors de 4500 cc atmosfèrics o 3000 cc amb compressor.

126 - 1951 / Fangio

Juan Manuel Fangio va ser el campió de 1951. L'argentí va combinar el seu talent i la cada cop menor competitivitat envers els rivals del seu Alfa Romeo 159 per vèncer en tres curses i derrotar per sis punts Alberto Ascari.

Fangio, nascut el 1911 a Balcarce, Argentina, no creia que seguiria gaires anys corrent a Europa. El pilot sud-americà va treballar en un taller i va començar a conduir fent de transportista per tota l'Argentina. D'allí va passar a les curses i a les curses que duraven setmanes per tot el continent. En acabar la segona guerra mundial el 1945, l'Automóvil Club Argentino va fixar-se en ell i cap a finals de la dècada va finançar algunes temporades a Europa per a ell i també per a homes com Froilán González, Óscar Gálvez o Onofre Marimón.

La resta, com se sol dir, ja és història. Fangio, per diverses raons, no va trobar el moment de tornar al seu país fins que ja era pentacampió.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Alfa Romeo SpA	Alfa Romeo 159	Pirelli	Juan Manuel Fangio Giuseppe Farina Luigi Fagioli Consalvo Sanesi Paul Pietsch Toulo de Graffenried Felice Bonetto
BRM Ltd.	BRM P15	Dunlop	Reg Parnell Peter Walker Ken Richardson Hans Stuck
Scuderia Ferrari	Ferrari 375	Pirelli Englebert	Luigi Villoresi Alberto Ascari Piero Taruffi Froilán González
HW Motors	HWM 51-Alta	Dunlop	George Abecassis Stirling Moss
Equipe Gordini	Simca-Gordini T15 Simca-Gordini T11	Englebert	Robert Manzon André Simon Aldo Gordini Maurice Trintignant
Scuderia Ambrosiana	Maserati 4CLT-48	Dunlop	David Murray
GA Vanderwell	Ferrari 375 tw	Pirelli	Reg Parnell Peter Whitehead
Ecurie Belgique	Talbot-Lago T26C	Dunlop	André Pilette Jacques Swaters
Scuderia Enrico Platé	Maserati 4CLT-48	Pirelli	Toulo de Graffenried Harry Schell Louis Chiron
José Froilán González	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Froilán González
Philippe Étancelin	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Philippe Étancelin
Ecurie Rosier	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Louis Rosier Louis Chiron Henri Louveau
Scuderia Milano	Maserati 4CLT-48 Maserati 4CLT-50-Milano	Pirelli	Onofre Marimón Paco Godia Juan Jover
Yves Giraud-Cabantous	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Yves Giraud-Cabantous Guy Mairesse
Peter Whitehead	Ferrari 125	Dunlop	Peter Whitehead
Ecurie Espadon	Ferrari 212	Pirelli	Rudi Fischer
Peter Hirt	Veritas Meteor	Pirelli	Peter Hirt
Bob Gerard	ERA B	Dunlop	Bob Gerard
Ecurie Belge	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Johnny Claes
Joe Kelly	Alta GP	Dunlop	Joe Kelly
Brian Shawe-Taylor	ERA B	Dunlop	Brian Shawe-Taylor
John James	Maserati 4CLT-48	Dunlop	John James
Philip. F.-Parker	Maserati 4CL	Dunlop	P. Fotheringham-Parker
Eugène Chaboud	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Eugène Chaboud
Toni Branca	Maserati 4CL	Pirelli	Toni Branca
Georges Grignard	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Georges Grignard
Pierre Levegh	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Pierre Levegh
OSCA Automobili	OSCA 4500G	Pirelli	Franco Rol
Prince Bira	Maserati 4CLT-48-OSCA	Pirelli	Prince Bira
Duncan Hamilton	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Duncan Hamilton
Francisco Landi	Ferrari 375	Pirelli	Chico Landi

No s'inclouen els participants a les 500 milles d'Indianàpolis.

1951 / Fangio - 127

Un pilot d'Alfa Romeo va guanyar també el segon mundial de Fórmula 1, però no va ser tant fàcil. La casa de Milà va millorar lleugerament el cotxe, que ara es denominava 159, però el disseny començava a mostrar la seva edat. Sobretot, gastava més combustible que els nous dissenys d'altres marques.

Entre ells, el més competitiu era el Ferrari 375 aparegut ja a les darreries de 1950. Amb ell, l'argentí José Froilán González va aconseguir a Silverstone la primera de les més de 200 victòries del Cavallino Rampante.

Podríem dir que el campionat es va dividir en dues meitats; la primera dominada per Alfa Romeo i la segona per Ferrari, amb dues victòries més aconseguides per Alberto Ascari que van fer que l'italià i l'argentí Juan Manuel Fangio arribessin al circuit de Pedralbes a Barcelona separats només per dos punts, en el que era l'última cursa del mundial.

Ferrari va decidir muntar uns pneumàtics Pirelli més petits per a l'ocasió però els van desgastar molt més. Mentre Ascari feia diverses aturades i quedava a dues voltes de distància a la quarta posició, Fangio amb el seu Alfa amb pneumàtics Pirelli normals guanyava la cursa i el campionat.

Pel que fa a la resta, ni Talbot ni Maserati van participar, els seus cotxes conduits per diferents pilots de manera privada.

British Racing Motors, més coneguda com a BRM, va debutar al mundial amb el P15, que muntava un espectacular però fràgil motor de 16 cilindres en V. I també es va veure el debut al gran premi de Suïssa d'un jove anglès anomenat Stirling Moss, al volant d'un HWM-Alta.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
27/5	CH	Fangio	**Fangio**	*Fangio*
30/5	500	Nalon	**Wallard**	*Wallard*
17/6	B	Fangio	**Farina**	*Fangio*
1/7	F	Fangio	**Fagioli/Fangio**	*Fangio*
14/7	GB	González	**González**	*Farina*
29/7	D	Ascari	**Ascari**	*Fangio*
16/9	I	Fangio	**Ascari**	*Farina*
28/10	E	Ascari	**Fangio**	*Fangio*

Classificació de pilots

1. Juan Manuel Fangio	Alfa Romeo	31
2. Alberto Ascari	Ferrari	25
3. Froilán González	Ferrari	24
4. Giuseppe Farina	Alfa Romeo	19
5. Luigi Villoresi	Ferrari	15
6. Piero Taruffi	Ferrari	10
7. Lee Wallard	Kurtis Kraft-Offy	9
8. Felice Bonetto	Alfa Romeo	7
9. Mike Nazaruk	Kurtis Kraft-Offy	6
10. Reg Parnell	Ferrari / BRM	5
11. Luigi Fagioli	Alfa Romeo	4
12. Consalvo Sanesi	Alfa Romeo	3
12. Andy Linden	Sherman-Offy	3
12. Louis Rosier	Talbot-Lago	3
15. Jack McGrath	Kurtis Kraft-Offy	2
15. Manny Ayulo	Kurtis Kraft-Offy	2
17. Toulo de Graffenried	Alfa Romeo	2
17. Bobby Ball	Schroeder-Offy	2
17. Yves Giraud-Cabantous	Talbot-Lago	2

Puntuació: La puntuació era 8-6-4-3-2, amb un punt per la volta ràpida. Només comptaven els quatre millors resultats. Els pilots podien compartir cotxe i repartir-se els punts. Les 500 milles d'Indianàpolis també sumaven. El campionat per als constructors encara no existia.

Normes: Sense límit de pes. Motors de 4500 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor, sense límit de cilindres o cicles. A Indianapolis, es permeten motors de 4500 cc atmosfèrics o 3000 cc amb compressor.

128 - 1952 / Ascari

Alberto Ascari va ser campió el 1952 de manera molt clara, guanyant 6 de les 7 curses en les que va participar i abandonant en l'altra.

Ascari va néixer a Milá, Itàlia, el 1918. Era el fill del gran Antonio Ascari, pilot dels anys 20. El pare va fer carrera amb Alfa Romeo, particularment dominant amb el model P2, però va morir l'any 1925 en un accident al circuit de Montlhéry, prop de París.
Tot i la mort del pare en accident, el fill va seguir el camí iniciat pel pare, corrent primer en motos i després en cotxe. Enzo Ferrari coneixia a Antonio Ascari i mantenia bona relació amb la família: quan Ferrari va construir el seu primer vehicle sota el nom d'Auto Avio, Ascari el va pilotar. Però llavors va arribar la segona guerra mundial i totes les activiats esportives es van haver d'aturar.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari	Ferrari 500 Ferrari 375S	Pirelli Firestone	Alberto Ascari Giuseppe Farina Luigi Villoresi Piero Taruffi André Simon
Connaught Engineering	Connaught A-Lea Francis	Dunlop	Kenneth McAlpine Ken Downing Eric Thompson Stirling Moss Dennis Poore
Officine Alfieri Maserati	Maserati A6GCM	Pirelli	Felice Bonetto Franco Rol Froilán González
HW Motors	HWM 51-Alta HWM 51/52-Alta	Dunlop	George Abecassis Peter Collins Lance Macklin Yves Giraud-Cabantous Johnny Claes Roger Laurent Paul Frére Duncan Hamilton Dries van der Lof Stirling Moss
Equipe Gordini	Gordini T16 Gordini T16S Gordini T15	Englebert	Robert Manzon Jean Behra Johnny Claes Prince Bira Maurice Trintignant
Ecurie Richmond	Cooper T20-Bristol	Dunlop	Eric Brandon Alan Brown
Peter Whitehead	Ferrari 125/F2 Alta F2	Dunlop	Graham Whitehead Peter Whitehead
Ecurie Francorchamps	Ferrari 500	Englebert	Charles de Tornaco Roger Laurent
Scuderia Enrico Platé	Maserati 4CLT-48-Platé	Pirelli	Toulo de Graffenried Harry Schell Alberto Crespo
English Racing Automobiles Ltd.	ERA G-Bristol	Dunlop	Stirling Moss
Élie Bayol	OSCA 20	Pirelli	Élie Bayol
Ecurie Rosier	Ferrari 500	Dunlop	Louis Rosier
Scuderia Marzotto	Ferrari 166/F2	Pirelli	Franco Comotti Piero Carini
Archie Bryde	Cooper T20-Bristol	Dunlop	Mike Hawthorn Reg Parnell
Scuderia Franera	Frazer Nash FN48-Bristol	Dunlop	Ken Wharton
Ecurie Espadon	Ferrari 500 Ferrari 212	Pirelli	Rudi Fischer Peter Hirt Rudolf Schoeller Hans Stuck
Alfred Dattner	Simca-Gordini T11	Pirelli	Max de Terra
Robin Montgomerie Charrington	Aston NB41-Butterworth	Dunlop	Robin Montgomerie-Charrington
Ecurie Belge	Talbot-Lago T26C	Dunlop	Johnny Claes
Toni Ulmen	Veritas Meteor	Dunlop	Toni Ulmen
Leslie D. Hawthorn	Cooper T20-Bristol	Dunlop	Mike Hawthorn
Tony Gaze	HWM 52-Alta	Dunlop	Tony Gaze
Escuderia Bandeirantes	Maserati A6GCM	Pirelli	Chico Landi Philippe Étancelin

Van participar uns 26 pilots més. No s'inclouen els participants a les 500 milles d'Indianàpolis.

1952 / Ascari - 129

La temporada 1952 va viure el primer gran canvi normatiu de la nova Fórmula 1. De fet, el canvi estava previst per a la temporada 1954, en que es va decidir adoptar motors de 2500 cc sense sobrealimentació, i fins al 1953 s'havia de córrer amb els cotxes actuals de 1500 cc sobrealimentats o 4500 cc sense.

Però només Ferrari tenia cotxes competitius d'aquesta mena. Els Gordini estaven molt lluny i els BRM ni tant sols estaven a punt, així que els organitzadors van decidir fer els Grans Premis sota la normativa Fórmula 2. D'aquesta manera es va aconseguir que les graelles estiguessin ben plenes, però igualment Ferrari va dominar de manera exagerada, i en particular un pilot: Alberto Ascari.

Ascari va començar el campionat no corrent a Suïssa per participar a les 500 milles d'Indianàpolis (foto), que eren, amb diferència, la cursa que més premi econòmic tenia. Va haver d'abandonar en el que seria l'última participació seriosa d'un equip europeu fins l'any 1961. Ja tornat dels Estats Units, Ascari va guanyar totes les curses restants, aconseguint així el màxim de punts possibles.

El seu rival hauria d'haver estat el vigent campió, Juan Manuel Fangio, però l'argentí es va lesionar una vèrtebra en una cursa no puntuable a Monza i no va poder córrer cap Gran Premi.

Pel que fa als demés, només Gordini i Maserati van presentar una mica d'oposició al domini tirànic de Ferrari, amb el debutant britànic Mike Hawthorn destacant també al volant d'un Cooper-Bristol.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
18/5	CH	Farina	**Taruffi**	*Taruffi*
30/5	500	Agabashian	**Ruttman**	*Vukovich*
22/6	B	Ascari	**Ascari**	*Ascari*
6/7	F	Ascari	**Ascari**	*Ascari*
19/7	GB	Farina	**Ascari**	*Ascari*
3/8	D	Ascari	**Ascari**	*Ascari*
17/8	NL	Ascari	**Ascari**	*Ascari*
7/9	I	Ascari	**Ascari**	*Ascari/González*

Classificació de pilots

1. Alberto Ascari	Ferrari	36
2. Giuseppe Farina	Ferrari	24
3. Piero Taruffi	Ferrari	22
4. Rudi Fischer	Ferrari	10
5. Mike Hawthorn	Cooper-Bristol	10
6. Robert Manzon	Gordini	9
7. Troy Ruttman	Kuzma-Offy	8
8. Luigi Villoresi	Ferrari	8
9. Froilán González	Maserati	6,5
10. Jim Rathmann	Kurtis Kraft-Offy	6
11. Jean Behra	Gordini	6
12. Sam Hanks	Kurtis Kraft-Offy	4
13. Ken Wharton	Frazer Nash-Bristol	3
13. Duane Carter	Lesovsky-Offy	3
13. Dennis Poore	Connaught-Francis	3
16. Alan Brown	Cooper-Bristol	2
16. Art Cross	Kurtis Kraft-Offy	2
16. Paul Frére	HWM-Alta	2
16. Maurice Trintignant	Gordini	2
16. Eric Thompson	Connaught-Francis	2
16. Felice Bonetto	Maserati	2
22. Bill Vukovich	Kurtis Kraft-Offy	1

Puntuació: La puntuació era 8-6-4-3-2, amb un punt per la volta ràpida. Només comptaven els quatre millors resultats. Els pilots podien compartir cotxe i repartir-se els punts. Les 500 milles d'Indianàpolis també sumaven. El campionat per als constructors encara no existia.

Normes: Sense límit de pes. Motors de 2000 cc atmosfèrics o 750 cc amb compressor, sense límit de cilindres o cicles. A Indianapolis, es permeten motors de 4500 cc atmosfèrics o 3000 cc amb compressor.

130 - 1953 / Ascari

Alberto Ascari va repetir títol el 1953. No va tenir les coses tant fàcils com la temporada anterior, però amb cinc victòries va assegurar-se el bicampionat amb 6,5 punts d'avantatge sobre Fangio.

Durant la guerra Ascari va mantenir el seu concessionari Fiat, subministrant peces a l'exèrcit italià, i també va muntar un transport de carburant entre Itàlia i Àfrica juntament amb el també pilot Luigi Villoresi.
Ascari va mantenir-se fidel a Ferrari en el retorn a les curses, i amb ells va guanyar els seus dos títols mundial. Tot i això, per al 1954 va marxar a Lancia, on Vittorio Jano (que havia dissenyat els Alfa P2 i P3 també el 158) estava innovant amb el D50. Malauradament Ascari moriria a mitjan 1955 provant un Ferrari a Monza, i els D50 acabarien triomfant a les mans de Ferrari i Fangio, després del retir de Gianni Lancia.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari	Ferrari 500 Ferrari 553	Pirelli	Alberto Ascari Giuseppe Farina Luigi Villoresi Umberto Maglioli Mike Hawthorn Piero Carini
Connaught Engineering	Connaught A-Lea Francis	Dunlop	Kenneth McAlpine Roy Salvadori Jack Fairman Stirling Moss Prince Bira
Officine Alfieri Maserati	Maserati A6GCM	Pirelli	Juan Manuel Fangio Froilán González Óscar Gálvez Felice Bonetto Luigi Musso Sergio Mantovani Hermann Lang Johnny Claes Onofre Marimón
HW Motors	HWM 53-Alta	Dunlop	Jack Fairman Peter Collins Lance Macklin Yves Giraud-Cabantous Albert Scherrer John Fitch Paul Frére Duncan Hamilton
Equipe Gordini	Gordini T16 Gordini T15	Englebert	Robert Manzon Jean Behra Carlos Menditéguy Pablo Birger Roberto Mieres Maurice Trintignant Harry Schell Fred Wacker
Cooper Car Company	Cooper T20-Bristol Cooper T23-Bristol Cooper T23-Alta Cooper T24-Alta	Dunlop	John Barber Alan Brown Stirling Moss Adolfo Schwelm Cruz
Rob Walker R.T.	Connaught A-Lea Francis	Dunlop	Tony Rolt
Ec. Francorchamps	Ferrari 500	Englebert	Jacques Swaters
S. Enrico Platé	Maserati A6GCM	Pirelli	Toulo de Graffenried
Ecurie Ecosse	Connaught A-Lea Francis Cooper T20-Bristol	Dunlop	Ian Stewart Jimmy Stewart
OSCA Automobili	OSCA 20	Pirelli	Élie Bayol
Ecurie Rosier	Ferrari 500	Dunl/Eng	Louis Rosier
Ken Wharton	Cooper T23-Bristol	Dunlop	Ken Wharton
Ecurie Espadon	Ferrari 500 Ferrari 166C	Pirelli	Peter Hirt Max de Terra Kurt Adolff
Georges Berger	Simca-Gordini T15	Englebert	Georges Berger
Bob Gerard	Cooper T23-Bristol	Dunlop	Bob Gerard
Ecurie Belge	Connaught A-Lea Francis	Dunlop	Johnny Claes André Pilette
Hans Stuck	AFM 6-Bristol	Dunlop	Hans Stuck
Rennkollektiv EMW	EMW 2	Dunlop	Edgar Barth
Tony Gaze	Ferrari 500	Englebert	Charles de Tornaco
Scuderia Milano	Maserati A6GCM	Pirelli	Chico Landi Prince Bira

Van participar uns 17 pilots més. No s'inclouen els participants a les 500 milles d'Indianàpolis.

1953 / Ascari - 131

Classificació de pilots

1. Alberto Ascari	Ferrari	34.5
2. Juan Manuel Fangio	Maserati	28
3. Giuseppe Farina	Ferrari	26
4. Mike Hawthorn	Ferrari	19
5. Luigi Villoresi	Ferrari	17
6. Froilán González	Maserati	13,5
7. Bill Vukovich	Kurtis Kraft-Offy	9
8. Toulo de Graffenried	Maserati	7
9. Felice Bonetto	Maserati	6,5
10. Art Cross	Kurtis Kraft-Offy	6
11. Onofre Marimón	Maserati	4
12. Maurice Trintignant	Gordini	4
13. Duane Carter	Kurtis Kraft-Offy	2
13. Sam Hanks	Kurtis Kraft-Offy	2
15. Óscar Gálvez	Maserati	2
15. Jack McGrath	Kurtis Kraft-Offy	2
15. Hermann Lang	Maserati	2
18. Fred Agabashian	Kurtis Kraft-Offy	1,5
18. Paul Russo	Kurtis Kraft-Offy	1,5

De nou a l'any 1953 es va córrer amb cotxes de Fórmula 2, mentre s'esperava el 1954 i les noves normes per a cotxes de Fórmula 1. Els cotxes eren bàsicament els de la temporada anterior amb lleugeres millores, i Ferrari va tornar a dominar amb el 500.

Novament Alberto Ascari va guanyar el títol, però potser no va vèncer amb tanta autoritat com el 1952. Tot i això, amb 6 poles i 5 victòries, l'italià va segellar el títol abans de l'última cursa.

L'última cursa va suposar el retorn d'una marca que no fos Ferrari a la victòria per primer cop des de 1951. Ascari liderava però va fer una birolla a l'última corba, cosa que va aprofitar Juan Manuel Fangio per tornar a guanyar i assegurar-se el subcampionat. L'argentí, ja recuperat de l'accident de 1952, va demostrar el potencial de Maserati amb el A6GCM.

Una altra fita important va ser la victòria de Mike Hawthorn al gran premi de França. Enzo Ferrari havia fitxat l'anglès degut a les seves actuacions de 1952 i el britànic es va convertir en el primer pilot de les Illes que guanyava un gran premi des de 1938.

Pel que fa als demés, poca oposició. BRM seguia sense fer acte de presència. Els Gordini, HWM-Alta, Connaught-Francis o Cooper-Bristol amb prou feines arribaven a sumar algun punt, tot i ser pilotats per futurs grans noms de l'esport com Stirling Moss, Peter Collins o Jean Behra.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
18/1	RA	Ascari	**Ascari**	*Ascari*
30/5	500	Vukovich	**Vukovich**	*Vukovich*
7/6	NL	Ascari	**Ascari**	*Villoresi*
21/6	B	Fangio	**Ascari**	*González*
5/7	F	Ascari	**Hawthorn**	*Fangio*
18/7	GB	Ascari	**Ascari**	*Ascari/González*
2/8	D	Ascari	**Farina**	*Ascari*
23/8	CH	Fangio	**Ascari**	*Ascari*
13/9	I	Ascari	**Fangio**	*Fangio*

Puntuació: La puntuació era 8-6-4-3-2, amb un punt per la volta ràpida. Només comptaven els quatre millors resultats. Els pilots podien compartir cotxe i repartir-se els punts. Les 500 milles d'Indianàpolis també sumaven. El campionat per als constructors encara no existia.

Normes: Sense límit de pes. Motors de 2000 cc atmosfèrics o 750 cc amb compressor, sense límit de cilindres o cicles. A Indianapolis, es permeten motors de 4500 cc atmosfèrics o 3000 cc amb compressor.

132 - 1954 / Fangio

Juan Manuel Fangio va aconseguir el seu segon títol el 1954. Degut al retard dels Mercedes, l'argentí va començar la temporada pilotant per a Maserati, però això no va ser impediment perquè el de Balcarce gairebé doblés en punts als seus immediats perseguidors.

Després del primer títol el 1951, Fangio va passar gairebé un any en blanc degut a un accident a Monza l'any 1952 que el va deixar amb lesions a les vèrtebres.
Ja recuperat, el 1953 va plantar cara a Alberto Ascari, i quan les normes van tornar a canviar va saber, com tantes altres vegades, elegir el cavall guanyador.
Va haver d'esperar i va iniciar el campionat amb Maserati, però quan va poder disposar dels Mercedes W196, Fangio ja no va mirar enrere. A part de la superioritat mecànica, també hi havia la preparació minuciosa i atenta al detall que s'acabaria estenent a tots els equips.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari	Ferrari 500 Ferrari 553 Ferrari 625	Pirelli	Froilán González Giuseppe Farina Maurice Trintignant Robert Manzon Umberto Maglioli Mike Hawthorn Piero Taruffi Alberto Ascari
Daimler Benz AG	Mercedes W196	Continental	Juan Manuel Fangio Karl Kling Hermann Lang Hans Herrmann
Officine Alfieri Maserati	Maserati 250F Maserati A6GCM	Pirelli	Juan Manuel Fangio Onofre Marimón Roberto Mieres Felice Bonetto Luigi Musso Alberto Ascari Luigi Villoresi Stirling Moss Harry Schell Louis Rosier Paco Godia Prince Bira
HW Motors	HWM 53-Alta	Dunlop	Lance Macklin
Equipe Gordini	Gordini T16	Englebert	Élie Bayol Jean Behra Roger Loyer Jacques Pollet Clemar Bucci André Pilette Paul Frére Fred Wacker
Scuderia Lancia	Lancia D50	Pirelli	Alberto Ascari Luigi Villoresi
Rob Walker R.T.	Connaught A-Lea Francis	Dunlop	John Riseley-Pritchard
Ec. Francorchamps	Ferrari 500	Englebert	Jacques Swaters
Toulo de Graffenried	Maserati A6GCM	Pirelli	Toulo de Graffenried Ottorino Volonterio
Equipe Moss	Maserati 250F	Pirelli	Stirling Moss
Owen Racing Organisation	Maserati 250F	Dunlop	Ken Wharton Guerino Bertocchi
Ecurie Rosier	Ferrari 500 Ferrari 625 Maserati 250F	Dunlop Pirelli	Louis Rosier Maurice Trintignant Robert Manzon
Prince Bira	Maserati 250F	Pirelli Dunlop	Prince Bira Ron Flockhart
Vanderwell Products	Vanwall Special	Pirelli	Peter Collins
Georges Berger	Gordini T16	Englebert	Georges Berger
Bob Gerard	Cooper T23-Bristol	Dunlop	Bob Gerard
Harry Schell	Maserati A6GCM Maserati 250F	Pirelli	Harry Schell
Gilby Engineering	Maserati 250F	Dunlop	Roy Salvadori
Jorge Daponte	Maserati A6GCM	Pirelli	Jorge Daponte
Peter Whitehead	Cooper T24-Alta	Dunlop	Peter Whitehead
Ecurie Ecosse	Connaught A-Lea Francis	Dunlop	Leslie Thorne
Hans Klenk	Klenk Meteor-BMW	Pirelli	Theo Helfrich
Scuderia Ambrosiana	Ferrari 500	Avon	Reg Parnell

Van participar uns 8 pilots més. No s'inclouen els participants a les 500 milles d'Indianàpolis.

1954 / Fangio - 133

Finalment el 1954 van arribar els nous cotxes de Fórmula 1 amb motors de 2500 cc. Un podria pensar que amb dos anys d'avís les marques estarien preparades, però no va ser així, afectant principalment als dos protagonistes de 1953, si bé les seves temporades varen ser molt diferents.

El vigent campió, Alberto Ascari, va fitxar per Lancia, però el D50 dissenyat per Vittorio Jano no va estar llest fins a l'última cursa de l'any. El pilot italià tant sols va sumar 1,14 punts gràcies a dues voltes ràpides, si bé a Pedralbes el Lancia va donar mostres de molta competitivitat.

Per altra banda, el subcampió, Juan Manuel Fangio, havia fitxat per Mercedes. Mentre no arribava l'elegant W196, l'argentí va guanyar els dos grans premis europeus disputats amb el Maserati 250F. Quan finalment Mercedes va desembarcar, Fangio va guanyar 5 de les 7 curses restants, guanyant el títol amb claredat.

Per la seva banda, Ferrari (amb el 625) i Maserati (amb l'abans mencionat 250F) van estar a punt a principi de temporada i les dues marques van aconseguir un parell de victòries respectivament, les dues de Fangio i dues per a Froilán González i Mike Hawthorn.

Gordini començava el seu declini mentre que apareixia un nou cotxe anglès, el Vanwall, que feia xassís i motor.

Classificació de pilots

1. Juan Manuel Fangio	Maserati/Mercedes	42
2. Froilán González	Ferrari	25,14
3. Mike Hawthorn	Ferrari	24,64
4. Maurice Trintignant	Ferrari	17
5. Karl Kling	Mercedes	12
6. Bill Vukovich	Kurtis Kraft-Offy	8
7. Hans Herrmann	Mercedes	8
8. Giuseppe Farina	Ferrari	6
8. Jimmy Bryan	Kuzma-Offy	6
8. Luigi Musso	Maserati	6
11. Roberto Mieres	Maserati	6
12. Jack McGrath	Kurtis Kraft-Offy	5
13. Stirling Moss	Maserati	4,14
13. Onofre Marimón	Maserati	4,14
15. Robert Manzon	Ferrari	4
16. Sergio Mantovani	Maserati	4
17. Prince Bira	Maserati	3
18. Umberto Maglioli	Ferrari	2
19. Élie Bayol	Gordini	2
19. Mike Nazaruk	Kurtis Kraft-Offy	2
19. André Pilette	Gordini	2
19. Luigi Villoresi	Maserati	2
23. Duane Carter	Kurtis Kraft-Offy	1,5
23. Troy Ruttman	Kurtis Kraft-Offy	1,5
25. Alberto Ascari	Maserati/Lancia	1,14
26. Jean Behra	Gordini	0,14

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
17/1	RA	Farina	**Fangio**	*González*
31/5	500	McGrath	**Vukovich**	*McGrath*
20/6	B	Fangio	**Fangio**	*Fangio*
4/7	F	Fangio	**Fangio**	*Herrmann*
17/7	GB	Fangio	**González**	*
1/8	D	Fangio	**Fangio**	*Kling*
22/8	CH	González	**Fangio**	*Fangio*
5/9	I	Fangio	**Fangio**	*González*
24/10	E	Ascari	**Hawthorn**	*Ascari*

** : 7 pilots van fer la mateixa volta ràpida: Fangio, González, Ascari, Moss, Hawthorn, Behra i Marimón. Els va tocar 0,14 punts a cadascú.*

Puntuació: La puntuació era 8-6-4-3-2, amb un punt per la volta ràpida. Només comptaven els cinc millors resultats. Els pilots podien compartir cotxe i repartir-se els punts. Les 500 milles d'Indianàpolis també sumaven. El campionat per als constructors encara no existia.

Normes: Sense límit de pes. Motors de 2500 cc atmosfèrics o 750 cc amb compressor, sense límit de cilindres o cicles. A Indianapolis, es permeten motors de 4500 cc atmosfèrics o 3000 cc amb compressor.

134 - 1955 / Fangio

Juan Manuel Fangio va aconseguir el seu tercer títol el 1955. El pilot argentí va dominar la temporada, que es va veure escurçada degut a la desgràcia de Le Mans.

Seguint amb Mercedes el 1955, Fangio va tornar a guanyar el títol per a la marca alemanya, que es retiraria de la competició a finals d'aquell any en part també degut a l'accident de Le Mans. Fangio no va conèixer en el seu temps una marca tant dedicada al detall.
Tot i això la relació Fangio-Mercedes no s'acabaria aquí.
Fangio va passar a tenir concessionaris de la marca de la estrella que es mantenen avui en dia (5 en total), va ser president de Mercedes-Benz Argentina i regularment participava en exhibicions amb el vell W196 amb que havia guanyat els seus dos títols mundials. També la fàbrica de Mercedes de Virrey del Pino, on es fabricava la furgoneta Sprinter, porta el nom del pentacampió argentí.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari	Ferrari 555 Ferrari 625 Ferrari D50	Englebert	Froilán González Giuseppe Farina Maurice Trintignant Harry Schell Umberto Maglioli Mike Hawthorn Paul Frére Piero Taruffi Eugenio Castellotti Luigi Villoresi
Daimler Benz AG	Mercedes W196	Continental	Juan Manuel Fangio Stirling Moss Karl Kling Hans Herrmann André Simon Piero Taruffi
Officine Alfieri Maserati	Maserati 250F	Pirelli	Carlos Menditéguy Clemar Bucci Roberto Mieres Sergio Mantovani Luigi Musso Cesare Perdisa Jean Behra André Simon Harry Schell Peter Collins Horace Gould
Vanderwell Products	Vanwall VW55	Dunlop	Mike Hawthorn Ken Wharton Harry Schell
Equipe Gordini	Gordini T16	Englebert	Élie Bayol Jean Behra Mike Sparken Jacques Pollet Jean Lucas Pablo Birger Jesús Iglesias Nano da Silva Ramos
Scuderia Lancia	Lancia D50	Pirelli	Alberto Ascari Luigi Villoresi Eugenio Castellotti Louis Chiron
Rob Walker Racing Team	Connaught B-Alta	Dunlop	Tony Rolt Peter Walker
Equipe Nationale Belge	Ferrari 500 Ferrari 625	Englebert	Johnny Claes
Connaught Engineering	Connaught B-Alta	Dunlop	Kenneth McAlpine Jack Fairman Leslie Marr
Cooper Car Company	Cooper T40-Bristol	Dunlop	Jack Brabham
Owen Racing Organisation	Maserati 250F	Dunlop	Peter Collins
Ecurie Rosier	Maserati 250F	Pirelli	Louis Rosier
Stirling Moss Ltd.	Maserati 250F	Dunlop	Johnny Claes Lance Macklin Peter Walker John Fitch
Gilby Engineering	Maserati 250F	Dunlop	Roy Salvadori
Gould's Garage	Maserati 250F	Dunlop	Horace Gould

Van participar uns 8 pilots més. No s'inclouen els participants a les 500 milles d'Indianàpolis.

1955 / Fangio - 135

La temporada 1955 va estar marcada pel Desastre de Le Mans. A les 24 hores de la ciutat francesa, el Mercedes pilotat per Pierre "Levegh" va impactar contra l'Austin Healey de Lance Macklin, que havia frenat per evitat el Jaguar de Mike Hawthorn que va voler entrar al box de sobte. El cotxe de "Levegh", va sortir volant cap al públic i es va incendiar, causant la mort del pilot i de 83 espectadors, així com 120 ferits.

Mercedes, amb la Segona Guerra Mundial encara recent, va decidir retirar-se per no ferir sensibilitats a França, mentre que Jaguar va continuar i va guanyar la cursa. A resultes de l'accident es van prohibir les curses temporalment o permanentment en alguns països, cosa que va retallar el campionat de Fórmula 1, deixant-lo en 7 curses.

També a causa de l'accident Mercedes va retirar-se a final de temporada, però no abans de dominar novament el mundial, amb Fangio i Stirling Moss fent doblet per a la marca alemanya.

Segurament el rival de Mercedes hauria d'haver estat Lancia, però Alberto Ascari va morir provant un Ferrari a Monza, tot just quatre dies després d'haver caigut al mar a Mònaco sense conseqüències. Lancia va retirar-se del campionat, però no abans de que Eugenio Castellotti hagués demostrat el potencial del D50 amb un podi i una pole position.

Els altres equips hi van pintar poc. Ferrari va aconseguir una victòria amb Maurice Trintignant a Mònaco degut a les avaries dels Mercedes. Maserati no acabava de ser competitiu ni tampoc Vanwall encara. Però al darrere de tot va començar una revolució, amb el debut de Jack Brabham al volant d'un Cooper T40-Bristol, amb el motor a darrere, fet que en uns anys canviaria la cara de l'automobilisme.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
16/1	RA	González	**Fangio**	*Fangio*
22/5	MO	Fangio	**Trintignant**	*Fangio*
30/5	500	Hoyt	**Sweikert**	*Vukovich*
5/6	B	Castellotti	**Fangio**	*Fangio*
19/6	NL	Fangio	**Fangio**	*Mieres*
16/7	GB	Moss	**Moss**	*Moss*
11/9	I	Fangio	**Fangio**	*Moss*

Classificació de pilots

1. Juan Manuel Fangio	Mercedes	40
2. Stirling Moss	Mercedes	23
3. Eugenio Castellotti	Lancia/Ferrari	12
4. Maurice Trintignant	Ferrari	11,33
5. Giuseppe Farina	Ferrari	10,33
6. Piero Taruffi	Mercedes	9
7. Bob Sweikert	Kurtis Kraft-Offy	8
8. Roberto Mieres	Maserati	7
9. Jean Behra	Maserati	6
10. Luigi Musso	Maserati	6
11. Karl Kling	Mercedes	5
12. Jimmy Davies	Kurtis Kraft-Offy	4
13. Paul Russo	Kurtis Kraft-Offy	3
13. Tony Bettenhausen	Kurtis Kraft-Offy	3
15. Johnny Thomson	Kuzma-Offy	3
15. Paul Frére	Ferrari	3
17. Froilán González	Ferrari	2
18. Cesare Perdisa	Maserati	2
19. Luigi Villoresi	Lancia	2
19. Carlos Menditéguy	Maserati	2
21. Umberto Maglioli	Ferrari	1,33
22. Hans Herrmann	Mercedes	1
23. Walt Faulkner	Kurtis Kraft-Offy	1
23. Bill Homeier	Kurtis Kraft-Offy	1
25. Bill Vukovich	Kurtis Kraft-Offy	1

Puntuació: La puntuació era 8-6-4-3-2, amb un punt per la volta ràpida. Només comptaven els cinc millors resultats. Els pilots podien compartir cotxe i repartir-se els punts. Les 500 milles d'Indianàpolis també sumaven. El campionat per als constructors encara no existia.

Normes: Sense límit de pes. Motors de 2500 cc atmosfèrics o 750 cc amb compressor, sense límit de cilindres o cicles. A Indianapolis, es permeten motors de 4500 cc atmosfèrics o 3000 cc amb compressor.

136 - 1956 / Fangio

Juan Manuel Fangio va continuar amb el seu regnat el 1956, si bé les coses van ser més ajustades i finalment va ser campió amb tres victòries i només tres punts sobre Stirling Moss.

Amb la retirada de Mercedes Fangio va haver de buscar-se un nou equip. Tenia bona relació amb Maserati però allà hi hauria el seu ex-company Stirling Moss, i per altra banda sabia que els Lancia D50 eren bons cotxes i que ara estaven en mans de Ferrari.
Per necessitat més que per ganes, Enzo Ferrari i Juan Manuel Fangio van treballar junts durant una temporada, i ja no ho farien més. Al pilot no li agradava que no se'l tractés d'acord amb el seu estatus i que no tingués un mecànic principal assignat al seu cotxe; el Commendatore per la seva banda trobava Fangio distant i altiu, i no li agradava que tingués mànager. Mai van acabar d'entendre's.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari	Ferrari 555 Ferrari D50	Englebert Pirelli	Juan Manuel Fangio Eugenio Castellotti Luigi Musso Peter Collins Paul Frére André Pilette Olivier Gendebien Alfonso de Portago Wolfgang von Trips
Owen Racing Organisation	Maserati 250F BRM P25	Pirelli Dunlop	Mike Hawthorn Tony Brooks Ron Flockhart
Officine Alfieri Maserati	Maserati 250F	Pirelli	Carlos Menditéguy Froilán González Paco Godia Luigi Piotti Gerino Gerini Cesare Perdisa Piero Taruffi Umberto Maglioli Luigi Villoresi Jean Behra Jo Bonnier Stirling Moss Chico Landi
Vanderwell Products	Vanwall VW2	Pirelli	Mike Hawthorn Colin Chapman Harry Schell Maurice Trintignant Froilán González Piero Taruffi
Equipe Gordini	Gordini T16 Gordini T32	Englebert	Robert Manzon André Simon André Pilette André Milhoux Nano da Silva Ramos
Scuderia Centro Sud	Maserati 250F Ferrari 500	Pirelli	Giorgio Scarlatti Luigi Villoresi Harry Schell Toulo de Graffenried
Automobiles Bugatti	Bugatti T251	Englebert	Maurice Trintignant
Alberto Uría	Maserati A6GCM	Pirelli	Alberto Uría Óscar González
Connaught Engineering	Connaught B-Alta	Dunlop Avon	Archie Scott-Brown Jack Fairman Desmond Titterington Les Leston Ron Flockhart
Jack Brabham	Maserati 250F	Dunlop	Jack Brabham
Luigi Piotti	Maserati 250F	Pirelli	Luigi Piotti Luigi Villoresi
Ecurie Rosier	Maserati 250F	Pirelli	Louis Rosier
Scuderia Guastalla	Maserati 250F	Pirelli	Umberto Maglioli Gerino Gerini
Gilby Engineering	Maserati 250F	Dunlop	Roy Salvadori
Gould's Garage	Maserati 250F	Dunlop	Horace Gould
Bob Gerard	Cooper T23-Bristol	Dunlop	Bob Gerard
Emeryson Cars	Emeryson 56-Alta	Dunlop	Paul Emery

Van participar 3 pilots més. No s'inclouen els participants a les 500 milles d'Indianàpolis.

1956 / Fangio - 137

La retirada de Mercedes i de Lancia va canviar la cara de la graella. Qui més en va sortir beneficiat va ser Ferrari, doncs en un acord tripartit amb FIAT va apropiar-se dels D50 que Lancia no faria servir; a més, fitxaven Juan Manuel Fangio des de Mercedes i Eugenio Castellotti des de Lancia.

L'altre protagonista de 1955, Stirling Moss, se'n va anar a Maserati. El pilot anglès tenia preferència pels cotxes anglesos, però aquests no eren prou competitius encara.

El quart mundial de Fangio va ser, potser, el més complicat. Amb Enzo Ferrari no s'hi va trobar mai còmode, principalment perquè no combregava amb l'actitud del Drake de no donar ordres d'equip.

A l'última cursa de l'any, tant Fangio com el seu company britànic Peter Collins tenien opcions al títol, si bé les de Collins eren remotes. Fangio va haver d'abandonar, però Collins va decidir cedir-li el seu cotxe, en un exemple d'esportivitat i reconeixement al vell mestre. Guanyés qui guanyés, guanyava un pilot Ferrari, així que Enzo Ferrari va quedar content igual.

Destacar el paper dels dos Maserati de Stirling Moss, finalment subcampió amb dues victòries, i de Jean Behra, que amb gran regularitat va acabar quart a només 8 punts de Fangio.

Fou també un any de primers punts per a diverses nacions. A saber, els primers punts per a un català amb els dos quarts llocs de Paco Godia amb Maserati, els d'un espanyol amb el segon lloc compartit de "Fon" de Portago a Ferrari i els d'un pilot brasiler, un quart lloc compartit de Chico Landi.

Com a curiositat, a França es va veure l'única participació en Fórmula 1 d'un Bugatti. A mans de Maurice Trintignant, el cotxe es va avariar.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
22/1	RA	Fangio	**Fangio/Musso**	*Fangio*
13/5	MO	Fangio	**Moss**	*Fangio*
30/5	500	Flaherty	**Flaherty**	*Russo*
3/6	B	Fangio	**Collins**	*Moss*
1/7	F	Fangio	**Collins**	*Fangio*
14/7	GB	Moss	**Fangio**	*Moss*
5/8	D	Fangio	**Fangio**	*Fangio*
2/9	I	Fangio	**Moss**	*Moss*

Classificació de pilots

1. Juan Manuel Fangio	Ferrari	30
2. Stirling Moss	Maserati	27
3. Peter Collins	Ferrari	25
4. Jean Behra	Maserati	22
5. Pat Flaherty	Watson-Offy	8
6. Eugenio Castellotti	Ferrari	7,5
7. Sam Hanks	Kurtis Kraft-Offy	6
7. Paul Frére	Ferrari	6
9. Paco Godia	Maserati	6
10. Jack Fairman	Connaught-Alta	5
11. Luigi Musso	Ferrari	4
12. Mike Hawthorn	Maserati	4
12. Don Freeland	Philips-Offy	4
12. Ron Flockhart	Connaught-Alta	4
15. Alfonso de Portago	Ferrari	3
16. Cesare Perdisa	Maserati	3
17. Johnnie Parsons	Kuzma-Offy	3
17. Harry Schell	Vanwall	3
19. Olivier Gendebien	Ferrari	2
19. Nano da Silva Ramos	Gordini	2
19. Dick Rathmann	Kurtis Kraft-Offy	2
19. Luigi Villoresi	Maserati	2
19. Horace Gould	Maserati	2
19. Louis Rosier	Maserati	2
25. Gerino Gerini	Maserati	1,5
25. Chico Landi	Maserati	1,5
27. Paul Russo	Kurtis Kraft-Novi	1

Puntuació: La puntuació era 8-6-4-3-2, amb un punt per la volta ràpida. Només comptaven els cinc millors resultats. Els pilots podien compartir cotxe i repartir-se els punts. Les 500 milles d'Indianàpolis també sumaven. El campionat per als constructors encara no existia.

Normes: Sense límit de pes. Motors de 2500 cc atmosfèrics o 750 cc amb compressor, sense límit de cilindres o cicles. A Indianapolis, es permeten motors de 4500 cc atmosfèrics o 3000 cc amb compressor.

138 - 1957 / Fangio

Juan Manuel Fangio va aconseguir el seu cinquè i últim títol el 1957. L'argentí va guanyar 4 curses i va quedar 15 punts per davant de Stirling Moss.

Cansat de Ferrari, Fangio va tornar als seus amics de Maserati per escriure la seva última pàgina daurada. El campió argentí encara correria alguna cursa el 1958, però es va retirar ja aquella temporada, en que va visitar les 500 milles d'Indianàpolis i fins i tot va ser segrestat a Cuba per partidaris de Batista; sortosament no li va passar res.

A partir d'allí Fangio es va dedicar als seus concessionaris a més d'ocupar la presidència de la marca Mercedes-Benz a Argentina.

També va ajudar a alguns pilots argentins, va establir el seu museu i va fer acte de presència en algunes exhibicions i en grans premis, essent venerat per pilots com Ayrton Senna.

Fangio va morir el febrer de 1995 als 84 anys.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari	Ferrari 801	Englebert Pirelli	Froilán González Eugenio Castellotti Luigi Musso Cesare Perdisa Peter Collins Mike Hawthorn Maurice Trintignant Alfonso de Portago Wolfgang von Trips
Owen Racing Organisation	BRM P25	Dunlop	Roy Salvadori Les Leston Ron Flockhart Jack Fairman Herbert Mackay-Fraser
Officine Alfieri Maserati	Maserati 250F	Pirelli	Juan Manuel Fangio Carlos Menditéguy Giorgio Scarlatti Harry Schell Jean Behra Stirling Moss Hans Herrmann
Vanderwell Products	Vanwall VW5	Pirelli	Stirling Moss Tony Brooks Stuart Lewis-Evans Roy Salvadori
Cooper Car Company	Cooper T43-Climax	Dunlop Avon	Jack Brabham Les Leston Mike MacDowel Roy Salvadori
Scuderia Centro Sud	Maserati 250F Ferrari 500	Pirelli	Jo Bonnier André Simon Harry Schell Masten Gregory Hans Herrmann Alejandro de Tomaso
R. R. C. Walker Racing Team	Cooper T43-Climax	Dunlop	Jack Brabham
Dr Ing F Porsche KG	Porsche 550RS	Dunlop	Umberto Maglioli Edgar Barth
Connaught Engineering	Connaught B-Alta	Dunlop	Stuart Lewis-Evans Ivor Bueb
Jo Bonnier	Maserati 250F	Pirelli	Jo Bonnier
Luigi Piotti	Maserati 250F	Pirelli	Luigi Piotti
Gilby Engineering	Maserati 250F	Dunlop	Ivor Bueb
H. H. Gould	Maserati 250F	Dunlop	Horace Gould
Bruce Halford	Maserati 250F	Dunlop	Bruce Halford
Ridgeway Management	Cooper T43-Climax Cooper T41-Climax	Dunlop	Tony Marsh Paul England
Bob Gerard	Cooper T44-Bristol	Dunlop	Bob Gerard
Ecurie Maarsbergen	Porsche 550RS	Dunlop	Carel Godin de Beaufort
J. B. Naylor	Cooper T43-Climax	Dunlop	Brian Naylor
Dick Gibson	Cooper T43-Climax	Dunlop	Dick Gibson
Paco Godia Sales	Maserati 250F	Pirelli	Paco Godia
Ottorino Volonterio	Maserati 250F	Pirelli	Ottorino Volonterio André Simon

No s'inclouen els participants a les 500 milles d'Indianàpolis.

1957 / Fangio - 139

Cansat de Ferrari, Juan Manuel Fangio se'n va tornar cap a Maserati per conduir el ja veterà 250F amb el qual havia guanyat curses el 1954. L'argentí va guanyar les tres primeres curses a Europa. Va abandonar a Aintree però amb una victòria a Nürburgring guanyaria el seu cinquè títol, i això ho va fer.

El gran premi d'Alemanya de 1957 es recordat potser com la millor cursa de Fangio. Sortint des de la pole, Maserati va decidir aturar-se a box a mitja cursa, mentre que els Ferrari no s'aturaven. Fangio va aconseguir 30 segons però l'aturada en va trigar 56, i llavors va atacar, prenent riscos com mai segons les seves pròpies paraules per acabar avançant Peter Collins i Mike Hawthorn (a la foto en mig dels dos anglesos) a l'última volta.

De fet, Ferrari no guanyaria cap cursa mentre encara intentava evolucionar els Lancia D50. A sobre, dos dels seus pilots, l'italià Eugenio Castellotti i l'espanyol Alfonso de Portago van morir en accidents d'altres competicions.

Vanwall fou el rival principal de Fangio. L'equip britànic va aconseguir a Aintree la primera victòria d'un monoplaça anglès en Gran Premi des de l'any 1923, quan Henry Segrave va guanyar a França amb un Sunbeam. Stirling Moss va ser de nou subcampió i Tony Brooks va quedar en un bon cinquè lloc. Pel que fa als demés, encara poca cosa, si bé BRM i Cooper ja començaven a participar en més grans premis. També Porsche va entrar al campionat.

Com a curiositat comentar que l'any 1957 va veure el circuit més llarg de la Fórmula 1 amb el primer i únic gran premi de Pescara. El circuit costaner italià feia 25 quilòmetres, tres més que el mític Nordschleife.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
13/1	RA	Moss	**Fangio**	*Moss*
19/5	MO	Fangio	**Fangio**	*Fangio*
30/5	500	O'Connor	**Hanks**	*Rathmann*
7/7	F	Fangio	**Fangio**	*Musso*
20/7	GB	Moss	**Moss/Brooks**	*Moss*
4/8	D	Fangio	**Fangio**	*Fangio*
18/8	PES	Fangio	**Moss**	*Moss*
8/9	I	Lewis-Evans	**Moss**	*Brooks*

Classificació de pilots

1. Juan Manuel Fangio	Maserati	40
2. Stirling Moss	Maserati/Vanwall	25
3. Luigi Musso	Ferrari	16
4. Mike Hawthorn	Ferrari	13
5. Tony Brooks	Vanwall	11
6. Masten Gregory	Maserati	10
7. Harry Schell	Maserati	10
8. Sam Hanks	Salih-Offy	8
9. Peter Collins	Ferrari	8
10. Jim Rathmann	Epperly-Offy	7
11. Jean Behra	Maserati	6
12. Maurice Trintignant	Ferrari	5
12. Stuart Lewis-Evans	Connaught/Vanw.	5
14. Carlos Menditéguy	Maserati	4
14. Jimmy Bryan	Kuzma-Offy	4
14. Wolfgang von Trips	Ferrari	4
17. Paul Russo	Kurtis Kraft-Novi	3
18. Andy Linden	Kurtis Kraft-Offy	2
18. Roy Salvadori	Cooper-Climax	2
20. Alfonso de Portago	Ferrari	1
20. Froilán González	Ferrari	1
20. Giorgio Scarlatti	Maserati	1

Puntuació: La puntuació era 8-6-4-3-2, amb un punt per la volta ràpida. Només comptaven els cinc millors resultats. Els pilots podien compartir cotxe i repartir-se els punts. Les 500 milles d'Indianàpolis també sumaven. El campionat per als constructors encara no existia.

Normes: Sense límit de pes. Motors de 2500 cc atmosfèrics o 750 cc amb compressor, sense límit de cilindres o cicles. A Indianapolis, es permeten motors de 4500 cc atmosfèrics o 3000 cc amb compressor.

140 - 1958 / Hawthorn

Mike Hawthorn fou el primer campió britànic de Fórmula 1 amb el títol aconseguit l'any 1958.
Tot i guanyar menys curses que Stirling Moss, la seva regularitat el va fer vencedor.

Hawthorn va iniciar-se en els esports de motor de la mà del seu pare Leslie, que també havia disputat curses abans de la segona guerra mundial.
Un cop passat el conflicte, el pare va comprar un taller i en Mike va anar alimentant la seva passió.
El 1952 va participar en una cursa on també hi eren Fangio i González i va quallar una gran actuació. Aquell any va disputar algunes curses del mundial i Ferrari ja s'hi va fixar. Tret d'alguna temporada, la majoria de les curses de F1 les va disputar amb els bòlids de Maranello que finalment el portarien al títol el 1958.
Però el gener següent, quan ja s'havia retirat de la Fórmula 1, va patir un accident de trànsit i va morir amb tant sols 29 anys.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari	Ferrari 246 Ferrari 156	Englebert	Luigi Musso Peter Collins Mike Hawthorn Phil Hill Olivier Gendebien Wolfgang von Trips
Owen Racing Organisation	BRM P25	Dunlop	Jean Behra Maurice Trintignant Ron Flockhart Jo Bonnier Harry Schell
Team Lotus	Lotus 12-Climax Lotus 16-Climax	Dunlop	Cliff Allison Alan Stacey Graham Hill
Vanderwell Products	Vanwall VW5	Dunlop	Stirling Moss Tony Brooks Stuart Lewis-Evans
Cooper Car Company	Cooper T45-Climax Cooper T44-Climax	Dunlop	Jack Brabham Jack Fairman Ian Burgess Roy Salvadori Bruce McLaren
Scuderia Centro Sud	Maserati 250F Cooper T43-Climax	Pirelli Dunlop	Jo Bonnier Maurice Trintignant Gerino Gerini Maria Teresa de Filippis Carroll Shelby Masten Gregory Troy Ruttman Hans Herrmann Wolfgang Seidel Cliff Allison
R. R. C. Walker Racing Team	Cooper T45-Climax Cooper T43-Climax	Dunlop Continental	Stirling Moss Ron Flockhart Maurice Trintignant François Picard
Dr Ing F Porsche KG	Porsche RSK	Dunlop	Edgar Barth
Bernard Charles Ecclestone	Connaught B-Alta	Avon	Bernie Ecclestone Ivor Bueb Jack Fairman Paul Emery Bruce Kessler
Jo Bonnier	Maserati 250F	Pirelli	Jo Bonnier Harry Schell Phil Hill Giulio Cabianca Hans Herrmann
Luigi Piotti	Maserati 250F	Pirelli	Luigi Piotti
Scuderia Sud Americana	Maserati 250F	Pirelli	Juan Manuel Fangio Carlos Menditéguy
H. H. Gould	Maserati 250F	Dunlop	Horace Gould Masten Gregory
OSCA Automobili	OSCA F2	Pirelli	Giulio Cabianca Luigi Piotti
Ecurie Maarsbergen	Porsche RSK	Dunlop	Carel Godin de Beaufort
J. B. Naylor	Cooper T45-Climax	Dunlop	Brian Naylor
Temple Buell	Maserati 250F	Pirelli	Carroll Shelby Masten Gregory
Paco Godia Sales	Maserati 250F	Pirelli	Paco Godia
André Testut	Maserati 250F	Pirelli	André Testut Louis Chiron

Van participar uns 15 pilots més. No s'inclouen els participants a les 500 milles d'Indianàpolis.

1958 / Hawthorn - 141

Les principals notícies a l'inici de 1958 van ser les retirades tant de Juan Manuel Fangio com de Maserati. El pentacampió argentí va córrer encara dues curses més, fent dos quarts, mentre que els Maserati 250F van ser utilitzats principalment per l'Scuderia Centro Sud.

Sense Fangio, el títol no tenia un clar favorit. A priori, Stirling Moss era qui més havia pressionat Fangio, però Ferrari va presentar credencials amb el nou 246 Dino. A Maranello, va ser Mike Hawthorn qui va portar la veu cantant, i finalment es va endur el títol per un sol punt de diferència, tot i guanyar només una cursa contra les quatre de Moss. Cal destacar també el gest esportiu que Moss va tenir al declarar en favor de Hawthorn quan aquest va ser desqualificat a Portugal, cosa que va fer rectificar els comissaris i que potser més tard li va costar el mundial.

La gran novetat de la temporada va ser la introducció del Campionat de Constructors, que en la seva primera edició va guanyar Vanwall gràcies a les 6 victòries aconseguides.

Com a anècdotes, dos participants il·lustres que no es van classificar en cap cursa de 1958. Un va ser el gran Louis Chiron, que amb 58 anys és encara el pilot més vell en aparèixer a un GP i l'altre un tal Bernie Ecclestone, a qui ja tots coneixeu avui en dia.

Per altra banda, va ser un any dur en termes de pilots morts. Luigi Musso, Peter Collins i Stuart Lewis-Evans van morir en cursa, mentre que el propi Hawthorn, un cop retirat, va morir a principis de 1959.

Classificació de pilots		
1. Mike Hawthorn	Ferrari	42
2. Stirling Moss	Cooper/Vanwall	41
3. Tony Brooks	Vanwall	24
4. Roy Salvadori	Cooper-Climax	15
5. Peter Collins	Ferrari	14
6. Harry Schell	BRM	14
7. Maurice Trintignant	Cooper-Climax	12
8. Luigi Musso	Ferrari	12
9. Stuart Lewis-Evans	Vanwall	11
10. Phil Hill	Ferrari	9
11. Wolfgang von Trips	Ferrari	9
11. Jean Behra	Maserati/BRM	9
13. Jimmy Bryan	Salih-Offy	8
14. Juan Manuel Fangio	Maserati	7
15. George Amick	Epperly-Offy	6
16. Johnny Boyd	Kurtis Kraft-Offy	4
17. Tony Bettenhausen	Epperly-Offy	4
18. Jack Brabham	Cooper-Climax	3
18. Cliff Allison	Lotus-Climax	3
18. Jo Bonnier	Ferrari	3
21. Jim Rathmann	Epperly-Offy	2

Classificació de constructors	
1. Vanwall	48
2. Ferrari	40
3. Cooper-Climax	31
4. BRM	18
5. Maserati	6
6. Lotus-Climax	3

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
19/1	RA	Fangio	**Moss**	*Fangio*
18/5	MO	Brooks	**Trintignant**	*Hawthorn*
26/5	NL	Lewis-Evans	**Moss**	*Moss*
30/5	500	D. Rathmann	**Bryan**	*Bettenhausen*
15/6	B	Hawthorn	**Brooks**	*Hawthorn*
6/7	F	Hawthorn	**Hawthorn**	*Hawthorn*
19/7	GB	Moss	**Collins**	*Hawthorn*
3/8	D	Hawthorn	**Brooks**	*Moss*
24/8	P	Moss	**Moss**	*Hawthorn*
7/9	I	Moss	**Brooks**	*P. Hill*
19/10	MA	Hawthorn	**Moss**	*Moss*

Puntuació: La puntuació era 8-6-4-3-2, amb un punt per la volta ràpida. Només comptaven els sis millors resultats. Les 500 milles d'Indianàpolis també sumaven. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca

Normes: Sense límit de pes. Motors de 2500 cc atmosfèrics o 750 cc amb compressor, sense límit de cilindres o cicles. A Indianapolis, es permeten motors de 4500 cc atmosfèrics o 3000 cc amb compressor.

142 - 1959 / Brabham

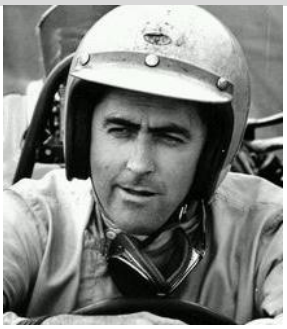

Jack Brabham va ser el campió de 1959, el primer australià en aconseguir-ho i també el primer en ser campió amb un monoplaça amb el motor al darrere.

John Arthur Brabham va néixer a Hurtsville, Austràlia, el 1926. El seu pare tenia una xarcuteria i en Jack aviat va aprendre a conduir i a reparar el camió amb el que repartien els seus productes.

A través d'un conegut que volia que li arreglés el seu monoplaça va començar a córrer en midgets l'any 1948 i de victòria en victòria li van oferir marxar un any a Europa, el 1954.

Ja havia usat un Cooper a casa seva i a l'arribar aquí també va adquirir un Cooper per anar-se fent nom a les curses europees. No disputaria una temporada sencera de Fórmula 1 fins l'any 1957, i només dos anys després, aprofitant la "revolució" del motor al darrere, va convertir-se en campió del món, com no, pilotant un cotxe de la casa Cooper.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari	Ferrari 246 Ferrari 156	Dunlop	Jean Behra Tony Brooks Cliff Allison Phil Hill Dan Gurney Olivier Gendebien Wolfgang von Trips
Owen Racing Organisation	BRM P25	Dunlop	Ron Flockhart Jo Bonnier Harry Schell
Team Lotus	Lotus 16-Climax	Dunlop	Innes Ireland Alan Stacey Graham Hill Pete Lovely
Vanderwell Products	Vanwall VW59	Dunlop	Tony Brooks
Cooper Car Company	Cooper T51-Climax	Dunlop	Jack Brabham Bruce McLaren Masten Gregory Giorgio Scarlatti
Scuderia Centro Sud	Maserati 250F Cooper T51-Maserati	Dunlop	Mario Cabral Fritz d'Orey Asdrúbal Fontes Hans Herrmann Ian Burgess Colin Davis
R. R. C. Walker Racing Team	Cooper T51-Climax	Dunlop	Stirling Moss Maurice Trintignant
Dr Ing F Porsche KG	Porsche 718 RSK Porsche 718/2	Dunlop	Wolfgang von Trips
David Brown Corporation	Aston Martin DBR4	Avon	Roy Salvadori Carroll Shelby
British Racing Partnership	BRM P25 Cooper T51-Climax Cooper T51-Borgward	Dunlop	Stirling Moss Ivor Bueb Chris Bristow Hans Herrmann
M. T. de Filippis	Behra Porsche RSK	Dunlop	Maria Teresa de Filippis
Equipe Nationale Belge	Cooper T51-Climax	Dunlop	Lucien Bianchi Alain de Changy
R. H. H. Parnell	Cooper T51-Climax Cooper T45-Climax	Dunlop	Henry Taylor Tim Parnell
OSCA Automobili	Cooper T43-OSCA	Dunlop	Alejandro de Tomaso
Ecurie Maarsbergen	Porsche 718 RSK	Dunlop	Carel Godin de Beaufort
J. B. Naylor	JBW 59-Maserati	Dunlop	Brian Naylor
Leader Cards Inc.	Kurtis Kraft-Offenhauser	Firestone	Rodger Ward
Jean Behra	Behra Porsche RSK	Dunlop	Jean Behra
MC Auto Sport	Maserati 250F	Dunlop	André Testut
Jean Lucienbonnet	Cooper T45-Climax	Dunlop	Jean Lucienbonnet
High Efficiency Motors	Cooper T45-Maserati Cooper T45-Climax	Dunlop	Roy Salvadori Jack Fairman
John Fisher	Lotus 16-Climax	Dunlop	Bruce Halford
Scuderia Ugolini	Maserati 250F	Dunlop	Giorgio Scarlatti Carel Godin de Beaufort
Ace Garage	Cooper T51-Climax	Dunlop	Trevor Taylor
Camoradi USA	Tec Mec F415-Maserati	Dunlop	Fritz d'Orey
David Fry	Fry F2-Climax	Dunlop	Mike Parkes
Connaught Cars	Connaught C-Alta	Dunlop	Bob Said
Gilby Engineering	Cooper T45-Climax	Dunlop	Keith Greene
Dennis Taylor	Lotus 12-Climax	Dunlop	Dennis Taylor
Dorchester S. S.	Lotus 16-Climax	Dunlop	David Piper

Van participar uns 6 pilots més. No s'inclouen els participants a les 500 milles d'Indianàpolis.

1959 / Brabham - 143

La temporada 1959 es va veure marcada pel primer títol d'un cotxe amb el motor a darrere. Si bé és cert que ja l'any anterior Stirling Moss havia guanyat una cursa amb un Cooper i que l'equip faria doblet, a l'any 1959 la cosa encara no estava clara del tot. Enzo Ferrari, en una cita cèlebre, va dir que "sempre han estat els bous els que estiren del carro", donant a entendre que a ell no el convencia aquesta moda dels cotxes petits amb motor darrere.

Sigui com fos, al final la temporada va ser una disputa entre el Cooper-Climax oficial de l'australià Jack Brabham, el Cooper-Climax privat de Stirling Moss i el Ferrari de Tony Brooks. A l'arribar a Sebring per disputar el primer gran premi d'Estats Units puntuable, els tres havien aconseguit dues victòries. Moss va haver d'abandonar i Brabham es va quedar sense benzina, però empenyent el cotxe va aconseguir entrar quart just darrere de Brooks i aconseguint el títol.

Pel que fa a la resta, per fi BRM va començar a mostrar-se competitiu i varen guanyar el gran premi d'Holanda amb el suec Jo Bonnier, Notables també van ser les actuacions dels americans Phil Hill i Dan Gurney, amb Ferrari, així com la del neozelandès Bruce McLaren, que va guanyar el mencionat gran premi d'Estats Units, convertint-se en el pilot més jove en guanyar una cursa (si no es compten les 500 milles d'Indianàpolis, que seguien comptant pel campionat).

Com a nota final destacar la mort de Jean Behra. Cridat a ser el pilot punter francès a principis dels 60, va fitxar per Ferrari a principi d'any, però després d'una discussió amb el mànager Romolo Tavoni en que Behra li va donar un cop de puny, el Commendatore el va fer fora. El francès va decidir participar amb Porsche al GP d'Alemanya tant de Fórmula 1 com de sport, i en aquest últim va patir un accident mortal.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
10/5	MO	Moss	**Brabham**	*Brabham*
30/5	500	Thomson	**Ward**	*Thomson*
31/5	NL	Bonnier	**Bonnier**	*Moss*
5/7	F	Brooks	**Brooks**	*Moss*
18/7	GB	Brabham	**Brabham**	*Moss/McLaren*
2/8	D	Brooks	**Brooks**	*Brooks*
23/8	P	Moss	**Moss**	*Moss*
13/9	I	Moss	**Moss**	*P. Hill*
12/12	USA	Moss	**McLaren**	*Trintignant*

Classificació de pilots

1. Jack Brabham	Cooper-Climax	31
2. Tony Brooks	Ferrari	27
3. Stirling Moss	Cooper-Clim./BRM	25,5
4. Phil Hill	Ferrari	20
5. Maurice Trintignant	Cooper-Climax	19
6. Bruce McLaren	Cooper-Climax	16,5
7. Dan Gurney	Ferrari	13
8. Jo Bonnier	BRM	10
9. Masten Gregory	Cooper-Climax	10
10. Rodger Ward	Watson-Offy	8
11. Jim Rathmann	Watson-Offy	6
12. Johnny Thomson	Lesovsky-Offy	5
13. Harry Schell	BRM	5
13. Innes Ireland	Lotus-Climax	5
15. Tony Bettenhausen	Epperly-Offy	3
15. Olivier Gendebien	Ferrari	3
17. Paul Goldsmith	Epperly-Offy	2
17. Jean Behra	Ferrari	2
17. Cliff Allison	Ferrari	2

Classificació de constructors

1. Cooper-Climax	40
2. Ferrari	32
3. BRM	18
4. Lotus-Climax	5

Puntuació: La puntuació era 8-6-4-3-2, amb un punt per la volta ràpida. Només comptaven els cinc millors resultats. Les 500 milles d'Indianàpolis també sumaven. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca

Normes: Sense límit de pes. Motors de 2500 cc atmosfèrics o 750 cc amb compressor, sense límit de cilindres o cicles. A Indianapolis, es permeten motors de 4500 cc atmosfèrics o 3000 cc amb compressor.

144 - 1960 / Brabham

Jack Brabham va tornar a ser campió l'any 1960. El seu segon títol va ser més dominant, amb cinc victòries consecutives al mig de la temporada.

Brabham va establir una relació molt estreta amb Charles i John Cooper, propietaris de la Cooper Car Company. Ja quan va arribar a Anglaterra el 1954 els hi va comprar un cotxe i a còpia de fer-se present a la fàbrica mirant de millorar el seu monoplaça es va anar convertint en part de l'equip.

A més, els coneixements tècnics de Brabham donaven fruit, millorant els monoplaces de tots. I per si fos poc, els cotxes de 1960 ja van ser dissenyats per Ron Tauranac, compatriota que acabaria sent el dissenyador dels cotxes Brabham que van començar a aparèixer a partir de 1961.

Brabham va pensar que ell ho podria fer millor i va iniciar un camí que després homes com Bruce McLaren, Dan Gurney o John Surtees també van seguir.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari	Ferrari 246 Ferrari 246P	Dunlop	Froilán González Cliff Allison Phil Hill Richie Ginther Willy Mairesse Wolfgang von Trips
Owen Racing Organisation	BRM P25 BRM P48	Dunlop	Graham Hill Jo Bonnier Dan Gurney
Team Lotus	Lotus 16-Climax Lotus 18-Climax	Dunlop	Innes Ireland Alan Stacey Jim Clark John Surtees Ron Flockhart Alberto Rguez. Larreta
Vanderwell Products	Vanwall VW11	Dunlop	Tony Brooks
Cooper Car Company	Cooper T51-Climax Cooper T53-Climax	Dunlop	Jack Brabham Bruce McLaren Chuck Daigh Lance Reventlow Ron Flockhart
Scuderia Centro Sud	Cooper T51-Maserati	Dunlop	Mario Cabral Roberto Bonomi Carlos Menditéguy Masten Gregory Alfonso Thiele Maurice Trintignant Ian Burgess Wolfgang von Trips
R. R. C. Walker Racing Team	Cooper T51-Climax Lotus 18-Climax	Dunlop	Stirling Moss Maurice Trintignant
Dr Ing F Porsche KG	Porsche 718/2	Dunlop	Edgar Barth Hans Herrmann
David Brown Corporation	Aston Martin DBR4 Aston Martin DBR5	Dunlop	Roy Salvadori Maurice Trintignant
Yeoman Credit Racing Team	Cooper T51-Climax	Dunlop	Tony Brooks Henry Taylor Chris Bristow Bruce Halford Olivier Gendebien Phil Hill
Camoradi International	Behra Porsche RSK	Dunlop	Masten Gregory Fred Gamble
Equipe Nat. Belge	Cooper T45-Climax	Dunlop	Lucien Bianchi
Reventlow Automobiles	Scarab F1	Dunlop	Chuck Daigh Lance Reventlow Richie Ginther
Scuderia Eugenio Castellotti	Cooper T51-Castellotti	Dunlop	Gino Munaron Giorgio Scarlatti Giulio Cabianca
Ecurie Maarsbergen	Cooper T51-Climax	Dunlop	Carel Godin de Beaufort
J. B. Naylor	JBW 59-Maserati	Dunlop	Brian Naylor
Nasif Estéfano	Maserati 250F	Dunlop	Nasif Estéfano
Ettore Chimeri	Maserati 250F	Dunlop	Ettore Chimeri
H. H. Gould	Maserati 250F	Dunlop	Horace Gould
Scuderia Colonia	Cooper T43-Climax	Dunlop	Piero Drogo
Antoni Creus	Maserati 250F	Dunlop	Antoni Creus
Fred Armbruster	Cooper T45-Ferrari	Dunlop	Pete Lovely
Jim Hall	Lotus 18-Climax	Dunlop	Bob Said
Gilby Engineering	Cooper T45-Maserati	Dunlop	Keith Greene

Van participar uns 9 pilots més. No s'inclouen els participants a les 500 milles d'Indianàpolis.

1960 / Brabham - 145

El 1960 va significar el final dels cotxes amb motor a davant. Tot i un inici lent, Jack Brabham va dominar el campionat a bord del Cooper-Climax que ell mateix havia ajudat a dissenyar. No només això, el seu company Bruce McLaren va quedar subcampió, i darrere d'ells dos Lotus-Climax, el de l'equip privat de Rob Walker conduit per Stirling Moss, que va aconseguir les primeres victòries per a la marca, i el de Innes Ireland a l'equip oficial.

Fins a la cinquena posició no trobem el primer Ferrari, el del nordamericà Phil Hill. Si bé Hill va ser el més regular dels pilots de la marca italiana, s'ha de dir que va guanyar a Monza només perquè els equips britànics van boicotejar la cursa, ja que els organitzadors van decidir córrer al circuit que inclou l'oval per donar avantatge als Ferrari.

La situació queda clara al campionat de constructors. De tots els que van puntuar, només Ferrari seguia amb els 246 de motor davanter, mentre que Lotus, BRM, Porsche i els Cooper amb diversos motors tots ja el portaven a darrere. Fins i tot les escuderies privades ho veien clar i feien diverses provatures amb els motors que trobaven i acoplant-los a un Cooper o a un Lotus.

Va ser també el 1960 un any de debut i de confirmació de diversos pilots, com per exemple l'americà Richie Ginther a Ferrari o l'escocès Jim Clark a Lotus, els dos amb un podi cadascun. També a Lotus va debutar el set vegades campió del món de motociclisme, John Surtees, amb una pole i una segona posició. I també Graham Hill, que va sumar els primers punts els primers èxits després de tres anys d'intentar-ho.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
7/2	RA	Moss	**McLaren**	*Moss*
29/5	MO	Moss	**Moss**	*McLaren*
30/5	500	Sachs	**Rathmann**	*Rathmann*
6/6	NL	Moss	**Brabham**	*Moss*
19/6	B	Brabham	**Brabham**	*Brab/Irel/P. Hill*
3/7	F	Brabham	**Brabham**	*Brabham*
16/7	GB	Brabham	**Brabham**	*G. Hill*
14/8	P	Surtees	**Brabham**	*Surtees*
4/9	I	P. Hill	**P. Hill**	*P. Hill*
20/11	USA	Moss	**Moss**	*Brabham*

Classificació de pilots

1. Jack Brabham	Cooper-Climax	43
2. Bruce McLaren	Cooper-Climax	34
3. Stirling Moss	Lotus-Climax	19
4. Innes Ireland	Lotus-Climax	18
5. Phil HIll	Ferrari/Cooper	16
6. Olivier Gendebien	Cooper-Climax	10
7. Wolfgang von Trips	Ferrari	10
8. Jim Rathmann	Watson-Offy	8
9. Richie Ginther	Ferrari	8
10. Jim Clark	Lotus-Climax	8
11. Tony Brooks	Cooper-Climax	7
12. Cliff Allison	Ferrari	6
12. Rodger Ward	Watson-Offy	6
12. John Surtees	Lotus-Climax	6
15. Paul Goldsmith	Epperly-Offy	4
15. Graham Hill	BRM	4
15. Willy Mairesse	Ferrari	4
18. Jo Bonnier	BRM	4
19. Carlos Menditéguy	Cooper-Maserati	3
19. Don Branson	Philips-Offy	3
19. Henry Taylor	Cooper-Climax	3
19. Giulio Cabianca	Cooper-Castellotti	3
23. Johnny Thomson	Lesovsky-Offy	2
24. Eddie Johnson	Trevis-Offy	1
24. Lucien Bianchi	Cooper-Climax	1
24. Ron Flockhart	Lotus-Climax	1
24. Hans Herrmann	Porsche	1

Classificació de constructors

1. Cooper-Climax	48
2. Lotus-Climax	34
3. Ferrari	26
4. BRM	8
5. Cooper-Maserati	3
5. Cooper-Castellotti	3
7. Porsche	1

Puntuació: La puntuació era 8-6-4-3-2-1. Només comptaven els sis millors resultats. Les 500 milles d'Indianàpolis també sumaven. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Sense límit de pes. Motors de 2500 cc atmosfèrics o 750 cc amb compressor, sense límit de cilindres o cicles. A Indianapolis, es permeten motors de 4500 cc atmosfèrics o 3000 cc amb compressor.

146 - 1961 / P. Hill

Phil Hill va guanyar el títol de 1961, convertint-se en el primer pilot d'Estats Units en aconseguir-ho, després d'una lluita molt aferrissada amb el seu company Wolfgang von Trips.

Philip Toll Hill Jr. va néixer a Miami, però des de petit va viure a Califòrnia. Era un xicot tímid i la seva primera passió va ser tocar el piano, però quan la seva tieta li va regalar un Ford T la cosa va canviar. Va iniciar Administració d'Empreses però ho va deixar per ser aprenent en un taller mecànic, i allí va començar a pilotar un MG.

El 1951 es va comprar un Ferrari i els seus èxits van arribar al Commendatore que el va portar cap a Europa. Hill va estar-se a Ferrari 7 anys, guanyant les 24 hores de Le Mans i el títol de 1961.

Al retirar-se va restaurar cotxes i va escriure per a la revista Road and Track fins que va morir als 81 anys de Parkinson. Era un home humil i tranquil que a més tenia el do d'anar depressa.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 156	Dunlop	Phil Hill Richie Ginther Willy Mairesse Olivier Gendebien Wolfgang von Trips Ricardo Rodríguez
Owen Racing Organisation	BRM P48/57-Climax	Dunlop	Graham Hill Tony Brooks
Team Lotus	Lotus 18-Climax Lotus 18/21-Climax Lotus 21-Climax	Dunlop	Innes Ireland Jim Clark Trevor Taylor Willy Mairesse
Porsche System Engineering	Porsche 787 Porsche 718/2	Dunlop	Jo Bonnier Dan Gurney Hans Herrmann
Cooper Car Company	Cooper T55-Climax Cooper T58-Climax	Dunlop	Jack Brabham Bruce McLaren
Scuderia Centro Sud	Cooper T51-Maserati Cooper T53-Maserati	Dunlop	Lorenzo Bandini Massimo Natili
R. R. C. Walker Racing Team	Lotus 18-Climax Lotus 18/21-Climax Lotus 21-Climax Ferguson P99-Climax	Dunlop	Stirling Moss Jack Fairman
FISA / Scuderia Sant'Ambroeus	Ferrari 156	Dunlop	Giancarlo Baghetti
UDT Laystall Racing Team	Lotus 18-Climax Lotus 18/21-Climax	Dunlop	Cliff Allison Henry Taylor Lucien Bianchi Olivier Gendebien Juan Manuel Bordeu Masten Gregory
Yeoman Credit Racing Team	Cooper T53-Climax	Dunlop	John Surtees Roy Salvadori
Camoradi International	Cooper T53-Climax Lotus 18-Climax	Dunlop	Masten Gregory Ian Burgess
Equipe Nationale Belge	Emeryson 61-Maserati Emeryson 61-Climax Lotus 18-Climax	Dunlop	Lucien Bianchi Olivier Gendebien Willy Mairesse André Pilette
Scuderia Serenissima	Cooper T51-Maserati De Tomaso F1-OSCA De Tomaso F1-Alfa Romeo	Dunlop	Maurice Trintignant Giorgio Scarlatti Nino Vaccarella
H&L Motors	Cooper T53-Climax	Dunlop	Jackie Lewis
Ecurie Maarsbergen	Porsche 718	Dunlop	Carel Godin de Beaufort Hans Herrmann
J. B. Naylor	JBW 59-Climax	Dunlop	Brian Naylor
Tony Marsh	Lotus 18-Climax	Dunlop	Tony Marsh
Bernard Collomb	Cooper T53-Climax	Dunlop	Bernard Collomb
Tim Parnell	Lotus 18-Climax	Dunlop	Tim Parnell
Scuderia Colonia	Lotus 18-Climax	Dunlop	Michael May Wolfgang Seidel
Gerry Ashmore	Lotus 18-Climax	Dunlop	Gerry Ashmore
L. Bryden-Brown	Lotus 18-Climax	Dunlop	Tony Maggs
Fred Tuck Cars	Cooper T45-Climax	Dunlop	Jack Fairman
Scuderia Settecoli	De Tomaso F1-OSCA	Dunlop	Roberto Lippi
Isobele de Tomaso	De Tomaso F1-Alfa Romeo	Dunlop	Roberto Bussinello
Pescara Racing T.	Cooper T51-Maserati	Dunlop	Renato Pirocchi
Gaetano Starrabba	Lotus 18- Maserati	Dunlop	Gaetano Starrabba
J. W. Autosport	Lotus 18/21-Climax	Dunlop	Peter Ryan
John M. Wyatt III	Cooper T53-Climax	Dunlop	Roger Penske
Gilby Engineering	Gilby 61-Climax	Dunlop	Keith Greene

Van participar uns 3 pilots més.

1961 / P. Hill - 147

Els principals canvis per a l'any 1961 van ser deixar de comptar les 500 milles d'Indianàpolis com a prova del mundial de Fórmula 1 i la reducció de la cilindrada del motor de 2500 cc a 1500 cc.

Sorprenentment, tot i que Enzo Ferrari no hi acabava de creure en el motor a darrere, va ser la seva Scuderia qui va estar més preparada, dominant el mundial de manera notable amb el 156 "naso di squalo" (morro de tauró).

Els protagonistes de la temporada varen ser l'estatunidenc Phil Hill i l'alemany Wolfgang von Trips. Arribant a Monza ja podien decidir el títol, i von Trips era líder amb 33 punts, 4 més que Hill. L'alemany va fer la pole i en tenia prou amb un tercer lloc, però a la segona volta, arribant a la Parabolica, no va adonar-se de que tenia el Lotus de Jim Clark al costat. El Ferrari va virar cap a l'esquerra xocant contra una tanca de xarxa metàl·lica i bolcant de retorn a la pista, mentre el Lotus feia birolles. Clark no es va fer res, però von Trips i quinze espectadors van morir a resultes de l'accident.

Hill va guanyar la cursa i el títol, però no hi va haver celebració ni Ferrari participà a l'últim GP. El californià és encara l'únic home nascut a Estats Units en haver estat campió del món (Mario Andretti va arribar a Amèrica amb 15 anys).

L'únic que va fer front a Ferrari va ser Stirling Moss, de nou amb un Lotus de l'equip de Rob Walker, aconseguint dues grans victòries a Mònaco i Nürburgring. Les altres victòries de l'any les van aconseguir l'italià Giancarlo Baghetti a França (en el seu primer gran premi) i l'anglès Innes Ireland al GP d'Estats Units on Ferrari no hi va ser. La d'Ireland va ser la primera victòria de l'equip Lotus oficial.

Els campions de 1960, poca cosa. Cooper va sumar només 14 punts i Jack Brabham només 4. Però l'australià ja pensava en nous reptes...

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
14/5	MO	Moss	**Moss**	*Moss/Ginther*
22/5	NL	P. Hill	von Trips	*Clark*
18/6	B	P. Hill	**P. Hill**	*Ginther*
2/7	F	P. Hill	**Baghetti**	*P. Hill*
15/7	GB	P. Hill	von Trips	*Brooks*
6/8	D	P. Hill	**Moss**	*P. Hill*
10/9	I	von Trips	**P. Hill**	*Baghetti*
8/10	USA	Brabham	**Ireland**	*Brabham*

Classificació de pilots

1. Phil Hill	Ferrari	34
2. Wolfgang von Trips	Ferrari	33
3. Stirling Moss	Lotus-Climax	21
4. Dan Gurney	Porsche	21
5. Richie Ginther	Ferrari	16
6. Innes Ireland	Cooper-Climax	12
7. Jim Clark	Lotus-Climax	11
8. Bruce McLaren	Cooper-Climax	11
9. Giancarlo Baghetti	Ferrari	9
10. Tony Brooks	BRM-Climax	6
11. Jack Brabham	Cooper-Climax	4
12. John Surtees	Cooper-Climax	4
13. Olivier Gendebien	Ferrari	3
13. Jackie Lewis	Cooper-Climax	3
15. Jo Bonnier	Porsche	3
15. Graham Hill	BRM-Climax	3
17. Roy Salvadori	Cooper-Climax	2

Classificació de constructors

1. Ferrari	40
2. Lotus-Climax	32
3. Porsche	22
4. Cooper-Climax	14
5. BRM-Climax	7

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els cinc millors resultats. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca, i la victòria comptava 8 punts.

Normes: Pes mínim de 450 kg. Motors d'entre 1300 i 1500 cc atmosfèrics. Prohibits els motors amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

148 - 1962 / G. Hill

Graham Hill va vèncer l'any 1962 després d'un duel aferrissat contra Jim Clark.

Norman Graham Hill va néixer el 1929 prop de Londres. Res feia presagiar un futur com a pilot, doncs la seva passió era el rem i anava treballant en una fàbrica. El 1953 va tenir la oportunitat de fer unes voltes a Brands Hatch i va quedar enganxat. Va deixar la feina, i uns mesos més tard va arribar el seu cop de sort en conèixer Colin Chapman en un bar, que el va contractar de mecànic amb la promesa de pilotar en algunes curses.

Hill va debutar a la F1 l'any 1958, però cansat de la poca fiabilitat dels bòlids de Chapman, el 1960 va passar a BRM, on finalment tot va acabar funcionant i va ser campió l'any 1962. El binomi Hill-BRM duraria 7 temporades fins l'any 1966, quan Ford va fer-li una oferta per tornar a Lotus, aquest cop amb el motor Ford DFV.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 156	Dunlop	Phil Hill Giancarlo Baghetti Lorenzo Bandini Willy Mairesse Ricardo Rodríguez
Owen Racing Organisation	BRM P48/57 BRM P57	Dunlop	Graham Hill Richie Ginther
Team Lotus	Lotus 24-Climax Lotus 25-Climax	Dunlop	Jim Clark Trevor Taylor
Porsche System Engineering	Porsche 804 Porsche 718	Dunlop	Jo Bonnier Dan Gurney Phil Hill
Cooper Car Company	Cooper T55-Climax Cooper T60-Climax	Dunlop	Bruce McLaren Tony Maggs Timmy Mayer
Brabham Racing Organisation	Lotus 24-Climax Brabham BT3-Climax	Dunlop	Jack Brabham
R. R. C. Walker Racing Team	Lotus 24-Climax	Dunlop	Maurice Trintignant
Emeryson Cars	Lotus 18-Climax Emeryson 61-Climax	Dunlop	John Campbell-Jones Tony Settember
UDT Laystall Racing Team	Lotus 24-Climax Lotus 18/21-Climax Lotus 24-BRM	Dunlop	Innes Ireland Masten Gregory
Bowmaker-Yeoman Racing Team	Lola 4-Climax	Dunlop	John Surtees Roy Salvadori
Ecurie Filipinetti	Lotus 21-Climax Lotus 24-BRM Porsche 718	Dunlop	Jo Siffert Heinz Schiller Heini Walter
Equipe Nat. Belge	Lotus 18/21-Climax	Dunlop	Lucien Bianchi
Scuderia SSS Rep. di Venezia	Lotus 18/21-Climax Lotus 24-Climax Porsche 718	Dunlop	Nino Vaccarella
Ecurie Galloise	Cooper T53-Climax	Dunlop	Jackie Lewis
Ecurie Maarsbergen	Porsche 718 Porsche 787 Emeryson 61-Climax	Dunlop	Carel Godin de Beaufort Ben Pon Wolfgang Seidel
Ecurie Nat. Suisse	Lotus 21-Climax	Dunlop	Jo Siffert
Anglo-Am. Equipe	Cooper T59-Climax	Dunlop	Ian Burgess
Ecurie Excelsior	Lotus 18-Climax	Dunlop	Jay Chamberlain
John Dalton	Lotus 18/21-Climax	Dunlop	Tony Shelly
Autosport Team Wolfgang Seidel	Lotus 24-BRM	Dunlop	Dan Gurney Wolfgang Seidel Günther Seiffert Tony Shelly
Gerry Ashmore	Lotus 18/21-Climax	Dunlop	Gerry Ashmore
Bernard Collomb	Cooper T53-Climax	Dunlop	Bernard Collomb
S. Jolly Club	Lotus 18-Climax	Dunlop	Ernesto Prinoth
Scuderia Settecoli	De Tomaso F1-OSCA	Dunlop	Roberto Lippi
S. de Tomaso	De Tomaso F1	Dunlop	Nasif Estéfano
Hap Sharp	Cooper T53-Climax	Dunlop	Hap Sharp
Jim Hall	Lotus 21- Maserati	Dunlop	Jim Hall
John Mecom	Lotus 24-Climax	Dunlop	Rob Schroeder
Dupont Team Zerex	Lotus 24-Climax	Dunlop	Roger Penske
Gilby Engineering	Gilby 62-BRM	Dunlop	Keith Greene
Bruce Johnstone	BRM P48/57	Dunlop	Bruce Johnstone
Ernie Pieterse	Lotus 21-Climax	Dunlop	Ernie Pieterse
John Love	Cooper T55-Climax	Dunlop	John Love
Neville Lederle	Lotus 21-Climax	Dunlop	Neville Lederle
Otello Nucci	LDS 1-Alfa Romeo	Dunlop	Doug Serrurier
Mike Harris	Cooper T53-Alfa Romeo	Dunlop	Mike Harris

1962 / G. Hill - 149

La temporada 1962 podria haver estat finalment la del títol per a Stirling Moss. L'anglès havia arribat a un acord per pilotar un Ferrari privat en l'estructura de Rob Walker, però abans de començar la temporada va patir un greu accident a Goodwood. Moss es va recuperar completament, però ja no va tornar a córrer a la F1.

Sense el pilot en actiu amb més victòries, el mundial va quedar obert. Ferrari havia dominat el 1961 però gran part de l'equip tècnic va marxar de l'equip deixant-lo en una situació de gran confusió, així que els campionats se'ls van disputar Lotus i BRM.

L'equip de Colin Chapman va presentar el Lotus 25, el primer monoplaça amb xassís monocasc, i Jim Clark va guanyar tres curses. Tres també en va guanyar Graham Hill al volant del BRM P57, ja amb motor BRM.

A l'arribar a Sud-àfrica Clark havia de guanyar i que Hill no puntués per empatar a punts amb ell i guanyar per major nombre de victòries, però el motor Climax es va avariar i va ser Hill qui va guanyar la cursa i el seu primer campionat.

Darrere dels dos britànics, Bruce McLaren va completar un mundial molt regular, guanyant a Mònaco i sumant a totes les curses. Quart va ser John Surtees, que continuava amb la transició de motos a cotxes amb dos segons llocs al volant d'un Lola i cinquè l'americà Dan Gurney, que a França va aconseguir la primera (i única) victòria de Porsche a la Fórmula 1.

Per la seva banda Jack Brabham va abandonar definitivament l'equip Cooper i va establir, juntament amb el seu amic enginyer Ron Tauranac Motor Racing Developments, que a finals de temporada ja va presentar el primer Brabham de Fórmula 1, el BT3, amb motor Climax.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
20/5	NL	Surtees	**G. Hill**	*McLaren*
3/6	MO	Clark	**McLaren**	*Clark*
17/6	B	G. Hill	**Clark**	*Clark*
8/7	F	Clark	**Gurney**	*G. Hill*
21/7	GB	Clark	**Clark**	*Clark*
5/8	D	Gurney	**G. Hill**	*G. Hill*
16/9	I	Clark	**G. Hill**	*G. Hill*
7/10	USA	Clark	**Clark**	*Clark*
29/12	SA	Clark	**G. Hill**	*Clark*

Classificació de pilots

1. Graham Hill	BRM	42
2. Jim Clark	Lotus-Climax	30
3. Bruce McLaren	Cooper-Climax	27
4. John Surtees	Lola-Climax	19
5. Dan Gurney	Porsche	15
6. Phil Hill	Ferrari	14
7. Tony Maggs	Cooper-Climax	13
8. Richie Ginther	BRM	10
9. Jack Brabham	Lotus/Brabham	9
10. Trevor Taylor	Lotus-Climax	6
11. Giancarlo Baghetti	Ferrari	5
12. Lorenzo Bandini	Ferrari	4
13. Ricardo Rodríguez	Ferrari	4
14. Willy Mairesse	Ferrari	3
15. Jo Bonnier	Porsche	3
16. Innes Ireland	Lotus-Climax	2
17. Carel G. de Beaufort	Porsche	2
18. Masten Gregory	Lotus-BRM	1
18. Neville Lederle	Lotus-Climax	1

Classificació de constructors

1. BRM	42
2. Lotus-Climax	36
3. Cooper-Climax	29
4. Lola-Climax	19
5. Porsche	18
6. Ferrari	18
7. Brabham-Climax	6
8. Lotus-BRM	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els cinc millors resultats. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 450 kg. Motors d'entre 1300 i 1500 cc atmosfèrics. Prohibits els motors amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

150 - 1963 / Clark

Jim Clark va guanyar el seu primer campionat el 1963 amb 7 victòries, un rècord que no seria superat en 25 anys.

James Clark Jr. va néixer a una granja escocesa l'any 1936. Ser pagès hauria estat l'ocupació normal de Clark, i de fet a vegades comentava que ja li agradava la vida senzilla del camp.
Però quan va treure's el carnet de conduir de seguida es va veure que el jove tenia un talent innat. Amb ajuda dels seus amics va anar competint en carreres locals i llavors va passar a l'equip Border Reivers. Conduint un Lotus privat va coincidir amb Colin Chapman i aquest el va fitxar.
Originalment Clark no anava a debutar a la F1 amb Lotus sinó amb Aston Martin, però l'equip de David Brown va tancar, Clark va tornar a Lotus i la resta és història. Va estar molt a prop del títol de 1962 i finalment va guanyar al 1963.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 156	Dunlop	John Surtees Ludovico Scarfiotti Lorenzo Bandini Willy Mairesse
Owen Racing Organisation	BRM P57 BRM P61	Dunlop	Graham Hill Richie Ginther
Team Lotus	Lotus 25-Climax	Dunlop	Jim Clark Trevor Taylor Peter Arundell Mike Spence Pedro Rodríguez
Automobili Turismo e Sport	ATS 100	Dunlop	Phil Hill Giancarlo Baghetti
Cooper Car Company	Cooper T66-Climax	Dunlop	Bruce McLaren Tony Maggs
Brabham Racing Organisation	Lotus 25-Climax Brabham BT3-Climax Brabham BT7-Climax	Dunlop	Jack Brabham Dan Gurney
R. R. C. Walker Racing Team	Cooper T60-Climax	Dunlop	Jo Bonnier
British Racing Partnership	Lotus 24-BRM BRP 1-BRM	Dunlop	Innes Ireland Jim Hall
Reg Parnell Racing	Lotus 24-Climax Lotus 24-BRM Lola 4A-Climax	Dunlop	Mike Hailwood Chris Amon Maurice Trintignant Lucien Bianchi Masten Gregory Rodger Ward Hap Sharp
Scirocco Powell Racing Cars	Scirocco SP-BRM	Dunlop	Tony Settember Ian Burgess
Ecurie Filipinetti	Lotus 24-BRM	Dunlop	Phil Hill
André Pilette	Lotus 18/21-Climax	Dunlop	André Pilette
Scuderia Centro Sud	Cooper T60-Climax Cooper T53-Maserati BRM P57	Dunlop	Lorenzo Bandini Ernesto Brambilla Maurice Trintignant Mario Cabral Moisés Solana
Tim Parnell	Lola 4-Climax Lotus 18/21-Climax Lotus 24-BRM	Dunlop	Tim Parnell John Campbell-Jones Masten Gregory André Pilette
Ecurie Maarsbergen	Porsche 718	Dunlop	Carel Godin de Beaufort Gerhard Mitter
Siffert Racing Team	Lotus 24-BRM	Dunlop	Jo Siffert
DW Racing Ent.	Lola 4-Climax	Dunlop	Bob Anderson
Frank Dochnal	Cooper T51-Climax	Dunlop	Frank Dochnal
John Dalton	Lotus 18/21-Climax	Dunlop	Tony Shelly
Kurt Kuhnke	Lotus 18-Borgward	Dunlop	Kurt Kuhnke
Canadian Stebro R.	Stebro Mk IV-Ford	Dunlop	Peter Broeker
Bernard Collomb	Lotus 24-Climax	Dunlop	Bernard Collomb
David Prophet	Brabham BT6-Ford	Dunlop	David Prophet
Scuderia Settecoli	De Tomaso F1-Ferrari	Dunlop	Roberto Lippi
Sam Tingle	LDS 1-Alfa Romeo	Dunlop	Sam Tingle
Ian Raby Racing	Gilby 62-BRM	Dunlop	Ian Raby
Selby Auto Spares	Lotus 24-BRM	Dunlop	Paddy Driver
Lawson Org.	Lotus 21-Climax	Dunlop	Ernie Pieterse
John Love	Cooper T55-Climax	Dunlop	John Love
Ted Lanfear	Lotus 22-Ford	Dunlop	Brausch Niemann
Otello Nucci	LDS 1-Alfa Romeo Alfa Romeo Special	Dunlop	Doug Serrurier Peter de Klerk

Van participar 3 pilots més.

1963 / Clark - 151

Classificació de pilots

1. Jim Clark	Lotus-Climax	54
2. Graham Hill	BRM	29
3. Richie Ginther	BRM	29
4. John Surtees	Ferrari	22
5. Dan Gurney	Brabham-Climax	19
6. Bruce McLaren	Cooper-Climax	17
7. Jack Brabham	Brabham-Climax	14
8. Tony Maggs	Cooper-Climax	9
9. Innes Ireland	BRP-BRM	6
10. Lorenzo Bandini	Ferrari	6
11. Jo Bonnier	Cooper-Climax	6
12. Gerhard Mitter	Porsche	3
13. Jim Hall	Lotus-BRM	3
14. Carel G. de Beaufort	Porsche	2
15. Trevor Taylor	Lotus-Climax	1
16. Ludovico Scarfiotti	Ferrari	1
17. Jo Siffert	Lotus-BRM	1

Classificació de constructors

1. Lotus-Climax	54
2. BRM	36
3. Brabham-Climax	28
4. Ferrari	26
5. Cooper-Climax	25
6. BRP-BRM	6
7. Porsche	5
8. Lotus-BRM	4

El domini de Lotus i de Jim Clark el 1963 va ser gairebé insultant. Tant l'equip com el pilot van aconseguir el màxim nombre de punts possibles, ja que només comptaven sis resultats i l'escocès va guanyar set grans premis. Es més, en les tres curses que no va guanyar, a Mònaco anava líder quan se li va espatllar la caixa de canvis, a Nürburgring va quedar segon i a Watkins Glen tercer. Realment, un any per a emmarcar.

Quan no guanyava Clark ho solia fer Graham Hill. El vigent campió va guanyar dues curses però va patir diverses avaries que van fer que el seu company d'equip a BRM, Richie Ginther, fes el mateix nombre de punts sense victòries però amb una major fiabilitat.

I la cursa que no van guanyar ni Clark ni Hill se la va endur John Surtees. Va ser la seva primera victòria a la Fórmula 1 a un Nürburgring que coneixia bé de les curses en moto. El pilot anglès va donar un salt qualitatiu al ser fitxat per Ferrari per liderar la resurrecció de l'Scuderia.

Per la seva banda Jack Brabham va fitxar Dan Gurney com a company d'equip i entre els dos van aconseguir un trio de segons llocs que van ajudar a Brabham a ser tercer entre els constructors.

Els pilots de Cooper, Bruce McLaren i Tony Maggs, també van obtenir una segona posició cadascun però van patir més amb la fiabilitat, quedant l'equip cinquè. De totes maneres McLaren tenia en ment seguir els passos de Brabham i va començar a muntar ja el seu propi equip, si bé encara sense fabricar monoplaces.

Com a notes finals comentar la inclusió del gran premi de Mèxic al calendari i també el debut a la Fórmula 1 de l'anglès Mike Hailwood. El britànic seguia centrat en les motos, però va ser vuitè a Silverstone.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
26/5	MO	Clark	**G. Hill**	*Surtees*
9/6	B	G. Hill	**Clark**	*Clark*
23/6	NL	Clark	**Clark**	*Clark*
30/6	F	Clark	**Clark**	*Clark*
20/7	GB	Clark	**Clark**	*Surtees*
4/8	D	Clark	**Surtees**	*Clark*
8/9	I	Surtees	**Clark**	*Clark*
6/10	USA	G. Hill	**G. Hill**	*Clark*
27/10	MX	Clark	**Clark**	*Clark*
28/12	SA	Clark	**Clark**	*Gurney*

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els sis millors resultats. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 450 kg. Motors d'entre 1300 i 1500 cc atmosfèrics. Prohibits els motors amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

152 - 1964 / Surtees

John Surtees va ser campió el 1964, afegint el títol de Fórmula 1 als seus set mundials de motociclisme.

John Surtees va néixer a Tatsfield el 1934. El seu pare Vincent tenia un concessionari de motos i a més havia estat campió britànic de sidecars. La passió per les motos i per l'enginyeria va quedar inculcada, i el fill va debutar al mundial de 500 cc amb 18 anys. Quan va plegar el 1960, havia guanyat 38 curses, 4 títols de 500 cc i 3 de 350 cc.
Gradualment va passar als cotxes, corrent amb equips privats fins que al 1963 Ferrari el va fitxar. Guanyaren el 1964, però Surtees marxà el 1966 per desavinences amb el mànager. Passà per Honda i BRM abans de crear el seu equip el 1969. Es va retirar el 1972 i continuà amb l'equip fins al 1979. Surtees va viure la tragèdia de la mort del seu fill Henry en cursa el 2009 i va obrir una fundació que presidí fins el 2017, quan va morir als 83 anys.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC / NART	Ferrari 156 Ferrari 158 Ferrari 1512	Dunlop	John Surtees Ludovico Scarfiotti Lorenzo Bandini Pedro Rodríguez
Owen Racing Organisation	BRM P261 BRM P67	Dunlop	Graham Hill Richard Attwood Richie Ginther
Team Lotus	Lotus 25-Climax Lotus 33-Climax	Dunlop	Jim Clark Peter Arundell Mike Spence Gerhard Mitter Walt Hansgen Moisés Solana
Brabham Racing Organisation	Brabham BT7-Climax Brabham BT11-Climax	Dunlop	Jack Brabham Dan Gurney
Cooper Car Company	Cooper T66-Climax Cooper T73-Climax	Dunlop	Bruce McLaren Phil Hill John Love
Honda R&D Company	Honda RA271	Dunlop	Ronnie Bucknum
R. R. C. Walker Racing Team	Cooper T66-Climax Brabham BT7-Climax Brabham BT11-BRM	Dunlop	Jo Bonnier Jochen Rindt Edgar Barth Giacomo Russo Jo Siffert Hap Sharp
British Racing Partnership	Lotus 24-BRM BRP 1-BRM BRP 2-BRM	Dunlop	Innes Ireland Trevor Taylor
Reg Parnell Racing	Lotus 25-Climax Lotus 25-BRM Lotus 24-BRM	Dunlop	Mike Hailwood Chris Amon Peter Revson
Derrington Francis Racing Team	Derrington Francis DF-ATS	Goodyear	Mario Cabral
Ecurie Filipinetti	Lotus 24-BRM	Dunlop	Phil Hill
Equipe Scirocco Belge	Scirocco SP-Climax	Dunlop	André Pilette
Scuderia Centro Sud	BRM P57	Dunlop	Giancarlo Baghetti Tony Maggs
Revson Racing	Lotus 24-BRM	Dunlop	Peter Revson
Ecurie Maarsbergen	Porsche 718	Dunlop	Carel Godin de Beaufort
Siffert Racing Team	Lotus 24-BRM Brabham BT11-BRM	Dunlop	Jo Siffert
DW Racing Enterprises	Brabham BT11-Climax	Dunlop	Bob Anderson
Maurice Trintignant	BRM P57	Dunlop	Maurice Trintignant
Bob Gerard Racing	Cooper T73-Ford	Dunlop	John Taylor
Bernard Collomb	Lotus 24-Climax	Dunlop	Bernard Collomb
John Willment Automobiles	Brabham BT10-Ford	Dunlop	Frank Gardner
Fabre Urbain	Cooper T60-Climax	Dunlop	Jean-Claude Rudaz

1964 / Surtees - 153

Lotus i BRM seguien al capdavant de les curses, però a ells se'ls va afegir Ferrari. Amb un nou motor V8, el Ferrari 158 va ser el primer dissenyat per Mauro Forghieri, a qui Enzo Ferrari havia encomanat la direcció tècnica després de l'espantada de la seva plana major tècnica l'any 1962.
A mitja temporada, Jim Clark i Graham Hill li portaven ben bé 20 punts a John Surtees, però a partir d'allà Big John va començar a sumar amb més regularitat.
Així, quan varen arribar a Mèxic per disputar l'última cursa, Hill era líder amb 39 punts. Però per sumar punts havia de quedar mínim tercer, degut a la norma de que només comptaven els sis millors resultats. Surtees era segon amb 34 i podia ser campió si era segon i Hill no sumava, i Clark era tercer amb 30 i havia de guanyar, que Hill no puntués i que Surtees no fos segon.
Clark va liderar des de la pole i semblava tenir-ho bé. Hill havia patit un toc amb el company de Surtees, Lorenzo Bandini (foto) i estava a la desena posició, mentre Surtees només era quart. Però a dues voltes del final el motor Climax de Clark va dir prou. Bandini va deixar passar a Surtees per a la segona posició i tant l'anglès com Ferrari van guanyar els dos títols. Com a anècdota comentar que als Estats Units i a Mèxic Ferrari va córrer amb els colors del North American Racing Team (blau i blanc) degut a una disputa que el Commendatore mantenia amb la federació italiana.
A destacar també el rendiment del Brabham BT7 i especialment de Dan Gurney, que va obtenir la primera pole i victòria per a l'equip d'en Black Jack. Per altra banda, Honda va debutar al mundial.

Classificació de pilots		
1. John Surtees	Ferrari	40
2. Graham Hill	BRM	39
3. Jim Clark	Lotus-Climax	32
4. Lorenzo Bandini	Ferrari	23
5. Richie Ginther	BRM	23
6. Dan Gurney	Brabham-Climax	19
7. Bruce McLaren	Cooper-Climax	13
8. Peter Arundell	Lotus-Climax	11
8. Jack Brabham	Brabham-Climax	11
10. Jo Siffert	Brabham-BRM	7
11. Bob Anderson	Brabham-Climax	5
12. Tony Maggs	BRM	4
12. Mike Spence	Lotus-Climax	4
14. Innes Ireland	BRP-BRM	4
15. Jo Bonnier	Cooper-Climax	3
16. Chris Amon	Lotus-BRM	2
16. Maurice Trintignant	BRM	2
16. Walt Hansgen	Lotus-Climax	2
19. Mike Hailwood	Lotus-BRM	1
19. Phil Hill	Cooper-Climax	1
19. Trevor Taylor	BRP-BRM	1
19. Pedro Rodríguez	Ferrari	1

Classificació de constructors	
1. Ferrari	45
2. BRM	42
3. Lotus-Climax	37
4. Brabham-Climax	30
5. Cooper-Climax	16
6. Brabham-BRM	7
7. BRP-BRM	5
8. Lotus-BRM	3

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
10/5	MO	Clark	G. Hill	G. Hill
24/5	NL	Gurney	Clark	Clark
14/6	B	Gurney	Clark	Gurney
28/6	F	Clark	Gurney	Brabham
11/7	GB	Clark	Clark	Clark
2/8	D	Surtees	Surtees	Surtees
23/8	Ö	G. Hill	Bandini	Gurney
6/9	I	Surtees	Surtees	Surtees
4/10	USA	Clark	G. Hill	Clark
25/10	MX	Clark	Gurney	Clark

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els sis millors resultats. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 450 kg. Motors d'entre 1300 i 1500 cc atmosfèrics. Prohibits els motors amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

154 - 1965 / Clark

Jim Clark va tornar a guanyar el títol l'any 1965, de manera tant o més abassegadora que al 1963.

Clark va mantenir una relació molt exitosa amb Lotus i Colin Chapman. Cadascuna de les seves 25 victòries, rècord en el seu temps, va ser al volant d'un Lotus, i si només va obtenir dos títols va ser per falta de fiabilitat, doncs també va quedar a prop els anys 1962, 1964 i 1967.

Per desgràcia el seu talent va quedar truncat a l'abril de 1968, quan va morir en una cursa de Fórmula 2 a Hockenheim. En el moment de la seva mort Clark era reconegut per tothom com el millor pilot de la graella de Fórmula 1 i la seva desaparició va deixar un forat semblant al que Ayrton Senna deixaria 26 anys després.

Tot i això, a Clark mai li van pujar els fums. Era tímid, indecís i no li agradava parlar gaire en públic. En el fons, era només un pagès humil que sabia anar en cotxe millor que ningú.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC / NART	Ferrari 158 Ferrari 1512	Dunlop	John Surtees Nino Vaccarella Lorenzo Bandini Ludovico Scarfiotti Pedro Rodríguez Bob Bondurant
Owen Racing Organisation	BRM P261	Dunlop	Graham Hill Jackie Stewart
Team Lotus	Lotus 25-Climax Lotus 33-Climax	Dunlop	Jim Clark Mike Spence Gerhard Mitter Giacomo Russo Moisés Solana
Brabham Racing Organisation	Brabham BT7-Climax Brabham BT11-Climax	Goodyear	Jack Brabham Dan Gurney Denny Hulme Giancarlo Baghetti
Cooper Car Company	Cooper T77-Climax Cooper T73-Climax	Dunlop	Bruce McLaren Jochen Rindt
Honda R&D Company	Honda RA271	Goodyear	Ronnie Bucknum Richie Ginther
R. R. C. Walker Racing Team	Brabham BT7-Climax Brabham BT11-BRM	Dunlop	Jo Bonnier Jo Siffert
DW Racing Enterprises	Brabham BT11-Climax Lotus 33-Climax	Dunlop	Bob Anderson Paul Hawkins
Reg Parnell Racing	Lotus 25-BRM Lotus 33-BRM	Dunlop	Mike Hailwood Innes Ireland Richard Attwood Chris Amon Bob Bondurant Tony Maggs
John Willment Automobiles	Brabham BT11-BRM Brabham BT10-Ford	Dunlop	Frank Gardner Paul Hawkins
Scuderia Centro Sud	BRM P57	Dunlop	Roberto Bussinello Giorgio Bassi Lucien Bianchi Masten Gregory
Ian Raby Racing	Brabham BT3-BRM	Dunlop	Ian Raby Chris Amon
Bob Gerard Racing	Cooper T60-Ford Cooper T73-Ford	Dunlop	John Rhodes Alan Rollinson
Brian Gubby	Lotus 24-Climax	Dunlop	Brian Gubby
John Love	Cooper T55-Climax	Dunlop	John Love
David Prophet	Brabham BT10-Ford	Dunlop	David Prophet
Otello Nucci	Alfa Romeo Special LDS 2-Climax	Dunlop	Peter de Klerk Doug Serrurier
Lawson Organisation	Lotus 21-Climax	Dunlop	Ernie Pieterse
Scuderia Scribante	Lotus 21-Climax	Dunlop	Neville Lederle
Clive Puzey	Lotus 18/21-Climax	Dunlop	Clive Puzey
Sam Tingle	LDS 1-Alfa Romeo	Dunlop	Sam Tingle
Ted Lanfear	Lotus 22-Ford	Dunlop	Brausch Niemann
Trevor Blokdyk	Cooper T59-Ford	Dunlop	Trevor Blokdyk
Jackie Pretorius	LDS 1-Alfa Romeo	Dunlop	Jackie Pretorius
Brian Raubenheimer	Lotus 20-Ford	Dunlop	Brian Raubenheimer
Ecurie Tomahawk	Lotus 20-Ford	Dunlop	Dave Charlton

1965 / Clark - 155

Classificació de pilots

1. Clark	Lotus-Climax	54
2. G. Hill	BRM	40
3. Stewart	BRM	33
4. Gurney	Brabham-Climax	25
5. Surtees	Ferrari	17
6. Bandini	Ferrari	13
7. Ginther	Honda	11
8. Spence	Lotus-Climax	10
9. McLaren	Cooper-Climax	10
10. Brabham	Brabham-Climax	9
11. Hulme	Brabham-Climax	5
12. Siffert	Brabham-BRM	5
13. Rindt	Cooper-Climax	4
14. Rodríguez	Ferrari	2
14. Bucknum	Honda	2
16. Attwood	Lotus-BRM	2

Classificació de constructors

1. Lotus-Climax	54
2. BRM	45
3. Brabham-Climax	27
4. Ferrari	26
5. Cooper-Climax	14
6. Honda	11
7. Brabham-BRM	5
8. Lotus-BRM	2

El segon campionat de Jim Clark va ser tant o més dominant que el primer. Per començar victòria a Sud-àfrica. A Mònaco no va ser present perquè era a Indianàpolis guanyant les 500 milles (foto). Després cinc victòries consecutives i tres abandonaments per avaria a les tres últimes curses. Al domini de Clark hi va ajudar el Lotus 33. La nova creació de Colin Chapman millorava el 25 i a més el feia més senzill de mantenir per als mecànics.

La resta d'equips no es va quedar enrere. Sobretot BRM, que amb el P261 va obtenir tres victòries, dues per a Graham Hill i una per un jove escocès anomenat Jackie Stewart, que a part de la victòria va aconseguir quatre podis més en el seu any de debut.

L'altra victòria de la temporada la va aconseguir Honda. El RA272 havia mostrat bona velocitat però una certa fragilitat, i no va ser fins l'últim GP a Mèxic que Richie Ginther va obtenir el triomf. A més, el seu company, el també estatunidenc Ronnie Bucknum va quedar cinquè a la mateixa cursa.

Pel que fa a l'equip Ferrari, poca cosa. A mesura que va anar passant la temporada van ser superat per altres equips.

Un d'aquests equips va ser Brabham. L'equip va obtenir sis podis de la mà de Jack Brabham i Dan Gurney, i a més va fer debutar el neozelandès Denny Hulme, amb bons resultats.

Un altre pilot que va sumar els seus primers punts va ser l'austríac Jochen Rindt. Ja havia corregut el GP de casa l'any anterior, però el 1965 ja va córrer com a oficial a Cooper al costat de Bruce McLaren.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1/1	SA	Clark	**Clark**	*Clark*
30/5	MO	G. Hill	**G. Hill**	*G. Hill*
13/6	B	G. Hill	**Clark**	*Clark*
27/6	F	Clark	**Clark**	*Clark*
10/7	GB	Clark	**Clark**	*G. Hill*
18/7	NL	G. Hill	**Clark**	*Clark*
1/8	D	Clark	**Clark**	*Clark*
12/9	I	Clark	**Stewart**	*Clark*
3/10	USA	G. Hill	**G. Hill**	*G. Hill*
24/10	MX	Clark	**Ginther**	*Gurney*

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els sis millors resultats. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 450 kg. Motors d'entre 1300 i 1500 cc atmosfèrics. Prohibits els motors amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

156 - 1966 / Brabham

Jack Brabham ja era bicampió del món, però el 1966 va reblar el clau convertint-se en l'únic home que ha guanyat el títol mundial amb el seu propi monoplaça.

L'equip Brabham va tenir uns inicis difícils a la Fórmula 1, tot i que el negoci funcionava a les categories inferiors. Amb el canvi normatiu de 1966, i veient que la resta de motors no semblaven fiables, van optar per la casa Repco i per uns blocs ex-Oldsmobile que van trobar a Califòrnia. I durant dos anys l'equip, amb un bloc vingut de sèrie, va derrotar als altres motors de competició.
Black Jack va seguir corrent fins el 1970, any en que es va retirar i va vendre el seu equip, que va acabar comprant Bernie Ecclestone i guanyant un parell de títols més. Brabham va morir el 2014 als 88 anys, però el seu llegat persisteix, també en els seus fills i néts pilots.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 246 Ferrari 312	Dunlop Firestone	John Surtees Mike Parkes Lorenzo Bandini Ludovico Scarfiotti
Owen Racing Organisation	BRM P261 BRM P83	Dunlop	Graham Hill Jackie Stewart
Team Lotus	Lotus 33-Climax Lotus 33-BRM Lotus 43-BRM	Firestone	Jim Clark Peter Arundell Giacomo Russo Pedro Rodríguez
Brabham Racing Organisation	Brabham BT19-Repco Brabham BT20-Repco Brabham BT22-Climax	Goodyear	Jack Brabham Denny Hulme Chris Irwin
Cooper Car Company	Cooper T81-Maserati	Dunlop	Jochen Rindt Richie Ginther John Surtees Chris Amon Moisés Solana
Honda R&D Company	Honda RA273	Goodyear	Ronnie Bucknum Richie Ginther
Bruce McLaren Motor Racing	McLaren M2B-Ford McLaren M2B-Serenissima	Firestone	Bruce McLaren
Anglo American Racers	Eagle Mk1-Climax Eagle Mk1-Weslake	Goodyear	Dan Gurney Phil Hill Bob Bondurant
R. R. C. Walker Racing Team	Cooper T81-Maserati Brabham BT11-BRM	Dunlop	Jo Siffert
DW Racing Enterprises	Brabham BT11-Climax	Firestone	Bob Anderson
Reg Parnell Racing	Lotus 25-BRM Ferrari 246	Firestone	Mike Spence Giancarlo Baghetti
Joakim Bonnier Racing Team	Brabham BT22-Climax Brabham BT7-Climax Cooper T81-Maserati	Dunlop Firestone	Jo Bonnier
Team Chamaco Collect	BRM P261	Goodyear	Vic Wilson Bob Bondurant
Guy Ligier	Cooper T81-Maserati	Dunlop	Guy Ligier
David Bridges	Brabham BT11-BRM	Goodyear	John Taylor
Shannon Racing Cars	Shannon SH1-Climax	Dunlop	Trevor Taylor
J. A. Pearce Engineering Ltd.	Cooper T73-Ferrari	Dunlop	Chris Lawrence
Chris Amon	Brabham BT11-BRM	Dunlop	Chris Amon
Bernard White Racing	BRM P261	Dunlop	Innes Ireland

1966 / Brabham - 158

De nou hi va haver canvi normatiu. I com al 1961, Ferrari va ser qui estava millor preparada, amb un motor V12. John Surtees va guanyar a Bèlgica i probablement hauria lluitat pel títol de no haver deixat l'equip a mitja temporada. En "Big John" encara va guanyar una cursa més a Cooper, però no va poder competir contra Jack Brabham.

"Black Jack" va decidir ser prudent i va encarregar a l'empresa australiana Repco que li modifiqués uns motors Oldsmobile V8 de sèrie. Van aconseguir un motor fiable i potent que va propulsar Brabham cap a quatre victòries i el seu tercer títol mundial.

Pel que fa la resta, molt enginy. Honda només va aparèixer a mitja temporada. Cooper va reutilitzar els motors V12 dels Maserati 250F dels anys 50 amb un resultat prou bo, amb Surtees i Jochen Rindt segon i tercer del mundial. BRM va arriscar-se amb un motor H16 que eren dos V8 bòxer un a sobre l'altre. Jackie Stewart va aconseguir una victòria però no va ser amb l'H16 sinó amb el V8 de l'any anterior.

Lotus sí va obtenir una victòria amb el BRM H16 a mans de Jim Clark, mentre que Bruce McLaren i Dan Gurney s'iniciaven en això de fer xassís propi. El neozelandès va provar-ho amb un Ford de sèrie i el motor italià Serenissima, mentre els de l'americà anaven amb Climax tot esperant el Weslake dissenyat per a l'Eagle.

El 1966 també va tenir lloc l'accident de Jackie Stewart sota la pluja a Spa-Francorchamps. Stewart es va trencar la clavícula i algunes costelles. Per sort els altres dos BRM de Hill i Bondurant s'havien sortit a prop seu i el van alliberar amb les eines d'un espectador. Quan finalment va arribar una ambulància aquesta es va perdre... L'experiència va convertir Stewart en un ferm defensor de la seguretat als circuits.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
22/5	MO	Clark	**Stewart**	*Bandini*
12/6	B	Surtees	**Surtees**	*Surtees*
3/7	F	Bandini	**Brabham**	*Bandini*
16/7	GB	Brabham	**Brabham**	*Brabham*
24/7	NL	Brabham	**Brabham**	*Hulme*
7/8	D	Clark	**Brabham**	*Surtees*
4/9	I	Parkes	**Scarfiotti**	*Scarfiotti*
2/10	USA	Brabham	**Clark**	*Surtees*
23/10	MX	Surtees	**Surtees**	*Ginther*

Classificació de pilots

1. Jack Brabham	Brabham-Repco	42
2. John Surtees	Ferrari/Cooper	28
3. Jochen Rindt	Cooper-Maserati	22
4. Denny Hulme	Brabham-Repco	18
5. Graham Hill	BRM	17
6. Jim Clark	Lotus-Clim./BRM	16
7. Jackie Stewart	BRM	14
8. Mike Parkes	Ferrari	12
9. Lorenzo Bandini	Ferrari	12
10. Ludovico Scarfiotti	Ferrari	9
11. Richie Ginther	Honda	5
12. Mike Spence	Lotus-BRM	4
12. Dan Gurney	Eagle-Climax	4
14. Bob Bondurant	BRM	3
14. Jo Siffert	Cooper-Maserati	3
16. Bruce McLaren	McLaren-Ford/Se.	3
17. John Taylor	Brabham-BRM	1
17. Bob Anderson	Brabham-Climax	1
17. Peter Arundell	Lotus-Climax	1
17. Jo Bonnier	Cooper-Maserati	1

Classificació de constructors

1. Brabham-Repco	42
2. Ferrari	31
3. Cooper-Maserati	30
4. BRM	22
5. Lotus-BRM	13
6. Lotus-Climax	8
7. Eagle-Climax	4
8. Honda	3
9. McLaren-Ford	2
10. Brabham-BRM	1
10. McLaren-Serenissima	1
10. Brabham-Climax	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els cinc millors resultats. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

158 - 1967 / Hulme

Denny Hulme va ser campió el 1967, convertint-se en el primer i fins la data únic neozelandès en vèncer al campionat.

Denis Clive Hulme va néixer el 1936 a Nelson, Nova Zelanda. El pare tenia una granja i un negoci de transports, i en Denny va aprendre a conduir aviat. El 1958 va competir amb un Cooper al seu país i va ser seleccionat pel programa "NZ Driver to Europe". A l'arribar al vell continent gent com Jack Brabham o Bruce McLaren el van ajudar, i de fet, Hulme correria a la Fórmula 1 sempre amb Brabham o McLaren. L'australià li va donar l'alternativa i amb ell va guanyar el títol de 1967. Amb el seu compatriota, Hulme va guanyar dos títols Can-Am i va tirar endavant l'equip després de la mort de McLaren.
Hulme va retirar-se el 1974 però va anar fent algunes curses, fins que en una d'elles va morir d'un atac de cor, el 1993.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312	Firestone	Chris Amon Mike Parkes Jonathan Williams Lorenzo Bandini Ludovico Scarfiotti
Owen Racing Organisation	BRM P261 BRM P83 BRM P115	Goodyear	Jackie Stewart Mike Spence
Team Lotus	Lotus 33-Climax Lotus 33-BRM Lotus 43-BRM Lotus 49-Ford	Firestone	Jim Clark Graham Hill Giancarlo Baghetti Moisés Solana Eppie Wietzes
Brabham Racing Organisation	Brabham BT19-Repco Brabham BT20-Repco Brabham BT24-Repco	Goodyear	Jack Brabham Denny Hulme
Cooper Car Company	Cooper T81-Maserati Cooper T81B-Maserati Cooper T86-Maserati	Firestone	Jochen Rindt Alan Rees Richard Attwood Jacky Ickx Pedro Rodríguez
Honda R&D Company	Honda RA273 Honda RA300	Goodyear	John Surtees
Bruce McLaren Motor Racing	McLaren M4B-BRM McLaren M5A-BRM	Goodyear	Bruce McLaren
Anglo American Racers	Eagle T1F-Climax Eagle T1G-Weslake	Goodyear	Dan Gurney Richie Ginther Bruce McLaren Ludovico Scarfiotti
Rob Walker / Jack Durlacher Racing Team	Cooper T81-Maserati	Firestone	Jo Siffert
DW Racing Enterprises	Brabham BT11-Climax	Firestone Dunlop	Bob Anderson
Reg Parnell Racing	Lotus 25-BRM BRM P261 BRM P83	Firestone	Piers Courage Chris Irwin
Joakim Bonnier Racing Team	Cooper T81-Maserati	Firestone	Jo Bonnier
Matra Sports	Matra MS7-Ford	Dunlop	Jean-Pierre Beltoise Johnny Servoz-Gavin
Guy Ligier	Cooper T81-Maserati Brabham BT20-Repco	Dunlop Firestone	Guy Ligier
Charles Vögele Racing	Cooper T77-ATS	Dunlop	Silvio Moser
Bayerische Motoren Werke AG	Lola T100-BMW	Dunlop	Hubert Hahne
Mike Fisher	Lotus 33-BRM	Firestone	Mike Fisher
Castrol Oils Limited	Eagle T1F-Climax	Goodyear	Al Pease
Bernard White Racing	BRM P261	Goodyear	David Hobbs
Tom Jones	Cooper T82-Climax	???	Tom Jones
John Love	Cooper T79-Climax	Firestone	John Love
Sam Tingle	LDS 3-Climax	Firestone	Sam Tingle
Scuderia Scribante	Brabham BT11-Climax	???	Dave Charlton
Luki Botha	Brabham BT11-Climax	???	Luki Botha

1967 / Hulme - 159

Els Brabham-Repco van tornar a guanyar els dos títols. Però aquest cop Jack Brabham va haver de cedir davant el seu company Denny Hulme. Els dos van puntuar en nou ocasions i van guanyar dues curses, però els sis podis del neozelandès van poder contra els quatre de l'australià.

Però el Brabham-Repco ja no era el millor. Seguia sent fiable, però es va veure sobrepassat per l'última invenció de Colin Chapman. El Lotus 49 va usar el motor com a component portant, i aquest motor era el llegendari DFV. Chapman havia parlat amb Cosworth, i amb cent mil lliures de Ford, van produir un motor que en diferents versions seguiria a la Fórmula 1 fins l'any 1991. Ford a més va demanar que Chapman fitxés a Graham Hill per córrer al costat de Jim Clark. Des de l'aparició del DFV, Hill i Clark van aconseguir totes les poles, quatre victòries i sis voltes ràpides, però no va ser suficient degut a la falta de fiabilitat. Per exemple a Monza: Hill havia doblat a tothom quan va abandonar, i Clark havia perdut una volta per una punxada, l'havia recuperat i era líder quan es va quedar sense benzina.

La cursa de Monza la va guanyar John Surtees que havia fitxat per Honda, essent quart al mundial. També vàrem veure la primera victòria de Pedro Rodríguez amb el Cooper-Maserati i la primera i única del preciós Eagle T1G de Dan Gurney.

Ferrari tant sols va aconseguir quatre tercers llocs de la mà de Chris Amon, que va liderar l'equip després de la mort sota les flames de Lorenzo Bandini a Mònaco.

Classificació de pilots

1. Denny Hulme	Brabham-Repco	51
2. Jack Brabham	Brabham-Repco	46
3. Jim Clark	Lotus-Ford	41
4. John Surtees	Honda	20
5. Chris Amon	Ferrari	20
6. Pedro Rodríguez	Cooper-Maserati	15
7. Graham Hill	Lotus-BRM/Ford	15
8. Dan Gurney	Eagle-Weslake	13
9. Jackie Stewart	BRM	10
10. Mike Spence	BRM	9
11. John Love	Cooper-Climax	6
12. Jochen Rindt	Cooper-Maserati	6
12. Jo Siffert	Cooper-Maserati	6
14. Bruce McLaren	McLaren-BRM	3
15. Jo Bonnier	Cooper-Maserati	3
16. Bob Anderson	Brabham-Climax	2
16. Mike Parkes	Ferrari	2
16. Chris Irwin	BRM	2
19. Ludovico Scarfiotti	Ferrari	1
19. Guy Ligier	Cooper-Maserati	1
19. Jacky Ickx	Brabham-Repco	1

Classificació de constructors

1. Brabham-Repco	63
2. Lotus-Ford	44
3. Cooper-Maserati	28
4. Honda	20
5. Ferrari	20
6. BRM	17
7. Eagle-Weslake	13
8. Cooper-Climax	6
8. Lotus-BRM	6
10. McLaren-BRM	3
11. Brabham-Climax	2

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
2/1	SA	Brabham	Rodríguez	*Hulme*
7/5	MO	Brabham	**Hulme**	*Clark*
4/6	NL	G. Hill	**Clark**	*Clark*
18/6	B	Clark	**Gurney**	*Gurney*
2/7	F	G. Hill	**Brabham**	*G. Hill*
15/7	GB	Clark	**Clark**	*Hulme*
6/8	D	Clark	**Hulme**	*Gurney*
27/8	CA	Clark	**Brabham**	*Clark*
10/9	I	Clark	**Surtees**	*Clark*
1/10	USA	G. Hill	**Clark**	*G. Hill*
22/10	MX	Clark	**Clark**	*Clark*

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els cinc millors resultats de les sis primeres curses i els quatre millors resultats de les últimes cinc. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

160 - 1968 / G. Hill

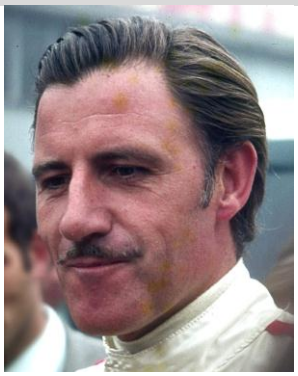

Graham Hill va obtenir el seu segon títol en lluita aferrissada amb el seu ex-company Jackie Stewart.

Tornat a Lotus, Hill va viure els seus últims anys competitius. Campió el 1968, va vèncer a Mònaco per cinquena vegada el 1969, però a final de temporada es va trencar les cames a Watkins Glen.
Tot i recuperar-se a temps per la temporada següent, Hill ja no va ser mai el mateix i va anar perdent competitivitat.
Ja el 1973 va establir el seu propi equip i quan es va retirar el 1975, tot feia pensar que podria establir-se com un equip competitiu. Però a finals de 1975, pilotant la seva pròpia avioneta, es va estavellar en un camp de golf juntament amb el seu pilot Tony Brise i membres importants de l'equip.
Va morir així un dels homes més carismàtics del mundial, conegut pel seu sentit de l'humor i la seva habilitat per, a base d'esforç, arribar a ser un dels millors del món.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312	Firestone	Chris Amon Jacky Ickx Derek Bell Andrea de Adamich
Owen Racing Organisation	BRM P115 BRM P126 BRM P133 BRM P138	Goodyear	Pedro Rodríguez Mike Spence Richard Attwood Bobby Unser
Gold Leaf Team Lotus	Lotus 49-Ford Lotus 49B-Ford	Firestone	Jim Clark Graham Hill Jackie Oliver Mario Andretti Moisés Solana Bill Brack
Brabham Racing Organisation	Brabham BT24-Repco Brabham BT26-Repco	Goodyear	Jack Brabham Jochen Rindt Dan Gurney
Cooper Car Company	Cooper T81B-Maserati Cooper T86-Maserati Cooper T86-BRM Cooper T86B-BRM	Firestone Goodyear	Brian Redman Vic Elford Robin Widdows Lucien Bianchi Ludovico Scarfiotti Johnny Servoz-Gavin
Honda R&D Company	Honda RA300 Honda RA301 Honda RA302	Firestone	John Surtees David Hobbs Jo Schlesser
Bruce McLaren Motor Racing	McLaren M5A-BRM McLaren M7A-Ford	Goodyear	Bruce McLaren Denny Hulme
Anglo American Racers	Eagle T1G-Weslake McLaren M7A-Ford	Goodyear	Dan Gurney
Rob Walker / Jack Durlacher Racing Team	Cooper T81-Maserati Lotus 49-Ford Lotus 49B-Ford	Firestone	Jo Siffert
Matra International	Matra MS7-Ford Matra MS9-Ford Matra MS10-Ford	Dunlop	Jackie Stewart Johnny Servoz-Gavin Jean-Pierre Beltoise
Reg Parnell Racing	BRM P126	Goodyear	Piers Courage
Joakim Bonnier Racing Team	Cooper T81-Maserati McLaren M5A-BRM Honda RA301	Goodyear	Jo Bonnier
Matra Sports	Matra MS7-Ford Matra MS11	Dunlop	Jean-Pierre Beltoise Henri Pescarolo
Team Gunston	Brabham BT20-Repco LDS 3-Repco	Firestone	John Love Sam Tingle
Charles Vögele Racing	Brabham BT20-Repco	Goodyear	Silvio Moser
Bayerische Motoren Werke AG	Lola T100-BMW	Dunlop	Hubert Hahne
Caltex Racing Team	Brabham BT24-Repco	Dunlop	Kurt Ahrens
Castrol Oils Limited	Eagle T1F-Climax	Goodyear	Al Pease
Bernard White Racing	BRM P261	Goodyear	Frank Gardner
John Love	Cooper T79-Climax	Firestone	Basil van Rooyen
Team Pretoria	Brabham BT11-Repco	Firestone	Jackie Pretorius
Scuderia Scribante	Brabham BT11-Climax	Firestone	Dave Charlton

1968 / G. Hill – 161

A la primera cursa de 1968, Jim Clark es va situar com el pilot amb més victòries (25), superant el gran Fangio. També era qui més pole positions tenia (33), i era generalment reconegut com el millor pilot del moment. Per això, quan va morir en una cursa de Fórmula 2 a Hockenheim a l'abril, el pàdoc va perdre el seu referent.

Colin Chapman va dubtar de seguir competint. Però Graham Hill va guanyar les dues curses següents i en general va actuar de terapeuta per a la moral destrossada de l'equip, adjudicant-se al final el campionat. Els principals rivals de Hill varen ser, a mesura que anava avançant el campionat, Jacky Ickx amb Ferrari, Jackie Stewart amb el Matra-Ford de Tyrrell i el vigent campió Denny Hulme, que havia fitxat pel seu compatriota McLaren. Però cap va ser prou regular per superar les tres victòries i tres segones posicions de Hill.

A Bèlgica es va veure també la primera victòria de Bruce McLaren amb el seu propi cotxe. La competitivitat de McLaren i Matra es va veure afavorida per la decisió de Ford de retirar l'exclusivitat a Lotus del motor DFV per afavorir les curses.

Pel que fa a Brabham, el motor Repco ja no donava per a més. L'equip seguia comptant amb Jack Brabham com a pilot i afegia a més Jochen Rindt, però tot el que van obtenir van ser dues poles i dos tercers llocs.

Notable també el debut del bicampió de la IndyCar Mario Andretti a Watkins Glen, marcant la pole al seu debut.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1/1	SA	Clark	**Clark**	*Clark*
12/5	E	Amon	**G. Hill**	*Beltoise*
26/5	MO	G. Hill	**G. Hill**	*Attwood*
9/6	B	Amon	**McLaren**	*Surtees*
23/6	NL	Amon	**Stewart**	*Beltoise*
7/7	F	Rindt	**Ickx**	*Rodríguez*
20/7	GB	G. Hill	**Siffert**	*Siffert*
4/8	D	Ickx	**Stewart**	*Stewart*
8/9	I	Surtees	**Hulme**	*Oliver*
22/9	CA	Rindt	**Hulme**	*Siffert*
6/10	USA	Andretti	**Stewart**	*Stewart*
3/11	MX	Siffert	**G. Hill**	*Siffert*

Classificació de pilots

1. Graham Hill	Lotus-Ford	48
2. Jackie Stewart	Matra-Ford	36
3. Denny Hulme	McLaren-Ford	33
4. Jacky Ickx	Ferrari	27
5. Bruce McLaren	McLaren-Ford	22
6. Pedro Rodríguez	BRM	18
7. Jo Siffert	Lotus-Ford	12
8. John Surtees	Honda	12
9. Jean-Pierre Beltoise	Matra/Mat.-Ford	11
10. Chris Amon	Ferrari	10
11. Jim Clark	Lotus-Ford	9
12. Jochen Rindt	Brabham-Repco	8
13. Richard Attwood	BRM	6
13. Johnny Servoz-Gavin	Matra-Ford	6
15. Jackie Oliver	Lotus-Ford	6
16. Ludovico Scarfiotti	Cooper-BRM	6
17. Lucien Bianchi	Cooper-BRM	5
18. Vic Elford	Cooper-BRM	5
19. Brian Redman	Cooper-BRM	4
20. Piers Courage	BRM	4
21. Dan Gurney	McLaren-Ford	3
22. Jo Bonnier	McLaren-BRM	3
23. Silvio Moser	Brabham-Repco	2
23. Jack Brabham	Brabham-Repco	2

Classificació de constructors

1. Lotus-Ford	62
2. McLaren-Ford	49
3. Matra-Ford	45
4. Ferrari	32
5. BRM	28
6. Honda	14
7. Cooper-BRM	14
8. Brabham-Repco	10
9. Matra	8
10. McLaren-BRM	3

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els cinc millors resultats de les sis primeres curses i els cinc millors resultats de les últimes sis. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

162 - 1969 / Stewart

Jackie Stewart va guanyar el seu primer títol de forma dominant sobre Jacky Ickx.

John Young Stewart va néixer el 1939 a Escòcia. A casa tenien un concessionari amb taller i benzinera. Allà anava treballant en Jackie, que sense saber-ho llavors, tenia dislèxia, no anava al mateix ritme que els demés a l'escola i el van deixar pràcticament per tonto.
El seu primer amor va ser el tir al plat, disciplina en la que quasi arriba a ser olímpic. Però un client del concessionari li va oferir donar unes voltes en circuit i ja tot es va orientar cap a les curses.
El 1961 va començar a córrer, el 1964 va ser campió britànic de Fórmula 3 amb Ken Tyrrell i el 1965 ja debutava a la Fórmula 1 amb BRM al costat d'un gran com Graham Hill, només 4 anys des del debut. 3 anys després Tyrrell va pujar a la Fórmula 1 amb el xassís Matra-Ford i el 1969 els dos van obtenir el seu primer títol junts.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC / NART	Ferrari 312	Firestone	Chris Amon Pedro Rodríguez Ernesto Brambilla
Owen Racing Organisation	BRM P133 BRM P138 BRM P139	Dunlop	John Surtees Jackie Oliver Bill Brack George Eaton
Gold Leaf Team Lotus	Lotus 49B-Ford Lotus 63-Ford	Firestone	Jochen Rindt Graham Hill John Miles Richard Attwood Mario Andretti
Motor Racing Developments Ltd.	Brabham BT26-Ford Brabham BT26A-Ford	Goodyear	Jack Brabham Jacky Ickx
Matra International	Matra MS10-Ford Matra MS80-Ford Matra MS84-Ford	Dunlop	Jackie Stewart Jean-Pierre Beltoise Johnny Servoz-Gavin
Bruce McLaren Motor Racing	McLaren M7A-Ford McLaren M7C-Ford McLaren M9A-Ford	Goodyear	Bruce McLaren Denny Hulme Derek Bell
Rob Walker / Jack Durlacher Racing Team	Lotus 49B-Ford	Firestone	Jo Siffert
Reg Parnell Racing	BRM P126	Goodyear	Pedro Rodríguez
Frank Williams Racing Cars	Brabham BT26A-Ford	Dunlop	Piers Courage
Ecurie Bonnier	Lotus 49B-Ford Lotus 63-Ford	Firestone	Jo Bonnier
Antique Automobiles	Cooper T86B-Maserati McLaren M7A-Ford	Goodyear	Vic Elford
Team Gunston	Lotus 49-Ford Brabham BT24-Repco	Dunlop Firestone	John Love Sam Tingle
Silvio Moser Racing Team	Brabham BT24-Ford	Goodyear	Silvio Moser
John Maryon	Eagle T1F-Climax	Firestone	Al Pease
Paul Seitz	Brabham BT23B-Climax	Dunlop	John Cordts
Team Lawson	McLaren M7A-Ford	Dunlop	Basil van Rooyen
Jack Holme	Brabham BT20-Repco	Goodyear	Peter de Klerk
Pete Lovely Volkswagen Inc.	Lotus 49B-Ford	Firestone	Pete Lovely

1969 / Stewart - 163

Amb gairebé tota la graella fent servir ja el motor Ford (excepte Ferrari i BRM), un pilot i un equip van sobresortir per damunt dels altres. La marca francesa Matra va decidir aparcar el seu propi motor V12 i centrar-se en l'equip dirigit per Ken Tyrrell, que feia servir el Ford DFV. Amb l'MS80, un xassís amb tecnologia aeronàutica, Jackie Stewart va guanyar sis curses i el mundial. El títol de constructors va anar cap a França, tot just en el segon any de participació de Matra.

Lotus va patir un any de contrastos. Per una banda Graham Hill va guanyar a Mònaco per cinquena vegada i Jochen Rindt va guanyar per fi la seva primera cursa, però a Montjuïc els dos pilots van patir greus accidents per fallada dels alerons del darrere, que van ser prohibits a continuació. I a final d'any, Hill va patir lesions a les cames a Watkins Glen. Es recuperaria per l'any següent, però no tornaria a ser el mateix.

Per la seva banda Brabham tornava a competir. Ja amb el Ford DFV, Jacky Ickx va acabar subcampió amb dues victòries, tenint més sort al campionat que en Jack Brabham, que només va ser desé.

McLaren va aconseguir l'altra victòria de l'any a l'última cursa, amb Denny Hulme, però el "kiwi" va quedar per darrere al mundial del seu compatriota i cap d'equip Bruce McLaren.

Pel que fa a Ferrari i BRM, temporades horribles, sumant només 7 punts cadascun. En el cas de l'Scuderia, fins i tot no va ser present en algun GP en un any que va ser de reconstrucció després de la compra de la marca per part de Fiat.

Destacar l'arribada d'un nom que acabaria sent dominador de la categoria: Frank Williams.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1/3	SA	Brabham	**Stewart**	*Stewart*
4/5	E	Rindt	**Stewart**	*Rindt*
18/5	MO	Stewart	**G. Hill**	*Stewart*
21/6	NL	Rindt	**Stewart**	*Stewart*
6/7	F	Stewart	**Stewart**	*Stewart*
19/7	GB	Rindt	**Stewart**	*Stewart*
3/8	D	Ickx	**Ickx**	*Ickx*
7/9	I	Rindt	**Stewart**	*Beltoise*
20/9	CA	Ickx	**Ickx**	*Ickx/Brabham*
5/10	USA	Rindt	**Rindt**	*Rindt*
19/10	MX	Brabham	**Hulme**	*Ickx*

Classificació de pilots

1. Jackie Stewart	Matra-Ford	63
2. Jacky Ickx	Brabham-Ford	37
3. Bruce McLaren	McLaren-Ford	26
4. Jochen Rindt	Lotus-Ford	22
5. Jean-Pierre Beltoise	Matra-Ford	21
6. Denny Hulme	McLaren-Ford	20
7. Graham Hill	Lotus-Ford	19
8. Piers Courage	Brabham-Ford	16
9. Jo Siffert	Lotus-Ford	15
10. Jack Brabham	Brabham-Ford	14
11. John Surtees	BRM	6
12. Chris Amon	Ferrari	4
13. Richard Attwood	Lotus-Ford	3
14. Vic Elford	McLaren-Ford	3
14. Pedro Rodríguez	Ferrari	3
16. Johnny Servoz-Gavin	Matra-Ford	1
16. Silvio Moser	Brabham-Ford	1
16. Jackie Oliver	BRM	1

Classificació de constructors

1. Matra-Ford	66
2. Brabham-Ford	49
3. Lotus-Ford	47
4. McLaren-Ford	38
5. Ferrari	7
5. BRM	7

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els cinc millors resultats de les sis primeres curses i els quatre millors resultats de les últimes cinc. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

164 - 1970 / Rindt

Jochen Rindt és l'únic campió pòstum de la Fórmula 1, havent mort en un accident durant el Gran Premi d'Itàlia.

Karl Jochen Rindt va néixer el 1942 a Mainz, Alemanya. Amb un any els seus pares van morir en un bombardeig dels aliats durant la segona guerra mundial, i en Jochen va ser enviat amb els avis materns a Graz, Àustria. Rindt sempre va córrer sota bandera austríaca tot i no haver-se nacionalitzat mai formalment.

L'avi era advocat però en Jochen no tenia intenció de seguir els seus passos. Admirava Wolfgang von Trips i de seguida que va poder va començar a córrer curses, si bé era una mica tot o res: o guanyava o xocava.

El 1964 se'n va a Anglaterra i un any després ja debuta al mundial de Fórmula 1 amb Cooper. Amb Bernie Ecclestone com a mànager, passa un any a Brabham abans de fitxar per Lotus. Però la seva carrera es va veure truncada a Monza...

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312B	Firestone	Jacky Ickx Ignazio Giunti Clay Regazzoni
Owen Racing Organisation / Yardley Team BRM	BRM P139 BRM P153	Dunlop	Peter Westbury Jackie Oliver George Eaton Pedro Rodríguez
Gold Leaf Team Lotus / World Wide Racing	Lotus 49C-Ford Lotus 72-Ford Lotus 72B-Ford	Firestone	Jochen Rindt John Miles Àlex Soler-Roig Emerson Fittipaldi Reine Wisell
Motor Racing Developments Ltd. / Auto Motor und Sport	Brabham BT33-Ford	Goodyear	Jack Brabham Rolf Stommelen
Tyrrell Racing Organisation	March 701-Ford Tyrrell 001-Ford	Dunlop	Jackie Stewart François Cévert Johnny Servoz-Gavin
Bruce McLaren Motor Racing	McLaren M14A-Ford McLaren M14D-Ford McLaren M7D-Alfa Romeo McLaren M14D-Alfa Romeo	Goodyear	Bruce McLaren Denny Hulme Peter Gethin Dan Gurney Nanni Galli Andrea de Adamich
Brooke Bond Oxo / Rob Walker	Lotus 49B-Ford	Firestone	Graham Hill
Equipe Matra Elf	Matra MS120	Goodyear	Jean-Pierre Beltoise Henri Pescarolo
March Engineering	March 701-Ford	Firestone	Chris Amon Jo Siffert
STP Corporation	March 701-Ford	Firestone	Mario Andretti
Frank Williams Racing Cars	De Tomaso 505-Ford	Dunlop	Piers Courage Brian Redman Tim Schenken
Team Surtees	McLaren M7A-Ford McLaren M7C-Ford Surtees TS7-Ford	Firestone	John Surtees Derek Bell
Ecurie Bonnier	McLaren M7C-Ford	Goodyear	Jo Bonnier
Antique Automobiles / Colin Crabbe	March 701-Ford	Goodyear	Ronnie Peterson
Team Gunston	Lotus 49-Ford Brabham BT24-Ford	Dunlop Goodyear	John Love Peter de Klerk
Silvio Moser Racing Team	Bellasi F1 70-Ford	Goodyear	Silvio Moser
Scuderia Scribante	Lotus 49C-Ford	Firestone	Dave Charlton
Tom Wheatcroft Racing	Brabham BT26A-Ford	Goodyear	Derek Bell
Pete Lovely Volkswagen Inc.	Lotus 49B-Ford	Firestone	Pete Lovely
Hubert Hahne	March 701-Ford	Goodyear	Hubert Hahne
Gus Hutchison	Brabham BT26A-Ford	Goodyear	Gus Hutchison

1970 / Rindt - 165

Bernie Ecclestone era el mànager de Jochen Rindt i quan a finals de 1968 Lotus li va oferir contracte a l'austríac, en Bernie li va dir "a Brabham tindràs un cotxe ràpid i fiable. A Lotus podràs ser campió", implicant fragilitat en els bòlids de Colin Chapman. I Rindt va ser campió, però per desgràcia ho va ser de manera pòstuma, al morir en accident en els entrenaments a Monza. No va ser l'única mort de l'any, doncs Bruce McLaren va morir provant un dels seus cotxes a Goodwood i Piers Courage a Zandvoort.

L'any va estar dividit en una primera part on Rindt, amb el Lotus 72, i Jack Brabham eren a davant, i una segona on Ferrari va dominar. Després de Monza, si Jacky Ickx hagués guanyat les tres curses restants hauria estat campió, però la victòria del novell Emerson Fittipaldi a Watkins Glen va fer justícia a qui havia guanyat més curses durant l'any.

Hi va haver algunes novetats en els equips. Matra i Tyrrell es van separar, i Jackie Stewart no va poder defensar massa el seu títol. John Surtees també va establir el seu propi equip, sumant tres punts.

Però l'entrada espectacular va ser la de March. Fundada entre altres pel futur president de la FIA Max Mosley, l'equip va debutar amb dos cotxes per a Chris Amon i Jo Siffert, i venent xassís a altres pilots com Mario Andretti, Ronnie Peterson i també a l'equip Tyrrell quan encara no havien fet el seu xassís. Van quedar tercers als constructors.

Finalment, Jack Brabham es va retirar als 44 anys, encara sent competitiu, i es va vendre el seu equip.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
7/3	SA	Stewart	Brabham	Brabham
19/4	E	Brabham	Stewart	Brabham
10/5	MO	Stewart	Rindt	Rindt
7/6	B	Stewart	Rodríguez	Amon
21/6	NL	Rindt	Rindt	Ickx
5/7	F	Ickx	Rindt	Brabham
18/7	GB	Rindt	Rindt	Brabham
2/8	D	Ickx	Rindt	Ickx
16/8	Ö	Rindt	Ickx	Regazzoni
6/9	I	Ickx	Regazzoni	Regazzoni
20/9	CA	Stewart	Ickx	Regazzoni
4/10	USA	Ickx	Fittipaldi	Ickx
25/10	MX	Regazzoni	Ickx	Ickx

Classificació de pilots

1. Jochen Rindt	Lotus-Ford	45
2. Jacky Ickx	Ferrari	40
3. Clay Regazzoni	Ferrari	33
4. Denny Hulme	McLaren-Ford	27
5. Jack Brabham	Brabham-Ford	25
5. Jackie Stewart	March-Ford	25
7. Pedro Rodríguez	BRM	23
8. Chris Amon	March-Ford	23
9. Jean-Pierre Beltoise	Matra	16
10. Emerson Fittipaldi	Lotus-Ford	12
11. Rolf Stommelen	Brabham-Ford	10
12. Henri Pescarolo	Matra	8
13. Graham Hill	Lotus-Ford	7
14. Bruce McLaren	McLaren-Ford	6
15. Mario Andretti	March-Ford	4
15. Reine Wisell	Lotus-Ford	4
17. Ignazio Giunti	Ferrari	3
18. John Surtees	McLaren/Surtees	3
19. John Miles	Lotus-Ford	2
19. Johnny Servoz-Gavin	March-Ford	2
19. Jackie Oliver	BRM	2
22. Dan Gurney	McLaren-Ford	1
22. François Cévert	March-Ford	1
22. Peter Gethin	McLaren-Ford	1
22. Derek Bell	Surtees-Ford	1

Classificació de constructors

1. Lotus-Ford	59
2. Ferrari	52
3. March-Ford	48
4. Brabham-Ford	35
5. McLaren-Ford	35
6. BRM	23
7. Matra	23
8. Surtees-Ford	3

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els sis millors resultats de les set primeres curses i els cinc millors resultats de les últimes sis. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 530 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

166 - 1971 / Stewart

Jackie Stewart va aconseguir el seu segon títol mundial l'any 1971, gairebé doblant en punts al segon classificat.

L'èxit de 1969 va ser aconseguit amb el xassís Matra però la marca francesa volia usar només seu propi motor V12 a partir de 1970.
Ken Tyrrell va decidir seguir amb el Ford DFV, primer comprant un March i poc després encarregant a Derek Gardner el disseny d'un xassís propi.
Stewart no va poder plantar cara durant l'any 1970 però la temporada següent l'equip i el xassís estaven molt més a punt i Stewart va aconseguir el seu segon títol mundial. L'elecció de seguir amb el motor DFV va ser clau, doncs el motor construït per Cosworth va guanyar un alt percentatge de curses aquells anys. Només Ferrari en guanyava alguna de tant en tant, i Matra no guanyaria una cursa fins l'any 1977 amb Ligier.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312B Ferrari 312B2	Firestone	Jacky Ickx Clay Regazzoni Mario Andretti
Yardley Team BRM	BRM P153 BRM P160	Firestone	Peter Gethin Vic Elford Howden Ganley Helmut Marko Jo Siffert George Eaton John Cannon Pedro Rodríguez
Gold Leaf Team Lotus / World Wide Racing	Lotus 72C-Ford Lotus 72D-Ford Lotus 56B-Pratt & Whitney	Firestone	Emerson Fittipaldi Reine Wisell David Walker Dave Charlton
Motor Racing Developments Ltd.	Brabham BT33-Ford Brabham BT34-Ford	Goodyear	Graham Hill Tim Schenken Dave Charlton
Elf Team Tyrrell	Tyrrell 001-Ford Tyrrell 002-Ford Tyrrell 003-Ford	Goodyear	Jackie Stewart François Cévert Peter Revson
Bruce McLaren Motor Racing	McLaren M14A-Ford McLaren M19A-Ford	Goodyear	Denny Hulme Peter Gethin Jackie Oliver
Brooke Bond Oxo Team Surtees	Surtees TS7-Ford Surtees TS9-Ford	Firestone	John Surtees Brian Redman Derek Bell Mike Hailwood Rolf Stommelen Sam Posey Gijs van Lennep
Equipe Matra Sports	Matra MS120B	Goodyear	Chris Amon Jean-Pierre Beltoise
STP March Racing Team	March 711-Ford March 711-Alfa Romeo	Firestone	Mike Beuttler Niki Lauda Ronnie Peterson Àlex Soler-Roig Nanni Galli Andrea de Adamich
Frank Williams Racing Cars	March 701-Ford March 711-Ford	Firestone	Henri Pescarolo Max Jean
Ecurie Bonnier	McLaren M7C-Ford	Goodyear	Jo Bonnier Helmut Marko
Clarke-Mordaunt-Guthrie Racing	March 701-Ford March 711-Ford	Firestone	Mike Beuttler
Team Gunston	March 701--Ford Brabham BT26A-Ford	Goodyear	John Love Jackie Pretorius
Jolly Club Of Switzerland	Bellasi F1 70-Ford	Goodyear	Silvio Moser
Gene Mason Racing	March 711-Ford	Firestone	Skip Barber
Ecurie Evergreen	Brabham BT33-Ford	Goodyear	Chris Craft
Pete Lovely Volkswagen Inc.	Lotus 69-Ford	Firestone	Pete Lovely
Stichting Autoraces Nederland	Surtees TS7-Ford	Firestone	Gijs van Lennep
Penske-White Racing	McLaren M19A-Ford	Goodyear	Mark Donohue David Hobbs
Jo Siffert Automobiles	March 701-Ford	Firestone	François Mazet
Shell Arnold Team	March 701-Ford	Firestone	Jean-Pierre Jarier

1971 / Stewart - 167

El 1971 Jackie Stewart va tornar a guanyar. Ja amb el Tyrrell des de principi de temporada, i després amb una versió millorada, la mescla de victòries i regularitat de l'escocès el van fer imparable, i ningú, ni equip ni pilot no va ser capaç de muntar una rivalitat que durés tota la temporada.

Stewart va guanyar sis curses, i les cinc restants se les van repartir cinc pilots. El primer a guanyar va ser Mario Andretti, que guanyava la seva primera cursa a Sud-àfrica. Després, Jacky Ickx va dominar a Holanda. També va dominar en la seva victòria Jo Siffert, en el que seria la seva última victòria doncs moriria a final de temporada.

La primera victòria de Peter Gethin a Monza per tant sols 10 mil·lèsimes va ser la cursa més ajustada de la història fins l'any 2002. I François Cévert va guanyar la seva primera cursa a Watkins Glen.

El suec Ronnie Peterson va ser finalment subcampió, però més per regularitat que no per una altra cosa.

Pel que fa als constructors, evidentment Tyrrell va guanyar amb bastanta distància. Segon va ser BRM que va viure un petit revival amb el P160, sumant dues victòries. Ferrari també va guanyar-ne dues.

Els altres van tenir diferents distraccions. Lotus es va embolicar en el 56B, un cotxe amb turbina Pratt & Whitney i tracció a les quatre rodes que originalment es va pensar per Indianàpolis que no va quallar; Brabham estava canviant de propietaris, de la venda de Jack Brabham passant per les mans de Ron Tauranac fins que a finals d'any la va comprar Bernie Ecclestone.

Classificació de pilots

1. Jackie Stewart	Tyrrell-Ford	62
2. Ronnie Peterson	March-Ford	33
3. François Cévert	Tyrrell-Ford	26
4. Jacky Ickx	Ferrari	19
5. Jo Siffert	BRM	19
6. Emerson Fittipaldi	Lotus-Ford	16
7. Clay Regazzoni	Ferrari	13
8. Mario Andretti	Ferrari	12
9. Peter Gethin	BRM	9
10. Pedro Rodríguez	BRM	9
11. Chris Amon	Matra	9
12. Reine Wisell	Lotus-Ford	9
12. Denny Hulme	McLaren-Ford	9
14. Tim Schenken	Brabham-Ford	5
15. Howden Ganley	BRM	5
16. Mark Donohue	McLaren-Ford	4
17. Henri Pescarolo	March-Ford	4
18. Mike Hailwood	Surtees-Ford	3
19. Rolf Stommelen	Surtees-Ford	3
19. John Surtees	Surtees-Ford	3
21. Graham Hill	Brabham-Ford	2
22. Jean-Pierre Beltoise	Matra	1

Classificació de constructors

1. Tyrrell-Ford	76
2. BRM	36
3. Ferrari	33
4. March-Ford	33
5. Lotus-Ford	21
6. McLaren-Ford	10
7. Matra	9
8. Surtees-Ford	8
9. Brabham-Ford	5

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
6/3	SA	Stewart	Andretti	Andretti
18/4	E	Ickx	Stewart	Ickx
23/5	MO	Stewart	Stewart	Stewart
20/6	NL	Ickx	Ickx	Ickx
4/7	F	Stewart	Stewart	Stewart
17/7	GB	Regazzoni	Stewart	Stewart
1/8	D	Stewart	Stewart	Cévert
15/8	Ö	Siffert	Siffert	Siffert
5/9	I	Amon	Gethin	Pescarolo
19/9	CA	Stewart	Stewart	Hulme
3/10	USA	Stewart	Cévert	Ickx

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els cinc millors resultats de les sis primeres curses i els quatre millors resultats de les últimes cinc. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 530 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

168 - 1972 / Fittipaldi

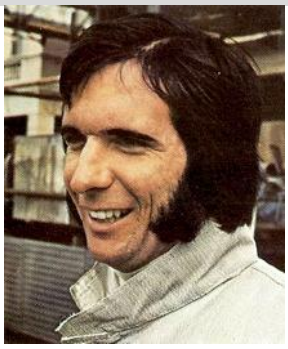

Emerson Fittipaldi va ser el primer pilot brasiler en guanyar el campionat mundial de Fórmula 1. A més, va ser el pilot més jove en ser campió en el seu moment.

Emerson Fittipaldi va néixer el 1946 a Brasil. El seu pare Wilson era un reconegut periodista esportiu central en els esports de motor, així que és normal que tant l'Emerson com el seu germà Wilson visquessin l'ambient de les curses des de ben aviat.
El pare no els va donar suport econòmic i els germans van crear un negoci de peces per a turismes i també els seus propis karts. Seguint amb la idea, van crear el seu Fórmula Vee, amb Emerson guanyant per allà on passava.
El 1969 se'n va anar a Europa i va córrer en Fórmula Ford i Fórmula 3. Un any després Colin Chapman el va fitxar i ja aquella temporada va debutar i va guanyar a la Fórmula 1. Seguint amb Lotus, el pilot brasiler va guanyar el títol de 1972.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312B2	Firestone	Jacky Ickx Clay Regazzoni Mario Andretti Nanni Galli Arturo Merzario
Marlboro BRM	BRM P153 BRM P160B BRM P160C BRM P180	Firestone	Peter Gethin Jackie Oliver Brian Redman Howden Ganley Helmut Marko Reine Wisell Àlex Soler-Roig Bill Brack Jean-Pierre Beltoise
John Player Team Lotus / World Wide Racing	Lotus 72D-Ford	Firestone	Emerson Fittipaldi Reine Wisell David Walker
Motor Racing Developments Ltd.	Brabham BT33-Ford Brabham BT34-Ford Brabham BT37-Ford	Goodyear	Graham Hill Carlos Reutemann Wilson Fittipaldi
Elf Team Tyrrell	Tyrrell 002-Ford Tyrrell 003-Ford Tyrrell 004-Ford Tyrrell 005-Ford Tyrrell 006-Ford	Goodyear	Jackie Stewart François Cévert Patrick Depailler
Yardley Team McLaren	McLaren M19A-Ford McLaren M19C-Ford	Goodyear	Denny Hulme Peter Revson Brian Redman Jody Scheckter
Brooke Bond Oxo Team Surtees	Surtees TS9B-Ford Surtees TS14-Ford	Firestone	John Surtees Mike Hailwood Tim Schenken Andrea de Adamich
Equipe Matra Sports	Matra MS120C Matra MS120D	Goodyear	Chris Amon
STP March Racing Team	March 721-Ford	Firestone Goodyear	Niki Lauda Ronnie Peterson
Team Williams Motul	March 711-Ford March 721-Ford Politoys FX3-Ford	Goodyear	Henri Pescarolo Carlos Pace
Team Eifelland Caravans	Eifelland 21-Ford	Goodyear	Rolf Stommelen
Clarke-Mordaunt-Guthrie Racing	March 721G-Ford Surtees TS9B-Ford	Firestone	Mike Beuttler Andrea de Adamich
Team Gunston	Surtees TS9-Ford Brabham BT33-Ford	Firestone	John Love Willie Ferguson
Scribante Lucky Strike Racing	Lotus 72D-Ford	Goodyear	Dave Charlton
Gene Mason Racing	March 711-Ford	Firestone	Skip Barber
Darnval Connew Racing Team	Connew PC1-Ford	Firestone	François Migault
Champcarr Inc.	Surtees TS9B-Ford	Firestone	Sam Posey
Martini Racing	Tecno PA123/3	Firestone	Nanni Galli Derek Bell

1972 / Fittipaldi - 169

Jackie Stewart i Tyrrell van trobar-se un rival més dur per a l'any 1972. Colin Chapman va evolucionar el Lotus 72 aparegut feia dos anys fins a la versió "D". Per altra banda, la tabaquera John Player Special va passar a ser el patrocinador de l'equip, convertint el cotxe en un dels més macos i inoblidables per als aficionats.

Mentre Stewart es veia debilitat físicament per una úlcera estomacal i patia abandonaments mecànics, el brasiler Emerson Fittipaldi sumava cinc victòries i tres podis per convertir-se en el campió del món més jove de la història, un rècord que duraria fins a la temporada 2005.

El 1972 va ser un any de debut o confirmació per a diversos joves pilots. L'austríac Niki Lauda ja havia debutat la temporada anterior però va poder disputar l'any sencer amb el difícil March 721; l'argentí Carlos Reutemann va marcar la pole en el seu debut amb Brabham, i futurs protagonistes com el francès Patrick Depailler o el sud-africà Jody Scheckter van tenir la seva oportunitat.

Pel que fa als constructors, destacar per una banda la recuperació de McLaren a mans sobretot de Denny Hulme, tercers als dos campionats, amb un Peter Revson cada cop més competitiu. Ferrari va tenir una temporada mediocre, amb la solitària victòria d' Ickx al Nürburgring.

BRM va aconseguir el que seria la seva última victòria a la Fòrmula 1 a Mònaco amb el francès Jean-Pierre Beltoise, mentre que Matra diria adéu a la Fórmula 1 a final de temporada, malgrat els esforços del neozelandès Chris Amon.

Classificació de pilots		
1. Emerson Fittipaldi	Lotus-Ford	61
2. Jackie Stewart	Tyrrell-Ford	45
3. Denny Hulme	McLaren-Ford	39
4. Jacky Ickx	Ferrari	27
5. Peter Revson	McLaren-Ford	23
6. François Cévert	Tyrrell-Ford	15
7. Clay Regazzoni	Ferrari	15
8. Mike Hailwood	Surtees-Ford	13
9. Ronnie Peterson	March-Ford	12
10. Chris Amon	Matra	12
11. Jean-Pierre Beltoise	BRM	9
12. Howden Ganley	BRM	4
12. Mario Andretti	Ferrari	4
14. Brian Redman	McLaren-Ford	4
15. Graham Hill	Brabham-Ford	4
16. Andrea de Adamich	Surtees-Ford	3
16. Carlos Reutemann	Brabham-Ford	3
18. Carlos Pace	March-Ford	3
19. Tim Schenken	Surtees-Ford	2
20. Arturo Merzario	Ferrari	1
20. Peter Gethin	BRM	1

Classificació de constructors	
1. Lotus-Ford	61
2. Tyrrell-Ford	51
3. McLaren-Ford	47
4. Ferrari	33
5. Surtees-Ford	18
6. March-Ford	15
7. BRM	14
8. Matra	12
9. Brabham-Ford	7

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
23/1	RA	Reutemann	**Stewart**	*Stewart*
4/3	SA	Stewart	**Hulme**	*Hailwood*
1/5	E	Ickx	**Fittipaldi**	*Ickx*
14/5	MO	Fittipaldi	**Beltoise**	*Beltoise*
4/6	B	Fittipaldi	**Fittipaldi**	*Amon*
2/7	F	Amon	**Stewart**	*Amon*
15/7	GB	Ickx	**Fittipaldi**	*Stewart*
30/7	D	Ickx	**Ickx**	*Ickx*
13/8	Ö	Fittipaldi	**Fittipaldi**	*Hulme*
10/9	I	Ickx	**Fittipaldi**	*Ickx*
24/9	CA	Revson	**Stewart**	*Stewart*
8/10	USA	Stewart	**Stewart**	*Stewart*

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els cinc millors resultats de les sis primeres curses i els cinc millors resultats de les últimes sis. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 550 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

170 - 1973 / Stewart

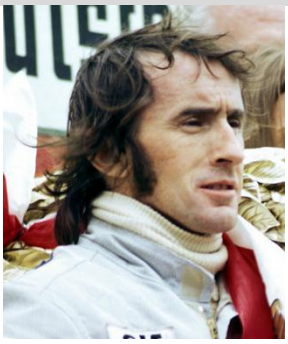

Jackie Stewart va retirar-se com a tricampió del món i també com el pilot amb més victòries de la història al 1973, amb 27.

Després d'un any difícil amb alguns problemes físics, Stewart va tornar fort i va conquerir el títol per davant dels dos pilots de Lotus.
A principis de temporada ja havia decidit retirar-se i el fet que es fés públic després de la mort de François Cévert va fer semblar que era per això. Stewart va veure aviat que un cop retirat, podria viure només de la seva imatge, i va estar durant anys al consell d'administració de Ford o com a comentarista per a la cadena nord-americana ABC. Amb el seu fill Paul van crear Paul Stewart Racing per a les categories inferiors, que més tard va mutar en Stewart Grand Prix a la Fórmula 1 (l'actual equip Red Bull). Stewart segueix actiu i passejant el tartan escocès pels pàdocs en representació de Rolex.

Entrant	Cotxe	Pneum.	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312B2 Ferrari 312B3	Goodyear	Jacky Ickx Mario Andretti Nanni Galli Arturo Merzario
Marlboro BRM	BRM P160C BRM P160D	Firestone	Peter Gethin Clay Regazzoni Niki Lauda Jean-Pierre Beltoise
John Player Team Lotus	Lotus 72D-Ford Lotus 72E-Ford	Goodyear	Emerson Fittipaldi Ronnie Peterson
Motor Racing Developments Ltd.	Brabham BT37-Ford Brabham BT42-Ford	Goodyear	Carlos Reutemann Wilson Fittipaldi Rolf Stommelen Andrea de Adamich John Watson
Elf Team Tyrrell	Tyrrell 005-Ford Tyrrell 006-Ford	Goodyear	Jackie Stewart François Cévert Chris Amon
Yardley Team McLaren	McLaren M19A-Ford McLaren M19C-Ford McLaren M23-Ford	Goodyear	Denny Hulme Peter Revson Jacky Ickx Jody Scheckter
Brooke Bond Oxo Team Surtees	Surtees TS9A-Ford Surtees TS9B-Ford Surtees TS14A-Ford	Firestone	Mike Hailwood Carlos Pace Luiz Bueno Andrea de Adamich Jochen Mass
UOP Shadow Racing Team	Shadow DN1-Ford	Goodyear	Jackie Oliver Brian Redman George Follmer
STP March Racing Team	March 721G-Ford March 731-Ford	Goodyear	Jean-Pierre Jarier Henri Pescarolo Roger Williamson
Frank Williams Racing Cars	Iso Marlboro FX3-Ford Iso Marlboro IR-Ford	Firestone	Howden Ganley Graham McRae Nanni Galli Jackie Pretorius Tom Belsø Henri Pescarolo Gijs van Lennep Jacky Ickx
Embassy Racing	Shadow DN1-Ford	Goodyear	Graham Hill
Clarke-Mordaunt-Guthrie Racing / Team Pierre Robert	March 721G-Ford March 731-Ford	Firestone	Mike Beuttler Reine Wisell
Blignaut Lucky Strike Racing	Tyrrell 004-Ford	Goodyear	Eddie Keizan
Scribante Lucky Strike Racing	Lotus 72D-Ford	Firestone	Dave Charlton
Hesketh Racing	March 731-Ford	Goodyear	James Hunt
Martini Racing Team	Tecno PA123/6	Firestone	Chris Amon
LEC Refrigeration Racing	March 731-Ford	Goodyear	David Purley

1973 / Stewart - 171

Jackie Stewart va retirar-se de la Fórmula 1 guanyant el seu tercer títol mundial i aconseguint el rècord de victòries (27). Potser va ser el seu mundial menys dominant, doncs regularment l'equip Lotus semblava ser més ràpid. Però mentre a Tyrrell l'escocès era el clar líder, a Lotus tant Emerson Fittipaldi com Ronnie Peterson lluitaven per les victòries i Colin Chapman els va deixar via lliure. Segurament Peterson va ser el pilot més ràpid de l'any, amb 9 pole positions, però durant gran part de l'any va tenir més abandonaments. Si més no, Lotus va aconseguir el títol de constructors.

La temporada es va veure marcada per dos accidents mortals. El primer, el de Roger Williamson a Zandvoort. El pilot va bolcar i el cotxe es va incendiar. Williamson no tenia lesions serioses, però els comissaris no tenien mitjans amb què combatre el foc i només David Purley el va intentar treure desesperadament sense èxit. I a l'última cursa de l'any a Watkins Glen, François Cévert va xocar contra el guarda-rail, que va partir el Tyrrell com una cisalla, morint el pilot francès a l'instant.

Pel que fa a Ferrari, "annus horribilis". Només van obtenir tres quarts llocs i no van còrrer en dos grans premis mentre es reorganitzaven.

Com a curiositat, a Canadà es va fer servir per primer cop el Safety Car per permetre l'actuació de vehicles d'emergència. Però el Safety va agafar el cotxe erroni i van trigar hores a confirmar els resultats finals.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
28/1	RA	Regazzoni	Fittipaldi	Fittipaldi
11/2	BR	Peterson	Fittipaldi	Fittipaldi/Hulme
3/3	SA	Hulme	Stewart	Fittipaldi
29/4	E	Peterson	Fittipaldi	Peterson
20/5	B	Peterson	Stewart	Cévert
3/6	MO	Stewart	Stewart	Fittipaldi
17/6	B	Peterson	Hulme	Hulme
1/7	F	Stewart	Peterson	Hulme
14/7	GB	Peterson	Revson	Hunt
29/7	NL	Peterson	Stewart	Peterson
5/8	D	Stewart	Stewart	Pace
19/8	Ö	Fittipaldi	Peterson	Pace
9/9	I	Peterson	Peterson	Stewart
23/9	CA	Peterson	Revson	Fittipaldi
7/10	USA	Peterson	Peterson	Hunt

Classificació de pilots

1. Jackie Stewart	Tyrrell-Ford	71
2. Emerson Fittipaldi	Lotus-Ford	55
3. Ronnie Peterson	Lotus-Ford	52
4. François Cévert	Tyrrell-Ford	47
5. Peter Revson	McLaren-Ford	38
6. Denny Hulme	McLaren-Ford	26
7. Carlos Reutemann	Brabham-Ford	16
8. James Hunt	March-Ford	14
9. Jacky Ickx	Ferrari/McLaren	12
10. Jean-Pierre Beltoise	BRM	9
11. Carlos Pace	Surtees-Ford	7
12. Arturo Merzario	Ferrari	6
13. George Follmer	Shadow-Ford	5
14. Jackie Oliver	Shadow-Ford	4
15. Andrea de Adamich	Brabham-Ford	3
16. Wilson Fittipaldi	Brabham-Ford	3
17. Niki Lauda	BRM	2
18. Clay Regazzoni	BRM	2
19. Chris Amon	Tecno	1
19. Gijs van Lennep	Iso Marlboro-F.	1
19. Howden Ganley	Iso Marlboro-F.	1

Classificació de constructors

1. Lotus-Ford	92
2. Tyrrell-Ford	82
3. McLaren-Ford	58
4. Brabham-Ford	22
5. March-Ford	14
6. Ferrari	12
7. BRM	12
8. Shadow-Ford	9
9. Surtees-Ford	7
10. Iso Marlboro-Ford	2
11. Tecno	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els set millors resultats de les vuit primeres curses i els sis millors resultats de les últimes set. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 575 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

172 - 1974 / Fittipaldi

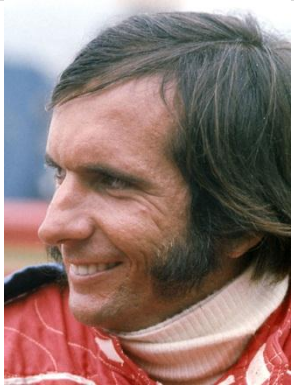

Emerson Fittipaldi va guanyar el seu segon títol el 1974, en dura lluita amb els Ferrari.

Molest per la falta d'ordres d'equip a Lotus, Fittipaldi va fitxar per McLaren i va aconseguir el títol. Després d'un any més va marxar cap a l'equip Copersucar creat pel seu germà, i Fittipaldi ja no tornaria a guanyar cap cursa. Cansat, es va retirar a finals dels 70, però a Estats Units li van tornar a encendre la passió, corrent durant dotze temporades a la IndyCar.

Fittipaldi va ser campió el 1989 i va guanyar les 500 milles d'Indianàpolis en dues ocasions, però es va retirar forçosament amb gairebé 50 anys degut a un accident a Michigan.

Actualment "Emmo" segueix de prop la carrera dels seus néts Pietro i Enzo mentre el nebot Christian encara corre a Estats Units. Va ser el primer brasiler dels molts que han arribat a la Fórmula 1, una mena de guia.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
John Player Team Lotus	Lotus 72E-Ford Lotus 76-Ford	Goodyear	1 2 31	Ronnie Peterson Jacky Ickx Tim Schenken
Elf Team Tyrrell	Tyrrell 005-Ford Tyrrell 006-Ford Tyrrell 007-Ford	Goodyear	3 4	Jody Scheckter Patrick Depailler
Marlboro Team Texaco / Yardley Team McLaren	McLaren M23-Ford	Goodyear	5 6 33 33 33	Emerson Fittipaldi Denny Hulme Mike Hailwood David Hobbs Jochen Mass
Motor Racing Developments Ltd.	Brabham BT42-Ford Brabham BT44-Ford	Goodyear	7 8 8 8 34	Carlos Reutemann Richard Robarts Carlos Pace Rikky von Opel Teddy Pilette
March Engineering	March 741-Ford	Goodyear	9 9 10 10	Hans-Joachim Stuck Reine Wisell Howden Ganley Vittorio Brambilla
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312B3	Goodyear	11 12	Clay Regazzoni Niki Lauda
Team Motul BRM	BRM P160E BRM P201	Firestone	14 15 15 37	Jean-Pierre Beltoise Henri Pescarolo Chris Amon François Migault
UOP Shadow Racing Team	Shadow DN1-Ford Shadow DN3-Ford	Goodyear	16 16 16 16 17	Peter Revson Brian Redman Bertil Roos Tom Pryce Jean-Pierre Jarier
Bang & Olufsen / Memphis International Team Surtees	Surtees TS16-Ford	Firestone	18 18 18 19 19 19 30	Carlos Pace José Dolhem Derek Bell Jochen Mass Jean-Pierre Jabouille Helmuth Koinigg Dieter Quester
Frank Williams Racing Cars	Iso Marlboro FW-Ford	Firestone	20 21 21 21 21	Arturo Merzario Tom Belsø Jean-Pierre Jabouille Jacques Laffite Gijs van Lennep
Team Ensign	Ensign N174-Ford	Firestone	22 22 22	Rikky von Opel Vern Schuppan Mike Wilds
Hesketh Racing	March 731-Ford Hesketh 308-Ford	Firestone Goodyear	24 31	James Hunt Ian Scheckter
Embassy Racing with Graham Hill	Lola T370-Ford	Firestone	26 27 27 27	Graham Hill Guy Edwards Peter Gethin Rolf Stommelen
John Goldie Racing with Hexagon	Brabham BT42-Ford Brabham BT44-Ford	Firestone	28 34	John Watson Carlos Pace
Chris Amon Racing	Amon AF101-Ford	Firestone	30 30	Chris Amon Larry Perkins
Trojan-Tauranac Racing	Trojan T103-Ford	Firestone	29	Tim Schenken
Token Racing	Token RJ02-Ford	Firestone	32 42 42	Ian Ashley Tom Pryce David Purley

Van participar 14 pilots més.

1974 / Fittipaldi - 173

El de 1974 va ser un dels campionats més igualats de la història. Per exemple, les victòries: Emerson Fittipaldi, Ronnie Peterson i Carlos Reutemann en van obtenir tres, Niki Lauda i Jody Scheckter dues i les dues restants varen ser per a Denny Hulme i Clay Regazzoni.

El campionat va ser finalment per al brasiler Fittipaldi, que aconseguia el seu segon títol en tres anys, però aquest cop dins de l'escuderia McLaren, que la va encertar amb l'M23. "Emmo" era quart a falta de quatre curses, però al cap de l'any va ser el pilot més regular.

Ferrari va tornar a les victòries de la mà de Clay Regazzoni, que va ser subcampió, i de Niki Lauda. L'austríac havia enamorat Enzo Ferrari a Mònaco 1973 i va ser potser l'home més ràpid de l'any, amb nou pole positions sobre el 312B3.

Tyrrell va refer-se amb dos joves promeses. Mentre que el francès Patrick Depailler va sumar tant sols una pole, el sud-àfrica Jody Scheckter va lluitar pel títol fins a l'última cursa.

Diversos equips van debutar aquesta temporada amb xassís propi, com per exemple Penske, Parnelli, Amon, Trojan, Hesketh o Hill.

L'any es va veure de nou tacat per dues morts en gran premi. Una, la del nord-americà Peter Revson a Sud-àfrica, que directament va provocar la retirada del campió de 1967 Denny Hulme, i la segona, la de l'austríac Helmuth Koinigg a Watkins Glen.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
13/1	RA	Peterson	**Hulme**	*Regazzoni*
27/1	BR	Fittipaldi	**Fittipaldi**	*Regazzoni*
30/3	SA	Lauda	**Reutemann**	*Reutemann*
28/4	E	Lauda	**Lauda**	*Lauda*
12/5	B	Regazzoni	**Fittipaldi**	*Hulme*
26/5	MO	Lauda	**Peterson**	*Peterson*
9/6	S	Depailler	**Scheckter**	*Depailler*
23/6	NL	Lauda	**Lauda**	*Peterson*
7/7	F	Lauda	**Peterson**	*Scheckter*
20/7	GB	Lauda	**Scheckter**	*Lauda*
4/8	D	Lauda	**Regazzoni**	*Scheckter*
18/8	Ö	Lauda	**Reutemann**	*Regazzoni*
8/9	I	Lauda	**Peterson**	*Pace*
22/9	CA	Fittipaldi	**Fittipaldi**	*Lauda*
6/10	USA	Reutemann	**Reutemann**	*Pace*

Classificació de pilots

1. Emerson Fittipaldi	McLaren-Ford	55
2. Clay Regazzoni	Ferrari	52
3. Jody Scheckter	Tyrrell-Ford	45
4. Niki Lauda	Ferrari	38
5. Ronnie Peterson	Lotus-Ford	35
6. Carlos Reutemann	Brabham-Ford	32
7. Denny Hulme	McLaren-Ford	20
8. James Hunt	Hesketh-Ford	15
9. Patrick Depailler	Tyrrell-Ford	14
10. Jacky Ickx	Lotus-Ford	12
11. Mike Hailwood	Surtees-Ford	12
12. Carlos Pace	Surtees/Brabham	11
13. Jean-Pierre Beltoise	BRM	10
14. Jean-Pierre Jarier	Shadow-Ford	6
15. John Watson	Brabham-Ford	6
16. Hans-Joachim Stuck	March-Ford	5
17. Arturo Merzario	Iso Marlboro-F.	4
18. Graham Hill	Lola-Ford	1
18. Tom Pryce	Shadow-Ford	1
18. Vittorio Brambilla	March-Ford	1

Classificació de constructors

1. McLaren-Ford	73
2. Ferrari	65
3. Tyrrell-Ford	52
4. Lotus-Ford	42
5. Brabham-Ford	35
6. Hesketh-Ford	15
7. BRM	10
8. Shadow-Ford	7
9. March-Ford	6
10. Iso Marlboro-Ford	4
11. Surtees-Ford	3
12. Lola-Ford	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els set millors resultats de les vuit primeres curses i els sis millors resultats de les últimes set. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 575 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

174 - 1975 / Lauda

Niki Lauda va tornar la glòria a Ferrari 11 anys després dels últims títols de pilots i constructors.

Andreas Nikolaus "Niki" Lauda va néixer a Viena el 1949. Part d'una família de l'alta societat, a en Niki no li va faltar mai de res, tot i que odiava el pressuposat estatus familiar.
Les expectatives per a ell eren que estudiés. Lauda va falsificar el seu graduat i amb els regals que rebé es va comprar un Volkswagen Beetle amb el qual començaria a córrer.
A mesura que anava fent anava demanant préstec rere préstec, gràcies al seu cognom. Va pujar a la F1 el 1971 i va seguir endeutant-se fins que al 1973 amb BRM ja devia uns 200.000 euros de l'època. Una bona actuació a Mònaco, però, va canviar-ho tot: Enzo Ferrari s'hi va fixar. A partir de 1974 Lauda ja va convertir-se en un pilot punter i va poder pagar els seus deutes mentre guanyava el títol de 1975.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Marlboro Team McLaren	McLaren M23-Ford	Goodyear	1 2	Emerson Fittipaldi Jochen Mass
Elf Team Tyrrell	Tyrrell 007-Ford	Goodyear	3 4 15 15	Jody Scheckter Patrick Depailler Jean-Pierre Jabouille Michel Leclère
John Player Team Lotus	Lotus 72E-Ford	Goodyear	5 6 6 6 15	Ronnie Peterson Jacky Ickx Jim Crawford John Watson Brian Henton
Martini Racing	Brabham BT44B-Ford	Goodyear	7 8	Carlos Reutemann Carlos Pace
Beta Team March / Lavazza March	March 741-Ford March 751-Ford	Goodyear	9 10 29	Vittorio Brambilla Hans-Joachim Stuck Lella Lombardi
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312B3 Ferrari 312T	Goodyear	11 12	Clay Regazzoni Niki Lauda
Stanley BRM	BRM P201	Goodyear	14	Mike Wilds Bob Evans
UOP Shadow Racing Team	Shadow DN3B-Ford Shadow DN5-Ford Shadow DN7-Matra	Goodyear	16 17	Tom Pryce Jean-Pierre Jarier
National Organs Team Surtees	Surtees TS16-Ford	Goodyear	18 19	John Watson Dave Morgan
Frank Williams Racing Cars	Williams FW-Ford Williams FW04-Ford	Goodyear	20 20 20 20 20 20 20 21 21 21	Arturo Merzario Damien Magee Ian Ashley François Migault Jo Vonlanthen Renzo Zorzi Lella Lombardi Ian Scheckter Jacques Laffite Tony Brise
Embassy Racing with Graham Hill	Lola T370-Ford Lola T371-Ford Hill GH1-Ford	Goodyear	22 22 22 22 23 23	Graham Hill Vern Schuppan Alan Jones Rolf Stommelen Tony Brise François Migault
Hesketh Racing / Warsteiner / Polar Caravans	Hesketh 308-Ford Hesketh 308B-Ford Hesketh 308C-Ford	Goodyear	24 25 25 32	James Hunt Harald Ertl Brett Lunger Torsten Palm
Custom Made Harry Stiller Racing	Hesketh 308B-Ford	Goodyear	25 26	Alan Jones
Vel's Parnelli Jones Racing	Parnelli VPJ4-Ford	Firestone Goodyear	27	Mario Andretti
Penske Cars	March 751-Ford Penske PC1-Ford	Goodyear	28	Mark Donohue John Watson
Copersucar Fittipaldi	Fittipaldi FD01-Ford Fittipaldi FD02-Ford Fittipaldi FD03-Ford	Goodyear	30	Wilson Fittipaldi Arturo Merzario
HB Bewaking Team Ensign	Ensign N174-Ford Ensign N175-Ford	Goodyear	31 32 33	Gijs van Lennep Chris Amon Roelof Wunderink
Maki Engineering	Maki F101-Ford	Goodyear	35	Hiroshi Fushida Tony Trimmer

Van participar 5 pilots més.

1975 / Lauda - 175

11 anys després dels últims títols, Ferrari tornava a triomfar de la mà de dos joves. Un era Luca di Montezemolo, convertit en director esportiu pel Commendatore, i l'altre Niki Lauda, que va fer bona la promesa mostrada la temporada anterior. Tant Emerson Fittipaldi amb McLaren com Carlos Reutemann amb Brabham van oposar resistència però sense la consistència i regularitat del pilot austríac.

Malauradament el 1975 va ser la sentència de mort per al circuit de Montjuïc. Ja als entrenaments lliures hi va haver protestes per la mala subjecció dels guarda-rails, i algun pilot com Fittipaldi va decidir no córrer. A la cursa, Rolf Stommelen liderava quan al rasant va perdre l'aleró posterior, anant a parar contra les tanques i matant a quatre persones. La cursa es va aturar a la meitat, essent la primera victòria per a Jochen Mass i els únics punts per a una dona, Lella Lombardi.

També hi va haver tragèdia al GP d'Àustria. Allà, el pilot americà de Penske Mark Donohue va sortir volant als entrenaments i va rebre un fort cop al cap d'un suport d'una tanca; moriria dies després en un altre GP aturat a la meitat i guanyat per Vittorio Brambilla.

Graham Hill es va retirar finalment després de 17 temporades corrent. El seu equip prometia però ell, el pilot Tony Brise i la plana major de l'equip van morir en caure l'avioneta que pilotava el propi Graham.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
12/1	RA	Jarier	Fittipaldi	Hunt
26/1	BR	Jarier	Pace	Jarier
1/3	SA	Pace	Scheckter	Pace
27/4	E	Lauda	Mass	Andretti
11/5	MO	Lauda	Lauda	Depailler
25/5	B	Lauda	Lauda	Regazzoni
8/6	S	Brambilla	Lauda	Lauda
22/6	NL	Lauda	Hunt	Lauda
6/7	F	Lauda	Lauda	Mass
19/7	GB	Pryce	Fittipaldi	Regazzoni
3/8	D	Lauda	Reutemann	Regazzoni
17/8	Ö	Lauda	Brambilla	Brambilla
7/9	I	Lauda	Regazzoni	Regazzoni
5/10	USA	Lauda	Lauda	Fittipaldi

Classificació de pilots

1. Niki Lauda	Ferrari	64.5
2. Emerson Fittipaldi	McLaren-Ford	45
3. Carlos Reutemann	Brabham-Ford	37
4. James Hunt	Hesketh-Ford	33
5. Clay Regazzoni	Ferrari	25
6. Carlos Pace	Brabham-Ford	24
7. Jody Scheckter	Tyrrell-Ford	20
8. Jochen Mass	McLaren-Ford	20
9. Patrick Depailler	Tyrrell-Ford	12
10. Tom Pryce	Shadow-Ford	8
11. Vittorio Brambilla	March-Ford	6,5
12. Jacques Laffite	Williams-Ford	6
13. Ronnie Peterson	Lotus-Ford	6
14. Mario Andretti	Parnelli-Ford	5
15. Mark Donohue	March/Penske	4
16. Jacky Ickx	Lotus-Ford	3
17. Alan Jones	Hill-Ford	2
18. Jean-Pierre Jarier	Shadow-Ford	1,5
19. Tony Brise	Hill-Ford	1
19. Gijs van Lennep	Ensign-Ford	1
21. Lella Lombardi	March-Ford	0,5

Classificació de constructors

1. Ferrari	72,5
2. Brabham-Ford	54
3. McLaren-Ford	53
4. Hesketh-Ford	33
5. Tyrrell-Ford	25
6. Shadow-Ford	9,5
7. Lotus-Ford	9
8. March-Ford	7,5
9. Williams-Ford	6
10. Parnelli-Ford	5
11. Hill-Ford	3
12. Penske-Ford	2
13. Ensign-Ford	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els sis millors resultats de les set primeres curses i els sis millors resultats de les últimes set. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 575 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

176 - 1976 / Hunt

James Hunt va vèncer en un dels mundials més recordats, el de 1976, del que fins i tot se n'ha fet una pel·lícula, "Rush".

James Simon Wallis Hunt va néixer a Anglaterra el 1947. Semblava que anava per metge, però quan va descobrir les curses els estudis van quedar enrere.
Anomenat "Hunt the Shunt" per la seva propensió als accidents, va anar fent per les categories inferiors. No destacava molt, però quan es va creuar amb Lord Hesketh tot va començar a rodar. Els agradaven les festes i les dones i el 1973 van pujar junts a la Fórmula 1. A la pista van fer la feina i quan Hunt va passar a McLaren va guanyar el títol. A partir d'allí va anar perdent les ganes a mesura que tenia problemes amb les drogues i l'alcohol. Va retirar-se i rehabilitar-se, i va ser comentarista de la BBC fins que al 1993 va morir d'un atac de cor amb 45 anys, convertit en mite de la festa.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312T Ferrari 312T2	Goodyear	1 2 35	Niki Lauda Clay Regazzoni Carlos Reutemann
Elf Team Tyrrell	Tyrrell 007-Ford Tyrrell P34-Ford	Goodyear	3 4	Jody Scheckter Patrick Depailler
John Player Team Lotus	Lotus 77-Ford	Goodyear	5 5 5 6	Ronnie Peterson Bob Evans Mario Andretti Gunnar Nilsson
Martini Racing	Brabham BT45-Alfa Romeo	Goodyear	7 7 8 77	Carlos Reutemann Larry Perkins Carlos Pace Rolf Stommelen
Beta Team March / Ovoro Team March	March 761-Ford	Goodyear	9 10 10 34 35	Vittorio Brambilla Ronnie Peterson Lella Lombardi Hans-Joachim Stuck Arturo Merzario
Marlboro Team McLaren	McLaren M23-Ford	Goodyear	11 12	James Hunt Jochen Mass
Stanley BRM	BRM P201B	Goodyear	14	Ian Ashley
Shadow Racing Team	Shadow DN5B-Ford Shadow DN8-Ford	Goodyear	16 17	Tom Pryce Jean-Pierre Jarier
Durex Team Surtees	Surtees TS19-Ford	Goodyear	18 18 18 19	Brett Lunger Conny Andersson Noritake Takahara Alan Jones
Frank Williams Racing Cars / Walter Wolf Racing	Williams FW04-Ford Williams FW05-Ford	Goodyear	20 20 21 21 21 21 21 21	Jacky Ickx Arturo Merzario Michel Leclère Renzo Zorzi Chris Amon Warwick Brown Hans Binder Masami Kuwashima
Team Ensign	Ensign N174-Ford Ensign N176-Ford	Goodyear	22	Chris Amon Patrick Nève Hans Binder Jacky Ickx
Penthouse Rizla Racing with Hesketh	Hesketh 308D-Ford	Goodyear	24 25 25 25	Harald Ertl Guy Edwards Rolf Stommelen Alex Ribeiro
Ligier Gitanes	Ligier JS5-Matra	Goodyear	26	Jacques Laffite
Vel's Parnelli Jones Racing	Parnelli VPJ4B-Ford	Goodyear	27	Mario Andretti
Citibank Team Penske	Penske PC3-Ford Penske PC4-Ford	Goodyear	28	John Watson
Copersucar Fittipaldi	Fittipaldi FD03-Ford Fittipaldi FD04-Ford	Goodyear	30 31	Emerson Fittipaldi Ingo Hoffmann
HB Bewaking Alarm Systems	Boro N175-Ford	Goodyear	37 40	Larry Perkins
Team Norev / B&S Fabrications	Surtees TS19-Ford	Goodyear	38	Henri Pescarolo
Team P R Reilly	Shadow DN3-Ford	Goodyear	40	Mike Wilds
Kojima Engineering	Kojima KE007-Ford	Dunlop	51	Masahiro Hasemi
Heroes Racing	Tyrrell 007-Ford	Bridgestone	52	Kazuyoshi Hoshino
Maki Engineering	Maki F101-Ford	Goodyear	54	Tony Trimmer

Van participar 10 pilots més.

1976 / Hunt - 178

El 1976 van passar tantes coses que fins i tot se n'ha fet una pel·lícula. Els dos grans protagonistes varen ser el vigent campió Niki Lauda i l'anglès amb fama de playboy James Hunt.

La primera meitat de la temporada va ser per al pilot austríac de Ferrari. Amb cinc victòries en les primeres nou curses, Lauda portava un gran avantatge quan es va arribar al Nürburgring. Allí, a la segona volta, Lauda va patir un greu accident a Bergwerk i es va veure envoltat de flames, essent salvat per Brett Lunger, Arturo Merzario, Harald Ertl i Guy Edwards. Malgrat els esforços dels pilots, Lauda patia cremades a la cara i problemes respiratoris que van fer témer per la seva vida.

Hunt va guanyar aquella cursa i a partir d'allí va començar a recuperar punts a un Lauda que va tornar només un mes després de l'accident, arribant a l'última cursa amb l'austríac per davant però només per tres punts. Al primer GP del Japó va ploure a bots i barrals i Lauda va decidir retirar-se a la primera volta, mentre Hunt sumava un tercer lloc que li donava el títol.

L'altra gran història de 1976 va ser el primer cotxe de 6 rodes. El Tyrrell P34 portava dos pneumàtics de darrere normals i quatre rodes més petites a davant, i Jody Scheckter va guanyar a Suècia amb l'invent de Derek Gardner. També va debutar l'equip Ligier, amb Laffite de pilot.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
25/1	BR	Hunt	Lauda	*Jarier*
6/3	SA	Hunt	Lauda	*Lauda*
28/3	LB	Regazzoni	Regazzoni	*Regazzoni*
2/5	E	Hunt	Hunt	*Mass*
16/5	B	Lauda	Lauda	*Lauda*
30/5	MO	Lauda	Lauda	*Regazzoni*
13/6	S	Scheckter	Scheckter	*Andretti*
4/7	F	Hunt	Hunt	*Lauda*
18/7	GB	Lauda	Lauda	*Lauda*
1/8	D	Hunt	Hunt	*Scheckter*
15/8	Ö	Hunt	Watson	*Hunt*
29/8	NL	Peterson	Hunt	*Regazzoni*
12/9	I	Laffite	Peterson	*Peterson*
3/10	CA	Hunt	Hunt	*Depailler*
10/10	USA	Hunt	Hunt	*Hunt*
24/10	J	Andretti	Andretti	*Laffite*

Classificació de pilots

1. James Hunt	McLaren-Ford	69
2. Niki Lauda	Ferrari	68
3. Jody Scheckter	Tyrrell-Ford	49
4. Patrick Depailler	Tyrrell-Ford	39
5. Clay Regazzoni	Ferrari	31
6. Mario Andretti	Parnelli/Lotus	22
7. John Watson	Penske-Ford	20
8. Jacques Laffite	Ligier-Matra	20
9. Jochen Mass	McLaren-Ford	19
10. Gunnar Nilsson	Lotus-Ford	11
11. Ronnie Peterson	March-Ford	10
12. Tom Pryce	Shadow-Ford	10
13. Hans-Joachim Stuck	March-Ford	8
14. Carlos Pace	Brabham-Alfa R.	7
15. Alan Jones	Surtees-Ford	7
16. Carlos Reutemann	Brabham-Alfa R.	3
17. Emerson Fittipaldi	Fittipaldi-Ford	3
18. Chris Amon	Ensign-Ford	2
19. Rolf Stommelen	Brabham-Alfa R.	1
19. Vittorio Brambilla	March-Ford	1

Classificació de constructors

1. Ferrari	83
2. McLaren-Ford	74
3. Tyrrell-Ford	71
4. Lotus-Ford	29
5. Penske-Ford	20
6. Ligier-Matra	20
7. March-Ford	19
8. Shadow-Ford	10
9. Brabham-Alfa Romeo	9
10. Surtees-Ford	7
11. Fittipaldi-Ford	3
12. Ensign-Ford	2
13. Parnelli-Ford	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els set millors resultats de les vuit primeres curses i els set millors resultats de les últimes vuit. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 575 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

178 - 1977 / Lauda

Niki Lauda va guanyar el seu segon campionat després d'haver renascut de les flames del seu accident a Nürburgring.

La relació entre Ferrari i Lauda semblava idíl·lica però es va començar a trencar arran del greu accident del pilot a Alemanya.
Enzo Ferrari no creia que el pilot tornaria a ser el mateix i va fitxar a Carlos Reutemann. Lauda va tornar 40 dies després a córrer, esperonat per la poca fe de Ferrari. El 1977, amb Reutemann havent substituït a temps complet al seu amic Clay Regazzoni, Lauda va fer la feina, va guanyar el títol i fins i tot va marxar abans que s'acabés la temporada.
Bernie Ecclestone li oferia més diners a Brabham i cap allà se'n va anar el 1978, però el cotxe no era del tot competitiu amb el motor Alfa Romeo. Quan es van equipar motors Ford V8, Lauda va trobar a faltar el so estrident dels V12, i va retirar-se per primera vegada a finals de l'any 1979.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Marlboro Team McLaren	McLaren M23-Ford McLaren M26-Ford	Goodyear	1 2 14 40	James Hunt Jochen Mass Bruno Giacomelli Gilles Villeneuve
Elf Team Tyrrell	Tyrrell P34-Ford	Goodyear	3 4	Ronnie Peterson Patrick Depailler
John Player Team Lotus	Lotus 78-Ford	Goodyear	5 6	Mario Andretti Gunnar Nilsson
Martini Racing	Brabham BT45-Alfa Romeo Brabham BT45B-Alfa Romeo	Goodyear	7 8 8 21	John Watson Carlos Pace Hans-Joachim Stuck Giorgio Francia
Hollywood Team March / Team Rothmans Intl.	March 761B-Ford March 771-Ford	Goodyear	9 10 10 10	Alex Ribeiro Ian Scheckter Hans-Joachim Stuck Brian Henton
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312T2	Goodyear	11 12 21	Niki Lauda Carlos Reutemann Gilles Villeneuve
Rotary Watches Stanley BRM	BRM P201B BRM P207	Goodyear	14 29 35 35	Larry Perkins Teddy Pilette Conny Andersson Guy Edwards
Interscope Racing	Penske PC4-Ford	Goodyear	14	Danny Ongais
Équipe Renault Elf	Renault RS01	Michelin	15	Jean-Pierre Jabouille
Shadow Racing Team	Shadow DN5B-Ford Shadow DN8-Ford	Goodyear	16 16 16 16 16 17 17	Tom Pryce Riccardo Patrese Jackie Oliver Arturo Merzario Jean-Pierre Jarier Renzo Zorzi Alan Jones
Durex / Beta Team Surtees	Surtees TS19-Ford	Goodyear	18 18 18 18 18 19	Hans Binder Larry Perkins Patrick Tambay Vern Schuppan Lamberto Leoni Vittorio Brambilla
Walter Wolf Racing	Wolf WR1-Ford Wolf WR2-Ford Wolf WR3-Ford	Goodyear	20	Jody Scheckter
Team Ensign / Theodore Racing	Ensign N177-Ford	Goodyear	22 22 23	Clay Regazzoni Jacky Ickx Patrick Tambay
Penthouse Rizla Racing with Hesketh	Hesketh 308E-Ford	Goodyear	24 25 39 39	Rupert Keegan Harald Ertl Ian Ashley Héctor Rebaque
Ligier Gitanes	Ligier JS7-Matra	Goodyear	26 27	Jacques Laffite Jean-Pierre Jarier
Williams Grand Prix Engineering	March 761-Ford	Goodyear	27	Patrick Nève
Copersucar Fittipaldi	Fittipaldi FD04-Ford Fittipaldi F5-Ford	Goodyear	28 29	Emerson Fittipaldi Ingo Hoffmann
Chesterfield Racing	March 761-Ford McLaren M23-Ford	Goodyear	30	Brett Lunger
LEC Refrigeration	LEC CRP1-Ford	Goodyear	31	David Purley
RAM Racing / F&S Properties	March 761-Ford	Goodyear	32 32 33 33	Mikko Kozarowitsky Michael Bleekemolen Boy Hayje Andy Sutcliffe

Van participar 11 pilots més.

1977 / Lauda - 179

Marcat per les cremades, Niki Lauda va guanyar el seu segon títol amb regularitat i consistència més que amb domini. De fet qui va guanyar més curses va ser Mario Andretti amb el revolucionari Lotus 78 amb efecte terra (foto).

Però ni ell, ni Jody Scheckter que va ser subcampió i va guanyar la primera cursa de l'equip Wolf, ni el vigent campió James Hunt van poder fer res contra Lauda. De fet, l'austríac va guanyar el títol a Watkins Glen i ja ni es va presentar a les dues últimes curses.

Diverses novetats: el ja mencionat Lotus 78 i els motors turbo de la mà de Renault, si bé amb escàs èxit. En l'apartat dels pilots, va ser l'any de debut de diversos pilots com l'italià Riccardo Patrese, el francès Patrick Tambay o el canadenc Gilles Villeneuve.

També vam viure les primeres victòries de Jacques Laffite i Ligier, d'Alan Jones i Shadow, i de Gunnar Nilsson, tot i que el suec no correria més després de 1977 degut a un càncer testicular que se l'emportà a finals de 1978. així com les últimes curses de l'històric equip BRM.

Tom Pryce va morir de manera tràgica a Sud-àfrica a l'atropellar un jove comissari que tampoc va sobreviure, i Carlos Pace va morir també en accident d'avió.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
9/1	RA	Hunt	Scheckter	Hunt
23/1	BR	Hunt	Reutemann	Hunt
5/3	SA	Hunt	Lauda	Watson
3/4	LB	Lauda	Andretti	Lauda
8/5	E	Andretti	Andretti	Laffite
22/5	MO	Watson	Scheckter	Scheckter
5/6	B	Andretti	Nilsson	Nilsson
19/6	S	Andretti	Laffite	Andretti
3/7	F	Andretti	Andretti	Andretti
16/7	GB	Hunt	Hunt	Hunt
31/7	D	Scheckter	Lauda	Lauda
14/8	Ö	Lauda	Jones	Watson
28/8	NL	Andretti	Lauda	Lauda
11/9	I	Hunt	Andretti	Andretti
2/10	USA	Hunt	Hunt	Peterson
9/10	CA	Andretti	Scheckter	Andretti
23/10	J	Andretti	Hunt	Scheckter

Classificació de pilots

1. Niki Lauda	Ferrari	72
2. Jody Scheckter	Wolf-Ford	55
3. Mario Andretti	Lotus-Ford	47
4. Carlos Reutemann	Ferrari	42
5. James Hunt	McLaren-Ford	40
6. Jochen Mass	McLaren-Ford	25
7. Alan Jones	Shadow-Ford	22
8. Gunnar Nilsson	Lotus-Ford	20
9. Patrick Depailler	Tyrrell-Ford	20
10. Jacques Laffite	Ligier-Matra	18
11. Hans-Joachim Stuck	Brabham-Alfa R.	12
12. Emerson Fittipaldi	Fittipaldi-Ford	11
13. John Watson	Brabham-Alfa R.	9
14. Ronnie Peterson	Tyrrell-Ford	7
15. Carlos Pace	Brabham-Alfa R.	6
16. Vittorio Brambilla	Surtees-Ford	6
17. Clay Regazzoni	Ensign-Ford	5
17. Patrick Tambay	Ensign-Ford	5
19. Renzo Zorzi	Shadow-Ford	1
19. Jean-Pierre Jarier	Penske-Ford	1
19. Riccardo Patrese	Shadow-Ford	1

Classificació de constructors

1. Ferrari	95
2. Lotus-Ford	62
3. McLaren-Ford	60
4. Wolf-Ford	55
5. Brabham-Alfa Romeo	27
6. Tyrrell-Ford	27
7. Shadow-Ford	23
8. Ligier-Matra	23
9. Fittipaldi-Ford	18
10. Ensign-Ford	11
11. Surtees-Ford	6
12. Penske-Ford	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els vuit millors resultats de les nou primeres curses i els set millors resultats de les últimes vuit. Als constructors només sumava el millor pilot classificat de cada marca.

Normes: Pes mínim de 575 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

180 - 1978 / Andretti

Mario Andretti és fins al moment l'últim campió de Fórmula 1 dels Estats Units.

Mario Gabriele Andretti va néixer el 1940 a Itàlia. Els Andretti van viure a Lucca fins que van marxar als Estats Units el 1955.
Andretti es va fer un nom en midgets i sprint cars, i va fer el salt a la IndyCar el 1964, guanyant els títols de 1965, 1966 i 1969, a més de les 500 milles d'Indianàpolis.
Ja el 1968 va debutar amb Lotus a la Fórmula 1 i va anar alternant les dues categories, fins que a partir de 1974 en Mario es va quedar a Europa. Després del final de l'equip Parnelli, Lotus el va tornar a acollir i amb ells guanyà el títol de 1978. Un breu pas per Alfa Romeo i una última cursa per Ferrari el 1982 van tancar el capítol F1 d'Andretti, que tornaria als Estats Units a guanyar el seu quart títol IndyCar, on va córrer-hi fins als 54 anys. Actualment és molt present seguint l'equip del seu fill on també hi corre el seu nét.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Parmalat Racing Team	Brabham BT45C-Alfa Romeo Brabham BT46-Alfa Romeo Brabham BT46B-Alfa Romeo Brabham BT46C-Alfa Romeo	Goodyear	1 2 66	Niki Lauda John Watson Nelson Piquet
Elf Team Tyrrell	Tyrrell 008-Ford	Goodyear	3 4	Didier Pironi Patrick Depailler
John Player Team Lotus	Lotus 78-Ford Lotus 79-Ford	Goodyear	5 6 55	Mario Andretti Ronnie Peterson Jean-Pierre Jarier
Marlboro Team McLaren	McLaren M26-Ford	Goodyear	7 8 33	James Hunt Patrick Tambay Bruno Giacomelli
F&S Properties / ATS Racing Team	ATS HS1-Ford ATS D1-Ford	Goodyear	9 9 10 10 10 10 10	Jochen Mass Michael Bleekemolen Jean-Pierre Jarier Alberto Colombo Keke Rosberg Hans Binder Harald Ertl
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312T2 Ferrari 312T3	Michelin	11 12	Carlos Reutemann Gilles Villeneuve
Fittipaldi Automotive	Fittipaldi F5A-Ford	Goodyear	14	Emerson Fittipaldi
Équipe Renault Elf	Renault RS01	Michelin	15	Jean-Pierre Jabouille
Shadow Racing Team	Shadow DN8-Ford Shadow DN9-Ford	Goodyear	16 17	Hans-Joachim Stuck Clay Regazzoni
Durex / Beta Team Surtees	Surtees TS19-Ford Surtees TS20-Ford	Goodyear	18 18 18 19 19	Rupert Keegan Carlo Franchi René Arnoux Vittorio Brambilla Beppe Gabbiani
Walter Wolf Racing	Wolf WR1-Ford Wolf WR3-Ford Wolf WR5-Ford Wolf WR6-Ford	Goodyear	20 21	Jody Scheckter Bobby Rahal
Team Tissot Ensign Mario Deliotti Racing Sachs Racing	Ensign N175-Ford Ensign N177-Ford	Goodyear	22 22 22 22 23 23 23 23	Danny Ongais Jacky Ickx Derek Daly Nelson Piquet Lamberto Leoni Brett Lunger Geoff Lees Harald Ertl
Olympus Cameras Hesketh Racing	Hesketh 308E-Ford	Goodyear	24	Divina Galica Eddie Cheever Derek Daly
Team Rebaque	Lotus 78-Ford	Goodyear	25	Héctor Rebaque
Ligier Gitanes	Ligier JS7-Matra Ligier JS7/9-Matra Ligier JS9-Matra	Goodyear	26	Jacques Laffite
Williams Grand Prix Engineering	Williams FW06-Ford	Goodyear	27	Alan Jones
Automobil. Martini	Martini MK23-Ford	Goodyear	31	René Arnoux
Theodore Racing	Theodore TR1-Ford Wolf WR3-Ford Wolf WR4-Ford	Goodyear	32	Eddie Cheever Keke Rosberg
Team Merzario	Merzario A1-Ford	Goodyear	34 37	Alberto Colombo Arturo Merzario
Arrows Racing Team	Arrows FA1-Ford Arrows A1-Ford	Goodyear	35 36	Riccardo Patrese Rolf Stommelen

Van participar 3 pilots més.

1978 / Andretti - 181

Es podria dir que l'any 1978 va ser quan definitivament l'aerodinàmica va prendre més importància que la potència. Si bé durant uns anys els motors turbo varen predominar, el cert es que des del Lotus 79 que sempre la lluita aerodinàmica ha manat.

Els pilots de Lotus Mario Andretti i Ronnie Peterson van dominar la temporada. El pilot italoamericà va segellar el títol a Monza, però com Phil Hill l'any 1961, el títol es va veure enfosquit per la mort del seu company d'equip. Després d'una sortida desastrosa amb un accident múltiple, Peterson s'havia trencat les cames i inicialment es va patir més per Vittorio Brambilla, que havia patit l'impacte d'una roda al casc. Però mentre l'italià es va recuperar, Peterson va morir pocs dies després a causa d'una embòlia.

Pel que fa a la resta, Carlos Reutemann amb Ferrari va guanyar quatre curses, mentre que Niki Lauda va ser quart amb dues victòries, un d'elles amb el famós "fan car". El Brabham BT46B dissenyat per Gordon Murray portava un ventilador que succionava l'aire de sota el cotxe, per mirar de replicar l'efecte terra. Els altres equips es van queixar a posteriori i Brabham va acceptar retirar el cotxe.

Dos joves pilots van aconseguir la seva primera victòria: Patrick Depailler a Mònaco i Gilles Villeneuve a Canadà.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
15/1	RA	Andretti	**Andretti**	*Villeneuve*
29/1	BR	Peterson	**Reutemann**	*Reutemann*
4/3	SA	Lauda	**Peterson**	*Andretti*
2/4	LB	Reutemann	**Reutemann**	*Jones*
7/5	MO	Reutemann	**Depailler**	*Lauda*
21/5	B	Andretti	**Andretti**	*Peterson*
4/6	E	Andretti	**Andretti**	*Andretti*
17/6	S	Andretti	**Lauda**	*Lauda*
2/7	F	Watson	**Andretti**	*Reutemann*
16/7	GB	Peterson	**Reutemann**	*Lauda*
30/7	D	Andretti	**Andretti**	*Peterson*
13/8	Ö	Peterson	**Peterson**	*Peterson*
27/8	NL	Andretti	**Andretti**	*Lauda*
10/9	I	Andretti	**Lauda**	*Andretti*
1/10	USA	Andretti	**Reutemann**	*Jarier*
8/10	CA	Jarier	**Villeneuve**	*Jones*

Classificació de pilots

1. Mario Andretti	Lotus-Ford	64
2. Ronnie Peterson	Lotus-Ford	51
3. Carlos Reutemann	Ferrari	48
4. Niki Lauda	Brabham-Alfa R.	44
5. Patrick Depailler	Tyrrell-Ford	34
6. John Watson	Brabham-Alfa R.	25
7. Jody Scheckter	Wolf-Ford	24
8. Jacques Laffite	Ligier-Matra	19
9. Gilles Villeneuve	Ferrari	17
10. Emerson Fittipaldi	Fittipaldi-Ford	17
11. Alan Jones	Williams-Ford	11
12. Riccardo Patrese	Arrows-Ford	11
13. James Hunt	McLaren-Ford	8
14. Patrick Tambay	McLaren-Ford	8
15. Didier Pironi	Tyrrell-Ford	7
16. Clay Regazzoni	Shadow-Ford	4
17. Jean-Pierre Jabouille	Renault	3
18. Hans-Joachim Stuck	Shadow-Ford	2
19. Héctor Rebaque	Lotus-Ford	1
19. Vittorio Brambilla	Surtees-Ford	1
19. Derek Daly	Ensign-Ford	1

Classificació de constructors

1. Lotus-Ford	86
2. Ferrari	58
3. Brabham-Alfa Romeo	53
4. Tyrrell-Ford	38
5. Wolf-Ford	24
6. Ligier-Matra	19
7. Fittipaldi-Ford	17
8. McLaren-Ford	15
9. Williams-Ford	11
10. Arrows-Ford	11
11. Shadow-Ford	6
12. Renault	3
13. Surtees-Ford	1
13. Ensign-Ford	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els set millors resultats de les vuit primeres curses i els set millors resultats de les últimes vuit. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 575 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

182 - 1979 / Scheckter

Jody Scheckter és l'únic campió africà de la història del campionat.

Jody David Scheckter va néixer a East London, Sud-àfrica, el 1950. La família tenia una concessió Renault i allí en Jody va començar a treballar, a arreglar cotxes i a conduir-los.
Inicialment Scheckter era un pilot temerari, i de fet quan McLaren el va pujar a la Fórmula 1 el 1971 tenia més accidents que victòries al seu haver. Les coses van canviar el 1973. Després de provocar una melé a Silverstone i sobretot de veure l'accident mortal de François Cévert, en Jody es va convertir en un pilot molt més segur.
Passant per Tyrrell i Wolf, a Ferrari va guanyar el títol i després va patir un any horrorós que va fer que es retirés.
Els seus fills han sigut pilots també i ha tingut diversos negocis.
Actualment és propietari d'una granja on només es produeixen productes ecològics.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Martini Racing Team Lotus	Lotus 79-Ford Lotus 80-Ford	Goodyear	1 2	Mario Andretti Carlos Reutemann
Candy Team Tyrrell	Tyrrell 009-Ford	Goodyear	3 4 4 33	Didier Pironi Jean-Pierre Jarier Geoff Lees Derek Daly
Parmalat Racing Team	Brabham BT46-Alfa Romeo Brabham BT48-Alfa Romeo Brabham BT49-Ford	Goodyear	5 5 6	Niki Lauda Ricardo Zunino Nelson Piquet
Marlboro Team McLaren	McLaren M26-Ford McLaren M28-Ford McLaren M28B-Ford McLaren M28C-Ford McLaren M29-Ford	Goodyear	7 8	John Watson Patrick Tambay
ATS Wheels	ATS D2-Ford ATS D3-Ford	Goodyear	9	Hans-Joachim Stuck
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312T3 Ferrari 312T4 Ferrari 312T4B	Michelin	11 12	Jody Scheckter Gilles Villeneuve
Fittipaldi Automotive	Fittipaldi F5A-Ford Fittipaldi F6-Ford Fittipaldi F6A-Ford	Goodyear	14 19	Emerson Fittipaldi Alex Ribeiro
Équipe Renault Elf	Renault RS01 Renault RS10	Michelin	15 16	Jean-Pierre Jabouille René Arnoux
Interscope / Samson Shadow Racing Team	Shadow DN9-Ford	Goodyear	17 18	Jan Lammers Elio de Angelis
Olympus Cameras Wolf Racing	Wolf WR7-Ford Wolf WR8-Ford Wolf WR9-Ford	Goodyear	20	James Hunt Keke Rosberg
Team Ensign	Ensign N177-Ford Ensign N179-Ford	Goodyear	22	Derek Daly Patrick Gaillard Marc Surer
Team Merzario	Merzario A1B-Ford Merzario A2-Ford Merzario A4-Ford	Goodyear	24	Arturo Merzario Gianfranco Brancatelli
Olympus Cameras Hesketh Racing	Hesketh 308E-Ford	Goodyear	24	Divina Galica Eddie Cheever Derek Daly
Ligier Gitanes	Ligier JS11-Ford	Goodyear	25 25 26	Patrick Depailler Jacky Ickx Jacques Laffite
Albilad-Saudia Racing Team	Williams FW06-Ford Williams FW07-Ford	Goodyear	27 28	Alan Jones Clay Regazzoni
Warsteiner Arrows Racing Team	Arrows A1B-Ford Arrows A2-Ford	Goodyear	29 30	Riccardo Patrese Jochen Mass
Team Rebaque	Lotus 79-Ford Rebaque HR100-Ford	Goodyear	31	Héctor Rebaque
Autodelta	Alfa Romeo 177 Alfa Romeo 179	Goodyear	35 36	Bruno Giacomelli Vittorio Brambilla
Willi Kauhsen Racing Team	Kauhsen WK-Ford	Goodyear	36	Gianfranco Brancatelli

1979 / Scheckter - 183

El 1979 Ferrari encara no tenia motor turbo ni tampoc un efecte terra molt bo degut al motor bòxer, però tenia una fiabilitat raonable. Amb tres victòries cadascun, Jody Scheckter i Gilles Villeneuve van fer doblet, amb el canadenc escoltant el sud-africà a Monza.

Els principals rivals de la "rossa" varen ser primer Ligier, que havia passat del motor Matra al Ford i que va començar fort amb Jacques Laffite, i després Williams. En Frank havia refundat l'equip i quan va aparèixer el FW07 va guanyar cinc de les set últimes curses, amb Alan Jones quedant tercer al campionat.

Renault també va començar a obtenir resultats, amb algunes poles i la victòria a França, mostrant que la via turbo era la manera d'aconseguir més potència que ningú.

De totes maneres el gran premi de França seria recordat més aviat per l'espectacular duel per la segona posició que van mantenir Villeneuve i René Arnoux. Avui en dia és mostra del que haurien de ser les carreres, però en aquells dies es va criticar als dos pilots per la "perillositat" de la seva actitud. Villeneuve no es va quedar aquí i va mostrar la seva bogeria/talent en dues ocasions més: a Holanda conduïnt a tota velocitat amb només tres rodes, i a Estats Units liderant una sessió de lliures sota pluja torrencial per més de nou segons.

L'incident estrany de la temporada va ser la lesió de Patrick Depailler; es va trencar les cames fent ala-delta i no tornaria fins l'any 1980.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
21/1	RA	Laffite	**Laffite**	*Laffite*
4/2	BR	Laffite	**Laffite**	*Laffite*
3/3	SA	Jabouille	**Villeneuve**	*Villeneuve*
8/4	LB	Villeneuve	**Villeneuve**	*Villeneuve*
29/4	E	Laffite	**Depailler**	*Villeneuve*
13/5	B	Laffite	**Scheckter**	*Villeneuve*
27/5	MO	Scheckter	**Scheckter**	*Depailler*
1/7	F	Jabouille	**Jabouille**	*Arnoux*
14/7	GB	Jones	**Regazzoni**	*Regazzoni*
29/7	D	Jabouille	**Jones**	*Villeneuve*
12/8	Ö	Arnoux	**Jones**	*Arnoux*
26/8	NL	Arnoux	**Jones**	*Villeneuve*
9/9	I	Jabouille	**Scheckter**	*Regazzoni*
30/9	CA	Jones	**Jones**	*Jones*
7/10	USA	Jones	**Villeneuve**	*Piquet*

Classificació de pilots

1. Jody Scheckter	Ferrari	51
2. Gilles Villeneuve	Ferrari	47
3. Alan Jones	Williams-Ford	40
4. Jacques Laffite	Ligier-Ford	36
5. Clay Regazzoni	Williams-Ford	29
6. Patrick Depailler	Ligier-Ford	20
7. Carlos Reutemann	Lotus-Ford	20
8. René Arnoux	Renault	17
9. John Watson	McLaren-Ford	15
10. Didier Pironi	Tyrrell-Ford	14
11. Jean-Pierre Jarier	Tyrrell-Ford	14
12. Mario Andretti	Lotus-Ford	14
13. Jean-Pierre Jabouille	Renault	9
14. Niki Lauda	Brabham-Alfa R.	4
15. Nelson Piquet	Brabham-Alfa R.	3
15. Elio de Angelis	Shadow-Ford	3
17. Jacky Ickx	Ligier-Ford	3
18. Jochen Mass	Arrows-Ford	3
19. Riccardo Patrese	Arrows-Ford	2
19. Hans-Joachim Stuck	ATS-Ford	2
21. Emerson Fittipaldi	Fittipaldi-Ford	1

Classificació de constructors

1. Ferrari	113
2. Williams-Ford	75
3. Ligier-Ford	61
4. Lotus-Ford	39
5. Tyrrell-Ford	28
6. Renault	26
7. McLaren-Ford	15
8. Brabham-Alfa Romeo	7
9. Arrows-Ford	5
10. Shadow-Ford	3
11. ATS-Ford	2
12. Fittipaldi-Ford	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els quatre millors resultats de les set primeres curses i els quatre millors resultats de les últimes vuit. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 575 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

184 - 1980 / Jones

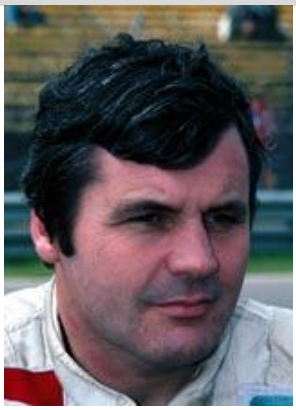

Alan Jones és l'últim campió australià de Fórmula 1.

Alan Stanley Jones va néixer el 1946 a Melbourne. El seu pare Stan era un dels millors pilots australians del moment, però no va anar mai a Europa, preferint quedar-se a Austràlia.
El fill aviat va agafar la afició pel motor, i ell si se'n va anar a Anglaterra el 1970. Però no li sobraven els diners i van sobreviure amb diversos negocis. A poc a poc va anar progressant fins debutar el 1974 a la Fórmula 1.
Passant per diversos equips menors, va entrar com a substitut a Shadow el 1977 i va guanyar la seva primera cursa. D'allí va passar a Williams, un equip que apreciava la seva manera de ser. Campió el 1980 i retirat el 1981, va tornar dues vegades i va córrer en turismes fins a retirar-se finalment als 56 anys l'any 2002. També ha fet de comissari FIA.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 312T5	Michelin	1 2	Jody Scheckter Gilles Villeneuve
Candy Team Tyrrell	Tyrrell 009-Ford Tyrrell 010-Ford	Goodyear	3 4 43	Jean-Pierre Jarier Derek Daly Mike Thackwell
Parmalat Racing Team	Brabham BT49-Ford	Goodyear	5 6 6	Nelson Piquet Ricardo Zunino Héctor Rebaque
Marlboro Team McLaren	McLaren M29B-Ford McLaren M29C-Ford McLaren M30-Ford	Goodyear	7 8 8	John Watson Alain Prost Stephen South
Team ATS	ATS D3-Ford ATS D4-Ford	Goodyear	9 10 10	Marc Surer Jan Lammers Harald Ertl
Team Essex Lotus	Lotus 81-Ford Lotus 81B-Ford	Goodyear	11 12 43	Mario Andretti Elio de Angelis Nigel Mansell
Unipart Racing Team	Ensign N180-Ford	Goodyear	14 14 14 41	Clay Regazzoni Tiff Needell Jan Lammers Geoff Lees
Équipe Renault Elf	Renault RE20	Michelin	15 16	Jean-Pierre Jabouille René Arnoux
Theodore Shadow	Shadow DN11-Ford Shadow DN12-Ford	Goodyear	17 17 18	Stefan Johansson Geoff Lees David Kennedy
Skol Fittipaldi Team	Fittipaldi F7-Ford Fittipaldi F8-Ford	Goodyear	20 21	Emerson Fittipaldi Keke Rosberg
Marlboro Team Alfa Romeo	Alfa Romeo 179	Goodyear	22 22 22 23	Patrick Depailler Vittorio Brambilla Andrea de Cesaris Bruno Giacomelli
Olympus Cameras Hesketh Racing	Hesketh 308E-Ford	Goodyear	24	Divina Galica Eddie Cheever Derek Daly
Équipe Ligier Gitanes	Ligier JS11/15-Ford	Goodyear	25 26	Didier Pironi Jacques Laffite
Albilad Williams Racing Team	Williams FW07-Ford Williams FW07B-Ford	Goodyear	27 28	Alan Jones Carlos Reutemann
Warsteiner Arrows Racing Team	Arrows A3-Ford	Goodyear	29 30 30 30	Riccardo Patrese Jochen Mass Mike Thackwell Manfred Winkelhock
Osella Squadra Corse	Osella FA1-Ford Osella FA1B-Ford	Goodyear	31	Eddie Cheever
Brands Hatch Racing	Williams FW07-Ford	Goodyear	43	Desiré Wilson
RAM Penthouse RAM Rainbow J. RAM Williams	Williams FW07-Ford	Goodyear	50 51 51	Rupert Keegan Kevin Cogan Geoff Lees

1980 / Jones - 185

El 1980 va ser un dels anys àlgids en la guerra entre la federació (FISA) i els equips majoritàriament britànics (FOCA). Els equips FOCA entenien que la federació, presidida pel francès Jean-Marie Balestre, afavoria als equips amb motor turbo (Renault i més endavant Ferrari). Mentre que la FISA imposava normes per reduir l'efecte terra, amb desqualificacions. Es va arribar al punt de que es va disputar el GP d'Espanya al Jarama, però no va comptar pel mundial.

Williams seguia tenint el millor disseny, si bé ja no tenien el motor més potent que era el turbo de Renault. Però els monoplaces francesos eren fràgils i Alan Jones, amb cinc victòries, es va endur el mundial.

Nelson Piquet es va erigir com el principal rival de l'australià a bord del Brabham, amb Carlos Reutemann, els pilots de Ligier i René Arnoux com a altres protagonistes.

El 1980 debutaren dos joves que marcarien la dècada. Un, Nigel Mansell a Lotus, i l'altre, Alain Prost en una McLaren en reconstrucció després de la compra per part de Marlboro i Ron Dennis.

Per altra banda, Ferrari va tenir un any lamentable, sumant tant sols 8 punts i amb el vigent campió Jody Scheckter no classificant-se per a la cursa de Canadà. El sud-africà es va retirar, i qui tampoc va tornar va ser Emerson Fittipaldi, després d'anys de lluita amb l'equip familiar.

Malauradament, Patrick Depailler va morir en uns tests a Hockenheim i Clay Regazzoni va quedar paraplègic a Long Beach.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
13/1	RA	Jones	**Jones**	*Jones*
27/1	BR	Jabouille	**Arnoux**	*Arnoux*
1/3	SA	Jabouille	**Arnoux**	*Arnoux*
30/3	LB	Piquet	**Piquet**	*Piquet*
4/5	B	Jones	**Pironi**	*Laffite*
18/5	MO	Pironi	**Reutemann**	*Reutemann*
29/6	F	Laffite	**Jones**	*Jones*
13/7	GB	Pironi	**Jones**	*Pironi*
10/8	D	Jones	**Laffite**	*Jones*
17/8	Ö	Arnoux	**Jabouille**	*Arnoux*
31/8	NL	Arnoux	**Piquet**	*Arnoux*
14/9	I	Arnoux	**Piquet**	*Jones*
28/9	CA	Piquet	**Jones**	*Pironi*
5/10	USA	Giacomelli	**Jones**	*Jones*

Classificació de pilots

1. Alan Jones	Williams-Ford	67
2. Nelson Piquet	Brabham-Ford	54
3. Carlos Reutemann	Williams-Ford	42
4. Jacques Laffite	Ligier-Ford	34
5. Didier Pironi	Ligier-Ford	32
6. René Arnoux	Renault	29
7. Elio de Angelis	Lotus-Ford	13
8. Jean-Pierre Jabouille	Renault	9
9. Riccardo Patrese	Arrows-Ford	7
10. Keke Rosberg	Fittipaldi-Ford	6
11. Derek Daly	Tyrrell-Ford	6
11. John Watson	McLaren-Ford	6
13. Jean-Pierre Jarier	Tyrrell-Ford	6
14. Gilles Villeneuve	Ferrari	6
15. Emerson Fittipaldi	Fittipaldi-Ford	5
16. Alain Prost	McLaren-Ford	5
17. Jochen Mass	Arrows-Ford	4
18. Bruno Giacomelli	Alfa Romeo	4
19. Jody Scheckter	Ferrari	2
20. Héctor Rebaque	Brabham-Ford	1
20. Mario Andretti	Lotus-Ford	1

Classificació de constructors

1. Williams-Ford	120
2. Ligier-Ford	66
3. Brabham-Ford	55
4. Renault	38
5. Lotus-Ford	14
6. Tyrrell-Ford	12
7. Arrows-Ford	11
8. Fittipaldi-Ford	11
9. McLaren-Ford	11
10. Ferrari	8
11. Alfa Romeo	4

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els cinc millors resultats de les set primeres curses i els cinc millors resultats de les últimes set. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 575 kg. Motors de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres o cicles.

186 - 1981 / Piquet

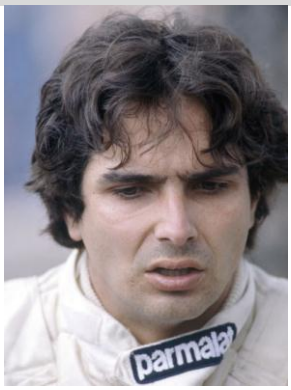

Nelson Piquet va guanyar el primer dels seus tres títols superant a l'última cursa a Carlos Reutemann.

Nelson Piquet Souto Maior va néixer a Rio de Janeiro el 1952. Fill d'un important polític, va destacar en el tennis abans de descobrir els karts.
Tot i els desitjos dels pares perquè estudiés, Piquet només va durar un any a la universitat, mentre guanyava títols. El 1978 va marxar a Anglaterra; aquell mateix any seria campió de Fórmula 3 i debutaria a la Fórmula 1 amb Ensign, després amb McLaren i acabant la temporada amb Brabham.
Seguint a Brabham, el 1979 el seu company Lauda es va retirar i Bernie Ecclestone va confiar en ell per liderar l'equip, amb les primeres victòries arribant al 1980 i finalment el campionat del món (i el primer per a Brabham des de 1967) l'any 1981.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Albilad / TAG Williams Racing Team	Williams FW07c-Ford	Michelin Goodyear	1 2	Alan Jones Carlos Reutemann
Tyrrell Racing Team	Tyrrell 010-Ford Tyrrell 011-Ford	Michelin Avon	3 4 4 4	Eddie Cheever Kevin Cogan Ricardo Zunino Michele Alboreto
Parmalat Racing Team	Brabham BT49C-Ford Brabham BT50-Ford	Michelin Goodyear	5 6	Nelson Piquet Héctor Rebaque
Marlboro McLaren International	McLaren M29F-Ford McLaren MP4/1-Ford	Michelin	7 8	John Watson Andrea de Cesaris
Team ATS	ATS D4-Ford ATS HGS1-Ford	Michelin Avon	9	Jan Lammers Slim Borgudd
Team Essex Lotus / John Player Team Lotus	Lotus 81B-Ford Lotus 87-Ford Lotus 88-Ford Lotus 88B-Ford	Michelin Goodyear	11 12	Elio de Angelis Nigel Mansell
Ensign Racing	Ensign N180B-Ford	Michelin Avon	14	Marc Surer Ricardo Londoño Eliseo Salazar
Équipe Renault Elf	Renault RE20B Renault RE30	Michelin	15 16	Alain Prost René Arnoux
March Grand Prix Team	March 811-Ford	Michelin Avon	17 18	Derek Daly Eliseo Salazar
Fittipaldi Automotive	Fittipaldi F8C-Ford	Michelin Avon Pirelli	20 21	Keke Rosberg Chico Serra
Marlboro Team Alfa Romeo	Alfa Romeo 179B Alfa Romeo 179C Alfa Romeo 179D	Michelin	22 23	Mario Andretti Bruno Giacomelli
Équipe Talbot Gitanes	Ligier JS17-Matra	Michelin	25 25 25 26	Jean-Pierre Jarier Jean-Pierre Jabouille Patrick Tambay Jacques Laffite
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 126CK	Michelin	27 28	Gilles Villeneuve Didier Pironi
Ragno Arrows Beta Racing Team	Arrows A3-Ford	Michelin Pirelli	29 30 30	Riccardo Patrese Siegfried Stohr Jacques Villeneuve Sr.
Osella Squadra Corse	Osella FA1B-Ford Osella FA1C-Ford	Michelin	31 31 31 32 32	Miguel Ángel Guerra Beppe Gabbiani Piercarlo Ghinzani Giorgio Francia Jean-Pierre Jarier
Theodore Racing Team	Theodore TY01-Ford	Michelin Avon	33	Patrick Tambay Marc Surer
Candy Toleman Motorsport	Toleman TG181-Hart	Pirelli	35 36	Brian Henton Derek Warwick

1981 / Piquet - 187

La guerra FISA-FOCA seguia. Ara clarament els dos bàndols eren els equips anglesos (FOCA) contra les normes de la FISA, a qui feien costat els equips francesos i italians. A conseqüència del conflicte el gran premi de Sud-àfrica no va comptar pel campionat.

Esportivament l'any va estar marcar per la divisió a Williams. A la segona cursa, a Brasil, Carlos Reutemann liderava davant Alan Jones i l'equip va treure una pissarra indicant "JONES-REUT", manant a l'argentí que deixés passar a l'australià. Reutemann va fer cas omís, Jones es va emprenyar i Williams va passar a operar com dos equips.

Malgrat tot, exhibint gran regularitat, Reutemann va liderar durant tota la temporada, però Nelson Piquet amb el Brabham BT49 va anar retallant-li l'avantatge, fins que a l'arribar al pàrquing de l'hotel Caesars a Las Vegas, el brasiler va quedar cinquè mentre l'argentí era setè, prenent-li el títol per un punt. El "Lole" havia fet la pole, però amb problemes de canvi no va poder quedar davant un exhaust Piquet.

Per altra banda, cada cop més els motors turbo prenien el protagonisme, si bé no eren del tot fiables. Alain Prost va obtenir 3 victòries amb Renault però no va ser mai rival per al títol, mentre que Gilles Villeneuve, amb el Ferrari 126CK molt potent però complicat de conduir, va obtenir dos triomfs memorables a Mònaco i al Jarama.

McLaren, amb el primer xassís de fibra de carboni, va tornar a la victòria després de quatre anys de sequera.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
15/3	LB	Patrese	Jones	Jones
29/3	BR	Piquet	Reutemann	Surer
12/4	RA	Piquet	Piquet	Piquet
3/5	SM	Villeneuve	Piquet	Villeneuve
17/5	B	Reutemann	Reutemann	Reutemann
31/5	MO	Piquet	Villeneuve	Jones
21/6	E	Laffite	Villeneuve	Jones
5/7	F	Arnoux	Prost	Prost
18/7	GB	Arnoux	Watson	Arnoux
2/8	D	Prost	Piquet	Jones
16/8	Ö	Arnoux	Laffite	Laffite
30/8	NL	Prost	Prost	Jones
13/9	I	Arnoux	Prost	Reutemann
27/9	CA	Piquet	Laffite	Watson
17/10	VEG	Reutemann	Jones	Pironi

Classificació de pilots

1. Nelson Piquet	Brabham-Ford	50
2. Carlos Reutemann	Williams-Ford	49
3. Alan Jones	Williams-Ford	46
4. Jacques Laffite	Ligier-Matra	44
5. Alain Prost	Renault	43
6. John Watson	McLaren-Ford	27
7. Gilles Villeneuve	Ferrari	25
8. Elio de Angelis	Lotus-Ford	14
9. René Arnoux	Renault	11
10. Héctor Rebaque	Brabham-Ford	11
11. Riccardo Patrese	Arrows-Ford	10
12. Eddie Cheever	Tyrrell-Ford	10
13. Didier Pironi	Ferrari	9
14. Nigel Mansell	Lotus-Ford	8
15. Bruno Giacomelli	Alfa Romeo	7
16. Marc Surer	Ensign-Ford	4
17. Mario Andretti	Alfa Romeo	3
18. Patrick Tambay	Theodore-Ford	1
18. Andrea de Cesaris	McLaren-Ford	1
18. Slim Borgudd	ATS-Ford	1
18. Eliseo Salazar	Ensign-Ford	1

Classificació de constructors

1. Williams-Ford	95
2. Brabham-Ford	61
3. Renault	54
4. Ligier-Matra	44
5. Ferrari	34
6. McLaren-Ford	28
7. Lotus-Ford	22
8. Arrows-Ford	10
9. Alfa Romeo	10
10. Tyrrell-Ford	10
11. Ensign-Ford	5
12. Theodore-Ford	1
12. ATS-Ford	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els onze millors resultats. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 580 kg. Motors de 4 temps de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres.

188 - 1982 / Rosberg

Keke Rosberg va ser el primer pilot finlandès a guanyar curses i el títol de Fórmula 1.

Keijo Erik Rosberg va néixer a Suècia el 1948, on els seus pares estudiaven. Tornaren a viure a Finlàndia i com a hobby participaren en algun ral·li. D'aqui li pot venir la passió a en Keke, que va guanyar diversos títols de kàrting.

El 1973 passa als monoplaces i inicia un viatge per tot arreu mirant de viure del pilotatge, corrent a Europa, Estats Units i Nova Zelanda. No és fins al 1978 que debuta a la Fórmula 1. En equips de la part baixa, triga dos anys a puntuar però el seu estil valent i agressiu li obre les portes de Williams el 1982.

Campió aquell any, va seguir a l'equip fins la seva última temporada que va córrer a McLaren. Posteriorment pilotà a Le Mans i al DTM, establí el seu propi equip, féu de mànager i actualment segueix de prop la carrera del seu fill Nico.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Parmalat Racing Team	Brabham BT49C-Ford Brabham BT49D-Ford Brabham BT50-BMW	Goodyear	1 2	Nelson Piquet Riccardo Patrese
Team Tyrrell	Tyrrell 011-Ford	Goodyear	3 4 4	Michele Alboreto Slim Borgudd Brian Henton
TAG Williams Racing Team	Williams FW07c-Ford Williams FW07D-Ford Williams FW08-Ford	Goodyear	5 5 5 6	Carlos Reutemann Mario Andretti Derek Daly Keke Rosberg
Marlboro McLaren International	McLaren MP4/1B-Ford	Michelin	7 8	John Watson Niki Lauda
Team ATS	ATS D5-Ford	Avon Goodyear	9 10	Manfred Winkelhock Eliseo Salazar
John Player Team Lotus	Lotus 87B-Ford Lotus 91-Ford	Goodyear	11 12 12 12	Elio de Angelis Nigel Mansell Roberto Moreno Geoff Lees
Ensign Racing	Ensign N180B-Ford Ensign N181-Ford	Avon Pirelli	14	Roberto Guerrero
Équipe Renault Elf	Renault RE30B	Michelin	15 16	Alain Prost René Arnoux
Rothmans March Grand Prix Team / LBT Team March	March 821-Ford	Avon Pirelli	17 17 18 19	Jochen Mass Rupert Keegan Raul Boesel Emilio de Villota
Fittipaldi Automotive	Fittipaldi F8D-Ford Fittipaldi F9-Ford	Pirelli	20	Chico Serra
Marlboro Team Alfa Romeo	Alfa Romeo 179D Alfa Romeo 182 Alfa Romeo 182B Alfa Romeo 182T	Michelin	22 23	Andrea de Cesaris Bruno Giacomelli
Équipe Talbot Gitanes	Ligier JS17B-Matra Ligier JS19-Matra	Michelin	25 26	Eddie Cheever Jacques Laffite
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 126C2	Goodyear	27 27 28 28	Gilles Villeneuve Patrick Tambay Didier Pironi Mario Andretti
Arrows Racing Team	Arrows A4-Ford Arrows A5-Ford	Pirelli	29 29 30	Brian Henton Marc Surer Mauro Baldi
Osella Squadra Corse	Osella FA1C-Ford Osella FA1D-Ford	Pirelli	31 32	Jean-Pierre Jarier Riccardo Paletti
Theodore Racing Team	Theodore TY01-Ford Theodore TY02-Ford	Avon Goodyear	33	Derek Daly Jan Lammers Geoff Lees Tommy Byrne
Candy Toleman Motorsport	Toleman TG181B-Hart Toleman TG181C-Hart Toleman TG183-Hart	Pirelli	35 36	Derek Warwick Teo Fabi

1982 / Rosberg - 189

Temporada tràgica, la de 1982. Gilles Villeneuve va perdre la vida als entrenaments de Zolder, al picar amb Jochen Mass per darrere, volcar, i sortir volant del cockpit. Villeneuve venia de l'anterior cursa enfurismat amb el seu company a Ferrari, Didier Pironi, perquè considerava que no havia respectat les ordres d'equip. Pironi seria líder gran part de la temporada, però ell també va patir un accident fortíssim a Hockenheim que va retirar-lo de la Fórmula 1 amb greus lesions a les cames. I a Canadà l'italià Riccardo Paletti va xocar per darrere a la graella de sortida amb Pironi, que havia calat el seu cotxe. Paletti va morir, essent fins al 1994 l'últim mort en un gran premi.

Políticament l'any va començar amb una vaga de pilots, que es queixaven per les condicions de les superllicències, i va continuar amb un boicot dels equips FOCA a Imola, on només van córrer 14 cotxes.

Esportivament, Ferrari finalment va fer un cotxe digne del motor turbo, i malgrat les desgràcies van guanyar el títol de constructors. Als pilots el més regular va ser Keke Rosberg amb el Williams, obtenint el títol amb tant sols una victòria, per davant del lesionat Pironi, de John Watson amb el McLaren i d'Alain Prost.

Va ser també l'any de retorn de Niki Lauda amb McLaren i de les retirades d'Alan Jones (a finals de 1981), de Carlos Reutemann després de dues curses i de Mario Andretti, que va córrer com a substitut a Williams i Ferrari abans de tornar als Estats Units.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
23/1	SA	Arnoux	**Prost**	*Prost*
21/3	BR	Prost	**Prost**	*Prost*
4/4	LB	de Cesaris	**Lauda**	*Lauda*
25/4	SM	Arnoux	**Pironi**	*Pironi*
9/5	B	Prost	**Watson**	*Watson*
23/5	MO	Arnoux	**Patrese**	*Patrese*
6/6	DET	Prost	**Watson**	*Prost*
13/6	CA	Pironi	**Piquet**	*Pironi*
3/7	NL	Arnoux	**Pironi**	*Warwick*
18/7	GB	Rosberg	**Lauda**	*Henton*
25/7	F	Arnoux	**Arnoux**	*Patrese*
8/8	D	Pironi	**Tambay**	*Piquet*
15/8	Ö	Piquet	**de Angelis**	*Piquet*
29/8	CH	Prost	**Rosberg**	*Prost*
12/9	I	Andretti	**Arnoux**	*Arnoux*
25/9	VEG	Prost	**Alboreto**	*Alboreto*

Classificació de pilots

1. Keke Rosberg	Williams-Ford	44
2. Didier Pironi	Ferrari	39
3. John Watson	McLaren-Ford	39
4. Alain Prost	Renault	34
5. Niki Lauda	McLaren-Ford	30
6. René Arnoux	Renault	28
7. Patrick Tambay	Ferrari	25
8. Michele Alboreto	Tyrrell-Ford	25
9. Elio de Angelis	Renault	23
10. Riccardo Patrese	Brabham-F/BMW	21
11. Nelson Piquet	Brabham-F/BMW	20
12. Eddie Cheever	Ligier-Matra	15
13. Derek Daly	Williams-Ford	8
14. Nigel Mansell	Lotus-Ford	7
15. Carlos Reutemann	Williams-Ford	6
15. Gilles Villeneuve	Ferrari	6
17. Andrea de Cesaris	Alfa Romeo	5
17. Jacques Laffite	Ligier-Matra	5
19. Mario Andretti	Ferrari	4
20. Jean-Pierre Jarier	Osella-Ford	3
21. Marc Surer	Arrows-Ford	3
22. Manfred Winkelhock	ATS-Ford	2
22. Eliseo Salazar	ATS-Ford	2
22. Bruno Giacomelli	Alfa Romeo	2
25. Mauro Baldi	Arrows-Ford	2
26. Chico Serra	Fittipaldi-Ford	1

Classificació de constructors

1. Ferrari	74
2. McLaren-Ford	69
3. Renault	62
4. Williams-Ford	58
5. Lotus-Ford	30
6. Tyrrell-Ford	25
7. Brabham-BMW	22
8. Ligier-Matra	20
9. Brabham-Ford	19
10. Alfa Romeo	7
11. Arrows-Ford	5
12. ATS-Ford	4
13. Osella-Ford	3
14. Fittipaldi-Ford	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els onze millors resultats. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 580 kg. Motors de 4 temps de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres.

190 - 1983 / Piquet

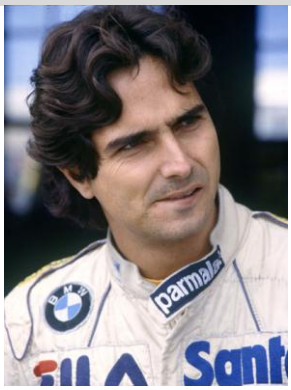

Nelson Piquet, amb el seu segon títol, va ser el primer campió amb motor turbo.

La relació Brabham i Piquet va ser molt fructífera. Junts van obtenir un títol amb motor Ford i un altre amb el motor BMW, que en la seva versió de classificació es coneixia com la "granada" per la seva facilitat de detonació...
Però a mesura que el cap Ecclestone s'anava fent càrrec dels drets d'imatge de la Fórmula 1, l'equip va anar patint i perdent competitivitat. A finals de 1985 en Nelson va decidir marxar cap a un equip amb un motor en alça: Williams-Honda. El brasiler la va encertar plenament, si bé no va tenir gaire bona relació amb el seu company Nigel Mansell. Els dos van perdre el títol de 1986 a mans d'Alain Prost, però Piquet guanyaria el seu tercer campionat l'any següent.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
TAG Williams Racing Team	Williams FW08C-Ford Williams FW09-Honda	Goodyear	1 2 42	Keke Rosberg Jacques Laffite Jonathan Palmer
Benetton Tyrrell Team	Tyrrell 011B-Ford Tyrrell 012-Ford	Goodyear	3 4	Michele Alboreto Danny Sullivan
Fila Sport	Brabham BT52-BMW Brabham BT52B-BMW	Michelin	5 6	Nelson Piquet Riccardo Patrese
Marlboro McLaren International	McLaren MP4/1C-Ford McLaren MP4/1E-TAG Porsche	Michelin	7 8	John Watson Niki Lauda
Team ATS	ATS D6-BMW	Goodyear	9	Manfred Winkelhock
John Player Team Lotus	Lotus 92-Ford Lotus 93T-Renault Lotus 94T-Renault	Pirelli	11 12	Elio de Angelis Nigel Mansell
Équipe Renault Elf	Renault RE30B Renault RE30C Renault RE40	Michelin	15 16	Alain Prost Eddie Cheever
RAM Racing Team March	RAM 01-Ford	Pirelli	17 17 17 18	Eliseo Salazar Kenny Acheson Jacques Villeneuve Sr. Jean-Louis Schlesser
Marlboro Team Alfa Romeo	Alfa Romeo 183T	Michelin	22 23	Andrea de Cesaris Mauro Baldi
Équipe Ligier Gitanes	Ligier JS21-Ford	Michelin	25 26	Jean-Pierre Jarier Raul Boesel
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 126C2B Ferrari 126C3	Goodyear	27 28	Patrick Tambay René Arnoux
Arrows Racing Team	Arrows A6-Ford	Goodyear	29 30 30 30	Marc Surer Chico Serra Alan Jones Thierry Boutsen
Osella Squadra Corse	Osella FA1D-Ford Osella FA1E-Alfa Romeo	Pirelli	31 32	Corrado Fabi Piercarlo Ghinzani
Theodore Racing Team	Theodore N183-Ford	Goodyear	33 34	Roberto Guerrero Johnny Cecotto
Candy Toleman Motorsport	Toleman TG183B-Hart	Pirelli	35 36	Derek Warwick Bruno Giacomelli
Spirit Racing	Spirit 201-Honda Spirit 201C-Honda	Goodyear	40	Stefan Johansson

1983 / Piquet - 191

Per a l'any 1983 es va manar, arran dels accidents de 1982, la prohibició de l'efecte terra, amb un fons pla i només permetent el que avui coneixem com a difusor a partir de les rodes posteriors.
Aquest fet va fer que la majoria d'equips busquessin un motor turbo per a competir amb Ferrari i Renault; Williams va associar-se amb Honda, McLaren amb TAG-Porsche i Lotus amb la pròpia Renault.
Qui ja tenia motor turbo era el Brabham-BMW de Nelson Piquet, i a més havien incorporat les aturades al box per repostar, si bé aquestes serien prohibides a final de temporada.
La temporada va ser principalment una batalla entre Nelson Piquet i Alain Prost, per bé que els dos pilots de Ferrari, Patrick Tambay i René Arnoux, també hi van dir la seva. Prost havia estat el més regular i era el favorit a quatre curses del final, però a Holanda va xocar amb Piquet (foto), i a partir d'allí, mentre el seu Renault patia avaries, el Brabham-BMW passava a ser més competitiu, guanyant les tres últimes curses.
Piquet va guanyar-li el títol a Prost per dos punts. La petroliera Elf creia que la benzina que usava Brabham no era del tot legal, però Renault va decidir no protestar. Prost va acabar marxant de l'equip.
Pel que fa als demés, Michele Alboreto va aconseguir la que seria última victòria de Tyrrell i última victòria del motor Ford DFV en el seu disseny original (la cent cinquanta-cinquena) al circuit urbà de Detroit.
Abans de la temporada, el genial dissenyador i propietari de Lotus, Colin Chapman, va morir d'un atac de cor.

Classificació de pilots

1. Nelson Piquet	Brabham-BMW	59
2. Alain Prost	Renault	57
3. René Arnoux	Ferrari	49
4. Patrick Tambay	Ferrari	40
5. Keke Rosberg	Williams-F/Honda	27
6. John Watson	McLaren-Ford	22
7. Eddie Cheever	Renault	22
8. Andrea de Cesaris	Alfa Romeo	15
9. Riccardo Patrese	Brabham-BMW	13
10. Niki Lauda	McLaren-Ford	12
11. Jacques Laffite	Williams-Ford	11
12. Michele Alboreto	Tyrrell-Ford	10
13. Nigel Mansell	Lotus-F/Renault	10
14. Derek Warwick	Toleman-Hart	9
15. Marc Surer	Arrows-Ford	4
16. Mauro Baldi	Alfa Romeo	3
17. Danny Sullivan	Tyrrell-Ford	2
17. Elio de Angelis	Lotus-Renault	2
19. Johnny Cecotto	Theodore-Ford	1
19. Bruno Giacomelli	Toleman-Hart	1

Classificació de constructors

1. Ferrari	89
2. Renault	79
3. Brabham-BMW	72
4. Williams-Ford	36
5. McLaren-Ford	34
6. Alfa Romeo	18
7. Tyrrell-Ford	12
8. Lotus-Renault	11
9. Toleman-Hart	10
10. Arrows-Ford	4
11. Williams-Honda	2
12. Theodore-Ford	1
12. Lotus-Ford	1

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
13/3	BR	Rosberg	Piquet	Piquet
27/3	LB	Tambay	Watson	Lauda
17/4	F	Prost	Prost	Prost
1/5	SM	Arnoux	Tambay	Patrese
15/5	MO	Prost	Rosberg	Piquet
22/5	B	Prost	Prost	de Cesaris
5/6	USA	Arnoux	Alboreto	Watson
12/6	CA	Arnoux	Arnoux	Tambay
16/7	GB	Arnoux	Prost	Prost
7/8	D	Tambay	Arnoux	Arnoux
14/8	Ö	Tambay	Prost	Prost
28/8	NL	Piquet	Arnoux	Arnoux
11/9	I	Patrese	Piquet	Piquet
25/9	EUR	de Angelis	Piquet	Mansell
15/10	SA	Tambay	Patrese	Piquet

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els onze millors resultats. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 540 kg. Motors de 4 temps de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres.

192 - 1984 / Lauda

Niki Lauda va guanyar el títol de 1984 cinc anys després d'haver-se retirat i dos anys després d'haver tornat.

Lauda va retirar-se de la Fórmula 1 a finals de 1979, dient que estava cansat de donar voltes. Va fundar Lauda Air, la seva companyia aèria i la va dirigir (i pilotar) ell mateix.
Però necessitat de més diners per a Lauda Air, va decidir tornar a la Fórmula 1 el 1982 amb el contracte més ben pagat. McLaren li pagava 5 milions per temporada.
Un cop l'equip va fer el canvi al motor TAG turbo, juntament amb el xassís de carboni, Lauda va tornar a guanyar el títol. Es retirà el 1985, féu de conseller de Ferrari, de cap d'equip de Jaguar, col·laborà amb la televisió alemanya i actualment és director no executiu de l'equip Mercedes. El seu fill Mathias també és pilot i corre en resistència.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
MRD International	Brabham BT53-BMW	Michelin	1 2 2 2	Nelson Piquet Teo Fabi Corrado Fabi Manfred Winkelhock
Tyrrell Racing Organisation	Tyrrell 012-Ford	Goodyear	3 3 4 4	Martin Brundle Stefan Johansson Stefan Bellof Mike Thackwell
Williams Grand Prix Engineering	Williams FW09-Honda Williams FW09B-Honda	Goodyear	5 6	Jacques Laffite Keke Rosberg
Marlboro McLaren International	McLaren MP4/2-TAG Porsche	Michelin	7 8	Alain Prost Niki Lauda
Skoal Bandit Formula 1 Team	RAM 01-Hart RAM 02-Hart	Pirelli	9 10 10	Philippe Alliot Jonathan Palmer Mike Thackwell
John Player Team Lotus	Lotus 95T-Renault	Goodyear	11 12	Elio de Angelis Nigel Mansell
Team ATS	ATS D7-BMW	Pirelli	14 31	Manfred Winkelhock Gerhard Berger
Équipe Renault Elf	Renault RE50	Michelin	15 16 33	Patrick Tambay Derek Warwick Philippe Streiff
Barclay Nordica Arrows BMW	Arrows A6-Ford Arrows A7-BMW	Goodyear	17 18	Marc Surer Thierry Boutsen
Toleman Group Motorsport	Toleman TG183B-Hart Toleman TG184-Hart	Pirelli	19 19 20 20	Ayrton Senna Stefan Johansson Johnny Cecotto Pierluigi Martini
Spirit Racing	Spirit 101B-Hart Spirit 101C-Hart Spirit 101C-Ford	Pirelli	21	Mauro Baldi Huub Rothengatter
Benetton Team Alfa Romeo	Alfa Romeo 184T	Goodyear	22 23	Riccardo Patrese Eddie Cheever
Osella Squadra Corse	Osella FA1E-Alfa Romeo Osella FA1F-Alfa Romeo	Pirelli	24 30	Piercarlo Ghinzani Jo Gartner
Ligier Loto	Ligier JS23-Renault Ligier JS23B-Renault	Michelin	25 26	François Hesnault Andrea de Cesaris
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 126C4	Goodyear	27 28	Michele Alboreto René Arnoux

1984 / Lauda - 193

El 1984, tots els equips menys Tyrrell disposaven ja de motor turbo, però els que van fer millor la feina varen ser els de McLaren.

L'equip anglès s'havia associat amb la companyia TAG, que va encarregar-li a Porsche el disseny d'un motor turbo V6. Instal·lat al McLaren MP4/2 i pilotat per Niki Lauda i Alain Prost, va ser clarament el monoplaça més ràpid.

Prost va aconseguir set victòries contra les cinc de Lauda, però l'austríac el va superar per mig punt. Era el tercer títol de Lauda, set anys i una retirada després.

Una de les notícies de l'any va ser el debut d'un jove brasiler anomenat Ayrton Senna da Silva. A l'equip Toleman, Senna va demostrar el seu talent al gran premi de Mònaco, on va quedar segon i enfurismat pel fet que s'aturés la cursa per la pluja que queia.

També el 1984 van debutar homes com l'austríac Gerhard Berger, el britànic Martin Brundle o l'alemany Stefan Bellof. Però aquests dos últims, malgrat fer podis, no apareixen en cap resultat de 1984; l'equip Tyrrell va ser desqualificat del campionat per usar aditius a la gasolina. La veritat es que l'equip corria per sota del pes permés i a l'última aturada a boxes afegia aigua amb boletes de plom per arribar al pes mínim, però la penalització va tenir més aviat un caire polític, doncs Tyrrell era l'únic equip no-turbo i la seva presència no permetia aprovar normes per unanimitat que afavorissin els equips turbo.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
25/3	BR	de Angelis	**Prost**	*Prost*
7/4	SA	Piquet	**Lauda**	*Tambay*
29/4	B	Alboreto	**Alboreto**	*Arnoux*
6/5	SM	Piquet	**Prost**	*Piquet*
20/6	F	Tambay	**Lauda**	*Prost*
3/6	MO	Prost	**Prost**	*Senna*
17/6	CA	Piquet	**Piquet**	*Piquet*
24/6	USA	Piquet	**Piquet**	*Warwick*
8/7	DAL	Mansell	**Rosberg**	*Lauda*
22/7	GB	Piquet	**Lauda**	*Lauda*
5/8	D	Prost	**Prost**	*Prost*
19/8	Ö	Piquet	**Lauda**	*Lauda*
26/8	NL	Prost	**Prost**	*Arnoux*
9/9	I	Piquet	**Lauda**	*Lauda*
7/10	EUR	Piquet	**Prost**	*Piquet/Alboreto*
21/10	P	Piquet	**Prost**	*Lauda*

Classificació de pilots

1. Niki Lauda	McLaren-TAG	72
2. Alain Prost	McLaren-TAG	71,5
3. Elio de Angelis	Lotus-Renault	34
4. Michele Alboreto	Ferrari	30,5
5. Nelson Piquet	Brabham-BMW	29
6. René Arnoux	Ferrari	27
7. Derek Warwick	Renault	23
8. Keke Rosberg	Williams-Honda	20,5
9. Ayrton Senna	Toleman-Hart	13
10. Nigel Mansell	Lotus-Renault	13
11. Patrick Tambay	Renault	11
12. Teo Fabi	Brabham-BMW	9
13. Riccardo Patrese	Alfa Romeo	8
14. Jacques Laffite	Williams-Honda	5
15. Thierry Boutsen	Arrows-Fo./BMW	5
16. Eddie Cheever	Alfa Romeo	3
16. Stefan Johansson	Toleman-Hart	3
18. Andrea de Cesaris	Ligier-Renault	3
19. Piercarlo Ghinzani	Osella-Alfa	2
20. Marc Surer	Arrows-BMW	1

Classificació de constructors

1. McLaren-TAG Porsche	143,5
2. Ferrari	57,5
3. Lotus-Renault	47
4. Brabham-BMW	38
5. Renault	34
6. Williams-Honda	25,5
7. Toleman-Hart	16
8. Alfa Romeo	11
9. Arrows-Ford	3
9. Ligier-Renault	3
9. Arrows-BMW	3
12. Osella-Alfa Romeo	2

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els onze millors resultats. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 540 kg. Motors de 4 temps de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres. Prohibit el repostament. Límit de consum: 220 l per cursa.

194 - 1985 / Prost

Alain Prost va guanyar el títol de 1985, convertint-se en el primer campió del país que va inventar-se els Grand Prix.

Alain Marie Pascal Prost va néixer prop de Saint Etienne el 1955. La família Prost tenia una empresa que feia mobles, i tots hi treballaven, però Alain va destacar primer al futbol fins que es va lesionar el genoll i més tard, el canell. Amb el braç enguixat va ser quan va provar un kart per primer cop i va veure que això era el que volia ser de gran.
Va anar acumulant pagues setmanals per poder-se comprar un kart, i aviat es va fer un nom. Campionats de kàrting, el Volant Elf, la Fórmula Renault, la fórmula 3, Prost ho va guanyar tot. El 1980 va debutar a la F1 amb McLaren i posteriorment va fitxar per Renault.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Marlboro McLaren International	McLaren MP4/2B-TAG Porsche	Goodyear	1 1 2	Niki Lauda John Watson Alain Prost
Tyrrell Racing Organisation	Tyrrell 012-Ford Tyrrell 014-Renault	Goodyear	3 3 4 4 4	Martin Brundle Stefan Johansson Stefan Bellof Ivan Capelli Philippe Streiff
Canon Williams Honda Team	Williams FW10-Honda	Goodyear	5 6	Nigel Mansell Keke Rosberg
Motor Racing Developments	Brabham BT54-BMW	Pirelli	7 8 8	Nelson Piquet François Hesnault Marc Surer
Skoal Bandit Formula 1 Team	RAM 03-Hart	Pirelli	9 10 10	Manfred Winkelhock Philippe Alliot Kenny Acheson
John Player Team Lotus	Lotus 97T-Renault	Goodyear	11 12	Elio de Angelis Ayrton Senna
Équipe Renault Elf	Renault RE60 Renault RE60B	Goodyear	14 15 16	François Hesnault Patrick Tambay Derek Warwick
Barclay Arrows BMW	Arrows A8-BMW	Goodyear	17 18	Gerhard Berger Thierry Boutsen
Toleman Group Motorsport	Toleman TG185-Hart	Pirelli	19 20	Teo Fabi Piercarlo Ghinzani
Spirit Enterprises Ltd.	Spirit 101D-Hart	Pirelli	21	Mauro Baldi
Benetton Team Alfa Romeo	Alfa Romeo 184TB Alfa Romeo 185T	Goodyear	22 23	Riccardo Patrese Eddie Cheever
Osella Squadra Corse	Osella FA1F-Alfa Romeo	Pirelli	24	Piercarlo Ghinzani Huub Rothengatter
Équipe Ligier Gitanes	Ligier JS25-Renault	Pirelli	25 25 26	Andrea de Cesaris Philippe Streiff Jacques Laffite
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 156/85	Goodyear	27 28 28	Michele Alboreto René Arnoux Stefan Johansson
Minardi Team SpA	Minardi M185-Ford Minardi M185-Motori Moderni	Pirelli	29	Pierluigi Martini
West Zakspeed Racing	Zakspeed 841	Goodyear	30	Jonathan Palmer Christian Danner
Team Haas (USA) Ltd.	Lola THL1-Hart	Goodyear	33	Alan Jones

1985 / Prost - 195

McLaren va tornar a manar el 1985, però no amb tanta autoritat. Amb un Lauda retirant-se a final d'any, Alain Prost, després de dos subcampionats, va aconseguir finalment el primer títol per a un pilot francès, però va tenir oposició notable per part de Michele Alboreto, amb Ferrari. L'italià va ser molt consistent a principi de temporada i va liderar el mundial durant algunes curses. Tanmateix, la major fiabilitat del McLaren-TAG va acabar certificant els dos títols.

Protagonistes també ho van ser Lotus i Williams. Els de Norfolk van fitxar Ayrton Senna i el brasiler va marcar les seves primeres poles (7, en concret) i va guanyar dues curses, essent memorable la victòria a Estoril. Pel que fa als de Didcot, Nigel Mansell va arribar de Lotus per acompanyar Keke Rosberg i l'equip va tenir un final de temporada explosiu, guanyant les tres últimes carreres. Especialment en el cas de Mansell, guanyar la seva primera cursa, i a més a Brands Hatch, va ser com treure-li un pes de sobre.

D'altra banda, Tyrrell finalment va cedir i també va usar un motor turbo Renault des de mitja temporada. L'altre equip que va usar un motor Ford a la temporada varen ser els debutants de Faenza, Minardi, durant dues curses abans de fer servir els Motori Moderni del veterà enginyer Carlo Chiti.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
7/4	BR	Alboreto	**Prost**	*Prost*
21/4	P	Senna	**Senna**	*Senna*
5/5	SM	Senna	**de Angelis**	*Alboreto*
19/5	MO	Senna	**Prost**	*Alboreto*
16/6	CA	de Angelis	**Alboreto**	*Senna*
23/6	USA	Senna	**Rosberg**	*Senna*
7/7	F	Rosberg	**Piquet**	*Rosberg*
21/7	GB	Rosberg	**Prost**	*Prost*
4/8	D	Fabi	**Alboreto**	*Lauda*
18/8	Ö	Prost	**Prost**	*Prost*
25/8	NL	Piquet	**Lauda**	*Prost*
8/9	I	Senna	**Prost**	*Mansell*
15/9	B	Prost	**Senna**	*Prost*
6/10	EUR	Senna	**Mansell**	*Laffite*
19/10	SA	Mansell	**Mansell**	*Rosberg*
3/11	AU	Senna	**Rosberg**	*Rosberg*

Classificació de pilots

1. Alain Prost	McLaren-TAG	73
2. Michele Alboreto	Ferrari	53
3. Keke Rosberg	Williams-Honda	40
4. Ayrton Senna	Lotus-Renault	38
5. Elio de Angelis	Lotus-Renault	33
6. Nigel Mansell	Williams-Honda	31
7. Stefan Johansson	Ferrari	26
8. Nelson Piquet	Brabham-BMW	21
9. Jacques Laffite	Ligier-Renault	16
10. Niki Lauda	McLaren-TAG	14
11. Thierry Boutsen	Arrows-BMW	11
12. Patrick Tambay	Renault	11
13. Marc Surer	Brabham-BMW	5
14. Derek Warwick	Renault	5
15. Philippe Streiff	Ligier-Renault	4
16. Stefan Bellof	Tyrrell-Ford	4
17. René Arnoux	Ferrari	3
17. Andrea de Cesaris	Ligier-Renault	3
17. Ivan Capelli	Tyrrell-Renault	3
20. Gerhard Berger	Arrows-BMW	3

Classificació de constructors

1. McLaren-TAG Porsche	90
2. Ferrari	82
3. Williams-Honda	71
4. Lotus-Renault	71
5. Brabham-BMW	26
6. Ligier-Renault	23
7. Renault	16
8. Arrows-BMW	14
9. Tyrrell-Ford	4
10. Tyrrell-Renault	3

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els onze millors resultats. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 540 kg. Motors de 4 temps de 3000 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres. Prohibit el repostament. Límit de consum: 220 l per cursa.

196 - 1986 / Prost

Alain Prost va repetir títol l'any 1986, essent el primer en aconseguir-ho en 26 anys.

Els tres anys a Renault van portar victòries però no el títol i el final del mundial de 1983 va fer que Prost marxés. Ron Dennis va aprofitar la oportunitat i va fitxar el francès a un preu molt més baix del que li costava el seu altre pilot, Niki Lauda.

A McLaren per fi Prost va arribar al títol. El primer any va fer suar Lauda, perdent només per mig punt, i ja el 1985 es va convertir en el primer pilot de l'equip, fent-se l'escuderia seva.

El 1986 guanya el títol a la última cursa després d'una lluita aferrissada amb els Williams. Però el motor TAG anava perdent competitivitat, i el 1987 ja no va lluitar pel ceptre, si bé va batre el rècord de victòries de Jackie Stewart.

El 1988 McLaren va fitxar Ayrton Senna i Prost va perdre el títol degut a la norma dels 11 resultats.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Marlboro McLaren International	McLaren MP4/2C-TAG Porsche	Goodyear	1 2	Alain Prost Keke Rosberg
Data General Team Tyrrell	Tyrrell 014-Renault Tyrrell 015-Renault	Goodyear	3 4	Martin Brundle Philippe Streiff
Canon Williams Honda Team	Williams FW11-Honda	Goodyear	5 6	Nigel Mansell Nelson Piquet
Motor Racing Developments	Brabham BT55-BMW	Pirelli	7 8 8	Riccardo Patrese Elio de Angelis Derek Warwick
John Player Special Team Lotus	Lotus 98T-Renault	Goodyear	11 12	Johnny Dumfries Ayrton Senna
West Zakspeed Racing	Zakspeed 861	Goodyear	14 29	Jonathan Palmer Huub Rothengatter
Team Haas (USA) Ltd.	Lola THL1-Hart Lola THL2-Ford	Goodyear	15 16 16	Alan Jones Patrick Tambay Eddie Cheever
Barclay Arrows BMW	Arrows A8-BMW Arrows A9-BMW	Goodyear	17 17 18	Marc Surer Christian Danner Thierry Boutsen
Benetton Formula Ltd.	Benetton B186-BMW	Pirelli	19 20	Teo Fabi Gerhard Berger
Osella Squadra Corse	Osella FA1F-Alfa Romeo Osella FA1G-Alfa Romeo Osella FA1H-Alfa Romeo	Pirelli	21 22 22 22	Piercarlo Ghinzani Christian Danner Allen Berg Alex Caffi
Minardi Team SpA	Minardi M185B-Mot. Moderni Minardi M186-Motori Moderni	Pirelli	23 24	Pierluigi Martini Alessandro Nannini
Équipe Ligier	Ligier JS27-Renault	Pirelli	25 26 26	René Arnoux Jacques Laffite Philippe Alliot
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari F1/86	Goodyear	27 28	Michele Alboreto Stefan Johansson
Jolly Club SpA	AGS JH21C-Motori Moderni	Goodyear	31	Ivan Capelli

1986 / Prost - 197

El 1986 va tenir de tot. Per començar, Frank Williams va patir un greu accident de cotxe, quedant tetraplègic. La FISA van prohibir els motors atmosfèrics, si bé l'any 1987 tornarien a ser permesos. També es va baixar el combustible de cursa de 220 litres a 195 per mirar de limitar la potència dels motors turbo.

La primera gran cursa va ser a Jerez. Ayrton Senna va derrotar Nigel Mansell per només 14 mil·lèsimes. El brasiler va liderar el mundial al principi, però aviat els Williams-Honda de Mansell i Piquet, amb el cap recuperant-se, van començar a dominar.

El thriller arribaria a Austràlia. Mansell només havia de ser tercer per guanyar, mentre que Prost i Piquet havien de guanyar i esperar. Senna ja no tenia opcions. A la volta 32 Prost va aturar-se per una punxada, i malgrat que l'ordinador li deia que li faltaven 5 litres per acabar la cursa, no en va fer cas. A la 63, Piquet era líder, Prost segon i Mansell tercer i campió, però una volta més tard l'anglès també va punxar i va plegar. Williams va fer entrar Piquet per precaució i malgrat marcar la volta ràpida, no va poder agafar Prost, que es va quedar sense benzina després de la línia d'arribada (foto).

Malauradament, l'1 de maig va morir l'italià Elio de Angelis en uns entrenaments privats. A final d'any es van retirar Keke Rosberg, Alan Jones (que havia tornat) i Patrick Tambay.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
23/3	BR	Senna	Piquet	Piquet
13/4	E	Senna	Senna	Mansell
27/4	SM	Senna	Prost	Piquet
11/5	MO	Prost	Prost	Prost
25/5	B	Piquet	Mansell	Prost
15/6	CA	Mansell	Mansell	Piquet
22/6	USA	Senna	Senna	Piquet
6/7	F	Senna	Mansell	Mansell
13/7	GB	Piquet	Mansell	Mansell
27/7	D	Rosberg	Piquet	Berger
10/8	H	Senna	Piquet	Piquet
17/8	Ö	Fabi	Prost	Berger
7/9	I	Fabi	Piquet	Fabi
21/9	P	Senna	Mansell	Mansell
12/10	MX	Senna	Berger	Piquet
26/10	AU	Mansell	Prost	Piquet

Classificació de pilots

1. Alain Prost	McLaren-TAG	72
2. Nigel Mansell	Williams-Honda	70
3. Nelson Piquet	Williams-Honda	69
4. Ayrton Senna	Lotus-Renault	55
5. Stefan Johansson	Ferrari	23
6. Keke Rosberg	McLaren-TAG	22
7. Gerhard Berger	Benetton-BMW	17
8. Jacques Laffite	Ligier-Renault	14
9. Michele Alboreto	Ferrari	14
10. René Arnoux	Ligier-Renault	14
11. Martin Brundle	Tyrrell-Renault	8
12. Alan Jones	Lola-Ford	4
13. Philippe Streiff	Tyrrell-Renault	3
13. Johnny Dumfries	Lotus-Renault	3
15. Teo Fabi	Benetton-BMW	2
15. Patrick Tambay	Lola-Ford	2
17. Riccardo Patrese	Brabham-BMW	2
18. Christian Danner	Arrows-BMW	1
18. Philippe Alliot	Ligier-Renault	1

Classificació de constructors

1. Williams-Honda	141
2. McLaren-TAG Porsche	96
3. Lotus-Renault	58
4. Ferrari	37
5. Ligier-Renault	29
6. Benetton-BMW	19
7. Tyrrell-Renault	11
8. Lola-Ford	6
9. Brabham-BMW	2
10. Arrows-BMW	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els onze millors resultats. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 540 kg. Motors de 4 temps de 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres. Prohibit el repostament. Límit de consum: 195 l per cursa.

198 - 1987 / Piquet

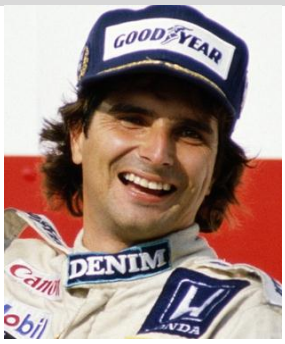

Nelson Piquet es va convertir en el primer tricampió brasiler.

Després de guanyar el títol de 1987, Piquet va deixar Williams per marxar a Lotus, on seguiria tenint els motors Honda. Semblava una bona aposta però Lotus havia començat ja el seu declivi definitiu.
El 1989 va patir amb el motor Judd i pel 1990 va marxar a Benetton amb un contracte amb incentius per resultats. En Nelson va guanyar tres curses en dos anys, però quan Michael Schumacher va aparèixer el tricampió brasiler va veure que tocava plegar.
El 1992 va patir un greu accident a Indianàpolis. Li van salvar el peu però ja no ha caminat mai més perfectament.
Fora de la F1 Piquet va crear l'empresa Autotrac de serveis de localització GPS per a camions, i més tard l'equip Piquet Sports. Dels seus 7 fills de 4 dones, 3 son pilots, amb en Nelsinho que va ser campió de la FE i en Pedro que corre a la F3.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Marlboro McLaren International	McLaren MP4/3-TAG Porsche	Goodyear	1 2	Alain Prost Stefan Johansson
Data General Team Tyrrell	Tyrrell DG016-Ford	Goodyear	3 4	Jonathan Palmer Philippe Streiff
Canon Williams Honda Team	Williams FW11B-Honda	Goodyear	5 5 6	Nigel Mansell Riccardo Patrese Nelson Piquet
Motor Racing Developments	Brabham BT56-BMW	Goodyear	7 7 8	Riccardo Patrese Stefano Modena Andrea de Cesaris
West Zakspeed Racing	Zakspeed 861 Zakspeed 871	Goodyear	9 10	Martin Brundle Christian Danner
Camel Team Lotus Honda	Lotus 99T-Honda	Goodyear	11 12	Satoru Nakajima Ayrton Senna
Team El Charro AGS	AGS JH22-Ford	Goodyear	14	Pascal Fabre Roberto Moreno
Leyton House March Racing Team	March 87P-Ford March 871-Ford	Goodyear	16	Ivan Capelli
USF&G Arrows Megatron	Arrows A10-Megatron	Goodyear	17 18	Derek Warwick Eddie Cheever
Benetton Formula Ltd.	Benetton B187-Ford	Goodyear	19 20	Teo Fabi Thierry Boutsen
Osella Squadra Corse	Osella FA1I-Alfa Romeo	Goodyear	21 22 22	Alex Caffi Gabriele Tarquini Franco Forini
Minardi Team SpA	Minardi M187-Motori Moderni	Goodyear	23 24	Adrián Campos Alessandro Nannini
Ligier Loto	Ligier JS29-Megatron Ligier JS29B-Megatron Ligier JS29C-Megatron	Goodyear	25 26	René Arnoux Piercarlo Ghinzani
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari F1/87	Goodyear	27 28	Michele Alboreto Gerhard Berger
Larrousse Calmels	Lola LC87-Ford	Goodyear	29 30	Yannick Dalmas Philippe Alliot
Enzo Coloni Racing Car System	Coloni FC187-Ford	Goodyear	32	Nicola Larini

1987 / Piquet - 199

Per a l'any 1987 es van permetre de nou els motors sense turbo, es va crear una copa Colin Chapman de constructors i un campionat Jim Clark de pilots "no-turbo" (que van guanyar Tyrrell i Jonathan Palmer) i es va decidir que el 1989 es prohibirien els motors turbo.

Mentrestant, a davant, el millor turbo seguia sent l'Honda. La marca japonesa va decidir equipar a Lotus a més de Williams, i Ayrton Senna va plantar cara especialment a principi de temporada. Però finalment la batalla pel títol va ser un afer entre els homes de Williams, Nelson Piquet i Nigel Mansell.

Piquet va començar amb mal peu amb un fortíssim accident a Imola, al Tamburello, i de fet, el brasiler reconeixeria que no va acabar d'estar bé físicament tot l'any. Però si més no, anava sumant punts, mentre que Mansell, o guanyava o abandonava.

Al Japó, les minses opcions de Mansell es van esvair en un accident als entrenaments que li va lesionar l'esquena, i Piquet va aconseguir el tercer títol sense ni tant sols haver de córrer.

Pel que fa a Alain Prost, va patir amb la menor competitivitat del motor TAG-Porsche, però tot i així va aconseguir tres victòries fins a les 28, batent el rècord de victòries de Jackie Stewart.

Gerhard Berger també va acabar l'any de manera prometedora per a Ferrari, amb dues victòries.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
12/4	BR	Mansell	Prost	Piquet
3/5	SM	Senna	Mansell	Fabi
17/5	B	Mansell	Prost	Prost
31/5	MO	Mansell	Senna	Senna
21/6	USA	Mansell	Senna	Senna
5/7	F	Mansell	Mansell	Piquet
12/7	GB	Piquet	Mansell	Mansell
26/7	D	Mansell	Piquet	Mansell
9/8	H	Mansell	Piquet	Piquet
16/8	Ö	Piquet	Mansell	Mansell
6/9	I	Piquet	Piquet	Senna
20/9	P	Berger	Prost	Berger
27/9	E	Piquet	Mansell	Berger
18/10	MX	Mansell	Mansell	Piquet
1/11	J	Berger	Berger	Prost
15/11	AU	Berger	Berger	Berger

Classificació de pilots

1. Nelson Piquet	Williams-Honda	73
2. Nigel Mansell	Williams-Honda	61
3. Ayrton Senna	Lotus-Honda	57
4. Alain Prost	McLaren-TAG	46
5. Gerhard Berger	Ferrari	36
6. Stefan Johansson	McLaren-TAG	30
7. Michele Alboreto	Ferrari	17
8. Thierry Boutsen	Benetton-Ford	16
9. Teo Fabi	Benetton-Ford	12
10. Eddie Cheever	Arrows-Megatron	8
11. Jonathan Palmer	Tyrrell-Ford	7
12. Satoru Nakajima	Lotus-Honda	7
13. Riccardo Patrese	Brabham-BMW	6
14. Andrea de Cesaris	Brabham-BMW	4
15. Philippe Streiff	Tyrrell-Ford	4
16. Derek Warwick	Arrows-Megatron	3
17. Philippe Alliot	Lola-Ford	3
18. Martin Brundle	Zakspeed	2
19. René Arnoux	Ligier-Megatron	1
19. Ivan Capelli	March-Ford	1
19. Roberto Moreno	AGS-Ford	1

Classificació de constructors

1. Williams-Honda	137
2. McLaren-TAG Porsche	76
3. Lotus-Honda	64
4. Ferrari	53
5. Benetton-Ford	28
6. Tyrrell-Ford	11
7. Arrows-Megatron	11
8. Brabham-BMW	10
9. Lola-Ford	3
10. Zakspeed	2
11. Ligier-Megatron	1
11. March-Ford	1
11. AGS-Ford	1

Trofeu Jim Clark

1. Jonathan Palmer	Tyrrell-Ford	95
2. Philippe Streiff	Tyrrell-Ford	74
3. Philippe Alliot	Lola-Ford	43
4. Ivan Capelli	March-Ford	38
5. Pascal Fabre	AGS-Ford	35
6. Roberto Moreno	AGS-Ford	4

Trofeu Colin Chapman

1. Tyrrell-Ford	169
2. Lola-Ford	43
3. AGS-Ford	41
4. March-Ford	38

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els onze millors resultats. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 4 temps de 3500 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres. Prohibit el repostament. Límit de consum: 195 l per cursa. Pressió màxima del turbo 4 bar.

200 - 1988 / Senna

Ayrton Senna va guanyar el seu primer títol l'any 1988.

Ayrton Senna da Silva va néixer a Sao Paulo el 1960. La família vivia relativament bé i Ayrton va tenir el seu primer kart als 4 anys. No va poder córrer federat fins als 13 anys així que es va passar anys i anys donant voltes al kàrting d'Interlagos perfeccionant la tècnica.
El 1981 va deixar els karts i se'n va anar a Europa. Senna va guanyar els dos campionats britànics de Fórmula Ford 1600, però gairebé ho deixa tot perquè s'enyorava.
Convençut per seguir, el 1982 guanya la Fórmula Ford 2000, el 1983 la Fórmula 3 i el GP de Macau, i el 1984 debuta a la Fórmula 1 amb Toleman.
Ja el primer any va deixar mostres del seu talent, i Lotus el va fitxar. Allí, Senna va començar a guanyar i a fer poles però no va poder lluitar seriosament pel títol fins que el 1988 va fitxar per McLaren.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Camel Team Lotus Honda	Lotus 100T-Honda	Goodyear	1 2	Nelson Piquet Satoru Nakajima
Tyrrell Racing Organisation	Tyrrell 017-Ford	Goodyear	3 4	Jonathan Palmer Julian Bailey
Canon Williams Team	Williams FW12-Judd	Goodyear	5 5 5 6	Nigel Mansell Martin Brundle Jean-Louis Schlesser Riccardo Patrese
West Zakspeed Racing	Zakspeed 881	Goodyear	9 10	Piercarlo Ghinzani Bernd Schneider
Honda Marlboro McLaren	McLaren MP4/4-Honda	Goodyear	11 12	Alain Prost Ayrton Senna
Automobiles Gonfaronnaises Sportives	AGS JH22-Ford AGS JH23-Ford	Goodyear	14	Philippe Streiff
Leyton House March Racing Team	March 881-Judd	Goodyear	15 16	Maurício Gugelmin Ivan Capelli
USF&G Arrows Megatron	Arrows A10B-Megatron	Goodyear	17 18	Derek Warwick Eddie Cheever
Benetton Formula Ltd.	Benetton B188-Ford	Goodyear	19 20	Alessandro Nannini Thierry Boutsen
Osella Squadra Corse	Osella FA1I Osella FA1L	Goodyear	21	Nicola Larini
Rial Racing	Rial ARC1-Ford	Goodyear	22	Andrea de Cesaris
Minardi Team SpA	Minardi M188-Ford	Goodyear	23 23 24	Adrián Campos Pierluigi Martini Lluís Pérez-Sala
Ligier Loto	Ligier JS31-Judd	Goodyear	25 26	René Arnoux Stefan Johansson
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari F1/87/88C	Goodyear	27 28	Michele Alboreto Gerhard Berger
Larrousse Calmels	Lola LC88-Ford	Goodyear	29 29 29 30	Yannick Dalmas Aguri Suzuki Pierre-Henri Raphanel Philippe Alliot
Coloni SpA	Coloni FC188-Ford Coloni FC188B-Ford	Goodyear	31	Gabriele Tarquini
EuroBrun Racing	EuroBrun ER188-Ford	Goodyear	32 33	Oscar Larrauri Stefano Modena
BMS Scuderia Italia	Dallara 3087-Ford Dallara 188-Ford	Goodyear	36	Alex Caffi

1988 / Senna - 201

Classificació de pilots

1. Ayrton Senna	McLaren-Honda	90
2. Alain Prost	McLaren-Honda	87
3. Gerhard Berger	Ferrari	41
4. Thierry Boutsen	Benetton-Ford	27
5. Michele Alboreto	Ferrari	24
6. Nelson Piquet	Lotus-Honda	22
7. Ivan Capelli	March-Judd	17
8. Derek Warwick	Arrows-Megatron	17
9. Nigel Mansell	Williams-Judd	12
10. Alessandro Nannini	Benetton-Ford	12
11. Riccardo Patrese	Williams-Judd	8
12. Eddie Cheever	Arrows-Megatron	6
13. Maurício Gugelmin	March-Judd	5
14. Jonathan Palmer	Tyrrell-Ford	5
15. Andrea de Cesaris	Rial-Ford	3
16. Satoru Nakajima	Lotus-Honda	1
16. Pierluigi Martini	Minardi-Ford	1

El 1988 seria l'últim any dels turbo, i ja només sis equips, generalment punters, van usar-los.

Però la temporada es recorda pel domini insultant de McLaren. Hi va haver diverses raons. Per una banda, Ron Dennis va birlar-li els motors Honda a Williams. Per una altra, Gordon Murray havia marxat de Brabham (que no participaria al campionat) i havia aportat el concepte del cotxe baix que havia fet servir amb el BT55 2 anys abans. I finalment, el fitxatge d'Ayrton Senna per acompanyar Alain Prost.

Amb el MP4/4, Senna i Prost van fer totes les poles menys una i van guanyar totes les curses menys una, el famós gran premi d'Itàlia on Senna va xocar amb un doblat i Ferrari va fer doblet un mes després de la mort d'Enzo Ferrari.

Prost va fer més punts que Senna, però com que només comptaven els 11 millors resultats, al gran premi del Japó Senna en tenia prou amb guanyar. Tot i calar el cotxe a la sortida, el brasiler va remuntar i avançar el francès per aconseguir el seu primer títol.

Pel que fa a Williams, sense un motor competitiu Nigel Mansell només va aconseguir dos segons llocs i va decidir marxar a Ferrari.

També van aparèixer les pre-qualificacions, fetes a primera hora del divendres per eliminar alguns equips que simplement, no hi cabien.

Classificació de constructors

1. McLaren-Honda	199
2. Ferrari	65
3. Benetton-Ford	39
4. Lotus-Honda	23
5. Arrows-Megatron	23
6. March-Judd	22
7. Williams-Judd	20
8. Tyrrell-Ford	5
9. Rial-Ford	3
10. Minardi-Ford	1

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
3/4	BR	Senna	Prost	Berger
1/5	SM	Senna	Senna	Prost
15/5	MO	Senna	Prost	Senna
29/5	MX	Senna	Prost	Prost
12/6	CA	Senna	Senna	Senna
19/6	USA	Senna	Senna	Prost
3/7	F	Prost	Prost	Prost
10/7	GB	Berger	Senna	Mansell
24/7	D	Senna	Senna	Nannini
7/8	H	Senna	Senna	Prost
28/8	B	Senna	Senna	Berger
11/9	I	Senna	Berger	Alboreto
25/9	P	Prost	Prost	Berger
2/10	E	Senna	Prost	Prost
30/10	J	Senna	Senna	Senna
13/11	AU	Senna	Prost	Prost

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els onze millors resultats. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 4 temps de 3500 cc atmosfèrics o 1500 cc amb compressor. Sense límit de cilindres. Prohibit el repostament. Límit de consum: 155 l per cursa. Pressió màxima del turbo 2.5 bar.

202 - 1989 / Prost

Alain Prost va convertir-se en tricampió del món al derrotar Senna el 1989.

Amb l'arribada de Senna a McLaren, la comoditat que Prost havia gaudit a l'equip es va acabar. Des de Lauda al 1984 que no havia tingut un company a la seva alçada, i Senna a més el tenia marcat com la referència a superar.

El primer any Prost va sumar més punts, però com que només comptaven els 11 millors resultats, Senna va vèncer al campionat. Però el 1989 la relació, entre malentesos i filtracions es va agriar.

A partir d'Imola McLaren va funcionar com dos equips separats, i tot i emportar-se el títol, Prost tenia decidit marxar a Ferrari.

Allà tampoc va tenir una relació còmoda amb Nigel Mansell, i va acabar despatxat de l'equip en comparar algunes trets de l'F1-91 amb un camió.

Prost es va prendre un any sabàtic mentre maquinava la manera de tornar a la Fórmula 1 amb el millor equip.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Honda Marlboro McLaren	McLaren MP4/5-Honda	Goodyear	1	Ayrton Senna
			2	Alain Prost
Tyrrell Racing Organisation	Tyrrell 017B-Ford	Goodyear	3	Jonathan Palmer
	Tyrrell 018-Ford		4	Michele Alboreto
			4	Jean Alesi
			4	Johnny Herbert
Canon Williams Team	Williams FW12C-Renault	Goodyear	5	Thierry Boutsen
	Williams FW13-Renault		6	Riccardo Patrese
Motor Racing Developments	Brabham BT58-Judd	Pirelli	7	Martin Brundle
			8	Stefano Modena
Arrows Grand Prix International	Arrows A11-Ford	Goodyear	9	Derek Warwick
			9	Martin Donnelly
			10	Eddie Cheever
Camel Team Lotus	Lotus 101-Judd	Goodyear	11	Nelson Piquet
			12	Satoru Nakajima
Leyton House March Racing Team	March 881-Judd	Goodyear	15	Maurício Gugelmin
	March CG891-Judd		16	Ivan Capelli
Osella Squadra Corse	Osella FA1M89-Ford	Pirelli	17	Nicola Larini
			18	Piercarlo Ghinzani
Benetton Formula Ltd.	Benetton B188-Ford	Goodyear	19	Alessandro Nannini
	Benetton B189-Ford		20	Johnny Herbert
			20	Emanuele Pirro
BMS Scuderia Italia	Dallara F189-Ford	Pirelli	21	Alex Caffi
			22	Andrea de Cesaris
Minardi Team SpA	Minardi M188B-Ford	Pirelli	23	Pierluigi Martini
	Minardi M189-Ford		23	Paolo Barilla
			24	Lluís Pérez-Sala
Ligier Loto	Ligier JS33-Ford	Goodyear	25	René Arnoux
			26	Olivier Grouillard
Scuderia Ferrari SpA SEFAC	Ferrari 640	Goodyear	27	Nigel Mansell
			28	Gerhard Berger
Équipe Larrousse	Lola LC88B-Lamborghini	Goodyear	29	Yannick Dalmas
	Lola LC89-Lamborghini		29	Éric Bernard
			29	Michele Alboreto
			30	Philippe Alliot
Coloni SpA	Coloni FC188B-Ford	Goodyear	31	Roberto Moreno
	Coloni C3-Ford		32	Pierre-Henri Raphanel
			32	Enrico Bertaggia
EuroBrun Racing	EuroBrun ER188B-Judd	Pirelli	32	Gregor Foitek
	EuroBrun ER189-Judd		33	Oscar Larrauri
West Zakspeed Racing	Zakspeed 891-Yamaha	Pirelli	34	Bernd Schneider
			35	Aguri Suzuki
Moneytron Onyx Formula One	Onyx ORE1-Ford	Goodyear	36	Stefan Johansson
			37	Bertrand Gachot
			37	JJ Lehto
Rial Racing	Rial ARC2-Ford	Goodyear	38	Christian Danner
			38	Gregor Foitek
			38	Bertrand Gachot
			39	Volker Weidler
			39	Pierre-Henri Raphanel
Automobiles Gonfaronnaises Sportives	AGS JH23B-Ford	Goodyear	40	Philippe Streiff
	AGS JH24-Ford		40	Gabriele Tarquini
			41	Joachim Winkelhock
			41	Yannick Dalmas

1989 / Prost - 203

El 1989 ja només estaven permesos els motors atmosfèrics de 3500 cc i es va veure un augment en els participants, amb 39 cotxes intentant classificar-se per a 26 places a cada cursa.

La història del campionat va ser la de la rivalitat d'Ayrton Senna i Alain Prost. Tot va començar amb un malentès a Imola que els dos pilots van solucionar a porta tancada. Però quan un periodista amic de Prost va esbombar els fets, Senna es va sentir traït i a partir d'allí, McLaren va funcionar com dues entitats separades.

Prost es queixava que Honda donava els millors motors a Senna, però de totes maneres, el francès era el favorit quan es va arribar a Suzuka. Senna s'ho havia de jugar tot i va intentar avançar Prost al triangle Casio, però Prost li va tancar la porta.

Mentre el francès sortia del cotxe (foto), Senna demanava als comissaris que l'empenyéssin i va reemprendre la marxa per guanyar. Prost va anar a parlar amb els comissaris i aquests van desqualificar Senna per haver usat l'escapatòria per tornar a la pista, fent campió a Prost i deixant a Senna enfurismat.

Darrere d'ells, tant Ferrari com Williams-Renault van estar més a prop de McLaren, guanyant tres curses els italians i dues els britànics.

També va debutar un jove francès anomenat Jean Alesi, i Lluís Pérez-Sala aconseguí el primer punt d'un pilot català en 33 anys.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
26/3	BR	Senna	**Mansell**	*Patrese*
23/4	SM	Senna	**Senna**	*Prost*
7/5	MO	Senna	**Senna**	*Prost*
28/5	MX	Senna	**Senna**	*Mansell*
4/6	USA	Senna	**Prost**	*Senna*
18/6	CA	Prost	**Boutsen**	*Palmer*
9/7	F	Prost	**Prost**	*Gugelmin*
16/7	GB	Senna	**Prost**	*Mansell*
30/7	D	Senna	**Senna**	*Senna*
13/8	H	Patrese	**Mansell**	*Mansell*
27/8	B	Senna	**Senna**	*Prost*
10/9	I	Senna	**Prost**	*Prost*
24/9	P	Senna	**Berger**	*Berger*
1/10	E	Senna	**Senna**	*Senna*
22/10	J	Senna	**Nannini**	*Prost*
5/11	AU	Senna	**Boutsen**	*Nakajima*

Classificació de pilots

1. Alain Prost	McLaren-Honda	76
2. Ayrton Senna	McLaren-Honda	60
3. Riccardo Patrese	Williams-Renault	40
4. Nigel Mansell	Ferrari	38
5. Thierry Boutsen	Williams-Renault	37
6. Alessandro Nannini	Benetton-Ford	32
7. Gerhard Berger	Ferrari	21
8. Nelson Piquet	Lotus-Judd	12
9. Jean Alesi	Tyrrell-Ford	8
10. Derek Warwick	Arrows-Ford	7
11. Michele Alboreto	Tyrrell-Ford	6
11. Eddie Cheever	Arrows-Ford	6
11. Stefan Johansson	Onyx-Ford	6
14. Johnny Herbert	Benetton-Ford	5
15. Pierluigi Martini	Minardi-Ford	5
16. Maurício Gugelmin	March-Judd	4
16. Stefano Modena	Brabham-Judd	4
16. Andrea de Cesaris	Dallara-Ford	4
19. Alex Caffi	Dallara-Ford	4
20. Martin Brundle	Brabham-Judd	4
21. Christian Danner	Rial-Ford	3
21. Satoru Nakajima	Lotus-Judd	3
23. René Arnoux	Ligier-Ford	2
23. Emanuele Pirro	Benetton-Ford	2
25. Jonathan Palmer	Tyrrell-Ford	2
26. Gabriele Tarquini	AGS-Ford	1
26. Olivier Grouillard	Ligier-Ford	1
26. Lluís Pérez-Sala	Minardi-Ford	1
26. Philippe Alliot	Lola-Lamborghini	1

Classificació de constructors

1. McLaren-Honda	141
2. Williams-Renault	77
3. Ferrari	59
4. Benetton-Ford	39
5. Tyrrell-Ford	16
6. Lotus-Judd	15
7. Arrows-Ford	13
8. Dallara-Ford	8
9. Brabham-Judd	8
10. Onyx-Ford	6
11. Minardi-Ford	6
12. March-Judd	4
13. Rial-Ford	3
14. Ligier-Ford	3
15. AGS-Ford	1
15. Lola-Lamborghini	1

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els onze millors resultats. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 4 temps de 3500 cc atmosfèrics, fins a 12 cilindres. Prohibida la compressió. Prohibit el repostament.

204 - 1990 / Senna

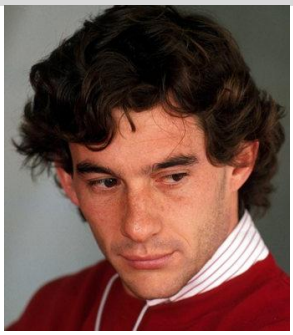

Ayrton Senna va guanyar el seu segon títol després d'un nou duel aferrissat contra Alain Prost.

Senna va arribar a McLaren el 1988 quan era l'equip de Prost, però aviat va canviar la tendència. Aquell primer any les coses van anar bastant civilitzades entre els dos.
Però el 1989 va esclatar la guerra. A partir d'un malentès a Imola l'equip va funcionar com dues unitats independents, i els pilots gairebé no es dirigien la paraula. De fet, les reunions de l'equip s'eternitzaven perquè cap dels dos volia ser el primer a sortir i que l'altre comentés alguna cosa d'amagat.
El 1989 es va acabar amb Prost campió i Senna emprenyat i convençut que el francès havia xocat contra ell expressament. Però el 1990 Senna es prendria la revenja, guanyant el títol i embestint Prost de manera violenta. La FIA no va sancionar el brasiler com havia fet un any abans...

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Scuderia Ferrari SpA	Ferrari 641	Goodyear	1 2	Alain Prost Nigel Mansell
Tyrrell Racing Organisation	Tyrrell 018-Ford Tyrrell 019-Ford	Pirelli	3 4	Satoru Nakajima Jean Alesi
Canon Williams Team	Williams FW13B-Renault	Goodyear	5 6	Thierry Boutsen Riccardo Patrese
Motor Racing Developments	Brabham BT58-Judd Brabham BT59-Judd	Pirelli	7 7 8	Gregor Foitek David Brabham Stefano Modena
Footwork Arrows Racing	Arrows A11-Ford Arrows A11B-Ford	Goodyear	9 9 10	Michele Alboreto Bernd Schneider Alex Caffi
Camel Team Lotus	Lotus 102-Lamborghini	Goodyear	11 12 12	Derek Warwick Martin Donnelly Johnny Herbert
Osella Squadra Corse	Osella FA1M89-Ford Osella FA1ME-Ford	Pirelli	14	Olivier Grouillard
Leyton House Racing	Leyton House CG901-Judd	Goodyear	15 16	Maurício Gugelmin Ivan Capelli
Automobiles Gonfaronnaises Sportives	AGS JH24-Ford AGS JH25-Ford	Goodyear	17 18	Gabriele Tarquini Yannick Dalmas
Benetton Formula Ltd.	Benetton B189B-Ford Benetton B190-Ford	Goodyear	19 19 20	Alessandro Nannini Roberto Moreno Nelson Piquet
BMS Scuderia Italia	Dallara F190-Ford	Pirelli	21 21 22	Gianni Morbidelli Emanuele Pirro Andrea de Cesaris
SCM Minardi Team	Minardi M189-Ford Minardi M190-Ford	Pirelli	23 24 24	Pierluigi Martini Paolo Barilla Gianni Morbidelli
Équipe Ligier Gitanes	Ligier JS33B-Ford	Goodyear	25 26	Nicola Larini Philippe Alliot
Honda Marlboro McLaren	McLaren MP4/5B-Honda	Goodyear	27 28	Ayrton Senna Gerhard Berger
ESPO Larrousse F1	Lola LC89B-Lamborghini Lola LC90-Lamborghini	Goodyear	29 30	Éric Bernard Aguri Suzuki
Subaru Coloni Racing	Coloni C3B-Subaru Coloni C3C-Ford	Goodyear	31	Bertrand Gachot
EuroBrun Racing	EuroBrun ER189B-Judd	Pirelli	33 34	Roberto Moreno Claudio Langes
Monteverdi Onyx Formula One	Onyx ORE1-Ford Onyx ORE1B-Ford	Goodyear	35 35 36	Stefan Johansson Gregor Foitek JJ Lehto
Life Racing Engines	Life F190 Life F190-Judd	Goodyear	39	Gary Brabham Bruno Giacomelli

1990 / Senna - 205

El 1990 Alain Prost es va emportar el número 1 a Ferrari i l'equip de Maranello va viure la millor temporada en anys. La rivalitat del francès amb Ayrton Senna seguia ben viva, i a més es va trobar un altre rival a dins de Ferrari en Nigel Mansell, que el considerava un manipulador.

La temporada va decantar-se després de l'estiu cap a Senna, i de nou els protagonistes de 1989 arribaven a Suzuka. Aquest cop era Prost qui havia de guanyar per mantenir les seves opcions al títol. Senna va fer la pole, però la FIA va canviar el costat de sortida de la pole del cantó net de la pista al brut. Enrabiat per aquest fet i pel que havia passat un any abans, Senna va sortir pitjor que Prost i arribant a la primera corba va decidir que no frenaria, embestint el Ferrari (foto) i abandonant tots dos, cosa que feia campió al brasiler. Sortosament, la FIA no va dir-hi res, i Senna acabaria admetent un any després que havia xocat amb Prost deliberadament, com a revenja pel que havia passat el 1989.

Pel que fa a la resta, Nigel Mansell va anunciar que es retirava però després va fer marxa enrere i va anunciar que tornaria a Williams, que havia guanyat dues curses. El tricampió Nelson Piquet també va guanyar dues curses amb Benetton-Ford.

Dos pilots van veure les seves carreres acabades el 1990. Un, Martin Donnelly, que va sobreviure un brutal accident a Jerez en que va acabar al mig de la pista, i l'altre Alessandro Nannini, que va perdre la mà dreta en un accident d'helicòpter però que li van tornar a reimplantar.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
11/3	USA	Berger	Senna	Berger
25/3	BR	Senna	Prost	Berger
13/5	SM	Senna	Patrese	Nannini
27/5	MO	Senna	Senna	Senna
10/6	CA	Senna	Senna	Berger
24/6	MX	Berger	Prost	Prost
8/7	F	Mansell	Prost	Mansell
15/7	GB	Mansell	Prost	Mansell
29/7	D	Senna	Senna	Boutsen
12/8	H	Boutsen	Boutsen	Patrese
26/8	B	Senna	Senna	Prost
9/9	I	Senna	Senna	Senna
23/9	P	Mansell	Mansell	Patrese
30/9	E	Senna	Prost	Patrese
21/10	J	Senna	Piquet	Patrese
4/11	AU	Senna	Piquet	Mansell

Classificació de pilots

1. Ayrton Senna	McLaren-Honda	78
2. Alain Prost	Ferrari	71
3. Nelson Piquet	Benetton-Ford	43
4. Gerhard Berger	McLaren-Honda	43
5. Nigel Mansell	Ferrari	37
6. Thierry Boutsen	Williams-Renault	34
7. Riccardo Patrese	Williams-Renault	23
8. Alessandro Nannini	Benetton-Ford	21
9. Jean Alesi	Tyrrell-Ford	13
10. Ivan Capelli	Leyton House-Ju.	6
10. Roberto Moreno	Benetton-Ford	6
12. Aguri Suzuki	Lola-Lamborghini	6
13. Éric Bernard	Lola-Lamborghini	5
14. Derek Warwick	Lotus-Lamborghi.	3
15. Satoru Nakajima	Tyrrell-Ford	3
16. Stefano Modena	Brabham-Judd	2
16. Alex Caffi	Arrows-Ford	2
18. Maurício Gugelmin	Leyton House-Ju.	1

Classificació de constructors

1. McLaren-Honda	121
2. Ferrari	110
3. Benetton-Ford	71
4. Williams-Renault	57
5. Tyrrell-Ford	16
6. Lola-Lamborghini	11
7. Leyton House-Judd	7
8. Lotus-Lamborghini	3
9. Brabham-Judd	2
10. Arrows-Ford	2

Puntuació: La puntuació era 9-6-4-3-2-1. Només comptaven els onze millors resultats. Als constructors es sumaven tots els punts obtinguts.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 4 temps de 3500 cc atmosfèrics, fins a 12 cilindres. Prohibida la compressió. Prohibit el repostament.

206 - 1991 / Senna

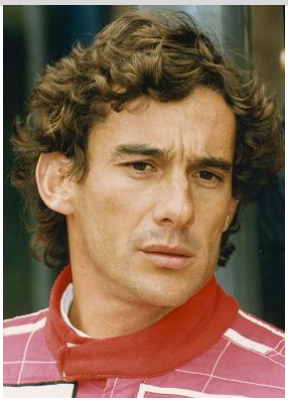

Ayrton Senna va guanyar el seu tercer i últim títol el 1991.

El 1991 els rivals de Senna van canviar. Prost tenia un Ferrari menys competitiu i era Williams amb la seva tecnologia que s'acostava. Senna va guanyar aquell títol però el 1992 el domini de Nigel Mansell va ser massa. Senna volia pujar en aquell cotxe, però Prost ja havia firmat per a 1993 vetant el fitxatge del brasiler, amb Mansell marxant a la IndyCar. Senna estava enfurismat, però va plantar cara i va guanyar 5 curses el 1993 quedant segon darrere el francès.

Prost va retirar-se i per fi Senna va fitxar per Williams, l'equip amb el qual havia fet el seu primer test F1. Per desgràcia, a la tercera cursa a Imola Senna moriria, als 34 anys, en accidentar-se a la corba Tamburello.

Just abans de la cursa Senna li havia dit a Prost que el trobava a faltar.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Honda Marlboro McLaren	McLaren MP4/6-Honda	Goodyear	1 2	Ayrton Senna Gerhard Berger
Braun Tyrrell Honda	Tyrrell 020-Honda	Pirelli	3 4	Satoru Nakajima Stefano Modena
Canon Williams Team	Williams FW14-Renault	Goodyear	5 6	Nigel Mansell Riccardo Patrese
Motor Racing Developments	Brabham BT60Y-Yamaha	Pirelli	7 8	Martin Brundle Mark Blundell
Footwork Grand Prix International	Footwork A11C-Porsche Footwork FA12-Porsche Footwork FA12C-Ford	Goodyear	9 10 10	Michele Alboreto Stefan Johansson Alex Caffi
Team Lotus	Lotus 102B-Judd	Goodyear	11 12 12 12	Mika Häkkinen Julian Bailey Johnny Herbert Michael Bartels
Fondmetal	Fondmetal FA1ME-Ford Fondmetal Fomet-1-Ford	Pirelli	14	Olivier Grouillard Gabriele Tarquini
Leyton House Racing	Leyton House CG911-Ilmor	Goodyear	15 16 16	Maurício Gugelmin Ivan Capelli Karl Wendlinger
Automobiles Gonfaronnaises Sportives	AGS JH25-Ford AGS JH25B-Ford AGS JH27-Ford	Goodyear	17 17 18 18	Olivier Grouillard Gabriele Tarquini Stefan Johansson Fabrizio Barbazza
Camel Benetton Ford	Benetton B190B-Ford Benetton B191-Ford	Pirelli	19 19 20	Roberto Moreno Michael Schumacher Nelson Piquet
Scuderia Italia	Dallara 191-Judd	Pirelli	21 22	Emanuele Pirro JJ Lehto
Minardi Team	Minardi M191-Ferrari	Goodyear	23 24 24	Pierluigi Martini Gianni Morbidelli Roberto Moreno
Équipe Ligier Gitanes	Ligier JS35-Lamborghini Ligier JS35B-Lamborghini	Goodyear	25 26	Thierry Boutsen Érik Comas
Scuderia Ferrari SpA	Ferrari 642 Ferrari 642/2 Ferrari 643	Goodyear	27 27 28	Alain Prost Gianni Morbidelli Jean Alesi
Larrousse F1	Lola LC91-Ford	Goodyear	29 29 30	Éric Bernard Bertrand Gachot Aguri Suzuki
Coloni Racing	Coloni C4-Ford	Goodyear	31 32	Pedro Chaves Naoki Hattori
Team 7up Jordan	Jordan 191-Ford	Goodyear	32 32 32 32 33	Bertrand Gachot Michael Schumacher Roberto Moreno Alex Zanardi Andrea de Cesaris
Modena Team SpA	Lambo 291-Lamborghini	Goodyear	34 35	Nicola Larini Eric van de Poele

1991 / Senna - 207

El vigent campió Ayrton Senna va començar l'any 1991 amb quatre victòries seguides. Una d'aquestes victòries va ser l'èpic gran premi de Brasil on Senna per fi va guanyar a casa després d'acabar la cursa bloquejat en sisena i amb rampes als braços.

Però ben aviat es va veure que els Williams-Renault començaven a ser superiors als McLaren-Honda. Nigel Mansell va guanyar cinc curses, incloent el retorn de la Fòrmula 1 a Catalunya (foto), però la major fiabilitat dels monoplaces de Woking va acabant donant el títol a Senna.

Per la seva banda Alain Prost va patir molt amb un Ferrari menys competitiu, i va acabar sent acomiadat abans d'Austràlia per criticar el monoplaça. Al seu lloc hi va córrer Gianni Morbidelli, que va sumar mig punt en el gran premi més curt de la història a Adelaida.

Nelson Piquet va acomiadar-se de la Fórmula 1 amb una última victòria al Canadà. Entre les raons, va citar l'aparició d'un jove alemany anomenat Michael Schumacher. El pilot de Kerpen va debutar a Spa substituïnt Bertrand Gachot (que havia estat empresonat per una baralla amb un taxista) a Jordan, i va impressionar tant que Benetton ja el va fitxar per a la següent cursa. També va debutar, en aquest cas a Lotus, un altre futur campió anomenat Mika Häkkinen.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
10/3	USA	Senna	Senna	*Alesi*
24/3	BR	Senna	Senna	*Mansell*
28/4	SM	Senna	Senna	*Berger*
12/5	MO	Senna	Senna	*Prost*
2/6	CA	Patrese	Piquet	*Mansell*
16/6	MX	Patrese	Patrese	*Mansell*
7/7	F	Patrese	Mansell	*Mansell*
14/7	GB	Mansell	Mansell	*Mansell*
28/7	D	Mansell	Mansell	*Patrese*
11/8	H	Senna	Senna	*Gachot*
25/8	B	Senna	Senna	*Moreno*
8/9	I	Senna	Mansell	*Senna*
22/9	P	Patrese	Patrese	*Mansell*
29/9	E	Berger	Mansell	*Patrese*
20/10	J	Berger	Berger	*Senna*
3/11	AU	Senna	Senna	*Berger*

Classificació de pilots

1. Ayrton Senna	McLaren-Honda	96
2. Nigel Mansell	Williams-Renault	72
3. Riccardo Patrese	Williams-Renault	53
4. Gerhard Berger	McLaren-Honda	43
5. Alain Prost	Ferrari	34
6. Nelson Piquet	Benetton-Ford	26,5
7. Jean Alesi	Ferrari	21
8. Stefano Modena	Tyrrell-Honda	10
9. Andrea de Cesaris	Jordan-Ford	9
10. Roberto Moreno	Benetton-Ford	8
11. Pierluigi Martini	Minardi-Ferrari	6
12. JJ Lehto	Dallara-Judd	4
13. Bertrand Gachot	Jordan-Ford	4
13. Michael Schumacher	Benetton-Ford	4
15. Satoru Nakajima	Tyrrell-Honda	2
15. Mika Häkkinen	Lotus-Judd	2
15. Martin Brundle	Brabham-Yamaha	2
18. Aguri Suzuki	Lola-Ford	1
18. Julian Bailey	Lotus-Judd	1
18. Emanuele Pirro	Dallara-Judd	1
18. Éric Bernard	Lola-Ford	1
18. Ivan Capelli	Ley. House-Ilmor	1
18. Mark Blundell	Brabham-Yamaha	1
24. Gianni Morbidelli	Ferrari	0,5

Classificació de constructors

1. McLaren-Honda	139
2. Williams-Renault	125
3. Ferrari	55,5
4. Benetton-Ford	38,5
5. Jordan-Ford	13
6. Tyrrell-Honda	12
7. Minardi-Ferrari	6
8. Dallara-Judd	5
9. Lotus-Judd	3
10. Brabham-Yamaha	3
11. Lola-Ford	2
12. Leyton House-Ilmor	1

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 4 temps de 3500 cc atmosfèrics, fins a 12 cilindres. Prohibida la compressió. Prohibit el repostament.

208 - 1992 / Mansell

Nigel Mansell va tornar el títol a Anglaterra 16 anys després.

Nigel Ernest James Mansell va néixer el 1953 a Anglaterra. Va fer karting fins als 23 anys, quan amb els seus propis diners, va fer el salt als monoplaces.

Va ser campió de Fórmula Ford el 1977 però no va obtenir grans resultats ençà. Tot i així, Colin Chapman li va oferir un test amb Lotus, que va portar a un contracte amb l'equip.

A Lotus hi va ser fins el 1984, i va ser a Williams a partir del 1985 que va començar a guanyar, quedant a prop del títol molts cops. Va estar-se també dos anys a Ferrari abans de tornar a Williams, guanyar el títol del 1992, marxar a la IndyCar, guanyar el títol, tornar a mitjan 1994 i acabar fracassant amb McLaren el 1995.

Retirat, va ajudar els seus fills amb les seves carreres esportives i es dedica als seus hobbies, com per exemple el golf.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Honda Marlboro McLaren	McLaren MP4/6B-Honda McLaren MP4/7A-Honda	Goodyear	1 2	Ayrton Senna Gerhard Berger
Tyrrell Racing Organisation	Tyrrell 020B-Ilmor	Goodyear	3 4	Olivier Grouillard Andrea de Cesaris
Canon Williams Team	Williams FW14B-Renault	Goodyear	5 6	Nigel Mansell Riccardo Patrese
Motor Racing Developments	Brabham BT60B-Judd	Goodyear	7 8 8	Eric van de Poele Giovanna Amati Damon Hill
Footwork Mugen Honda	Footwork FA13-Mugen Honda	Goodyear	9 10	Michele Alboreto Aguri Suzuki
Team Lotus	Lotus 102D-Ford Lotus 107-Ford	Goodyear	11 12	Mika Häkkinen Johnny Herbert
Fondmetal	Fondmetal GR01-Ford Fondmetal GR02-Ford	Goodyear	14 14 15	Andrea Chiesa Eric van de Poele Gabriele Tarquini
March F1	March CG911-Ilmor	Goodyear	16 16 17 17	Karl Wendlinger Jan Lammers Paul Belmondo Emanuele Naspetti
Camel Benetton Ford	Benetton B191B-Ford Benetton B192-Ford	Goodyear	19 20	Michael Schumacher Martin Brundle
Scuderia Italia	Dallara F192-Ferrari	Goodyear	21 22	JJ Lehto Pierluigi Martini
Minardi Team	Minardi M191B-Lamborghini Minardi M192-Lamborghini	Goodyear	23 23 24	Christian Fittipaldi Alex Zanardi Gianni Morbidelli
Ligier Gitanes Blondes	Ligier JS37-Renault	Goodyear	25 26	Thierry Boutsen Érik Comas
Scuderia Ferrari SpA	Ferrari F92A Ferrari F92AT	Goodyear	27 28 28	Jean Alesi Ivan Capelli Nicola Larini
Central Park Venturi Larrousse	Venturi LC92-Lamborghini	Goodyear	29 30	Éric Bernard Ukyo Katayama
Sasol Jordan Yamaha	Jordan 192-Yamaha	Goodyear	32 33	Stefano Modena Maurício Gugelmin
Andrea Moda Formula	Andrea Moda C4B-Judd Andrea Moda S921-Judd	Goodyear	34 35	Pedro Chaves Naoki Hattori

1992 / Mansell - 209

El 1992 va ser absolutament dominat per Nigel Mansell. Al volant del Williams FW14B, amb suspensió activa, ABS i control de tracció l'estil del britànic va sublimar-se. Mansell va fer rècord de punts, rècord de poles, rècord de victòries i rècord de més victòries a l'inici d'una temporada, pràcticament doblant els punts del seu company d'equip subcampió, Riccardo Patrese.

Ayrton Senna no va ser ni tant sols tercer en l'últim any de l'associació McLaren-Honda. El brasiler va ser superat per Michael Schumacher, que va aconseguir la seva primera victòria a Bèlgica.

Tot i això Senna va guanyar tres curses, incloent un gran premi de Mònaco molt disputat i també el d'Hongria, on Mansell es va proclamar campió i on Senna li va dir que ara "ja sabia perquè sóc tan cabró; perquè ser campió és la millor sensació i no vull que ningú més la tingui!".

Vam veure també la desaparició de l'equip Brabham després de 30 anys d'activitat, amb l'última dona en intentar classificar-se per un gran premi, Giovanna Amati, substituïda per Damon Hill, fill d'en Graham.

I també vam veure una farsa d'equip, l'Andrea Moda Formula, que fins al moment és l'únic equip que la FIA ha vetat de la Fórmula 1 per portar descrèdit a l'esport. Entre els mèrits d'Andrea Moda: ignorar el segon cotxe pilotat per Perry McCarthy, quedar-se bloquejats en una vaga de transportistes a França i no pagar als proveïdors...

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
1/3	SA	Mansell	**Mansell**	*Mansell*
22/3	MX	Mansell	**Mansell**	*Berger*
5/4	BR	Mansell	**Mansell**	*Patrese*
3/5	E	Mansell	**Mansell**	*Mansell*
17/5	SM	Mansell	**Mansell**	*Patrese*
31/5	MO	Mansell	**Senna**	*Mansell*
14/6	CA	Senna	**Berger**	*Berger*
5/7	F	Mansell	**Mansell**	*Mansell*
12/7	GB	Mansell	**Mansell**	*Mansell*
26/7	D	Mansell	**Mansell**	*Patrese*
16/8	H	Patrese	**Senna**	*Mansell*
30/8	B	Mansell	**Schumacher**	*Schumacher*
13/9	I	Mansell	**Senna**	*Mansell*
27/9	P	Mansell	**Mansell**	*Senna*
25/10	J	Mansell	**Patrese**	*Mansell*
8/11	AU	Mansell	**Berger**	*Schumacher*

Classificació de pilots

1. Nigel Mansell	Williams-Renault	108
2. Riccardo Patrese	Williams-Renault	56
3. Michael Schumacher	Benetton-Ford	53
4. Ayrton Senna	McLaren-Honda	50
5. Gerhard Berger	McLaren-Honda	49
6. Martin Brundle	Benetton-Ford	38
7. Jean Alesi	Ferrari	18
8. Mika Häkkinen	Lotus-Ford	11
9. Andrea de Cesaris	Tyrrell-Ilmor	8
10. Michele Alboreto	Footwork-Mugen	6
11. Érik Comas	Ligier-Renault	4
12. Karl Wendlinger	March-Ilmor	3
13. Ivan Capelli	Ferrari	3
14. Thierry Boutsen	Ligier-Renault	2
15. Pierluigi Martini	Dallara-Ferrari	2
15. Johnny Herbert	Lotus-Ford	2
17. Bertrand Gachot	Venturi-Lambo.	1
17. Christian Fittipaldi	Minardi-Lambo.	1
17. Stefano Modena	Jordan-Yamaha	1

Classificació de constructors

1. Williams-Renault	164
2. McLaren-Honda	99
3. Benetton-Ford	91
4. Ferrari	21
5. Lotus-Ford	13
6. Tyrrell-Ilmor	8
7. Footwork-Mugen Ho.	6
7. Ligier-Renault	6
9. March-Ilmor	3
10. Dallara-Ferrari	2
11. Venturi-Lamborghini	1
11. Minardi-Lamborghini	1
11. Jordan-Yamaha	1

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 4 temps de 3500 cc atmosfèrics, fins a 12 cilindres. Prohibida la compressió. Prohibit el repostament.

210 - 1993 / Prost

Alain Prost va guanyar el seu quart títol el 1993.

Prost se'n va anar a Ferrari i va lluitar pel títol de 1990, però el cotxe de 1991 no era tant bo, i quan el francès va comparar la direcció amb la d'un camió, l'equip el va despatxar.
Prost va prendre's un any sabàtic mentre maquinava com tornar a la Fórmula 1, i amb l'ajut de Renault, va fer-se un lloc a Williams per 1993 amb dret a veto sobre el seu company, cosa que va enfurismar Senna.
Amb Mansell a Estats Units, Prost va dominar relativament l'any i va decidir retirar-se a final de temporada, amb el títol de campió i el rècord de 51 victòries sota el braç.
Després d'un parell d'anys com a consultor de McLaren, Prost va comprar l'equip Ligier el 1997. Els primers anys van anar bé però el 2002 van haver de plegar. Actualment el francès és a Renault com a "cap visible" de la marca.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Canon Williams	Williams FW15C-Renault	Goodyear	0 2	Damon Hill Alain Prost
Tyrrell Racing Organisation	Tyrrell 020C-Yamaha Tyrrell 021-Yamaha	Goodyear	3 4	Ukyo Katayama Andrea de Cesaris
Camel Benetton Ford	Benetton B193-Ford Benetton B193B-Ford	Goodyear	5 6	Michael Schumacher Riccardo Patrese
Marlboro McLaren	McLaren MP4/8-Ford	Goodyear	7 7 8	Michael Andretti Mika Häkkinen Ayrton Senna
Footwork Mugen Honda	Footwork FA13B-Mugen Hon. Footwork FA14-Mugen Honda	Goodyear	9 10	Derek Warwick Aguri Suzuki
Team Lotus	Lotus 107B-Ford	Goodyear	11 11 12	Alex Zanardi Pedro Lamy Johnny Herbert
Sasol Jordan	Jordan 193-Hart	Goodyear	14 15 15 15 15 15	Rubens Barrichello Ivan Capelli Thierry Boutsen Marco Apicella Emanuele Naspetti Eddie Irvine
Larrousse F1	Larrousse LH93-Lamborghini	Goodyear	19 19 20	Philippe Alliot Toshio Suzuki Érik Comas
Lola BMS Scuderia Italia	Lola T93/30-Ferrari	Goodyear	21 22	Michele Alboreto Luca Badoer
Minardi Team	Minardi M193-Ford	Goodyear	23 23 24 24	Christian Fittipaldi Jean-Marc Gounon Fabrizio Barbazza Pierluigi Martini
Ligier Gitanes Blondes	Ligier JS39-Renault	Goodyear	25 26	Martin Brundle Mark Blundell
Scuderia Ferrari	Ferrari F93A	Goodyear	27 28	Jean Alesi Gerhard Berger
Team Sauber AG	Sauber C12	Goodyear	29 30	Karl Wendlinger JJ Lehto

1993 / Prost - 211

Alain Prost va tornar d'un any sabàtic i va fer una jugada mestra. Primer, es va assegurar un seient amb el cotxe més competitiu, el Williams-Renault. Segon, va posar una clàusula vetant el fitxatge d'Ayrton Senna com a company, tot i que el brasiler deia que pilotaria gratis per a Williams. I tercer, el vigent campió Nigel Mansell no volia de cap de les maneres tornar a compartir equip amb Prost i va marxar cap a l'IndyCar. Per aquesta raó, el número 1 no el va portar ningú i Damon Hill va pujar de pilot provador a titular amb el 0.

La superioritat del Williams FW15C era molt clara, com mostren les 13 poles que Prost (mai un especialista) va aconseguir. Però Ayrton Senna li va plantar cara. Tot i no disposar ja dels motors Honda i fer servir uns Ford menys potents que els de Benetton, , el brasiler va guanyar cinc curses, incloent la que molts consideren la seva millor victòria al gran premi d'Europa disputat sota la pluja a Donington.

Senna també es va veure envoltat de polèmica a Japó quan va abraonar-se sobre el debutant Eddie Irvine, que s'havia desdoblat.

Hill va guanyar tres curses consecutives per acabar sent tercer al mundial per davant de Michael Schumacher, que en va guanyar una a Portugal.

Un debutant famós va ser Michael Andretti, fill d'en Mario, però a McLaren no va acabar l'any, sent substituït per Mika Häkkinen.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
14/3	SA	Prost	Prost	Prost
28/3	BR	Prost	Senna	Schumacher
11/4	EUR	Prost	Senna	Senna
25/4	SM	Prost	Prost	Prost
9/5	E	Prost	Prost	Schumacher
23/5	MO	Prost	Senna	Prost
13/6	CA	Prost	Prost	Schumacher
4/7	F	Hill	Prost	Schumacher
11/7	GB	Prost	Prost	Hill
25/8	D	Prost	Prost	Schumacher
15/8	H	Prost	Hill	Prost
29/8	B	Prost	Hill	Prost
12/9	I	Prost	Hill	Hill
26/9	P	Hill	Schumacher	Hill
24/10	J	Prost	Senna	Prost
7/11	AU	Senna	Senna	Hill

Classificació de pilots

1. Alain Prost	Williams-Renault	99
2. Ayrton Senna	McLaren-Ford	73
3. Damon Hill	Williams-Renault	69
4. Michael Schumacher	Benetton-Ford	52
5. Riccardo Patrese	Benetton-Ford	20
6. Jean Alesi	Ferrari	16
7. Martin Brundle	Ligier-Renault	13
8. Gerhard Berger	Ferrari	12
9. Johnny Herbert	Lotus-Ford	11
10. Mark Blundell	Ligier-Renault	10
11. Michael Andretti	McLaren-Ford	7
12. Karl Wendlinger	Sauber	7
13. JJ Lehto	Sauber	5
13. Christian Fittipaldi	Minardi-Ford	5
15. Mika Häkkinen	McLaren-Ford	4
16. Derek Warwick	Footwork-Mugen	4
17. Philippe Alliot	Larrousse-Lambo	2
17. Rubens Barrichello	Jordan-Hart	2
19. Fabrizio Barbazza	Minardi-Ford	2
20. Alex Zanardi	Lotus-Ford	1
20. Érik Comas	Larrousse-Lambo	1
20. Eddie Irvine	Jordan-Hart	1

Classificació de constructors

1. Williams-Renault	168
2. McLaren-Ford	84
3. Benetton-Ford	72
4. Ferrari	28
5. Ligier-Renault	23
6. Lotus-Ford	12
7. Sauber	12
8. Minardi-Ford	7
9. Footwork-Mugen H.	4
10. Larrousse-Lambo.	3
10. Jordan-Hart	3

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 4 temps de 3500 cc atmosfèrics, fins a 12 cilindres. Prohibida la compressió. Prohibit el repostament.

212 - 1994 / Schumacher

Michael Schumacher va guanyar el seu primer títol el 1994, essent el primer alemany en aconseguir-ho.

Michael Schumacher va néixer el 1969 a prop de Kerpen, on hi havia una pista de karts que el seu pare visitava sovint. En Michael va guanyar el seu primer títol amb 6 anys, i fins als 19 anys no va fer el salt als monoplaces. Va guanyar la Fórmula König el 1988, l'alemany de Fórmula 3 el 1990 i va passar a formar part de l'equip Mercedes de resistència.

Quan a mitjan 1991 el pilot de Jordan Bertrand Gachot se'n va anar a la presó per un incident amb un taxista a Londres, el seu manager Willi Weber es va moure ràpid i Mercedes va posar 150.000 dólars perquè Schumi debutés a Spa.

A la següent cursa ja l'havia fitxat Benetton, i en els anys 1992 i 1993 va guanyar una cursa cada any, essent campió el 1994.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Rothmans Williams Renault	Williams FW16-Renault Williams FW16B-Renault	Goodyear	0 2 2 2	Damon Hill Ayrton Senna David Coulthard Nigel Mansell
Tyrrell Racing Organisation	Tyrrell 022-Yamaha	Goodyear	3 4	Ukyo Katayama Mark Blundell
Mild Seven Benetton Ford	Benetton B194-Ford	Goodyear	5 5 6 6	Michael Schumacher JJ Lehto Jos Verstappen Johnny Herbert
Marlboro McLaren Peugeot	McLaren MP4/9-Peugeot	Goodyear	7 7 8	Mika Häkkinen Philippe Alliot Martin Brundle
Footwork Ford	Footwork FA15-Ford	Goodyear	9 10	Christian Fittipaldi Gianni Morbidelli
Team Lotus	Lotus 107C-Mugen Honda Lotus 109-Mugen Honda	Goodyear	11 11 11 11 12 12	Pedro Lamy Philippe Adams Éric Bernard Mika Salo Johnny Herbert Alex Zanardi
Sasol Jordan	Jordan 194-Hart	Goodyear	14 15 15 15	Rubens Barrichello Eddie Irvine Aguri Suzuki Andrea de Cesaris
Tourtel Larrousse F1	Larrousse LH94-Ford	Goodyear	19 19 19 19 20 20	Olivier Beretta Philippe Alliot Yannick Dalmas Hideki Noda Érik Comas Jean-Denis Délétraz
Minardi Scuderia Italia	Minardi M193B-Ford Minardi M194-Ford	Goodyear	23 24	Michele Alboreto Pierluigi Martini
Ligier Gitanes Blondes	Ligier JS39B-Renault	Goodyear	25 25 25 26	Éric Bernard Johnny Herbert Franck Lagorce Olivier Panis
Scuderia Ferrari	Ferrari 412T1 Ferrari 412T1B	Goodyear	27 27 28	Jean Alesi Nicola Larini Gerhard Berger
Broker Sauber Mercedes	Sauber C13-Mercedes	Goodyear	29 29 29 30	Karl Wendlinger Andrea de Cesaris JJ Lehto Heinz-Harald Frentzen
MTV Simtek Ford	Simtek S941-Ford	Goodyear	31 32 32 32 32 32	David Brabham Roland Ratzenberger Andrea Montermini Jean-Marc Gounon Mimmo Schiattarella Taki Inoue
Pacific Grand Prix	Pacific PR01-Ilmor	Goodyear	33 34	Paul Belmondo Bertrand Gachot

1994 / Schumacher - 213

Prost va retirar-se i Senna va fitxar per Williams, però s'havien canviat les normes i prohibit totes les ajudes electròniques. Això en part va provocar una sèrie d'accidents que van lesionar diversos pilots com Jean Alesi o Pedro Lamy. Però a Imola tot va canviar. El tricampió brasiler i l'austríac Roland Ratzenberger van morir durant el cap de setmana que va portar la seguretat al primer nivell de l'atenció de tothom.

Michael Schumacher va dominar amb mà de ferro la primera part del campionat. El desaparegut Senna sospitava del Benetton, i tot i que no es va trobar res concret, el pilot alemany va ser desqualificat de dues curses i prohibit de participar en dues més per diversos motius, cosa que Damon Hill (fent el paper a Williams que el seu pare va fer a Lotus el 1968 després de la mort de Jim Clark) va aprofitar per portar el campionat fins al final.

A Austràlia, Schumacher va sortir-se i va danyar la direcció. Hill el va voler avançar però es van tocar (foto) i els dos van abandonar, amb "Schumi" guanyant el primer títol d'un pilot alemany.

Ferrari va tornar a guanyar una cursa quatre anys després amb Gerhard Berger a Hockenheim, i Nigel Mansell va tornar de la seva aventura americana per guanyar la cursa d'Adelaida.

També es va veure l'última temporada del llegendari equip Lotus, atrapat pels deutes, i el debut de l'escocès David Coulthard.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
27/3	BR	Senna	**Schumacher**	*Schumacher*
17/4	PAC	Senna	**Schumacher**	*Schumacher*
1/5	SM	Senna	**Schumacher**	*Hill*
15/5	MO	Schumacher	**Schumacher**	*Schumacher*
29/5	E	Schumacher	**Hill**	*Schumacher*
12/6	CA	Schumacher	**Schumacher**	*Schumacher*
3/7	F	Hill	**Schumacher**	*Hill*
10/7	GB	Hill	**Hill**	*Hill*
31/7	D	Berger	**Berger**	*Coulthard*
14/8	H	Schumacher	**Schumacher**	*Schumacher*
28/8	B	Barrichello	**Hill**	*Hill*
11/9	I	Alesi	**Hill**	*Hill*
25/9	P	Berger	**Hill**	*Coulthard*
16/10	EUR	Schumacher	**Schumacher**	*Schumacher*
6/11	J	Schumacher	**Hill**	*Hill*
13/11	AU	Mansell	**Mansell**	*Schumacher*

Classificació de pilots

1. Michael Schumacher	Benetton-Ford	92
2. Damon Hill	Williams-Renault	91
3. Gerhard Berger	Ferrari	41
4. Mika Häkkinen	McLaren-Peugeot	26
5. Jean Alesi	Ferrari	24
6. Rubens Barrichello	Jordan-Hart	19
7. Martin Brundle	McLaren-Peugeot	16
8. David Coulthard	Williams-Renault	14
9. Nigel Mansell	Williams-Renault	13
10. Jos Verstappen	Benetton-Ford	10
11. Olivier Panis	Ligier-Renault	9
12. Mark Blundell	Tyrrell-Yamaha	8
13. Heinz-Harald Frentzen	Sauber-Mercedes	7
14. Nicola Larini	Ferrari	6
15. Christian Fittipaldi	Footwork-Ford	6
16. Eddie Irvine	Jordan-Hart	6
17. Ukyo Katayama	Tyrrell-Yamaha	5
18. Éric Bernard	Ligier-Renault	4
19. Karl Wendlinger	Sauber-Mercedes	4
19. Andrea de Cesaris	Jordan/Sauber	4
21. Pierluigi Martini	Minardi-Ford	4
22. Gianni Morbidelli	Footwork-Ford	3
23. Érik Comas	Larrousse-Ford	2
24. Michele Alboreto	Minardi-Ford	1
24. JJ Lehto	Benetton-Ford	1

Classificació de constructors

1. Williams-Renault	118
2. Benetton-Ford	103
3. Ferrari	71
4. McLaren-Peugeot	42
5. Jordan-Hart	28
6. Ligier-Renault	13
7. Tyrrell-Yamaha	13
8. Sauber-Mercedes	12
9. Footwork-Ford	9
10. Minardi-Ford	5
11. Larrousse-Ford	2

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 500 kg. Motors de 4 temps de 3500 cc atmosfèrics, fins a 12 cilindres. Prohibida la compressió. Prohibides les ajudes electròniques al pilotatge.

214 - 1995 / Schumacher

Michael Schumacher va batre el rècord de Fittipaldi i es va convertir en el bicampió més jove de la història.

Després de la polèmica del campionat 1994, amb desqualificacions i més sancions de les que es poden comptar, Schumi va tenir una temporada més plàcida el 1995.
L'inici va ser complicat, amb alguns accidents forts, però la poca fiabilitat tant de Williams com dels seus pilots va aplanar el camí per al bicampionat d'en Michael i el primer títol de Benetton.
També hi van haver tocs entre ell i Damon Hill que van apujar la tensió a mitja temporada, i curses memorables com Spa, on va vèncer des de la setzena posició sota la pluja, amb slicks en alguns moments i amb algunes tàctiques de defensa una mica dubtoses, o la victòria al Nürburgring. Aquell 1995 també es va casar amb Corinna i va segellar el seu pas a Ferrari.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Mild Seven Benetton Renault	Benetton B195-Renault	Goodyear	1 2	Michael Schumacher Johnny Herbert
Nokia Tyrrell Yamaha	Tyrrell 023-Yamaha	Goodyear	3 3 4	Ukyo Katayama Gabriele Tarquini Mika Salo
Rothmans Williams Renault	Williams FW17-Renault Williams FW17B-Renault	Goodyear	5 6	Damon Hill David Coulthard
Marlboro McLaren Mercedes	McLaren MP4/10-Mercedes McLaren MP4/10B-Mercedes McLaren MP4/10C-Mercedes	Goodyear	7 7 8 8	Nigel Mansell Mark Blundell Mika Häkkinen Jan Magnussen
Footwork Hart	Footwork FA16-Hart	Goodyear	9 9 10	Gianni Morbidelli Max Papis Taki Inoue
MTV Simtek Ford	Simtek S951-Ford	Goodyear	11 12	Mimmo Schiattarella Jos Verstappen
Total Jordan Peugeot	Jordan 195-Peugeot	Goodyear	14 15	Rubens Barrichello Eddie Irvine
Pacific Grand Prix	Pacific PR02-Ford	Goodyear	16 16 16 17	Bertrand Gachot Giovanni Lavaggi Jean-Denis Délétraz Andrea Montermini
Parmalat Forti Ford	Forti FG01-Ford	Goodyear	21 22	Pedro Diniz Roberto Moreno
Minardi Scuderia Italia	Minardi M195-Ford	Goodyear	23 23 24	Pierluigi Martini Pedro Lamy Luca Badoer
Ligier Gitanes Blondes	Ligier JS41-Mugen Honda	Goodyear	25 25 26	Aguri Suzuki Martin Brundle Olivier Panis
Scuderia Ferrari	Ferrari 412T2	Goodyear	27 28	Jean Alesi Gerhard Berger
Red Bull Sauber Ford	Sauber C14-Ford	Goodyear	29 29 30	Karl Wendlinger J.-Christophe Bouillon Heinz-Harald Frentzen

1995 / Schumacher - 215

Per a la temporada 1995 Benetton va obtenir l'us dels motors Renault, igual que Williams, i tot i que el FW17 semblava millor que el B195, Michael Schumacher va tornar a ser campió, convertint-se en el bicampió més jove de la història.

La temporada va començar prou bé per a Damon Hill, i més o menys fins a Hongria va estar igualat amb Schumacher, però a partir d'allí una sèrie d'errors de Hill van decantar els dos mundials del costat de Benetton.

Schumacher va igualar el rècord de Mansell en guanyar en nou curses, mentre que Hill en va guanyar quatre, incloent l'última cursa a la ciutat d'Adelaida on guanyaria amb dues voltes d'avantatge.

Els altres tres vencedors van aconseguir la seva primera victòria: Jean Alesi, per fi, a Canadà (foto) i David Coulthard a Portugal. Per la seva banda, Johnny Herbert va vèncer en les dues curses on hi va haver col·lisió entre Michael Schumacher i Damon Hill, Silverstone i Monza.

Un any complicat per a McLaren. Destacar el greu accident que va patir Mika Häkkinen a Adelaida. El finès va patir una fractura al crani, però sortosament, el pilot de es va recuperar completament.

I mencionar la retirada de Nigel Mansell. L'anglès va fitxar per McLaren però inicialment no cabia al cockpit i les parts van acabar rescindint el contracte després de 4 curses.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
26/3	BR	Hill	Schumacher	Schumacher
9/4	RA	Coulthard	Hill	Schumacher
30/4	SM	Schumacher	Hill	Berger
14/5	E	Schumacher	Schumacher	Hill
28/5	MO	Hill	Schumacher	Alesi
11/6	CA	Schumacher	Alesi	Schumacher
2/7	F	Hill	Schumacher	Schumacher
16/7	GB	Hill	Herbert	Hill
30/7	D	Hill	Schumacher	Schumacher
13/8	H	Hill	Hill	Hill
27/8	B	Berger	Schumacher	Coulthard
10/9	I	Coulthard	Herbert	Berger
24/9	P	Coulthard	Coulthard	Coulthard
1/10	EUR	Coulthard	Schumacher	Schumacher
22/10	PAC	Coulthard	Schumacher	Schumacher
29/10	J	Schumacher	Schumacher	Schumacher
12/11	AU	Hill	Hill	Hill

Classificació de pilots

1. Michael Schumacher	Benetton-Renault	102
2. Damon Hill	Williams-Renault	69
3. David Coulthard	Williams-Renault	49
4. Johnny Herbert	Benetton-Renault	45
5. Jean Alesi	Ferrari	42
6. Gerhard Berger	Ferrari	31
7. Mika Häkkinen	McLaren-Mercedes	17
8. Olivier Panis	Ligier-Mugen Honda	16
9. Heinz-Harald Frentzen	Sauber-Ford	15
10. Mark Blundell	McLaren-Mercedes	13
11. Rubens Barrichello	Jordan-Peugeot	11
12. Eddie Irvine	Jordan-Peugeot	10
13. Martin Brundle	Ligier-Mugen Honda	7
14. Gianni Morbidelli	Footwork-Hart	5
15. Mika Salo	Tyrrell-Yamaha	5
16. Jean-Christ. Boullion	Sauber-Ford	3
17. Aguri Suzuki	Ligier-Mugen Honda	1
17. Pedro Lamy	Minardi-Ford	1

Classificació de constructors

1. Benetton-Renault	137
2. Williams-Renault	112
3. Ferrari	73
4. McLaren-Mercedes	30
5. Ligier-Mugen Honda	24
6. Jordan-Peugeot	21
7. Sauber-Ford	18
8. Footwork-Hart	5
9. Tyrrell-Yamaha	5
10. Minardi-Ford	1

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 595 kg. Motors de 4 temps de 3000 cc atmosfèrics, fins a 12 cilindres. Prohibida la compressió. Prohibides les ajudes electròniques al pilotatge.

216 - 1996 / Hill

Damon Hill és l'únic campió fill de campió del món de Fórmula 1.

Damon Graham Devereux Hill va néixer el 1960. Fill d'en Graham, va tenir una infància còmoda i rodejada de motor, tot i que la seva primera passió van ser les motos.
Després de la mort del pare, els Hill van passar temps més difícils i en Damon va treballar com a repartidor mentre corria en curses de 350 cc.
La mare el va convèncer de passar-se als cotxes que ella considerava menys perillosos. El seu pas per la F3 i la F3000 no li va reportar cap títol, però si un test amb Williams que li canviaria la carrera. Des de 1991 va fer de provador i Adrian Newey tenia molt bona opinió del pilot, que va pujar a l'equip titular el 1993. Campió el 1996, va passar per Arrows i Jordan abans de plegar.
Va ser president del British Drivers Racing Club i ara col·labora amb la TV anglesa als grans premis.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Scuderia Ferrari	Ferrari F310	Goodyear	1 2	Michael Schumacher Eddie Irvine
Mild Seven Benetton Renault	Benetton B196-Renault	Goodyear	3 4	Jean Alesi Gerhard Berger
Rothmans Williams Renault	Williams FW18-Renault	Goodyear	5 6	Damon Hill Jacques Villeneuve
Marlboro McLaren Mercedes	McLaren MP4/11-Mercedes McLaren MP4/11B-Mercedes	Goodyear	7 8	Mika Häkkinen David Coulthard
Ligier Gauloises Blondes	Ligier JS43-Mugen Honda	Goodyear	9 10	Olivier Panis Pedro Diniz
Benson & Hedges Total Jordan Peugeot	Jordan 196-Peugeot	Goodyear	11 12	Rubens Barrichello Martin Brundle
Red Bull Sauber Ford	Sauber C15-Ford	Goodyear	14 15	Johnny Herbert Heinz-Harald Frentzen
Footwork Hart	Footwork FA17-Hart	Goodyear	16 17	Ricardo Rosset Jos Verstappen
Tyrrell Yamaha	Tyrrell 024-Yamaha	Goodyear	18 19	Ukyo Katayama Mika Salo
Minardi Team	Minardi M195B-Ford	Goodyear	20 21 21 21	Pedro Lamy Giancarlo Fisichella Tarso Marques Giovanni Lavaggi
Forti Grand Prix	Forti FG01B-Ford Forti FG03-Ford	Goodyear	22 23	Luca Badoer Andrea Montermini

1996 / Hill - 217

Classificació de pilots

1. Damon Hill	Williams-Renault	97
2. Jacques Villeneuve	Williams-Renault	78
3. Michael Schumacher	Ferrari	59
4. Jean Alesi	Benetton-Renault	47
5. Mika Häkkinen	McLaren-Mercedes	31
6. Gerhard Berger	Benetton-Renault	21
7. David Coulthard	McLaren-Mercedes	18
8. Rubens Barrichello	Jordan-Peugeot	14
9. Olivier Panis	Ligier-Mugen Honda	13
10. Eddie Irvine	Ferrari	11
11. Martin Brundle	Jordan-Peugeot	8
12. Heinz-Harald Frentzen	Sauber-Ford	7
13. Mika Salo	Tyrrell-Yamaha	5
14. Johnny Herbert	Sauber-Ford	4
15. Pedro Diniz	Ligier-Mugen Honda	2
16. Jos Verstappen	Footwork-Hart	1

El principal canvi del 1996 va ser el fitxatge de Michael Schumacher per Ferrari. L'Scuderia va fitxar també Eddie Irvine com a número dos i va enviar Jean Alesi i Gerhard Berger cap a Benetton. Pel que fa a Williams, havien fitxat el vigent campió de les 500 milles d'Indianàpolis i de l'IndyCar Jacques Villeneuve per córrer al costat de Damon Hill.

El fill d'en Gilles va fer la pole i va estar a punt de guanyar la seva primera cursa de Fórmula 1 a Austràlia. Després d'aquell inici, va ser el fill d'en Graham qui va prendre la iniciativa i va dominar generalment el mundial. Però alguns errors no forçats de Hill, especialment a Montmeló i a Monza, van fer que el campionat es decidís a l'última cursa, on Villeneuve va perdre una roda i Hill es va convertir en el primer fill de campió en ser-ho ell també.

Igualment, Villeneuve va ser la sensació de l'any, quedant a la memòria l'avançament que va fer per fora a Schumacher a l'última corba d'Estoril. Schumi va guanyar tres curses amb Ferrari i va tornar la il·lusió a Maranello, destacant especialment la victòria sota el diluvi de Montmeló. Per la seva banda el francès Olivier Panis va aconseguir a Mònaco (en una cursa que només acabaren 4 pilots) la última victòria de la història de Ligier, que l'any següent passaria a ser comprada pel tetracampió Alain Prost.

Classificació de constructors

1. Williams-Renault	175
2. Ferrari	70
3. Benetton-Renault	68
4. McLaren-Mercedes	49
5. Jordan-Peugeot	22
6. Ligier-Mugen Honda	15
7. Sauber-Ford	11
8. Tyrrell-Yamaha	5
9. Footwork-Hart	1

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
10/3	AU	Villeneuve	Hill	Villeneuve
31/3	BR	Hill	Hill	Hill
7/4	RA	Hill	Hill	Alesi
28/4	EUR	Hill	Villeneuve	Hill
5/5	SM	Schumacher	Hill	Hill
19/5	MO	Schumacher	Panis	Alesi
2/6	E	Hill	Schumacher	Schumacher
16/6	CA	Hill	Hill	Villeneuve
30/6	F	Schumacher	Hill	Villeneuve
14/7	GB	Hill	Villeneuve	Villeneuve
28/7	D	Hill	Hill	Hill
11/8	H	Schumacher	Villeneuve	Hill
25/8	B	Villeneuve	Schumacher	Berger
8/9	I	Hill	Schumacher	Schumacher
22/9	P	Hill	Villeneuve	Villeneuve
13/10	J	Villeneuve	Hill	Villeneuve

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 595 kg. Motors de 4 temps de 3000 cc atmosfèrics, fins a 12 cilindres. Prohibida la compressió. Prohibides les ajudes electròniques al pilotatge.

218 - 1997 / Villeneuve

Jacques Villeneuve és l'únic campió canadenc de Fórmula 1.

Jacques Joseph Charles Villeneuve va néixer el 1971. Fill del mític Gilles, a la mort del pare el van enviar a estudiar a Suïssa i el primer esport en que destacà va ser l'esquí.
El 1984 va provar un kart per primer cop, i l'oncle Jacques el va apuntar a una escola al Canadà.
El 1989 va debutar a la F3 italiana, amb alguns bons resultats però amb molta pressió per part dels tifosi. El 1992 se'n va al Japó i va ser subcampió de la F3 allà. Un any després se'n va als EUA i explota com a pilot a la Fórmula Atlantic. El 1994 puja a la IndyCar i queda com a Rookie de l'any, i el 1995 és campió i guanya les 500 milles d'Indianàpolis. Fitxa per Williams, guanya el títol al segon intent, i el 1999 s'embolica en la creació de l'equip BAR. El fan fora el 2003, passa per Renault, Sauber i BMW i quan es substituït plega de la F1. D'ençà ha corregut en diversos campionats i fa de comentarista televisiu.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Danka Arrows Yamaha	Arrows A18-Yamaha	Bridgestone	1 2	Damon Hill Pedro Diniz
Rothmans Williams Renault	Williams FW19-Renault	Goodyear	3 4	Jacques Villeneuve Heinz-Harald Frentzen
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F310B	Goodyear	5 6	Michael Schumacher Eddie Irvine
Mild Seven Benetton Renault	Benetton B197-Renault	Goodyear	7 8 8	Jean Alesi Gerhard Berger Alexander Wurz
West McLaren Mercedes	McLaren MP4/12-Mercedes	Goodyear	9 10	Mika Häkkinen David Coulthard
Benson & Hedges Jordan Peugeot	Jordan 197-Peugeot	Goodyear	11 12	Ralf Schumacher Giancarlo Fisichella
Prost Gauloises Blondes	Prost JS45-Mugen Honda	Bridgestone	14 14 15	Olivier Panis Jarno Trulli Shinji Nakano
Red Bull Sauber Petronas	Sauber C16-Petronas	Goodyear	16 17 17 17	Johnny Herbert Nicola Larini Gianni Morbidelli Norberto Fontana
PIAA Tyrrell Ford	Tyrrell 025-Ford	Goodyear	18 19	Jos Verstappen Mika Salo
Minardi Team	Minardi M197-Ford	Bridgestone	20 21 21	Ukyo Katayama Jarno Trulli Tarso Marques
Stewart Grand Prix	Stewart SF1-Ford	Bridgestone	22 23	Rubens Barrichello Jan Magnussen
MasterCard Lola F1 Team	Lola T97/30	Bridgestone	24 25	Vincenzo Sospiri Ricardo Rosset

1997 / Villeneuve - 219

El campió Damon Hill va ser despatxat per Williams, que al seu lloc va fitxar a Heinz-Harald Frentzen. Hill marxà a Arrows i no va tenir cap opció al títol, que se'l van disputar Jacques Villeneuve i Michael Schumacher.

Cap dels dos va ser regular. Villeneuve, ràpid però amb errades; Schumacher afectat pel consum de pneumàtics del seu Ferrari. Arribaren a Jerez i Schumacher liderava per un punt. A la cursa l'alemany era davant fins que a la volta 47 Villeneuve ho va intentar a la corba Dry Sack. Schumacher va tancar la porta (foto) i va picar contra el Williams, abandonant a l'acte mentre Villeneuve acabava tercer i campió. La FIA va desposseir a Schumacher del subcampionat.

Un dels punts interessants de l'any va ser la tornada de Bridgestone, que va obligar a Goodyear a competir per primer cop en anys. Els pneumàtics japonesos es van mostrar competitius a les mans de pilots com Olivier Panis, Jarno Trulli i Hill, que va estar a punt de guanyar el GP d'Hongria de no ser pels problemes mecànics.

Van debutar al mundial tres equips. Stewart, Prost (que va comprar Ligier) i Lola, que tant sols va durar una cursa. Gerhard Berger es va retirar amb una victòria i joves com Wurz, Fisichella o Ralf Schumacher començaven a despuntar.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
9/3	AU	Villeneuve	**Coulthard**	*Frentzen*
30/3	BR	Villeneuve	**Villeneuve**	*Villeneuve*
13/4	RA	Villeneuve	**Villeneuve**	*Berger*
27/4	SM	Villeneuve	**Frentzen**	*Frentzen*
11/5	MO	Frentzen	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
25/5	E	Villeneuve	**Villeneuve**	*Fisichella*
15/6	CA	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*Coulthard*
29/6	F	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
13/7	GB	Villeneuve	**Villeneuve**	*M. Schumacher*
27/7	D	Berger	**Berger**	*Berger*
10/8	H	M. Schumacher	**Villeneuve**	*Frentzen*
24/8	B	Villeneuve	**M. Schumacher**	*Villeneuve*
7/9	I	Alesi	**Coulthard**	*Häkkinen*
21/9	Ö	Villeneuve	**Villeneuve**	*Villeneuve*
28/9	LUX	Häkkinen	**Villeneuve**	*Frentzen*
12/10	J	Villeneuve	**M. Schumacher**	*Frentzen*
26/10	EUR	Villeneuve	**Häkkinen**	*Frentzen*

Classificació de pilots

1. Jacques Villeneuve	Williams-Renault	81
2. Heinz-Harald Frentzen	Williams-Renault	42
3. David Coulthard	McLaren-Mercedes	36
4. Jean Alesi	Benetton-Renault	36
5. Gerhard Berger	Benetton-Renault	27
6. Mika Häkkinen	McLaren-Mercedes	27
7. Eddie Irvine	Ferrari	24
8. Giancarlo Fisichella	Jordan-Peugeot	20
9. Olivier Panis	Prost-Mugen Honda	16
10. Johnny Herbert	Sauber-Petronas	15
11. Ralf Schumacher	Jordan-Peugeot	13
12. Damon Hill	Arrows-Yamaha	7
13. Rubens Barrichello	Stewart-Ford	6
14. Alexander Wurz	Benetton-Renault	4
15. Jarno Trulli	Prost-Mugen Honda	3
16. Mika Salo	Tyrrell-Ford	2
16. Pedro Diniz	Arrows-Yamaha	2
18. Shinji Nakano	Prost-Mugen Honda	2
19. Nicola Larini	Sauber-Petronas	1
DQ Michael Schumacher	Ferrari	78

Classificació de constructors

1. Williams-Renault	123
2. Ferrari	102
3. Benetton-Renault	67
4. McLaren-Mercedes	63
5. Jordan-Peugeot	33
6. Prost-Mugen Honda	21
7. Sauber-Petronas	16
8. Arrows-Yamaha	9
9. Stewart-Ford	6
10. Tyrrell-Ford	2

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 595 kg. Motors de 4 temps de 3000 cc atmosfèrics, fins a 12 cilindres. Prohibida la compressió. Prohibides les ajudes electròniques al pilotatge.

220 - 1998 / Häkkinen

Mika Häkkinen va tornar la glòria a McLaren després de 7 anys de sequera.

Mika Pauli Häkkinen va néixer el 1968. Als cinc anys va pujar a un kart i ja no en va baixar fins el 1986, tot i que també va estar en una escola d'acròbates de circ.
Amb el suport de Keke Rosberg, Häkkinen el 1987 va guanyar tres títols de Fórmula Ford 1600. Un any després es va emportar la Fórmula Opel Lotus, i el 1990 va ser campió britànic de Fórmula 3.
Va debutar a la Fórmula 1 amb Lotus i en dues temporades va puntuar en diverses ocasions. El 1993 va fitxar com a provador per a McLaren i abans d'acabar l'any ja va ser titular. Van passar tres anys durs, amb l'accident greu a Adelaida com a punt més baix, en que va patir una fractura de crani. Però el 1997 va guanyar el seu primer GP.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Winfield Williams	Williams FW20-Mecachrome	Goodyear	1 2	Jacques Villeneuve Heinz-Harald Frentzen
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F300	Goodyear	3 4	Michael Schumacher Eddie Irvine
Mild Seven Benetton Playlife	Benetton B198-Playlife	Bridgestone	5 6	Giancarlo Fisichella Alexander Wurz
West McLaren Mercedes	McLaren MP4/13-Mercedes	Bridgestone	7 8	David Coulthard Mika Häkkinen
Benson & Hedges Jordan	Jordan 198-Mugen Honda	Goodyear	9 10	Damon Hill Ralf Schumacher
Gauloises Prost Peugeot	Prost AP01-Peugeot	Bridgestone	11 12	Olivier Panis Jarno Trulli
Red Bull Sauber Petronas	Sauber C17-Petronas	Goodyear	14 15	Jean Alesi Johnny Herbert
Danka Zepter Arrows	Arrows A19	Bridgestone	16 17	Pedro Diniz Mika Salo
HSBC Stewart Ford	Stewart SF2-Ford	Bridgestone	18 19 19	Rubens Barrichello Jan Magnussen Jos Verstappen
PIAA Tyrrell Ford	Tyrrell 026-Ford	Goodyear	20 21	Ricardo Rosset Toranosuke Takagi
Fondmetal Minardi Team	Minardi M198-Ford	Bridgestone	22 23	Shinji Nakano Esteban Tuero

1998 / Häkkinen - 221

Classificació de pilots

1. Mika Häkkinen	McLaren-Mercedes	100
2. Michael Schumacher	Ferrari	86
3. David Coulthard	McLaren-Mercedes	56
4. Eddie Irvine	Ferrari	47
5. Jacques Villeneuve	Williams-Mecachro.	21
6. Damon Hill	Jordan-Mugen H.	20
7. Heinz-Harald Frentzen	Williams-Mecachro.	17
8. Alexander Wurz	Benetton-Playlife	17
9. Giancarlo Fisichella	Benetton-Playlife	16
10. Ralf Schumacher	Jordan-Mugen H.	14
11. Jean Alesi	Sauber-Petronas	9
12. Rubens Barrichello	Stewart-Ford	4
13. Mika Salo	Arrows	3
14. Pedro Diniz	Arrows	3
15. Johnny Herbert	Sauber-Petronas	1
16. Jan Magnussen	Stewart-Ford	1
17. Jarno Trulli	Prost-Peugeot	1

Classificació de constructors

1. McLaren-Mercedes	156
2. Ferrari	133
3. Williams-Mecachrome	38
4. Jordan-Mugen Honda	34
5. Benetton-Playlife	33
6. Sauber-Petronas	10
7. Arrows	6
8. Stewart-Ford	5
9. Prost-Peugeot	1

Per al 1998 es va canviar l'amplada dels monoplaces de 2m a 1,8m i es van introduir els pneumàtics estriats. Williams havia perdut Renault i també al dissenyador Adrian Newey, fitxat per McLaren. I com no, Newey va interpretar les normes millor que ningú. McLaren va dominar la part inicial de la temporada, a més utilitzant per primer cop les gomes Bridgestone. Però Ferrari, amb Goodyear, va recuperar-se i a Suzuka Michael Schumacher tenia opcions de prendre-li el títol a Mika Häkkinen. Però l'alemany va abandonar, fent campió al pilot finès.

Williams no va guanyar una cursa per primer cop des de 1988, mentre que Jordan guanyava la seva primera al diluvi de Bèlgica de la mà de Damon Hill. Una cursa polèmica, la de Spa, en la que Schumacher va xocar amb David Coulthard i el va acusar de "voler matar-lo".

Pel que fa als demés, bon paper dels joves de Benetton, Wurz i Fisichella, mal paper de l'equip Prost ara amb motors Peugeot, i trista última temporada per a Tyrrell. L'equip va ser venut a principis d'any a British American Tobacco, que formaria en el seu lloc l'equip BAR el 1999. Ken Tyrrell volia a Jos Verstappen com a pilot, però els nous amos van preferir els diners de Ricardo Rosset.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
8/3	AU	Häkkinen	**Häkkinen**	*Häkkinen*
29/3	BR	Häkkinen	**Häkkinen**	*Häkkinen*
12/4	RA	Coulthard	**M. Schumacher**	*Wurz*
26/4	SM	Coulthard	**Coulthard**	*M. Schumacher*
10/5	E	Häkkinen	**Häkkinen**	*Häkkinen*
24/5	MO	Häkkinen	**Häkkinen**	*Häkkinen*
7/6	CA	Coulthard	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
28/6	F	Häkkinen	**M. Schumacher**	*Coulthard*
12/7	GB	Häkkinen	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
26/7	Ö	Fisichella	**Häkkinen**	*Coulthard*
2/8	D	Häkkinen	**Häkkinen**	*Coulthard*
16/8	H	Häkkinen	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
30/8	B	Häkkinen	**Hill**	*M. Schumacher*
13/9	I	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*Häkkinen*
27/9	LUX	M. Schumacher	**Häkkinen**	*Häkkinen*
1/11	J	M. Schumacher	**Häkkinen**	*M. Schumacher*

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 595 kg. Motors de 4 temps de 3000 cc atmosfèrics, fins a 12 cilindres. Prohibida la compressió. Prohibides les ajudes electròniques al pilotatge. Pneumàtics amb estries.

222 - 1999 / Häkkinen

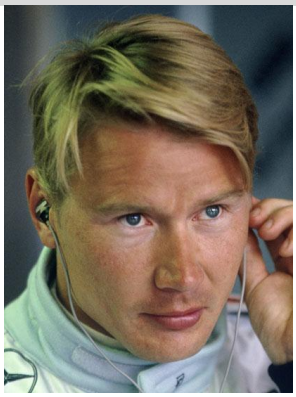

Mika Häkkinen va repetir títol el 1999.

Després dels primers èxits el 1997, amb Adrian Newey a McLaren i amb un canvi de normes per al 1998, l'equip va iniciar la nova temporada al capdavant, en el que va ser una lluita McLaren vs Ferrari.
La història es va repetir el 1999, tot i que el rival de Häkkinen va ser Eddie Irvine degut a que Michael Schumacher s'havia trencat la cama, però el finès va tornar a guanyar.
El 2000 no va poder revalidar el títol i el 2001 es va retirar després d'un any complicat. Va córrer al DTM i es va rumorejar un possible retorn al mundial de Fórmula 1 pels volts de 2004 i 2005, però no va ocórrer.
Avui en dia Häkkinen és ambaixador de la marca Johnnie Walker per la conducció sense alcohol. El seu fill Hugo va fer karting però sembla decidit a ser futbolista.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
West McLaren Mercedes	McLaren MP4/14-Mercedes	Bridgestone	1 2	Mika Häkkinen David Coulthard
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F399	Bridgestone	3 3 4	Michael Schumacher Mika Salo Eddie Irvine
Winfield Williams	Williams FW21-Supertec	Bridgestone	5 6	Alex Zanardi Ralf Schumacher
Benson & Hedges Jordan	Jordan 199-Mugen Honda	Bridgestone	7 8	Damon Hill Heinz-Harald Frentzen
Mild Seven Benetton Playlife	Benetton B199-Playlife	Bridgestone	9 10	Giancarlo Fisichella Alexander Wurz
Red Bull Sauber Petronas	Sauber C18-Petronas	Bridgestone	11 12	Jean Alesi Pedro Diniz
Repsol Arrows F1 Team	Arrows A20	Bridgestone	14 15	Pedro de la Rosa Toranosuke Takagi
HSBC Stewart Ford	Stewart SF3-Ford	Bridgestone	16 17	Rubens Barrichello Johnny Herbert
Gauloises Prost Peugeot	Prost AP02-Peugeot	Bridgestone	18 19	Olivier Panis Jarno Trulli
Fondmetal Minardi Team	Minardi M01-Ford	Bridgestone	20 20 21	Luca Badoer Stéphane Sarrazin Marc Gené
British American Racing	BAR 01-Supertec	Bridgestone	22 23 23	Jacques Villeneuve Ricardo Zonta Mika Salo

1999 / Häkkinen - 223

El 1999 va estar marcat per la lesió de Michael Schumacher a Silverstone. Per un problema de frens l'alemany va xocar i es va trencar la cama. Semblava que Mika Häkkinen ho tindria fàcil per repetir campionat, però errades seves (foto, a Monza) i avaries del cotxe van fer que per exemple a falta de tres curses pilots com Heinz-Harald Frentzen o David Coulthard encara tinguessin opcions.

La cosa es decidiria a Suzuka. Eddie Irvine, el segon pilot de Ferrari, era líder amb 4 punts d'avantatge sobre Häkkinen. Qui guanyés seria campió, doncs a Irvine no li servia quedar empatat a punts amb Häkkinen si el finés guanyava. En Mika va guanyar i Irvine tant sols va ser tercer darrere un retornat Schumacher.

Com ja hem mencionat gran paper de Frentzen amb el Jordan, sent tercer i vencent en dues curses, i també el de l'equip Stewart, que va donar un pas endavant i va aconseguir la primera victòria a mans de Johnny Herbert.

Grans decepcions: per una banda el retorn d'Alex Zanardi com a bicampió de la CART es va saldar amb 0 punts, els mateixos que va obtenir el nou equip BAR, amb Jacques Villeneuve com a pilot

Per últim destacar els dos pilots catalans debutants, Pedro de la Rosa i Marc Gené, que van sumar un punt cadascun.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
7/3	AU	Häkkinen	**Irvine**	*M. Schumacher*
11/4	BR	Häkkinen	**Häkkinen**	*Häkkinen*
2/5	SM	Häkkinen	**M. Schumacher**	*Häkkinen*
16/5	MO	Häkkinen	**M. Schumacher**	*Häkkinen*
30/5	E	Häkkinen	**Häkkinen**	*M. Schumacher*
13/6	CA	M. Schumacher	**Häkkinen**	*Irvine*
27/6	F	Barrichello	**Frentzen**	*Coulthard*
11/7	GB	Häkkinen	**Coulthard**	*Häkkinen*
25/7	Ö	Häkkinen	**Irvine**	*Häkkinen*
1/8	D	Häkkinen	**Irvine**	*Coulthard*
15/8	H	Häkkinen	**Häkkinen**	*Coulthard*
29/8	B	Häkkinen	**Coulthard**	*Häkkinen*
12/9	I	Häkkinen	**Frentzen**	*R. Schumacher*
26/9	EUR	Frentzen	**Herbert**	*Häkkinen*
16/10	MAL	M. Schumacher	**Irvine**	*M. Schumacher*
31/10	J	M. Schumacher	**Häkkinen**	*M. Schumacher*

Classificació de pilots

1. Mika Häkkinen	McLaren-Mercedes	76
2. Eddie Irvine	Ferrari	74
3. Heinz-Harald Frentzen	Jordan-Mugen H.	54
4. David Coulthard	McLaren-Mercedes	48
5. Michael Schumacher	Ferrari	44
6. Ralf Schumacher	Williams-Supertec	35
7. Rubens Barrichello	Stewart-Ford	21
8. Johnny Herbert	Stewart-Ford	15
9. Giancarlo Fisichella	Benetton-Playlife	13
10. Mika Salo	Ferrari	10
11. Jarno Trulli	Prost-Peugeot	7
12. Damon Hill	Jordan-Mugen H.	7
13. Alexander Wurz	Benetton-Playlife	3
14. Pedro Diniz	Sauber-Petronas	3
15. Olivier Panis	Prost-Peugeot	2
16. Jean Alesi	Sauber-Petronas	2
17. Pedro de la Rosa	Arrows	1
18. Marc Gené	Minardi-Ford	1

Classificació de constructors

1. Ferrari	128
2. McLaren-Mercedes	124
3. Jordan-Mugen Honda	61
4. Stewart-Ford	36
5. Williams-Supertec	35
6. Benetton-Playlife	16
7. Prost-Peugeot	9
8. Sauber-Petronas	5
9. Arrows	1
9. Minardi-Ford	1

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 595 kg. Motors de 4 temps de 3000 cc atmosfèrics, fins a 12 cilindres. Prohibida la compressió. Prohibides les ajudes electròniques al pilotatge. Pneumàtics amb estries.

224 - 2000 / Schumacher

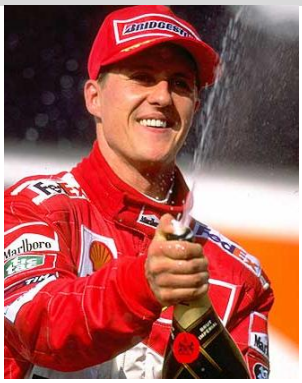

Michael Schumacher va tornar la glòria a Ferrari 21 anys després.

El 1996, Schumacher va fitxar per Ferrari. Junt amb ell van venir altres membres de l'equip tècnic amb què havia estat campió a Benetton, com per exemple Ross Brawn o el dissenyador Rory Byrne.
La primera temporada, encara amb disseny de John Barnard, va ser complicada, amb diverses avaries, però amb 3 victòries.
Ja el 1997 Schumi va lluitar pel títol, que va perdre a Jerez en aquella col·lisió polèmica amb Jacques Villeneuve. La lluita els anys següents va ser contra Mika Häkkinen, si bé el 1999 va perdre's algunes curses degut a l'accident a Silverstone on va trencar-se tíbia i peroné.
Finalment el 2000 va ser l'any en que tot va anar bé. Malgrat l'oposició de Häkkinen, Schumacher va sumar el seu tercer títol.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
West McLaren Mercedes	McLaren MP4/15-Mercedes	Bridgestone	1 2	Mika Häkkinen David Coulthard
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F1-2000	Bridgestone	3 4	Michael Schumacher Rubens Barrichello
Benson & Hedges Jordan	Jordan EJ10-Mugen Honda	Bridgestone	5 6	Heinz-Harald Frentzen Jarno Trulli
Jaguar Racing	Jaguar R1-Cosworth	Bridgestone	7 7 8	Eddie Irvine Luciano Burti Johnny Herbert
BMW Williams F1 Team	Williams FW22-BMW	Bridgestone	9 10	Ralf Schumacher Jenson Button
Mild Seven Benetton Playlife	Benetton B200-Playlife	Bridgestone	11 12	Giancarlo Fisichella Alexander Wurz
Gauloises Prost Peugeot	Prost AP03-Peugeot	Bridgestone	14 15	Jean Alesi Nick Heidfeld
Red Bull Sauber Petronas	Sauber C19-Petronas	Bridgestone	16 17	Pedro Diniz Mika Salo
Arrows F1 Team	Arrows A21-Supertec	Bridgestone	18 19	Pedro de la Rosa Jos Verstappen
Telefónica Minardi Fondmetal	Minardi M02-Fondmetal	Bridgestone	20 21	Marc Gené Gastón Mazzacane
Lucky Strike Reynard BAR Honda	BAR 002-Honda	Bridgestone	22 23	Jacques Villeneuve Ricardo Zonta

2000 / Schumacher - 225

Classificació de pilots		
1. Michael Schumacher	Ferrari	108
2. Mika Häkkinen	McLaren-Mercedes	89
3. David Coulthard	McLaren-Mercedes	73
4. Rubens Barrichello	Ferrari	62
5. Ralf Schumacher	Williams-BMW	24
6. Giancarlo Fisichella	Benetton-Playlife	18
7. Jacques Villeneuve	BAR-Honda	17
8. Jenson Button	Williams-BMW	12
9. Heinz-Harald Frentzen	Jordan-Mugen H.	11
10. Jarno Trulli	Jordan-Mugen H.	6
11. Mika Salo	Sauber-Petronas	6
12. Jos Verstappen	Arrows-Supertec	5
13. Eddie Irvine	Jaguar-Cosworth	4
14. Ricardo Zonta	BAR-Honda	3
15. Alexander Wurz	Benetton-Playlife	2
16. Pedro de la Rosa	Arrows-Supertec	2

Michael Schumacher va començar el 2000 amb 3 victòries consecutives i el va acabar amb 4 victòries consecutives i com a primer campió del món de Ferrari des de 1979. Entremig, però no va ser tant fàcil. La primera oposició li va plantejar David Coulthard fins més o menys el Gran Premi de França. A partir d'allí, alguns abandonaments de Schumacher combinats amb victòries de Mika Häkkinen van donar l'iniciativa al finès, però finalment Schumacher igualaria el rècord de punts (108) i de victòries (9) per sumar el seu tercer títol.

El 2000 vam veure com les marques s'implicaven. BMW va tornar amb Williams sense victòries però amb resultats consistents. Honda va passar a motoritzar l'equip BAR, que va millorar en 20 punts la seva actuació de 1999, i Ford va comprar l'equip Stewart i el va anomenar Jaguar. Però l'equip que havia guanyat una cursa el 1999 només va sumar 4 punts, cortesia d'Eddie Irvine.

Pel que fa als pilots primera victòria després de 7 temporades per a Rubens Barrichello, ara segon pilot de Ferrari. Bon debut del joveníssim britànic Jenson Button a Williams, que es va convertir en el pilot més jove en puntuar al gran premi de Brasil.

Bones actuacions també dels catalans. Dos puntets per a Pedro de la Rosa amb l'Arrows i bona feina de Marc Gené amb el Minardi.

Classificació de constructors	
1. Ferrari	170
2. McLaren-Mercedes	152
3. Williams-BMW	36
4. Benetton-Playlife	20
5. BAR-Honda	20
6. Jordan-Mugen Honda	17
7. Arrows-Supertec	7
8. Sauber-Petronas	6
9. Jaguar-Cosworth	4

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
12/3	AU	Häkkinen	M. Schumacher	Barrichello
26/3	BR	Häkkinen	M. Schumacher	M. Schumacher
9/4	SM	Häkkinen	M. Schumacher	Häkkinen
23/4	GB	Barrichello	Coulthard	Häkkinen
7/5	E	M. Schumacher	Häkkinen	Häkkinen
21/5	EUR	Coulthard	M. Schumacher	M. Schumacher
4/6	MO	M. Schumacher	Coulthard	Häkkinen
18/6	CA	M. Schumacher	M. Schumacher	Häkkinen
2/7	F	M. Schumacher	Coulthard	Coulthard
16/7	Ö	Häkkinen	Häkkinen	Coulthard
30/7	D	Coulthard	Barrichello	Barrichello
13/8	H	M. Schumacher	Häkkinen	Häkkinen
27/8	B	Häkkinen	Häkkinen	Barrichello
10/9	I	M. Schumacher	M. Schumacher	Häkkinen
24/9	USA	M. Schumacher	M. Schumacher	Coulthard
8/10	J	M. Schumacher	M. Schumacher	Häkkinen
22/10	MAL	M. Schumacher	M. Schumacher	Häkkinen

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 595 kg. Motors de 4 temps i 10 cilindres en V de 3000 cc atmosfèrics. Prohibida la compressió. Prohibides les ajudes electròniques al pilotatge. Pneumàtics amb estries.

226 - 2001 / Schumacher

Michael Schumacher va igualar els 4 títols de Prost i va superar les 51 victòries del francès.

A partir del 2000, la màquina Ferrari, amb Jean Todt al capdavant, Ross Brawn com a director tècnic, Rory Byrne com a dissenyador en cap i Paolo Martinelli encarregant-se dels motors, es va convertir en un equip infal·lible.
A sobre, l'equip tenia al capdavant el que tothom considerava el millor pilot del moment. Si a més hi afegim que en Schumi era el clar número 1 de l'equip i que el pilot alemany quan es baixava la visera no coneixia a ningú, ni al seu propi germà si es tractava de defensar una posició, doncs ja tenim els ingredients per a un època de domini no totalment absolut però que va provocar successius canvis a les normes per evitar més victòries vermelles.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F2001	Bridgestone	1 2	Michael Schumacher Rubens Barrichello
West McLaren Mercedes	McLaren MP4/16-Mercedes	Bridgestone	3 4	Mika Häkkinen David Coulthard
BMW Williams F1 Team	Williams FW23-BMW	Michelin	5 6	Ralf Schumacher Juan Pablo Montoya
Mild Seven Benetton Renault	Benetton B201-Renault	Michelin	7 8	Giancarlo Fisichella Jenson Button
Lucky Strike BAR Honda	BAR 003-Honda	Bridgestone	9 10	Olivier Panis Jacques Villeneuve
B&H Jordan Honda	Jordan EJ11- Honda	Bridgestone	11 11 12 12	Heinz-Harald Frentzen Ricardo Zonta Jarno Trulli Jean Alesi
Orange Arrows Asiatech	Arrows A22-Asiatech	Bridgestone	14 15	Jos Verstappen Enrique Bernoldi
Red Bull Sauber Petronas	Sauber C20-Petronas	Bridgestone	16 17	Nick Heidfeld Kimi Räikkönen
Jaguar Racing	Jaguar R2-Cosworth	Michelin	18 19 19	Eddie Irvine Luciano Burti Pedro de la Rosa
European Minardi F1	Minardi PS01-European Minardi PS01B-European	Michelin	20 20 21	Tarso Marques Alex Yoong Fernando Alonso
Prost Acer	Prost AP04-Acer	Michelin	22 22 23 23 23	Jean Alesi Heinz-Harald Frentzen Gastón Mazzacane Luciano Burti Tomas Enge

2001 / Schumacher - 227

Classificació de pilots

1. Michael Schumacher	Ferrari	123
2. David Coulthard	McLaren-Mercedes	65
3. Rubens Barrichello	Ferrari	56
4. Ralf Schumacher	Williams-BMW	49
5. Mika Häkkinen	McLaren-Mercedes	37
6. Juan Pablo Montoya	Williams-BMW	31
7. Jacques Villeneuve	BAR-Honda	12
8. Nick Heidfeld	Sauber-Petronas	12
9. Jarno Trulli	Jordan-Honda	12
10. Kimi Räikkönen	Sauber-Petronas	9
11. Giancarlo Fisichella	Benetton-Renault	8
12. Eddie Irvine	Jaguar-Cosworth	6
13. Heinz-Harald Frentzen	Jordan-Honda	6
14. Olivier Panis	BAR-Honda	5
15. Jean Alesi	Prost/Jordan-Ho.	5
16. Pedro de la Rosa	Jaguar-Cosworth	3
17. Jenson Button	Benetton-Renault	2
18. Jos Verstappen	Arrows-Asiatech	1

La temporada 2001 va començar amb David Coulthard i els dos Williams-BMW plantant cara al tricampió Michael Schumacher. Però quan es va acabar el gran premi d'Hongria, a l'agost, Schumacher ja era tetracampió. Va igualar per tercera vegada el rècord de victòries en un any i va ser primer o segon en 14 curses, marcant un nou rècord de punts i batent a Bèlgica el rècord de 51 victòries que tenia Alain Prost.

De la resta, poca cosa. Coulthard va ser subcampió en absència d'un Häkkinen que es retiraria a final de temporada. Williams va aconseguir 4 victòries amb Ralf Schumacher i Juan Pablo Montoya, que debutava a la Fórmula 1 després de ser campió CART i guanyador de les 500 milles d'Indianàpolis.

Quarts al campionats van ser Sauber. Nick Heidfeld va reestablir-se com a pilot després d'un any horrible a Prost, però qui va fitxar per McLaren per substituir Häkkinen va ser el seu compatriota Kimi Räikkönen, a qui van donar una superllicència provisional perquè només havia disputat 21 curses en fórmules menors. L'altre debutant d'aquell any va ser Fernando Alonso. L'asturià no va poder fer gaire amb Minardi, però Renault ja el tenia sota contracte.

Classificació de constructors

1. Ferrari	179
2. McLaren-Mercedes	102
3. Williams-BMW	80
4. Sauber-Petronas	21
5. Jordan-Honda	19
6. BAR-Honda	17
7. Benetton-Renault	10
8. Jaguar-Cosworth	9
9. Prost-Acer	4
10. Arrows-Asiatech	1

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
4/3	AU	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
18/3	MAL	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*Häkkinen*
1/4	BR	M. Schumacher	**Coulthard**	*R. Schumacher*
15/4	SM	Coulthard	**R. Schumacher**	*R. Schumacher*
29/4	E	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
13/5	Ö	M. Schumacher	**Coulthard**	*Coulthard*
27/5	MO	Coulthard	**M. Schumacher**	*Coulthard*
10/6	CA	M. Schumacher	**R. Schumacher**	*R. Schumacher*
24/6	EUR	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*Montoya*
1/7	F	R. Schumacher	**M. Schumacher**	*Coulthard*
15/7	GB	M. Schumacher	**Häkkinen**	*Häkkinen*
29/7	D	Montoya	**R. Schumacher**	*Montoya*
19/8	H	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*Häkkinen*
2/9	B	Montoya	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
16/9	I	Montoya	**Montoya**	*R. Schumacher*
30/9	USA	M. Schumacher	**Häkkinen**	*Montoya*
14/10	J	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*R. Schumacher*

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 595 kg. Motors de 4 temps i 10 cilindres en V de 3000 cc atmosfèrics. Prohibida la compressió. Permés el control de tracció. Pneumàtics amb estries.

228 - 2002 / Schumacher

Michael Schumacher va igualar els 5 títols de Fangio el 2002.

El títol de 2002 va ser un dels més dominants de la història. Schumacher va ser primer o segon en totes les curses excepte a Malàisia, on va ser tercer. Tant Schumi com Ferrari van batre rècords de puntuació i el pilot va batre el seu propi rècord de victòries en un any, amb 11 victòries.

El títol no va estar exempt de polèmica. Ferrari va fer servir ordres d'equip molt aviat a la temporada i quan semblava que el domini de Schumacher no tenia aturador, cosa que va provocar dubtes sobre les restants victòries de Rubens Barrichello, que semblaven orquestrades per fer-se perdonar els fets d'Àustria.

Especialment galdós va ser el cas a Estats Units, on Schumacher va intentar fer una arribada conjunta però Barrichello el va avançar per 11 mil·lèsimes a la línia de meta.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F2001 Ferrari F2002	Bridgestone	1 2	Michael Schumacher Rubens Barrichello
West McLaren Mercedes	McLaren MP4/17-Mercedes	Michelin	3 4	David Coulthard Kimi Räikkönen
BMW WilliamsF1 Team	Williams FW24-BMW	Michelin	5 6	Ralf Schumacher Juan Pablo Montoya
Sauber Petronas	Sauber C21-Petronas	Bridgestone	7 8 8	Nick Heidfeld Felipe Massa Heinz-Harald Frentzen
DHL Jordan Honda	Jordan EJ12- Honda	Bridgestone	9 10	Giancarlo Fisichella Takuma Sato
Lucky Strike BAR Honda	BAR 004-Honda	Bridgestone	11 12	Jacques Villeneuve Olivier Panis
Mild Seven Renault F1 Team	Renault R202	Michelin	14 15	Jarno Trulli Jenson Button
Jaguar Racing	Jaguar R3-Cosworth Jaguar R3B-Cosworth	Michelin	16 17	Eddie Irvine Pedro de la Rosa
Orange Arrows	Arrows A23-Cosworth	Bridgestone	20 21	Heinz-Harald Frentzen Enrique Bernoldi
Go KL Minardi Asiatech	Minardi PS02-Asiatech	Michelin	22 22 23	Alex Yoong Anthony Davidson Mark Webber
Panasonic Toyota Racing	Toyota TF102	Michelin	24 25	Mika Salo Allan McNish

2002 / Schumacher - 229

Si al 2001 Ferrari havia dominat, el 2002 encara va ser millor. Schumacher va acabar totes les curses al podi, en va guanyar 11 i va guanyar el títol quan encara faltaven sis curses. No contents amb això, a Ferrari Jean Todt va seguir amb la política de primer i segon pilot, obligant a Rubens Barrichello a cedir-li la victòria a Àustria (foto).

Els pilots de l'Scuderia van ser xiulats al podi ja que Schumacher havia guanyat 4 de les 5 primeres curses i ningú veia cap rival capaç de fer front als vermells i volien lluita entre ells. I francament, ningú estava en disposició de lluitar amb Ferrari. McLaren i Williams van aconseguir una victòria cadascun i van anar sumant les engrunes que deixaven els de Maranello, amb Juan Pablo Montoya com a millor "dels altres".

Van seguir arribant marques com Renault, que va comprar el que era Benetton i va fer un paper acceptable, i Toyota, que va fer un equip nou de trinca i va sumar un parell de punts. Per altra banda, Prost ja no va ni iniciar la temporada i Arrows va desaparèixer a mig any , tot i haver sumat punts de la mà de Frentzen.

Pel que fa als pilots, van debutar (i puntuar) homes com el brasiler Felipe Massa a Sauber, el japonès Takuma Sato a Jordan o l'australià Mark Webber sumant dos punts èpics a casa seva amb el Minardi.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
3/3	AU	Barrichello	M. Schumacher	Räikkönen
17/3	MAL	M. Schumacher	R. Schumacher	Montoya
31/3	BR	Montoya	M. Schumacher	Montoya
14/4	SM	M. Schumacher	M. Schumacher	Barrichello
28/4	E	M. Schumacher	M. Schumacher	M. Schumacher
12/5	Ö	Barrichello	M. Schumacher	M. Schumacher
26/5	MO	Montoya	Coulthard	Barrichello
9/6	CA	Montoya	M. Schumacher	Montoya
23/6	EUR	Montoya	Barrichello	M. Schumacher
7/7	GB	Montoya	M. Schumacher	Barrichello
21/7	F	Montoya	M. Schumacher	Coulthard
28/7	D	M. Schumacher	M. Schumacher	M. Schumacher
18/8	H	Barrichello	Barrichello	M. Schumacher
1/9	B	M. Schumacher	M. Schumacher	M. Schumacher
15/9	I	Montoya	Barrichello	Barrichello
29/9	USA	M. Schumacher	Barrichello	Barrichello
13/10	J	M. Schumacher	M. Schumacher	M. Schumacher

Classificació de pilots

1. Michael Schumacher	Ferrari	144
2. Rubens Barrichello	Ferrari	77
3. Juan Pablo Montoya	Williams-BMW	50
4. Ralf Schumacher	Williams-BMW	42
5. David Coulthard	McLaren-Mercedes	41
6. Kimi Räikkönen	McLaren-Mercedes	24
7. Jenson Button	Renault	14
8. Jarno Trulli	Renault	9
9. Eddie Irvine	Jaguar-Cosworth	8
10. Nick Heidfeld	Sauber-Petronas	7
11. Giancarlo Fisichella	Jordan-Honda	7
12. Jacques Villeneuve	BAR-Honda	4
13. Felipe Massa	Sauber-Petronas	4
14. Olivier Panis	BAR-Honda	3
15. Takuma Sato	Jordan-Honda	2
16. Mark Webber	Minardi-Asiatech	2
17. Mika Salo	Toyota	2
18. Heinz-Harald Frentzen	Arrows-Cosworth	2

Classificació de constructors

1. Ferrari	221
2. Williams-BMW	92
3. McLaren-Mercedes	65
4. Renault	23
5. Sauber-Petronas	11
6. Jordan-Honda	9
7. Jaguar-Cosworth	8
8. BAR-Honda	7
9. Minardi-Asiatech	2
10. Toyota	2
11. Arrows-Cosworth	2

Puntuació: La puntuació era 10-6-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 595 kg. Motors de 4 temps i 10 cilindres en V de 3000 cc atmosfèrics. Prohibida la compressió. Permés el control de tracció. Pneumàtics amb estries. Prohibides les ordres d'equip.

230 - 2003 / Schumacher

Michael Schumacher es va convertir en el pilot amb més títols mundials el 2003.

L'any 2003 es va canviar la normativa de punts. Es va reduir la separació entre victòria i segona posició i es van ampliar els punts fins a la vuitena posició.
Aquest fet va fer que tot i que Schumacher vencés en cinc curses contra les dues de Juan Pablo Montoya i l'única de Kimi Räikkönen, la regularitat dels dos pilots va fer que s'arribés a un final molt més apretat.
De fet les coses anaven mal dades per a Ferrari, que va veure com Schumacher acabava vuitè i doblat a Hongria, però una reclamació sobre els pneumàtics Michelin va motivar un canvi en la construcció de les gomes franceses i probablement els va fer perdre l'avantatge que tenien.
Al capdavall Schumacher va ser campió a Suzuka com ja ho havia estat el 2000 i va ser el pilot que va guanyar més curses.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F2002 Ferrari F2003-GA	Bridgestone	1 2	Michael Schumacher Rubens Barrichello
BMW WilliamsF1 Team	Williams FW25-BMW	Michelin	3 4 4	Juan Pablo Montoya Ralf Schumacher Marc Gené
West McLaren Mercedes	McLaren MP4/17D-Mercedes	Michelin	5 6	David Coulthard Kimi Räikkönen
Mild Seven Renault F1 Team	Renault R23	Michelin	7 8 *34*	Jarno Trulli Fernando Alonso *Allan McNish*
Sauber Petronas	Sauber C22-Petronas	Bridgestone	9 10	Nick Heidfeld Heinz-Harald Frentzen
Jordan Ford	Jordan EJ13-Ford	Bridgestone	11 12 12 *36* *36*	Giancarlo Fisichella Ralph Firman Zsolt Baumgartner *Björn Wirdheim* *Satoshi Motoyama*
Jaguar Racing	Jaguar R4-Cosworth	Michelin	14 15 15	Mark Webber Antônio Pizzonia Justin Wilson
Lucky Strike BAR Honda	BAR 005-Honda	Bridgestone	16 16 17	Jacques Villeneuve Takuma Sato Jenson Button
European Minardi Cosworth	Minardi PS03-Cosworth	Bridgestone	18 18 19 *39* *39*	Justin Wilson Nicolas Kiesa Jos Verstappen *Matteo Bobbi* *Gianmaria Bruni*
Panasonic Toyota Racing	Toyota TF103	Michelin	20 21	Olivier Panis Cristiano da Matta

En cursiva: pilots que participaren als tests de divendres.

2003 / Schumacher - 231

Per al 2003 es va canviar la puntuació. Els 8 primers puntuarien i hi hauria menys separació entre victòria i segon lloc. Així, tot i que Michael Schumacher va guanyar sis curses contra l'única de Kimi Räikkönen, a l'última cursa a Suzuka el finès encara tenia opcions. I Schumacher va tenir una cursa molt accidentada (foto), acabant vuitè, però Kimi no va poder guanyar i prendre-li el sisè títol.

Räikkönen i Juan Pablo Montoya, que va guanyar dues curses, portaven pneumàtics Michelin i van pressionar de valent a "Schumi", que patia amb els Bridgestone fins al punt d'acabar doblat a Hongria. En aquell moment Ferrari va protestar sobre l'amplada dels Michelin, que va haver de canviar les rodes. Ferrari va guanyar les curses que restaven...

La victòria de Räikkönen a Malàisia va ser la seva primera, com també ho va ser la primera de Giancarlo Fisichella a Brasil en una cursa caòtica que va acabar amb bandera vermella i amb seriosos dubtes sobre qui havia guanyat. Primer es va pensar que Räikkönen havia passat primer, però més tard es va fer evident que Fisichella l'havia avançat i se li va entregar el trofeu al següent gran premi.

També va guanyar la primera cursa d'un pilot espanyol Fernando Alonso, que havia passat a titular a Renault. A part d'això, va aconseguir també la primera pole i la primera volta ràpida per a Espanya, quedant sisè al mundial. Per la seva part, Marc Gené va substituir al lesionat Ralf Schumacher a Monza i va quedar cinquè, sumant tres punts.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
9/3	AU	M. Schumacher	**Coulthard**	*Räikkönen*
23/3	MAL	Alonso	**Räikkönen**	*M. Schumacher*
6/4	BR	Barrichello	**Fisichella**	*Barrichello*
20/4	SM	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
4/5	E	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*Barrichello*
18/5	Ö	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
1/6	MO	R. Schumacher	**Montoya**	*Räikkönen*
15/6	CA	R. Schumacher	**M. Schumacher**	*Alonso*
29/6	EUR	Räikkönen	**R. Schumacher**	*Räikkönen*
6/7	F	R. Schumacher	**R. Schumacher**	*Montoya*
20/7	GB	Barrichello	**Barrichello**	*Barrichello*
3/8	D	Montoya	**Montoya**	*Montoya*
24/8	H	Alonso	**Alonso**	*Montoya*
14/9	I	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
28/9	USA	Räikkönen	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
12/10	J	Barrichello	**Barrichello**	*R. Schumacher*

Classificació de pilots

1. Michael Schumacher	Ferrari	93
2. Kimi Räikkönen	McLaren-Mercedes	91
3. Juan Pablo Montoya	Williams-BMW	82
4. Rubens Barrichello	Ferrari	65
5. Ralf Schumacher	Williams-BMW	58
6. Fernando Alonso	Renault	55
7. David Coulthard	McLaren-Mercedes	51
8. Jarno Trulli	Renault	33
9. Jenson Button	BAR-Honda	17
10. Mark Webber	Jaguar-Cosworth	17
11. Heinz-Harald Frentzen	Sauber-Petronas	13
12. Giancarlo Fisichella	Jordan-Ford	12
13. Cristiano da Matta	Toyota	10
14. Nick Heidfeld	Sauber-Petronas	6
15. Olivier Panis	Toyota	6
16. Jacques Villeneuve	BAR-Honda	6
17. Marc Gené	Williams-BMW	4
18. Takuma Sato	Arrows-Cosworth	3
19. Ralph Firman	Jordan-Ford	1
20. Justin Wilson	Jaguar-Cosworth	1

Classificació de constructors

1. Ferrari	158
2. Williams-BMW	144
3. McLaren-Mercedes	142
4. Renault	88
5. BAR-Honda	26
6. Sauber-Petronas	19
7. Jaguar-Cosworth	18
8. Toyota	16
9. Jordan-Ford	13

Puntuació: La puntuació era 10-8-6-5-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 595 kg. Motors de 4 temps i 10 cilindres en V de 3000 cc atmosfèrics. Prohibida la compressió. Permés el control de tracció. Pneumàtics amb estries. Prohibides les ordres d'equip.

232 - 2004 / Schumacher

Michael Schumacher va guanyar el seu setè i últim títol el 2004.

El 2004 va ser l'any de l'últim títol de Schumi i potser el més dominant. 13 victòries i rècord de punts. El 2005 no va poder plantar cara però el 2006 va tornar a lluitar pel títol fins l'última cursa.
Va retirar-se però molts consideraven que encara podia estar entre els primers. Va córrer en moto, i va tornar el 2010 amb Mercedes, però tot i fer un paper respectable envers Nico Rosberg només va aconseguir un podi en tres anys, retirant-se de manera definitiva el 2012.
Probablement Schumi també lluitaria pel títol amb les actuals fletxes de plata.
Actualment, el seu fill Mick està corrent en categories inferiors. Per desgràcia en Michael encara està convalescent de l'accident esquiant que el va deixar amb lesions cerebrals. No es tenen moltes dades del seu estat actual.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F2004	Bridgestone	1 2	Michael Schumacher Rubens Barrichello
BMW WilliamsF1 Team	Williams FW26-BMW	Michelin	3 4 4 4	Juan Pablo Montoya Ralf Schumacher Marc Gené Antônio Pizzonia
West McLaren Mercedes	McLaren MP4-19-Mercedes McLaren MP4-19B-Mercedes	Michelin	5 6	David Coulthard Kimi Räikkönen
Mild Seven Renault F1 Team	Renault R24	Michelin	7 7 8	Jarno Trulli Jacques Villeneuve Fernando Alonso
Lucky Strike BAR Honda	BAR 006-Honda	Michelin	9 10 35	Jenson Button Takuma Sato *Anthony Davidson*
Sauber Petronas	Sauber C23-Petronas	Bridgestone	11 12	Giancarlo Fisichella Felipe Massa
Jaguar Racing	Jaguar R5-Cosworth	Michelin	14 15 37	Mark Webber Christian Klien *Björn Wirdheim*
Panasonic Toyota Racing	Toyota TF104 Toyota TF104B	Michelin	16 16 17 17 38	Cristiano da Matta Jarno Trulli Olivier Panis Ricardo Zonta *Ryan Briscoe*
Jordan Ford	Jordan EJ14-Ford	Bridgestone	18 19 19 39	Nick Heidfeld Giorgio Pantano Timo Glock Robert Doornbos
Minardi Cosworth	Minardi PS04B-Cosworth	Bridgestone	20 21 40	Gianmaria Bruni Zsolt Baumgartner Bas Leinders

En cursiva: pilots que participaren als tests de divendres.

2004 / Schumacher - 233

Si la temporada 2003 va ser disputada, la temporada 2004 va ser tot el contrari. Michael Schumacher va guanyar 12 de les 13 primeres curses i es va proclamar campió a la catorzena, dominant com fins llavors mai ningú ho havia fet, amb rècord de punts i victòries.

Schumi es transformava en heptacampió i no només això, Rubens Barrichello com a subcampió també li treia gairebé 30 punts al tercer. En total Ferrari va guanyar 15 de 18 curses.

Sorprenentment el millor de la resta va ser Jenson Button, amb el BAR-Honda. Fiabilitat i bon ritme van portar-lo a 10 podis i fora dels Ferrari va ser de llarg el més consistent. Darrere BAR va quedar Renault, que a l'inici prometia més, amb la gran victòria de Jarno Trulli a Mònaco. Però Trulli acabaria sent despatxat.

Williams i McLaren van tenir anys complicats. Els primers van voler innovar amb un morro tipus "morsa" que van acabar canviant a mitja temporada, mentre que els segons van patir moltes avaries de motor. Tot i així, Montoya i Räikkönen van aconseguir una victòria cadascun.

Mencionar també el fort accident de Ralf Schumacher a Indianàpolis, i la marxa de Ford, que va vendre's l'equip Jaguar a la marca de begudes Red Bull.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
7/3	AU	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
21/3	MAL	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*Montoya*
4/4	BAH	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
25/4	SM	Button	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
9/5	E	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
23/5	MO	Trulli	**Trulli**	*M. Schumacher*
30/5	EUR	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
13/6	CA	R. Schumacher	**M. Schumacher**	*Barrichello*
20/6	USA	Barrichello	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
4/7	F	Alonso	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
11/7	GB	Räikkönen	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
25/7	D	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*Räikkönen*
15/8	H	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
29/8	B	Trulli	**Räikkönen**	*Räikkönen*
12/9	I	Barrichello	**Barrichello**	*Barrichello*
26/9	CN	Barrichello	**Barrichello**	*M. Schumacher*
10/10	J	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*Barrichello*
24/10	BR	Barrichello	**Montoya**	*Montoya*

Classificació de pilots

1. Michael Schumacher	Ferrari	148
2. Rubens Barrichello	Ferrari	114
3. Jenson Button	BAR-Honda	85
4. Fernando Alonso	Renault	59
5. Juan Pablo Montoya	Williams-BMW	58
6. Jarno Trulli	Renault	46
7. Kimi Räikkönen	McLaren-Mercedes	45
8. Takuma Sato	BAR-Honda	34
9. Ralf Schumacher	Williams-BMW	24
10. David Coulthard	McLaren-Mercedes	24
11. Giancarlo Fisichella	Sauber-Petronas	22
12. Felipe Massa	Sauber-Petronas	12
13. Mark Webber	Jaguar-Cosworth	7
14. Olivier Panis	Toyota	6
15. Antônio Pizzonia	Williams-BMW	6
16. Christian Klien	Jaguar-Cosworth	3
17. Cristiano da Matta	Toyota	3
18. Nick Heidfeld	Jordan-Ford	3
19. Timo Glock	Jordan-Ford	2
20. Zsolt Baumgartner	Minardi-Cosworth	1

Classificació de constructors

1. Ferrari	262
2. BAR-Honda	119
3. Renault	105
4. Williams-BMW	88
5. McLaren-Mercedes	69
6. Sauber-Petronas	34
7. Jaguar-Cosworth	10
8. Toyota	9
9. Jordan-Ford	5
10. Minardi-Cosworth	1

Puntuació: La puntuació era 10-8-6-5-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 605 kg. Motors de 4 temps i 10 cilindres en V de 3000 cc atmosfèrics, que han de durar tot un cap de setmana. Prohibida la compressió. Permés el control de tracció. Pneumàtics amb estries. Prohibides les ordres d'equip.

234 - 2005 / Alonso

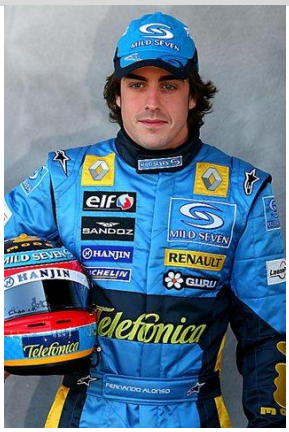

Fernando Alonso va convertir-se en el primer campió espanyol i en el més jove.

Fernando Alonso Díaz va néixer a Oviedo el 1981. El seu pare era aficionat a les curses i Alonso ja va seure en un kart fet pel seu pare als 3 anys.
Però no tenien els mitjans per suportar la seva carrera. Aquí va entrar la família Marcó, que el van ajudar a competir per tot Europa.
Als 17 anys Alonso va passar-se als monoplaces i el 1999 va guanyar la Fórmula Nissan, fet que li va valdre un test amb Minardi.
El 2000 va disputar la Fórmula 3000, guanyant la cursa a Spa. Molts caps d'equip de la Fórmula 1 es van interessar per l'asturià, però el més ràpid va ser Flavio Briatore, que el va fitxar per a Renault i el va enviar a Minardi la temporada 2001. El 2002 se'l passaria com a pilot de proves de Renault.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F2004M Ferrari F2005	Bridgestone	1 2	Michael Schumacher Rubens Barrichello
Lucky Strike BAR Honda	BAR 007-Honda	Michelin	3 4 4	Jenson Button Takuma Sato Anthony Davidson
Mild Seven Renault F1 Team	Renault R25	Michelin	5 6	Fernando Alonso Giancarlo Fisichella
BMW WilliamsF1 Team	Williams FW27-BMW	Michelin	7 8 8	Mark Webber Nick Heidfeld Antônio Pizzonia
West McLaren Mercedes	McLaren MP4-20-Mercedes	Michelin	9 10 10 10	Kimi Räikkönen Juan Pablo Montoya Pedro de la Rosa Alexander Wurz
Sauber Petronas	Sauber C24-Petronas	Michelin	11 12	Jacques Villeneuve Felipe Massa
Red Bull Racing	Red Bull RB1-Cosworth	Michelin	14 15 15 37	David Coulthard Christian Klien Vitantonio Liuzzi *Scott Speed*
Panasonic Toyota Racing	Toyota TF105 Toyota TF105B	Michelin	16 17 17 38	Jarno Trulli Ralf Schumacher Ricardo Zonta *Olivier Panis*
Jordan Grand Prix	Jordan EJ15-Toyota Jordan EJ15B-Toyota	Bridgestone	18 19 39 39 39 39	Tiago Monteiro Narain Karthikeyan *Robert Doornbos* *Franck Montagny* *Nicolas Kiesa* *Sakon Yamamoto*
Minardi F1 Team	Minardi PS04B-Cosworth Minardi PS05-Cosworth	Bridgestone	20 20 21 40 40	Patrick Friesacher Robert Doornbos Christijan Albers *Chanoch Nissany* *Enrico Toccacelo*

En cursiva: pilots que participaren als tests de divendres.

2005 / Alonso - 235

Hi va haver un canvi normatiu important que només es va aplicar l'any 2005: es prohibien els canvis de pneumàtics, que havien de durar tota la cursa. Michelin va prendre l'avantatge i va dominar tot l'any, excepte a Indianàpolis, on els pilots de la marca francesa van retirar-se abans de començar la cursa en el que va ser un escàndol.

Els pneumàtics no aguantaven les forces a l'oval i Indianàpolis va ser una cursa de 6 cotxes Bridgestone, guanyada per Michael Schumacher en el que seria la seva única victòria.

Pel que fa al campionat, Renault i McLaren van estar molt parells, combinant una sortida fulgurant dels francesos amb diverses avaries als motors Mercedes que suposaven abandonaments a les curses i penalitzacions als entrenaments per als britànics.

Fernando Alonso i Kimi Räikkönen van guanyar set curses cadascun, amb la major fiabilitat de l'espanyol decantant el mundial. Ningú més els va fer ombra, amb les curses restants guanyades pels seus companys Giancarlo Fisichella (1) i Juan Pablo Montoya (3).

Toyota va fer un bon paper i tres equips canviarien de nom cara al 2006. BMW va comprar Sauber, Midland va comprar Jordan i Red Bull va comprar Minardi i el va anomenar Toro Rosso.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
6/3	AU	Fisichella	**Fisichella**	*Alonso*
20/3	MAL	Alonso	**Alonso**	*Räikkönen*
3/4	BAH	Alonso	**Alonso**	*de la Rosa*
24/4	SM	Räikkönen	**Alonso**	*M. Schumacher*
8/5	E	Räikkönen	**Räikkönen**	*Fisichella*
22/5	MO	Räikkönen	**Räikkönen**	*M. Schumacher*
29/5	EUR	Heidfeld	**Alonso**	*Alonso*
12/6	CA	Button	**Räikkönen**	*Räikkönen*
19/6	USA	Trulli	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
3/7	F	Alonso	**Alonso**	*Räikkönen*
10/7	GB	Alonso	**Montoya**	*Räikkönen*
24/7	D	Räikkönen	**Alonso**	*Räikkönen*
31/7	H	M. Schumacher	**Räikkönen**	*Räikkönen*
21/8	TR	Räikkönen	**Räikkönen**	*Montoya*
4/9	I	Montoya	**Montoya**	*Räikkönen*
11/9	B	Montoya	**Räikkönen**	*R. Schumacher*
25/9	BR	Alonso	**Montoya**	*Räikkönen*
9/10	J	R. Schumacher	**Räikkönen**	*Räikkönen*
16/10	CN	Alonso	**Alonso**	*Räikkönen*

Classificació de pilots

1. Fernando Alonso	Renault	133
2. Kimi Räikkönen	McLaren-Mercedes	112
3. Michael Schumacher	Ferrari	62
4. Juan Pablo Montoya	McLaren-Mercedes	60
5. Giancarlo Fisichella	Renault	58
6. Ralf Schumacher	Toyota	45
7. Jarno Trulli	Toyota	43
8. Rubens Barrichello	Ferrari	38
9. Jenson Button	BAR-Honda	37
10. Mark Webber	Williams-BMW	36
11. Nick Heidfeld	Williams-BMW	28
12. David Coulthard	Red Bull-Cosworth	24
13. Felipe Massa	Sauber-Petronas	11
14. Jacques Villeneuve	Sauber-Petronas	9
15. Christian Klien	Red Bull-Cosworth	9
16. Tiago Monteiro	Jordan-Toyota	7
17. Alexander Wurz	McLaren-Mercedes	6
18. Narain Karthikeyan	Jordan-Toyota	5
19. Christijan Albers	Minardi-Cosworth	4
20. Pedro de la Rosa	McLaren-Mercedes	4
21. Patrick Friesacher	Minardi-Cosworth	3
22. Antônio Pizzonia	Williams-BMW	2
23. Takuma Sato	BAR-Honda	1
24. Vitantonio Liuzzi	Red Bull-Cosworth	1

Classificació de constructors

1. Renault	191
2. McLaren-Mercedes	182
3. Ferrari	100
4. Toyota	88
5. Williams-BMW	66
6. BAR-Honda	38
7. Red Bull-Cosworth	34
8. Sauber-Petronas	20
9. Jordan-Toyota	12
10. Minardi-Cosworth	7

Puntuació: La puntuació era 10-8-6-5-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 605 kg. Motors de 4 temps i 10 cilindres en V de 3000 cc atmosfèrics, que han de durar dos caps de setmana. Prohibida la compressió. Permés el control de tracció. Pneumàtics amb estries. Prohibides les ordres d'equip. Prohibits els canvis de pneumàtic durant la cursa.

236 - 2006 / Alonso

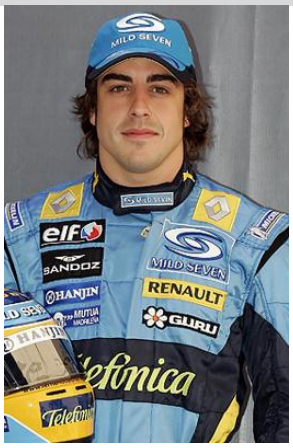

Fernando Alonso va repetir títol l'any 2006.

El 2003 va convertir-se en el guanyador més jove d'un gran premi, i el 2005 va ser el campió del món més jove de la història. Repetiria el 2006, però a partir de 2007 les coses no han anat tant bé.

L'any a McLaren es va veure envoltat de polèmica ("Spygate") i tensions amb Ron Dennis i els Hamilton. Tot i així va quedar a un sol punt de ser campió per tercera vegada.

Va tornar a Renault el 2008 però l'equip es veu envoltat en l'escàndol del Crashgate i la marca acaba deixant la F1 com a propietària d'equip.

Fitxa per Ferrari el 2010 i queda en dues ocasions a tocar del títol, però acaba marxant cinc anys després desencantat i retorna a McLaren. Als últims anys també s'ha interessat per córrer a Indianapolis i a Le Mans, mirant de fer la triple corona...

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Mild Seven Renault F1 Team	Renault R26	Michelin	1 2	Fernando Alonso Giancarlo Fisichella
Team McLaren Mercedes	McLaren MP4-21-Mercedes	Michelin	3 4 4	Kimi Räikkönen Juan Pablo Montoya Pedro de la Rosa
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari 248F1	Bridgestone	5 6	Michael Schumacher Felipe Massa
Panasonic Toyota Racing	Toyota TF106 Toyota TF106B	Bridgestone	7 8	Jarno Trulli Ralf Schumacher
Williams F1 Team	Williams FW28-Cosworth	Bridgestone	9 10 35	Mark Webber Nico Rosberg *Alexander Wurz*
Lucky Strike Honda Racing F1 Team	Honda RA106	Michelin	11 12 36	Rubens Barrichello Jenson Button *Anthony Davidson*
Red Bull Racing	Red Bull RB2-Ferrari	Michelin	14 15 15 37	David Coulthard Christian Klien Robert Doornbos *Michael Ammermüller*
BMW Sauber F1 Team	BMW Sauber F1.06	Michelin	16 17 17 38	Nick Heidfeld Jacques Villeneuve Robert Kubica *Sebastian Vettel*
MF1 Racing / Spyker MF1 Racing	Midland M16-Toyota	Bridgestone	18 19 39 39 39 39 39	Tiago Monteiro Christijan Albers *Markus Winkelhock* *Giorgio Mondini* *Adrian Sutil* *Alexandre Prémat* Ernesto Viso
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR1-Cosworth	Michelin	20 21 40	Vitantonio Liuzzi Scott Speed *Neel Jani*
Super Aguri F1	Super Aguri SA05-Honda Super Aguri SA06-Honda	Bridgestone	22 23 23 23	Takuma Sato Yuji Ide Franck Montagny Sakon Yamamoto

En cursiva: pilots que participaren als tests de divendres.

2006 / Alonso - 237

Hi va haver canvi normatiu i Ferrari, Bridgestone i Michael Schumacher van respondre bé al repte i van plantar cara a Renault, Michelin i Fernando Alonso, tot i que l'asturià va guanyar set de les primeres 10 curses. A partir d'allí Schumacher recuperaria punts fins a ser davant a Suzuka, on una avaria de motor pràcticament va entregar el títol a Alonso. El Káiser es retirava a final d'any i va deixar algunes perles, com "l'aparcament" el dissabte a Mònaco per impedir que ningú li prengués la pole (va sortir últim, sancionat) o l'última cursa a Brasil on tot i una punxada va acabar quart lluitant fins l'última volta.

Alonso es va convertir en el bicampió més jove i ja abans d'iniciar l'any havia anunciat la seva marxa a McLaren. Dos altres noms que deixaven la Fórmula 1, a part de Schumi, van ser Juan Pablo Montoya, que a mitja temporada se'n va anar a la NASCAR, i Jacques Villeneuve, que va ser despatxat i substituït pel prometedor Robert Kubica, que va fer podi a la seva tercera cursa.

El lloc de Montoya el va ocupar Pedro de la Rosa que va ser segon a Hongria, el dia que Jenson Button debutava com a guanyador.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
12/3	BAH	M. Schumacher	**Alonso**	*Rosberg*
19/3	MAL	Fisichella	**Fisichella**	*Alonso*
2/4	AU	Button	**Alonso**	*Räikkönen*
23/4	SM	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*Alonso*
7/5	EUR	Alonso	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
14/5	E	Alonso	**Alonso**	*Massa*
28/5	MO	Alonso	**Alonso**	*M. Schumacher*
11/6	GB	Alonso	**Alonso**	*Alonso*
25/6	CA	Alonso	**Alonso**	*Räikkönen*
2/7	USA	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
16/7	F	M. Schumacher	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
30/7	D	Räikkönen	**M. Schumacher**	*M. Schumacher*
6/8	H	Räikkönen	**Button**	*Massa*
27/8	TR	Massa	**Massa**	*M. Schumacher*
10/9	I	Räikkönen	**M. Schumacher**	*Räikkönen*
1/10	CN	Alonso	**M. Schumacher**	*Alonso*
8/10	J	Massa	**Alonso**	*Alonso*
22/10	BR	Massa	**Massa**	*M. Schumacher*

Classificació de pilots

1. Fernando Alonso	Renault	134
2. Michael Schumacher	Ferrari	121
3. Felipe Massa	Ferrari	80
4. Giancarlo Fisichella	Renault	72
5. Kimi Räikkönen	McLaren-Mercedes	65
6. Jenson Button	Honda	56
7. Rubens Barrichello	Honda	30
8. Juan Pablo Montoya	McLaren-Mercedes	26
9. Nick Heidfeld	BMW Sauber	23
10. Ralf Schumacher	Toyota	20
11. Pedro de la Rosa	McLaren-Mercedes	19
12. Jarno Trulli	Toyota	15
13. David Coulthard	Red Bull-Ferrari	14
14. Mark Webber	Williams-Cosworth	7
15. Jacques Villeneuve	BMW Sauber	7
16. Robert Kubica	BMW Sauber	6
17. Nico Rosberg	Williams-Cosworth	4
18. Christian Klien	Red Bull-Ferrari	2
19. Vitantonio Liuzzi	Toro Rosso-Cosw.	1

Classificació de constructors

1. Renault	206
2. Ferrari	201
3. McLaren-Mercedes	110
4. Honda	86
5. BMW Sauber	36
6. Toyota	35
7. Red Bull-Ferrari	16
8. Williams-Cosworth	11
9. Toro Rosso-Cosworth	1

Puntuació: La puntuació era 10-8-6-5-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 605 kg. Motors de 4 temps i 8 cilindres en V a 90º de 2400 cc atmosfèrics, amb un pes mínim de 95 kg, que han de durar 2 grans premis. Opció de fer servir motors de 3000 cc V10 amb limitador. La caixa de canvis ha de durar 4 grans premis. Prohibida la compressió. Permés el control de tracció. Pneumàtics amb estries. Prohibides les ordres d'equip.

238 - 2007 / Räikkönen

Kimi Räikkönen va ser campió l'any 2007.

Kimi-Matias Räikkönen va néixer a Finlándia el 1979. Tant ell com el seu germà van anar en moto i en kart de ben petits.
A en Kimi també li agradava el hoquei sobre gel, però no haver-se de llevar aviat per entrenar, així que es va decidir pels karts.
Va debutar en cotxes el 1999 i 23 curses i 12 victòries a la Fórmula Renault després feia el seu debut al mundial de F1 amb Sauber, que li havia fet un test i havia quedat impressionat.
El 2002 ja fitxa per McLaren i es queda a prop del títol en dues ocasions. El guanya al primer intent amb Ferrari al 2007, es despatxat a finals de 2009, se'n va al mundial de ral·lis amb Citroën i el 2012 torna a la F1 de la mà de Lotus. Obté una victòria cada any amb ells i el 2014 torna a Ferrari, on roman actualment.
Räikkönen té un fill i una filla però encara són massa petits per córrer.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Vodafone McLaren Mercedes	McLaren MP4-22-Mercedes	Bridgestone	1 2	Fernando Alonso Lewis Hamilton
ING Renault F1 Team	Renault R27	Bridgestone	3 4	Giancarlo Fisichella Heikki Kovalainen
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F2007	Bridgestone	5 6	Felipe Massa Kimi Räikkönen
Honda Racing F1 Team	Honda RA107	Bridgestone	7 8 34	Jenson Button Rubens Barrichello *Christian Klien*
BMW Sauber F1 Team	BMW Sauber F1.07	Bridgestone	9 10 10	Nick Heidfeld Robert Kubica Sebastian Vettel
Panasonic Toyota Racing	Toyota TF107	Bridgestone	11 12	Ralf Schumacher Jarno Trulli
Red Bull Racing	Red Bull RB3-Renault	Bridgestone	14 15	David Coulthard Mark Webber
AT&T Williams	Williams FW29-Toyota	Bridgestone	16 17 17	Nico Rosberg Alexander Wurz Kazuki Nakajima
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR2-Ferrari	Bridgestone	18 19 19	Vitantonio Liuzzi Scott Speed Sebastian Vettel
Etihad Aldar Spyker F1 Team	Spyker F8-VII-Ferrari Spyker F8-VIIB-Ferrari	Bridgestone	20 21 21 21	Adrian Sutil Christijan Albers Markus Winkelhock Sakon Yamamoto
Super Aguri F1 Team	Super Aguri SA07-Honda	Bridgestone	22 23	Takuma Sato Anthony Davidson

En cursiva: pilots que participaren als tests de divendres.

2007 / Räikkönen - 239

La temporada 2007 va tenir de tot. Michelin va marxar i va deixar Bridgestone com a únic proveïdor de pneumàtics. Fernando Alonso se'n va anar a McLaren per fer parella amb el novell Lewis Hamilton i Kimi Räikkönen va ocupar el lloc de Schumacher a Ferrari al costat de Massa. Els quatre van anar tenint les seves opcions, si bé McLaren era més fiable que Ferrari. Però el trio Alonso-Hamilton-Ron Dennis no acabava de quadrar i la tensió va explotar a Hongria amb un incident als entrenaments. A més, estava en marxa la investigació sobre un possible espionatge entre les dues escuderies. Després d'Hongria, Alonso va revelar e-mails comprometedors i la FIA va sancionar McLaren amb la pèrdua de tots els punts i una multa de 100 milions de dòlars.

A partir d'allí McLaren va funcionar com dos equips i Räikkönen va guanyar tres de les últimes quatre curses per prendre'ls el títol per un sol punt. Hamilton va fer un any excel·lent per a un debutant i Alonso va quedar a un punt del tricampionat.

Pel que fa a la resta, bona temporada de BMW amb Nick Heidfeld i Robert Kubica, i bons debuts de Heikki Kovalainen a Renault i Sebastian Vettel a BMW i després a Toro Rosso. Any lamentable per a Honda, amb un Barrichello que no va ni puntuar.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
18/3	AU	Räikkönen	Räikkönen	Räikkönen
8/4	MAL	Massa	Alonso	Hamilton
15/4	BAH	Massa	Massa	Massa
13/5	E	Massa	Massa	Massa
27/5	MO	Alonso	Alonso	Alonso
10/6	CA	Hamilton	Hamilton	Alonso
17/6	USA	Hamilton	Hamilton	Räikkönen
1/7	F	Massa	Räikkönen	Massa
8/7	GB	Hamilton	Räikkönen	Räikkönen
22/7	EUR	Räikkönen	Alonso	Massa
5/8	H	Hamilton	Hamilton	Räikkönen
26/8	TR	Massa	Massa	Räikkönen
9/9	I	Alonso	Alonso	Alonso
16/9	B	Räikkönen	Räikkönen	Massa
30/9	J	Hamilton	Hamilton	Hamilton
7/10	CN	Hamilton	Räikkönen	Massa
21/10	BR	Massa	Räikkönen	Räikkönen

Classificació de pilots

1. Kimi Räikkönen	Ferrari	110
2. Lewis Hamilton	McLaren-Mercedes	109
3. Fernando Alonso	McLaren-Mercedes	109
4. Felipe Massa	Ferrari	94
5. Nick Heidfeld	BMW Sauber	61
6. Robert Kubica	BMW Sauber	39
7. Heikki Kovalainen	Renault	30
8. Giancarlo Fisichella	Renault	21
9. Nico Rosberg	Williams-Toyota	20
10. David Coulthard	Red Bull-Renault	14
11. Alexander Wurz	Williams-Toyota	13
12. Mark Webber	Red Bull-Renault	10
13. Jarno Trulli	Toyota	8
14. Sebastian Vettel	BMW/Toro Rosso	6
15. Jenson Button	Honda	6
16. Ralf Schumacher	Toyota	5
17. Takuma Sato	Super Aguri-Honda	4
18. Vitantonio Liuzzi	Toro Rosso-Ferrari	3
19. Adrian Sutil	Spyker-Ferrari	1

Classificació de constructors

1. Ferrari	204
2. BMW Sauber	101
3. Renault	51
4. Williams-Toyota	33
5. Red Bull-Renault	24
6. Toyota	13
7. Toro Rosso-Ferrari	8
8. Honda	6
9. Super Aguri-Honda	4
10. Spyker-Ferrari	1
11. McLaren-Mercedes	0

Puntuació: La puntuació era 10-8-6-5-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 605 kg. Motors de 4 temps i 8 cilindres en V a 90° de 2400 cc atmosfèrics, amb un pes mínim de 95 kg, que han de durar 2 grans premis. Màxim de 19.000 rpm. La caixa de canvis ha de durar 4 grans premis. Prohibida la compressió. Permés el control de tracció. Pneumàtics amb estries. Prohibides les ordres d'equip.

240 - 2008 / Hamilton

Lewis Hamilton va ser el campió més jove de la història el 2008.

Lewis Carl Davidson Hamilton va néixer el 1985 a Anglaterra.
De ben petit va destacar al kàrting i als 10 anys es va presentar a Ron Dennis dient-li que un dia pilotaria els seus cotxes.
3 anys més tard McLaren el va fitxar com a jove pilot, i Hamilton va anar guanyant títol rere títol (F-Renault, F3 Euroseries, GP2) fins que al 2007 va pujar com a pilot titular a McLaren.
El seu va ser el millor any d'un debutant al mundial però es va veure enfosquit per la batalla interna que va viure amb Fernando Alonso. Ordres d'equip, suposats tractes de favor i l'Spygate van contribuir a que cap dels dos guanyés el títol de 2007.
Alonso se'n va anar i Hamilton va quedar com a líder de l'equip, guanyant el títol de 2008 amb a l'últim moment amb un avançament oportú sobre Timo Glock.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F2008	Bridgestone	1 2	Kimi Räikkönen Felipe Massa
BMW Sauber F1 Team	BMW Sauber F1.08	Bridgestone	3 4	Nick Heidfeld Robert Kubica
ING Renault F1 Team	Renault R28	Bridgestone	5 6	Fernando Alonso Nelson Piquet Jr.
AT&T Williams	Williams FW30-Toyota	Bridgestone	7 8	Nico Rosberg Kazuki Nakajima
Red Bull Racing	Red Bull RB4-Renault	Bridgestone	9 10	David Coulthard Mark Webber
Panasonic Toyota Racing	Toyota TF108	Bridgestone	11 12	Jarno Trulli Timo Glock
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR2B-Ferrari Toro Rosso STR3-Ferrari	Bridgestone	14 15	Sébastien Bourdais Sebastian Vettel
Honda Racing F1 Team	Honda RA108	Bridgestone	16 17	Jenson Button Rubens Barrichello
Super Aguri F1 Team	Super Aguri SA08-Honda	Bridgestone	18 19	Takuma Sato Anthony Davidson
Force India F1 Team	Force India VJM01-Ferrari	Bridgestone	20 21	Adrian Sutil Giancarlo Fisichella
Vodafone McLaren Mercedes	McLaren MP4-23-Mercedes	Bridgestone	22 23	Lewis Hamilton Heikki Kovalainen

2008 / Hamilton - 241

L'any 2008 es va veure marcat per les constants alternatives al davant. Felipe Massa i Lewis Hamilton combinaven grans actuacions (Massa a Turquia, o Hamilton a Silverstone) amb errors garrafals (cinc virolles del brasiler a Silverstone, l'anglès emportant-se Kimi Räikkönen per davant al pit-lane de Canadà).

Aquesta irregularitat va fer que pilots com Räikkönen, amb un any encara més irregular o Robert Kubica estiguessin a la lluita pel títol fins a finals d'estiu. En particular el polonès va arribar a ser líder quan va guanyar la seva primera cursa, però va acabar frustrat amb la manca de desenvolupament del seu BMW Sauber.

En arribar a Brasil Massa havia de guanyar i que Hamilton no fos cinquè. Es va posar a ploure a les últimes voltes i gairebé tothom va entrar a posar pneumàtics intermedis. Massa va guanyar però Hamilton es va veure superat per Timo Glock que no havia entrat, i per Sebastian Vettel, que si ho havia fet. L'anglès era sisè però a la última corba de la última volta va avançar Glock i va guanyar el títol en un final de thriller.

Destacar la victòria increïble de Vettel amb un Toro Rosso a Monza, i la d'Alonso a Singapur, que es demostraria el 2009 que estava arreglada.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
16/3	AU	Hamilton	**Hamilton**	*Kovalainen*
23/3	MAL	Massa	**Räikkönen**	*Heidfeld*
6/4	BAH	Kubica	**Massa**	*Kovalainen*
27/4	E	Räikkönen	**Räikkönen**	*Räikkönen*
11/5	TR	Massa	**Massa**	*Räikkönen*
25/5	MO	Massa	**Hamilton**	*Räikkönen*
8/6	CA	Hamilton	**Kubica**	*Räikkönen*
22/6	F	Räikkönen	**Massa**	*Räikkönen*
6/7	GB	Kovalainen	**Hamilton**	*Räikkönen*
20/7	D	Hamilton	**Hamilton**	*Heidfeld*
3/8	H	Hamilton	**Kovalainen**	*Räikkönen*
24/8	EUR	Massa	**Massa**	*Massa*
7/9	B	Hamilton	**Massa**	*Räikkönen*
14/9	I	Vettel	**Vettel**	*Räikkönen*
28/9	SG	Massa	**Alonso**	*Räikkönen*
12/10	J	Hamilton	**Alonso**	*Massa*
19/10	CN	Hamilton	**Hamilton**	*Hamilton*
2/11	BR	Massa	**Massa**	*Massa*

Classificació de pilots

1. Lewis Hamilton	McLaren-Mercedes	98
2. Felipe Massa	Ferrari	97
3. Kimi Räikkönen	Ferrari	75
4. Robert Kubica	BMW Sauber	75
5. Fernando Alonso	Renault	61
6. Nick Heidfeld	BMW Sauber	60
7. Heikki Kovalainen	McLaren-Mercedes	53
8. Sebastian Vettel	Toro Rosso-Ferrari	35
9. Jarno Trulli	Toyota	31
10. Timo Glock	Toyota	25
11. Mark Webber	Red Bull-Renault	21
12. Nelson Piquet Jr.	Renault	19
13. Nico Rosberg	Williams-Toyota	17
14. Rubens Barrichello	Honda	11
15. Kazuki Nakajima	Williams-Toyota	9
16. David Coulthard	Red Bull-Renault	8
17. Sébastien Bourdais	Toro Rosso-Ferrari	4
18. Jenson Button	Honda	3

Classificació de constructors

1. Ferrari	172
2. McLaren-Mercedes	151
3. BMW Sauber	135
4. Renault	80
5. Toyota	56
6. Toro Rosso-Ferrari	39
7. Red Bull-Renault	29
8. Williams-Toyota	26
9. Honda	14

Puntuació: La puntuació era 10-8-6-5-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 605 kg. Motors de 4 temps i 8 cilindres en V a 90° de 2400 cc atmosfèrics, amb un pes mínim de 95 kg, que han de durar 2 grans premis. Màxim de 19.000 rpm. La caixa de canvis ha de durar 4 grans premis. Prohibida la compressió. Permés el control de tracció. Pneumàtics amb estries. Prohibides les ordres d'equip.

242 - 2009 / Button

Jenson Button és l'únic campió del món en ser-ho amb un equip debutant: Brawn.

Jenson Alexander Lyons Button va néixer a Frome el 1980. El pare John corria en ral·licros així que la benzina corria per la família Button.
Entre els 1991 i 1997 en Jenson va guanyar diversos títols de karts, fent el salt als cotxes el 1998. Campió de Fórmula Ford i tercer al britànic de Fórmula 3, va fer el salt a la F1 de la mà de Williams l'any 2000.
Un pas poc reeixit per Benetton/Renault, entre festes i excés de presència a la premsa rosa, va portar-lo el 2003 a BAR, on es va establir com a guanyador finalment l'any 2006. Però Honda acabaria deixant la F1 a finals de 2008.
Ross Brawn va comprar l'equip i Button va endur-se el títol contra tot pronòstic. D'allà va anar a McLaren on encara segueix i hi seguirà també l'any 2016.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Vodafone McLaren Mercedes	McLaren MP4-24-Mercedes	Bridgestone	1 2	Lewis Hamilton Heikki Kovalainen
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F60	Bridgestone	3 3 3 4	Felipe Massa Luca Badoer Giancarlo Fisichella Kimi Räikkönen
BMW Sauber F1 Team	BMW Sauber F1.09	Bridgestone	5 6	Robert Kubica Nick Heidfeld
ING Renault F1 Team / Renault F1 Team	Renault R29	Bridgestone	7 8 8	Fernando Alonso Nelson Piquet Jr. Romain Grosjean
Panasonic Toyota Racing	Toyota TF109	Bridgestone	9 10 10	Jarno Trulli Timo Glock Kamui Kobayashi
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR4-Ferrari	Bridgestone	11 11 12	Sébastien Bourdais Jaime Alguersuari Sébastien Buemi
Red Bull Racing	Red Bull RB5-Renault	Bridgestone	14 15	Mark Webber Sebastian Vettel
AT&T Williams	Williams FW31-Toyota	Bridgestone	16 17	Nico Rosberg Kazuki Nakajima
Force India F1 Team	Force India VJM02-Mercedes	Bridgestone	20 21 21	Adrian Sutil Giancarlo Fisichella Vitantonio Liuzzi
Brawn GP F1 Team	Brawn BGP001-Mercedes	Bridgestone	22 23	Jenson Button Rubens Barrichello

2009 / Button - 243

El 2009 hi van haver grans canvis al reglament. Es van limitar els alerons i va entrar el KERS. Però els dos millors cotxes de l'any no tenien KERS. Un era el Brawn. Nascut de les cendres d'Honda, Ross Brawn havia estat remodelant l'equip i va decidir tirar-ho endavant amb motors Mercedes i amb el doble difusor que va ser part de l'èxit inicial, amb Jenson Button guanyant sis curses de les set primeres.

L'altre gran cotxe era el Red Bull. Dissenyat per Adrian Newey, no tenia ni KERS ni doble difusor, però com sempre era el més eficient aerodinàmicament, i a la segona part de l'any Sebastian Vettel va amenaçar el domini de Button i Rubens Barrichello.

Finalment l'anglès va guanyar el títol a casa d'en Rubinho. Darrere d'ells, Ferrari i McLaren van mig recuperar-se d'inicis desastrosos, amb dues victòries per al campió sortint Lewis Hamilton i una per a Kimi Räikkönen, que a final d'any va marxar cap als ral·lis.

Políticament l'any es va veure marcat per la tensió entre equips i Bernie Ecclestone, amb amenaces de campionats alternatius. Finalment això no va passar i de fet es va acordar un límit pressupostari i l'entrada de tres equips nous, si bé dos dels existents (BMW i Toyota) van deixar la competició a final d'any.

Notable també l'accident de Felipe Massa al ser colpejat al casc per una peça del Brawn de Barrichello a Hongria. No correria fins al 2010.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
29/3	AU	Button	**Button**	*Rosberg*
5/4	MAL	Button	**Button**	*Button*
19/4	CN	Vettel	**Vettel**	*Barrichello*
26/4	BAH	Trulli	**Button**	*Trulli*
10/5	E	Button	**Button**	*Barrichello*
24/5	MO	Button	**Button**	*Massa*
7/6	TR	Vettel	**Button**	*Button*
21/6	GB	Vettel	**Vettel**	*Vettel*
12/7	D	Webber	**Webber**	*Alonso*
26/7	H	Alonso	**Hamilton**	*Webber*
23/8	EUR	Hamilton	**Barrichello**	*Glock*
30/8	B	Fisichella	**Räikkönen**	*Vettel*
13/9	I	Hamilton	**Barrichello**	*Sutil*
27/9	SG	Hamilton	**Hamilton**	*Alonso*
4/10	J	Vettel	**Vettel**	*Webber*
18/10	BR	Barrichello	**Webber**	*Webber*
1/11	AD	Hamilton	**Vettel**	*Vettel*

Classificació de pilots

1. Jenson Button	Brawn-Mercedes	95
2. Sebastian Vettel	Red Bull-Renault	84
3. Rubens Barrichello	Brawn-Mercedes	77
4. Mark Webber	Red Bull-Renault	69,5
5. Lewis Hamilton	McLaren-Mercedes	49
6. Kimi Räikkönen	Ferrari	48
7. Nico Rosberg	Williams-Toyota	34,5
8. Jarno Trulli	Toyota	32,5
9. Fernando Alonso	Renault	26
10. Timo Glock	Toyota	24
11. Felipe Massa	Ferrari	22
12. Heikki Kovalainen	McLaren-Mercedes	22
13. Nick Heidfeld	BMW Sauber	19
14. Robert **Kubica**	BMW Sauber	17
15. Giancarlo Fisichella	Force India-Mercedes	8
16. Sébastien **Buemi**	Toro Rosso-Ferrari	6
17. Adrian Sutil	Force India-Mercedes	5
18. Kamui Kobayashi	Toyota	3
19. Sébastien Bourdais	Toro Rosso-Ferrari	2

Classificació de constructors

1. Brawn-Mercedes	172
2. Red Bull-Renault	153,5
3. McLaren-Mercedes	71
4. Ferrari	70
5. Toyota	59,5
6. BMW Sauber	36
7. Williams-Toyota	34,5
8. Renault	26
9. Force India-Mercedes	13
10. Toro Rosso-Ferrari	8

Puntuació: La puntuació era 10-8-6-5-4-3-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 605 kg. Motors de 4 temps i 8 cilindres en V a 90º de 2400 cc atmosfèrics, amb un pes mínim de 95 kg, Màxim de 8 motors per temporada. Màxim de 18.000 rpm. La caixa de canvis ha de durar 4 grans premis. Prohibida la compressió. Permesos els sistemes de recuperació d'energia. Prohibides les ordres d'equip.

244 - 2010 / Vettel

Sebastian Vettel és el campió més jove de la història.

Sebastian Vettel va néixer a Alemanya el 1987. El seu pare havia fet curses de muntanya i aviat el va fer córrer en karts. Als 16 anys va ser seleccionat per entrar al Red Bull Junior Team, i va participar a la Fórmula BMW alemanya.

El 2004 va guanyar el títol guanyant 18 de les 20 curses, i el premi va ser un test amb Williams, que llavors portava motors BMW.

El 2005 i el 2006 els va passar a la Fórmula 3 Euroseries, on seria cinquè i segon. També el 2006 va debutar a les World Series by Renault, i va acabar la temporada com a tercer pilot de BMW Sauber, degut a que l'equip havia pujat a Robert Kubica a l'equip titular en lloc de Jacques Villeneuve.

El 2007 debutaria a la Fórmula 1 després del fort accident de Kubica a Canadà, sumant un punt.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Vodafone McLaren Mercedes	McLaren MP4-25-Mercedes	Bridgestone	1 2	Jenson Button Lewis Hamilton
Mercedes GP Petronas F1 Team	Mercedes MGP W01	Bridgestone	3 4	Michael Schumacher Nico Rosberg
Red Bull Racing	Red Bull RB6-Renault	Bridgestone	5 6	Sebastian Vettel Mark Webber
Scuderia Ferrari Marlboro	Ferrari F10	Bridgestone	7 8	Felipe Massa Fernando Alonso
AT&T Williams	Williams FW32-Cosworth	Bridgestone	9 10	Rubens Barrichello Nico Hülkenberg
Renault F1 Team	Renault R30	Bridgestone	11 12	Robert Kubica Vitaly Petrov
Force India F1 Team	Force India VJM03-Mercedes	Bridgestone	14 15 -	Adrian Sutil Vitantonio Liuzzi Paul di Resta
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR5-Ferrari	Bridgestone	16 17	Sébastien Buemi Jaime Alguersuari
Lotus Racing	Lotus T127-Cosworth	Bridgestone	18 19 -	Jarno Trulli Heikki Kovalainen Fairuz Fauzy
Hispania Racing F1 Team	HRT F110-Cosworth	Bridgestone	20 20 21 21	Karun Chandhok Christian Klien Bruno Senna Sakon Yamamoto
BMW Sauber F1 Team	BMW Sauber C29-Ferrari	Bridgestone	22 22 23	Pedro de la Rosa Nick Heidfeld Kamui Kobayashi
Virgin Racing	Virgin VR01-Cosworth	Bridgestone	24 25 -	Timo Glock Lucas di Grassi *Jérôme d'Ambrosio*

En cursiva: pilots que participaren als entrenaments lliures.

2010 / Vettel - 245

La temporada 2010 va ser una de les millors dels últims anys. Va tenir de tot: controvèrsia entre companys d'equip (Mark Webber i Sebastian Vettel a Turquia, foto, i a Silverstone), ordres d'equip (Ferrari, a Hockenheim) avaries, estratègia... Principalment hi van haver cinc pilots amb possibilitats tot l'any. Primerament semblava que els homes de McLaren, Lewis Hamilton i el vigent campió Jenson Button ho tenien bé però van anar desinflant-se. Després semblava que la iniciativa la tenia Mark Webber però tant el seu company Vettel com Fernando Alonso van guanyar les últimes curses.

A Abu Dhabi s'arribava amb Alonso líder amb 8 punts sobre Webber i 15 sobre Vettel. Mentre Vettel marxava davant, Red Bull va intentar una estratègia diferent amb Webber que Ferrari va copiar i que va deixar a l'australià i a l'espanyol darrere de Vitaly Petrov, al qual no van poder avançar, perdent el títol davant un incrèdul Vettel, que es convertia en el campió del món més jove.

Pel que fa a la resta, Mercedes va comprar l'equip Brawn i va fitxar Michael Schumacher, que tornava d'un retir de 3 anys. Renault va fer bon paper principalment a les mans de Robert Kubica i tres equips van unir-se a la graella: Virgin, Lotus i HRT.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
14/3	BAH	Vettel	Alonso	Alonso
28/3	AU	Vettel	Button	Webber
4/4	MAL	Webber	Vettel	Webber
18/4	CN	Vettel	Button	Hamilton
9/5	E	Webber	Webber	Hamilton
16/5	MO	Webber	Webber	Vettel
30/5	TR	Webber	Hamilton	Petrov
13/6	CA	Hamilton	Hamilton	Kubica
27/6	EUR	Vettel	Vettel	Button
11/7	GB	Vettel	Webber	Alonso
25/7	D	Vettel	Alonso	Vettel
1/8	H	Vettel	Webber	Vettel
29/8	B	Webber	Hamilton	Hamilton
12/9	I	Alonso	Alonso	Alonso
26/9	SG	Alonso	Alonso	Alonso
10/10	J	Vettel	Vettel	Webber
24/10	KOR	Vettel	Alonso	Alonso
7/11	BR	Hülkenberg	Vettel	Hamilton
14/11	AD	Vettel	Vettel	Hamilton

Classificació de pilots

1. Sebastian Vettel	Red Bull-Renault	256
2. Fernando Alonso	Ferrari	252
3. Mark Webber	Red Bull-Renault	242
4. Lewis Hamilton	McLaren-Mercedes	240
5. Jenson Button	McLaren-Mercedes	214
6. Felipe Massa	Ferrari	144
7. Nico Rosberg	Mercedes	142
8. Robert Kubica	Renault	136
9. Michael Schumacher	Mercedes	72
10. Rubens Barrichello	Williams-Cosworth	47
11. Adrian Sutil	Force India-Mercedes	47
12. Kamui Kobayashi	Sauber-Ferrari	32
13. Vitaly Petrov	Renault	27
14. Nico Hülkenberg	Williams-Cosworth	22
15. Vitantonio Liuzzi	Force India-Mercedes	21
16. Sébastien Buemi	Toro Rosso-Ferrari	8
17. Pedro de la Rosa	Sauber-Ferrari	6
18. Nick Heidfeld	Sauber-Ferrari	6
19. Jaime Alguersuari	Toro Rosso-Ferrari	5

Classificació de constructors

1. Red Bull-Renault	498
2. McLaren-Mercedes	454
3. Ferrari	396
4. Mercedes	214
5. Renault	163
6. Williams-Cosworth	69
7. Force India-Mercedes	68
8. Sauber-Ferrari	44
9. Toro Rosso-Ferrari	13

Puntuació: La puntuació era 25-18-15-12-10-8-6-4-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 620 kg. Motors de 4 temps i 8 cilindres en V a 90° de 2400 cc atmosfèrics, amb un pes mínim de 95 kg, Màxim de 8 motors per temporada. Màxim de 18.000 rpm. La caixa de canvis ha de durar 4 grans premis. Prohibit el repostatge. Prohibida la compressió. Permesos els sistemes de recuperació d'energia. Prohibides les ordres d'equip.

246 - 2011 / Vettel

Sebastian Vettel va repetir títol el 2011.

Aquell mateix 2007, Vettel era líder de les World Series by Renault quan Toro Rosso va decidir fitxar-lo per substituir Scott Speed. BMW, en una decisió que podria haver canviat el destí de Vettel, de BMW i de Red Bull, va deixar-lo lliure i el pilot va passar a ser "totalment" de Red Bull.

A Toro Rosso ja va obtenir un quart lloc aquell 2007, i el 2008 obtindria una victòria màgica a Monza, fent la pole i dominant tota la cursa.

El 2009 va pujar a l'equip Red Bull i va lluitar amb els dos pilots de Brawn pel campionat, si bé va quedar-se sense opcions abans de la cursa decisiva. Però el 2010 seria l'any de Vettel. Amb una mica de polèmica amb Mark Webber, el pilot alemany va guanyar el títol en un dels mundials més disputats, essent el més jove en aconseguir-ho.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Red Bull Racing	Red Bull RB7-Renault	Pirelli	1 2	Sebastian Vettel Mark Webber
Vodafone McLaren Mercedes	McLaren MP4-26-Mercedes	Pirelli	3 4	Lewis Hamilton Jenson Button
Scuderia Ferrari Marlboro / Scuderia Ferrari	Ferrari 150° Italia	Pirelli	5 6	Fernando Alonso Felipe Massa
Mercedes GP Petronas F1 Team	Mercedes MGP W02	Pirelli	7 8	Michael Schumacher Nico Rosberg
Lotus Renault GP	Renault R31	Pirelli	9 9 10 -	Nick Heidfeld Bruno Senna Vitaly Petrov *Romain Grosjean*
AT&T Williams	Williams FW33-Cosworth	Pirelli	11 12	Rubens Barrichello Pastor Maldonado
Force India F1 Team	Force India VJM04-Mercedes	Pirelli	14 15 -	Adrian Sutil Paul di Resta *Nico Hülkenberg*
Sauber F1 Team	Sauber C30-Ferrari	Pirelli	16 17 17	Kamui Kobayashi Sergio Pérez Pedro de la Rosa
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR6-Ferrari	Pirelli	18 19 - -	Sébastien Buemi Jaime Alguersuari *Daniel Ricciardo* *Jean-Éric Vergne*
Lotus Racing	Lotus T128-Renault	Pirelli	20 21 21 - -	Heikki Kovalainen Jarno Trulli Karun Chandhok *Luiz Razia* *Davide Valsecchi*
Hispania Racing F1 Team / HRT Formula 1 Team	HRT F111-Cosworth	Pirelli	22 22 23 -	Narain Karthikeyan Daniel Ricciardo Vitantonio Liuzzi *Jan Charouz*
Marussia Virgin Racing	Virgin MVR-02-Cosworth	Pirelli	24 25 -	Timo Glock Jérôme d'Ambrosio *Robert Wickens*

En cursiva: pilots que participaren als entrenaments lliures.

2011 / Vettel - 247

Per a la temporada 2011 es van introduir el DRS, pensat per a facilitar els avançaments i els pneumàtics Pirelli, dissenyats precisament per a degradar-se i donar varietat estratègica a les curses. Però tot això no va servir per aturar un any dominant de Red Bull i de Sebastian Vettel.

El vehicle dissenyat per Adrian Newey aprofitava els gasos de l'escapament per a multiplicar l'efecte del difusor, cosa que Vettel va aprofitar per marcar 15 poles (rècord en un any) i guanyar 11 curses, assegurant-se el títol a falta de quatre curses.

Qui més oposició va presentar va ser McLaren, amb Lewis Hamilton guanyant 2 curses però picant sovint amb Felipe Massa i Jenson Button guanyant-ne 3 i sent el subcampió. Ferrari només va guanyar a Silverstone, a la cursa on es va prohibir el tema dels gasos momentàniament en espera d'una prohibició completa al 2012.

Destacar també el greu accident en un ral·li que Robert Kubica va patir abans de començar la temporada. Actualment el polonès ha tornat a competir però sembla ser que els seus dies a la Fórmula 1 ja no tornaran, malauradament.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
27/3	AU	Vettel	Vettel	Massa
10/4	MAL	Vettel	Vettel	Webber
17/4	CN	Vettel	Hamilton	Webber
8/5	TR	Vettel	Vettel	Webber
22/5	E	Webber	Vettel	Hamilton
29/5	MO	Vettel	Vettel	Webber
12/6	CA	Vettel	Button	Button
26/6	EUR	Vettel	Vettel	Vettel
10/7	GB	Webber	Alonso	Alonso
24/7	D	Webber	Hamilton	Hamilton
31/7	H	Vettel	Button	Massa
28/8	B	Vettel	Vettel	Webber
11/9	I	Vettel	Vettel	Hamilton
25/9	SG	Vettel	Vettel	Button
9/10	J	Vettel	Button	Button
16/10	KOR	Hamilton	Vettel	Vettel
30/10	IN	Vettel	Vettel	Vettel
13/11	AD	Vettel	Hamilton	Webber
27/11	BR	Vettel	Webber	Webber

Classificació de pilots

1. Sebastian Vettel	Red Bull-Renault	392
2. Jenson Button	McLaren-Mercedes	270
3. Mark Webber	Red Bull-Renault	258
4. Fernando Alonso	Ferrari	257
5. Lewis Hamilton	McLaren-Mercedes	227
6. Felipe Massa	Ferrari	118
7. Nico Rosberg	Mercedes	89
8. Michael Schumacher	Mercedes	76
9. Adrian Sutil	Force India-Mercedes	42
10. Vitaly Petrov	Renault	37
11. Nick Heidfeld	Renault	34
12. Kamui Kobayashi	Sauber-Ferrari	30
13. Paul di Resta	Force India-Mercedes	27
14. Jaime Alguersuari	Toro Rosso-Ferrari	26
15. Sébastien Buemi	Toro Rosso-Ferrari	25
16. Sergio Pérez	Sauber-Ferrari	14
17. Rubens Barrichello	Williams-Cosworth	4
18. Bruno Senna	Renault	2
19. Pastor Maldonado	Williams-Cosworth	1

Classificació de constructors

1. Red Bull-Renault	650
2. McLaren-Mercedes	497
3. Ferrari	375
4. Mercedes	165
5. Renault	73
6. Force India-Mercedes	69
7. Sauber-Ferrari	44
8. Toro Rosso-Ferrari	41
9. Williams-Cosworth	5

Puntuació: La puntuació era 25-18-15-12-10-8-6-4-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 640 kg. Motors de 4 temps i 8 cilindres en V a 90° de 2400 cc atmosfèrics, amb un pes mínim de 95 kg, Màxim de 8 motors per temporada. Màxim de 18.000 rpm. La caixa de canvis ha de durar 5 grans premis. Prohibit el repostatge. Prohibida la compressió. Permesos els sistemes de recuperació d'energia.

248 - 2012 / Vettel

Sebastian Vettel va aconseguir el tercer títol el 2012.

L'any 2011 va ser un any de domini total per a Vettel. Amb 13 victòries va igualar el rècord de victòries en una temporada que tenia Michael Schumacher. I amb 15 poles va marcar un nou rècord.
La temporada 2012 va ser una mica més difícil. Hi va haver molta igualtat a l'inici de l'any, amb Red Bull, McLaren, Ferrari, Mercedes i Williams guanyant les 7 primeres curses. El Red Bull RB8 no era tant dominant com ho havia sigut el RB7 l'any 2011, i també va patir alguns problemes de fiabilitat.
Malgrat tot, a final de temporada Vettel va guanyar quatre curses consecutives que el van tornar al liderat. Va patir una cursa complicada a Brasil però tot i això va guanyar el títol amb tres punts d'avantatge sobre Fernando Alonso, essent el tercer pilot en la història en aconseguir tres títols de forma consecutiva.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Red Bull Racing	Red Bull RB8-Renault	Pirelli	1 2	Sebastian Vettel Mark Webber
Vodafone McLaren Mercedes	McLaren MP4-27-Mercedes	Pirelli	3 4	Jenson Button Lewis Hamilton
Scuderia Ferrari	Ferrari F2012	Pirelli	5 6	Fernando Alonso Felipe Massa
Mercedes AMG Petronas F1 Team	Mercedes F1 W03	Pirelli	7 8	Michael Schumacher Nico Rosberg
Lotus F1 Team	Lotus E20-Renault	Pirelli	9 10 10	Kimi Räikkönen Romain Grosjean Jérôme d'Ambrosio
Sahara Force India F1 Team	Force India VJM05-Mercedes	Pirelli	11 12 -	Paul di Resta Nico Hülkenberg *Jules Bianchi*
Sauber F1 Team	Sauber C31-Ferrari	Pirelli	14 15 -	Kamui Kobayashi Sergio Pérez *Esteban Gutiérrez*
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR7-Ferrari	Pirelli	16 17	Daniel Ricciardo Jean-Éric Vergne
Williams F1 Team	Williams FW34-Renault	Pirelli	18 19 -	Pastor Maldonado Bruno Senna *Valtteri Bottas*
Caterham F1 Team	Caterham CT01-Renault	Pirelli	20 21 - -	Heikki Kovalainen Vitaly Petrov *Giedo van der Garde* *Alexander Rossi*
HRT Formula 1 Team	HRT F112-Cosworth	Pirelli	22 23 - -	Pedro de la Rosa Narain Karthikeyan Dani Clos Ma Qing Hua
Marussia F1 Team	Marussia MR01-Cosworth	Pirelli	24 25 -	Timo Glock Charles Pic *Max Chilton*

En cursiva: pilots que participaren als entrenaments lliures.

2012 / Vettel - 249

A pesar de que el 2012 va veure el tercer títol consecutiu de Sebastian Vettel, no va ser ni molt menys un campionat avorrit. Les set primeres curses les van guanyar set pilots diferents. Fernando Alonso va emergir com el pilot més consistent durant gran part de l'any, però dos abandonaments junt amb quatre victòries consecutives de Vettel van capgirar la truita. Tot i així, el pilot alemany va estar a punt de perdre el títol a Brasil en un xoc a la primera volta (foto), però sortosament, va poder acabar la cursa i guanyar el títol per tres punts sobre un Alonso sublim tot l'any.

Menció especial per a Kimi Räikkönen, que va tornar dels ral·lis amb Lotus-Renault i va quedar tercer al campionat amb una victòria, i també per a Sergio Pérez, que va aconseguir tres podis per a Sauber, guanyant-se el fitxatge per McLaren.

El final de temporada va veure també la desaparició de l'equip espanyol HRT, ofegat pels deutes, i la retirada definitiva de Michael Schumacher, substituït per Lewis Hamilton a l'equip Mercedes.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
18/3	AU	Hamilton	**Button**	*Button*
25/3	MAL	Hamilton	**Alonso**	*Räikkönen*
15/4	CN	Rosberg	**Rosberg**	*Kobayashi*
22/4	BAH	Vettel	**Vettel**	*Vettel*
13/5	E	Maldonado	**Maldonado**	*Grosjean*
27/5	MO	Webber	**Webber**	*Pérez*
10/6	CA	Vettel	**Hamilton**	*Vettel*
24/6	EUR	Vettel	**Alonso**	*Rosberg*
8/7	GB	Alonso	**Webber**	*Räikkönen*
22/7	D	Alonso	**Alonso**	*M. Schumacher*
29/7	H	Hamilton	**Hamilton**	*Vettel*
2/9	B	Button	**Button**	*B. Senna*
9/9	I	Hamilton	**Hamilton**	*Rosberg*
23/9	SG	Hamilton	**Vettel**	*Hülkenberg*
7/10	J	Vettel	**Vettel**	*Vettel*
14/10	KOR	Webber	**Vettel**	*Webber*
28/10	IN	Vettel	**Vettel**	*Button*
4/11	AD	Hamilton	**Räikkönen**	*Vettel*
18/11	USA	Vettel	**Hamilton**	*Vettel*
25/11	BR	Hamilton	**Button**	*Hamilton*

Classificació de pilots

1. Sebastian Vettel	Red Bull-Renault	281
2. Fernando Alonso	Ferrari	278
3. Kimi Räikkönen	Lotus-Renault	207
4. Lewis Hamilton	McLaren-Mercedes	190
5. Jenson Button	McLaren-Mercedes	188
6. Mark Webber	Red Bull-Renault	179
7. Felipe Massa	Ferrari	122
8. Romain Grosjean	Lotus-Renault	96
9. Nico Rosberg	Mercedes	93
10. Sergio Pérez	Sauber-Ferrari	66
11. Nico Hülkenberg	Force India-Mercedes	63
12. Kamui Kobayashi	Sauber-Ferrari	60
13. Michael Schumacher	Mercedes	49
14. Paul di Resta	Force India-Mercedes	46
15. Pastor Maldonado	Williams-Renault	45
16. Bruno Senna	Williams-Renault	31
17. Jean-Éric Vergne	Toro Rosso-Ferrari	16
18. Daniel Ricciardo	Toro Rosso-Ferrari	10

Classificació de constructors

1. Red Bull-Renault	460
2. Ferrari	400
3. McLaren-Mercedes	378
4. Lotus-Renault	303
5. Mercedes	142
6. Sauber-Ferrari	126
7. Force India-Mercedes	109
8. Williams-Renault	76
9. Toro Rosso-Ferrari	26

Puntuació: La puntuació era 25-18-15-12-10-8-6-4-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 640 kg. Motors de 4 temps i 8 cilindres en V a 90° de 2400 cc atmosfèrics, amb un pes mínim de 95 kg, Màxim de 8 motors per temporada. Màxim de 18.000 rpm. La caixa de canvis ha de durar 5 grans premis. Prohibit el repostatge. Prohibida la compressió. Permesos els sistemes de recuperació d'energia.

250 - 2013 / Vettel

Sebastian Vettel va aconseguir el quart títol el 2013.

Després del mundial ajustat de 2012, 2013 va ser un nou passeig del campió mundial. Al començar la temporada la cosa no semblava tant clara, però un cop Pirelli es va veure obligada a canviar els pneumàtics degut a les punxades de Silverstone, Vettel no va tenir aturador.
De nou va guanyar 13 curses i va batre el rècord de victòries consecutives amb 9.
Però el 2014 les normes van canviar i a més Vettel no es va adaptar tant bé, sent superat pel seu company d'equip per primer cop en la seva carrera a la Fórmula 1.
Vettel va decidir marxar el 2015 cap a Ferrari a intentar liderar un nou reinici de l'escuderia italiana, i hi continua encara, intentant emular els èxits del seu ídol de joventut Michael Schumacher.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Infiniti Red Bull Racing	Red Bull RB9-Renault	Pirelli	1 2	Sebastian Vettel Mark Webber
Scuderia Ferrari	Ferrari F138	Pirelli	3 4	Fernando Alonso Felipe Massa
Vodafone McLaren Mercedes	McLaren MP4-28-Mercedes	Pirelli	5 6	Jenson Button Sergio Pérez
Lotus F1 Team	Lotus E21-Renault	Pirelli	7 7 8	Kimi Räikkönen Heikki Kovalainen Romain Grosjean
Mercedes AMG Petronas F1 Team	Mercedes F1 W04	Pirelli	9 10	Nico Rosberg Lewis Hamilton
Sauber F1 Team	Sauber C32-Ferrari	Pirelli	11 12	Nico Hülkenberg Esteban Gutiérrez
Sahara Force India F1 Team	Force India VJM06-Mercedes	Pirelli	14 15 -	Paul di Resta Adrian Sutil *James Calado*
Williams F1 Team	Williams FW35-Renault	Pirelli	18 19	Pastor Maldonado Valtteri Bottas
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR8-Ferrari	Pirelli	18 19 -	Daniel Ricciardo Jean-Éric Vergne Daniil Kvyat
Caterham F1 Team	Caterham CT03-Renault	Pirelli	20 21 - - -	Charles Pic Giedo van der Garde *Ma Qing Hua* *Heikki Kovalainen* *Alexander Rossi*
Marussia F1 Team	Marussia MR02-Cosworth	Pirelli	22 23 -	Jules Bianchi Max Chilton *Rodolfo González*

En cursiva: pilots que participaren als entrenaments lliures.

2013 / Vettel - 251

El campionat 2013 va estar marcat pels pneumàtics. Pirelli va iniciar la temporada amb una mescla que afavoria els cotxes suaus amb els pneumàtics, com els Lotus i els Ferrari. De fet a principi d'any Fernando Alonso i Kimi Räikkönen van guanyar dues i una curses respectivament.
Després Mercedes va fer un test secret amb Pirelli i a partir d'allí van començar a patir menys amb els pneumàtics, i finalment a Silverstone hi van haver diverses punxades que van forçar Pirelli a usar uns compostos més durs i que afavorien les característiques del disseny del Red Bull.
Des del canvi, Sebastian Vettel va guanyar 10 de les 11 últimes curses, dominant totalment i marcant el rècord de més victòries consecutives (9) a més d'igualar el rècord de victòries en un any amb 13.
Mercedes va obtenir la segona posició als constructors amb dues victòries de Nico Rosberg i una de Lewis Hamilton, que la va encertar al marxar de McLaren. Els de Woking no van sumar ni un sol podi.
Kimi Räikkönen va marxar de Lotus abans d'acabar l'any perquè no li pagaven el sou. Per la seva banda, Mark Webber va marxar a Porsche, al mundial de resistència.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
17/3	AU	Vettel	Räikkönen	Räikkönen
24/3	MAL	Vettel	Vettel	Pérez
14/4	CN	Hamilton	Alonso	Vettel
21/4	BAH	Rosberg	Vettel	Vettel
12/5	E	Rosberg	Alonso	Gutiérrez
26/5	MO	Rosberg	Rosberg	Vettel
9/6	CA	Vettel	Vettel	Webber
30/6	GB	Hamilton	Rosberg	Webber
7/7	D	Hamilton	Vettel	Alonso
28/7	H	Hamilton	Hamilton	Webber
25/8	B	Hamilton	Vettel	Vettel
8/9	I	Vettel	Vettel	Hamilton
22/9	SG	Vettel	Vettel	Vettel
6/10	KOR	Vettel	Vettel	Vettel
13/10	J	Webber	Vettel	Webber
27/10	IN	Vettel	Vettel	Räikkönen
3/11	AD	Webber	Vettel	Alonso
17/11	USA	Vettel	Vettel	Vettel
24/11	BR	Vettel	Vettel	Webber

Classificació de pilots

1. Sebastian Vettel	Red Bull-Renault	397
2. Fernando Alonso	Ferrari	242
3. Mark Webber	Red Bull-Renault	199
4. Lewis Hamilton	Mercedes	189
5. Kimi Räikkönen	Lotus-Renault	183
6. Nico Rosberg	Mercedes	171
7. Romain Grosjean	Ferrari	132
8. Felipe Massa	Lotus-Renault	112
9. Jenson Button	McLaren-Mercedes	73
10. Nico Hülkenberg	Sauber-Ferrari	51
11. Sergio Perez	McLaren-Mercedes	49
12. Paul di Resta	Force India-Mercedes	48
13. Adrian Sutil	Force India-Mercedes	29
14. Daniel Ricciardo	Toro Rosso-Ferrari	20
15. Jean-Éric Vergne	Toro Rosso-Ferrari	13
16. Esteban Gutiérrez	Sauber-Ferrari	6
17. Valtteri Bottas	Williams-Renault	4
18. Pastor Maldonado	Williams-Renault	1

Classificació de constructors

1. Red Bull-Renault	596
2. Mercedes	360
3. Ferrari	354
4. Lotus-Renault	315
5. McLaren-Mercedes	122
6. Force India-Mercedes	77
7. Sauber-Ferrari	57
8. Toro-Rosso-Ferrari	33
9. Williams-Renault	5

Puntuació: La puntuació era 25-18-15-12-10-8-6-4-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 642 kg. Motors de 4 temps i 8 cilindres en V a 90° de 2400 cc atmosfèrics, amb un pes mínim de 95 kg, Màxim de 8 motors per temporada. Màxim de 18.000 rpm. La caixa de canvis ha de durar 5 grans premis. Prohibit el repostatge. Prohibida la compressió. Permesos els sistemes de recuperació d'energia.

252 - 2014 / Hamilton

Lewis Hamilton va guanyar el seu segon títol el 2014.

Després del títol de 2008, el canvi de normes va agafar McLaren amb el peu canviat, tot i que Hamilton va guanyar dues curses.
L'anglès va tornar a tenir opcions al títol al 2010, si bé va acabar sent quart. Molt més irregular va ser l'any 2011, on va tenir diversos tocs amb Felipe Massa.
El 2012 guanya quatre curses però pateix masses abandonaments i torna a quedar quart però lluny de la lluita pel títol, i decideix marxar cap a Mercedes, un canvi que s'ha demostrat encertat.
El 2013 Hamilton guanya una cursa amb les fletxes de plata, i el 2014 l'equip va encertar-la amb les noves normatives de motors. Hamilton va sobreviure una lluita tensa amb el seu company Nico Rosberg per acabar enduent-se el títol a l'última cursa.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Infiniti Red Bull Racing	Red Bull RB10-Renault	Pirelli	1 3	Sebastian Vettel Daniel Ricciardo
Mercedes AMG Petronas F1 Team	Mercedes F1 W05 Hybrid	Pirelli	6 44	Nico Rosberg Lewis Hamilton
Scuderia Ferrari	Ferrari F14 T	Pirelli	14 7	Fernando Alonso Kimi Räikkönen
Lotus F1 Team	Lotus E22-Renault	Pirelli	8 13 30 31	Romain Grosjean Pastor Maldonado Charles Pic Esteban Ocon
McLaren Mercedes	McLaren MP4-29-Mercedes	Pirelli	22 20	Jenson Button Kevin Magnussen
Sahara Force India F1 Team	Force India VJM07-Mercedes	Pirelli	27 11 34	Nico Hülkenberg Sergio Pérez *Dani Juncadella*
Sauber F1 Team	Sauber C33-Ferrari	Pirelli	99 21 36 37 37	Adrian Sutil Esteban Gutiérrez *Giedo van der Garde* *Sergey Sirotkin* *Adderly Fong*
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR9-Renault	Pirelli	25 26 38	Jean-Éric Vergne Daniil Kvyat *Max Verstappen*
Williams Martini Racing	Williams FW36-Mercedes	Pirelli	19 77 40 41	Felipe Massa Valtteri Bottas *Felipe Nasr* *Susie Wolff*
Marussia F1 Team	Marussia MR03-Ferrari	Pirelli	17 4 42	Jules Bianchi Max Chilton *Alexander Rossi*
Caterham F1 Team	Caterham CT05-Renault	Pirelli	9 10 45 46 45 45 46	Marcus Ericsson Kamui Kobayashi Andre Lotterer Will Stevens *Alexander Rossi* *Roberto Merhi* *Robin Frijns*

En cursiva: pilots que participaren als entrenaments lliures.

2014 / Hamilton - 253

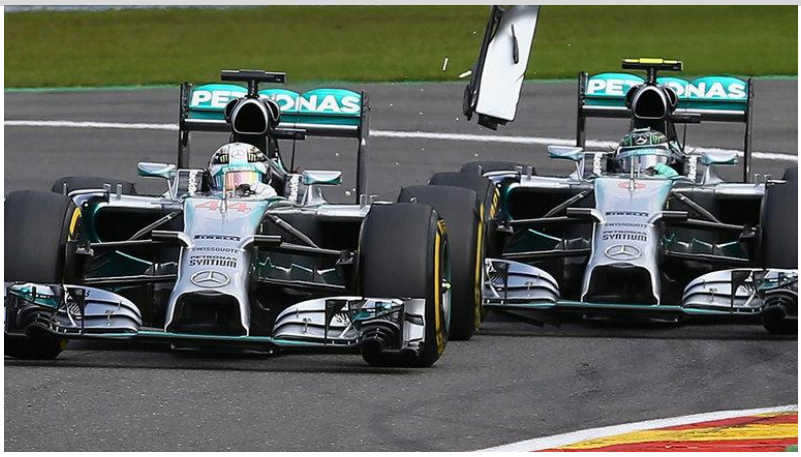

Per al 2014 es van adoptar motors turbo V6 de 1600 cc amb sistemes de recuperació d'energia. Les primeres crítiques van arribar amb el so més baix dels nous motors, i després per la competició, que es va tornar en un duel exclusiu entre els dos Mercedes. Afortunadament, la marca alemanya va permetre la lluita entre els dos pilots.

A vegades això va estar a punt de costar-los car, com a Bahrain o a Spa (foto), però generalment Lewis Hamilton i Nico Rosberg es van comportar i el factor que els va diferenciar varen ser les avaries. Fins a meitat d'any l'anglès va tenir més afectacions, però a l'última cursa va ser l'alemany qui no va poder lluitar per un títol que igualment tenia complicat, mercè a les seves 5 victòries contra les finalment 11 del seu company, que es convertia en bicampió 6 anys després.

Daniel Ricciardo, en el seu primer any a Red Bull, va guanyar 3 curses i va superar àmpliament Sebastian Vettel. També va superar Fernando Alonso a Kimi Räikkönen a Ferrari, però l'asturià acabaria marxat de Maranello en mig d'una gran reestructuració.

Notable paper el de Williams, amb Massa i Bottas, i protagonisme per a Jules Bianchi. A Mònaco va aconseguir els dos únics punts de Marussia. Però a Suzuka el francès va impactar contra una grua que retirava un cotxe, patint lesions de les quals acabaria morint a mitjan 2015.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
16/3	AU	Hamilton	Rosberg	Rosberg
30/3	MAL	Hamilton	Hamilton	Hamilton
6/4	BAH	Rosberg	Hamilton	Rosberg
20/4	CN	Hamilton	Hamilton	Rosberg
11/5	E	Hamilton	Hamilton	Vettel
25/5	MO	Rosberg	Rosberg	Räikkönen
8/6	CA	Rosberg	Ricciardo	Massa
22/6	Ö	Massa	Rosberg	Pérez
6/7	GB	Rosberg	Hamilton	Hamilton
20/7	D	Rosberg	Rosberg	Hamilton
27/7	H	Rosberg	Ricciardo	Rosberg
24/8	B	Rosberg	Ricciardo	Rosberg
7/9	I	Hamilton	Hamilton	Hamilton
21/9	SG	Hamilton	Hamilton	Hamilton
5/10	J	Rosberg	Hamilton	Hamilton
12/10	RU	Hamilton	Hamilton	Bottas
2/11	USA	Rosberg	Hamilton	Vettel
9/11	BR	Rosberg	Rosberg	Hamilton
23/11	AD	Rosberg	Hamilton	Ricciardo

Classificació de pilots

1. Lewis Hamilton	Mercedes	384
2. Nico Rosberg	Mercedes	317
3. Daniel Ricciardo	Red Bull-Renault	238
4. Valtteri Bottas	Williams-Mercedes	186
5. Sebastian Vettel	Red Bull-Renault	167
6. Fernando Alonso	Ferrari	161
7. Felipe Massa	Williams-Mercedes	134
8. Jenson Button	McLaren-Mercedes	126
9. Nico Hülkenberg	Force India-Mercedes	96
10. Sergio Pérez	Force India-Mercedes	59
11. Kevin Magnussen	McLaren-Mercedes	55
12. Kimi Räikkönen	Ferrari	55
13. Jean-Éric Vergne	Toro Rosso-Renault	22
14. Romain Grosjean	Lotus-Renault	8
15. Daniil Kvyat	Toro Rosso-Renault	8
16. Pastor Maldonado	Lotus-Renault	2
17. Jules Bianchi	Marussia-Ferrari	2

Classificació de constructors

1. Mercedes	701
2. Red Bull-Renault	405
3. Williams-Mercedes	320
4. Ferrari	216
5. McLaren-Mercedes	181
6. Force India-Mercedes	155
7. Toro Rosso-Renault	30
8. Lotus-Renault	10
9. Marussia-Ferrari	2

Puntuació: La puntuació era 25-18-15-12-10-8-6-4-2-1. Comptaven tots els resultats. La última cursa puntuava doble: 50-36-30-24-20-16-12-8-4-2.

Normes: Pes mínim de 691 kg. Motors de 4 temps i 6 cilindres en V a 90° de 1600 cc atmosfèrics o turbo, amb un pes mínim de 145 kg. Màxim de 5 motors per temporada. Màxim de 15.000 rpm. Màxim de 100 kg de carburant per cursa. La caixa de canvis de 8 marxes ha de durar 6 grans premis. Prohibit el repostatge. Permesos els sistemes de recuperació d'energia.

254 - 2015 / Hamilton

Lewis Hamilton va guanyar el seu tercer títol el 2015.

Lewis Hamilton va tenir un camí relativament més plàcid cap al seu tercer campionat. Tot i tenir Nico Rosberg a prop durant gran part de la temporada, l'alemany no va donar mai la sensació d'estar a prop del seu company, que pole rera pole i victòria rere victòria va guanyar el títol a falta de tres curses.

En el camí Hamilton es va convertir en l'home amb més victòries i pole positions de tots els pilots en actiu, va aconseguir quatre hat-tricks (pole, victòria i volta ràpida) i un Grand Chelem (pole, victòria, volta ràpida i liderar totes les voltes).

Però el final de temporada va acabar amb una mica de preocupació, doncs Rosberg va finalitzar amb 6 poles i tres victòries consecutives, acabant molt més en forma que Hamilton.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Mercedes AMG Petronas F1 Team	Mercedes F1 W06 Hybrid	Pirelli	44 6	Lewis Hamilton Nico Rosberg
Infiniti Red Bull Racing	Red Bull RB11-Renault	Pirelli	3 26	Daniel Ricciardo Daniil Kvyat
Williams Martini Racing	Williams FW37-Mercedes	Pirelli	19 77 41	Felipe Massa Valtteri Bottas *Susie Wolff*
Scuderia Ferrari	Ferrari SF15-T	Pirelli	5 7	Sebastian Vettel Kimi Räikkönen
McLaren Honda	McLaren MP4-30-Honda	Pirelli	14 22 20	Fernando Alonso Jenson Button Kevin Magnussen
Sahara Force India F1 Team	Force India VJM08-Mercedes	Pirelli	27 11	Nico Hülkenberg Sergio Pérez
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR10-Renault	Pirelli	33 55	Max Verstappen Carlos Sainz Jr.
Lotus F1 Team	Lotus E23 Hybrid-Mercedes	Pirelli	8 13 30	Romain Grosjean Pastor Maldonado *Jolyon Palmer*
Manor Marussia F1 Team	Marussia MR03B-Ferrari	Pirelli	28 98 53 42	Will Stevens Roberto Merhi Alexander Rossi *Fabio Leimer*
Sauber F1 Team	Sauber C34-Ferrari	Pirelli	9 12 36	Marcus Ericsson Felipe Nasr *Raffaele Marciello*

En cursiva: pilots que participaren als entrenaments lliures.

2015 / Hamilton - 255

Al segon any de la normativa turbo Mercedes va dominar de nou. A l'apartat de pilots el gran canvi va ser la marxa de Fernando Alonso de Ferrari, tornant a McLaren. El lloc de l'asturià l'ocupava Sebastian Vettel mentre Daniil Kvyat pujava de Toro Rosso a Red Bull per suplir l'alemany. A l'escuderia italiana debutaven dos joves prometedors, Max Verstappen i Carlos Sainz Jr, els dos fills de pilot.

Ferrari va tornar a les victòries amb 3 triomfs de Vettel, però la batalla pel títol tornà a ser un afer entre els pilots de Mercedes. Sense tantes avaries al principi, Lewis Hamilton va prendre la iniciativa i va acabar sentenciant el títol davant un Nico Rosberg que només havia guanyat tres curses davant les 10 de Hamilton quan aquest va segellar el títol a Austin. Però Rosberg va acabar l'any fort, guanyant les últimes tres.

Darrere d'ells destacar l'any no tant bo de Red Bull, amb una Renault que no acabava de trobar el punt, i el terrible retorn d'Honda com a motorista de McLaren. Alonso i Jenson Button tant sols van poder sumar 27 punts amb un motor que es trencava sovint i que tenia poca potència.

Per acabar, el castellonenc Roberto Merhi va debutar amb Manor, si bé poca cosa va poder fer.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
15/3	AU	Hamilton	**Hamilton**	*Hamilton*
29/3	MAL	Hamilton	**Vettel**	*Rosberg*
12/4	CN	Hamilton	**Hamilton**	*Hamilton*
19/4	BAH	Hamilton	**Hamilton**	*Räikkönen*
10/5	E	Rosberg	**Rosberg**	*Hamilton*
24/5	MO	Hamilton	**Rosberg**	*Ricciardo*
7/6	CA	Hamilton	**Hamilton**	*Räikkönen*
21/6	Ö	Hamilton	**Rosberg**	*Rosberg*
5/7	GB	Hamilton	**Hamilton**	*Hamilton*
26/7	H	Hamilton	**Vettel**	*Ricciardo*
23/8	B	Hamilton	**Hamilton**	*Rosberg*
6/9	I	Hamilton	**Hamilton**	*Hamilton*
20/9	SG	Vettel	**Vettel**	*Ricciardo*
27/9	J	Rosberg	**Hamilton**	*Hamilton*
11/10	RU	Rosberg	**Hamilton**	*Vettel*
25/10	USA	Rosberg	**Hamilton**	*Rosberg*
1/11	MX	Rosberg	**Rosberg**	*Rosberg*
15/11	BR	Rosberg	**Rosberg**	*Hamilton*
29/11	AD	Rosberg	**Rosberg**	*Hamilton*

Classificació de pilots

1. Lewis Hamilton	Mercedes	381
2. Nico Rosberg	Mercedes	322
3. Sebastian Vettel	Ferrari	278
4. Kimi Räikkönen	Ferrari	150
5. Valtteri Bottas	Williams-Mercedes	136
6. Felipe Massa	Williams-Mercedes	121
7. Daniil Kvyat	Red Bull-Renault	95
8. Daniel Ricciardo	Red Bull-Renault	92
9. Sergio Pérez	Force India-Mercedes	78
10. Nico Hülkenberg	Force India-Mercedes	58
11. Romain Grosjean	Lotus-Mercedes	51
12. Max Verstappen	Toro Rosso-Renault	49
13. Felipe Nasr	Sauber-Ferrari	27
14. Pastor Maldonado	Lotus-Mercedes	27
15. Carlos Sainz Jr.	Toro Rosso-Renault	18
16. Jenson Button	McLaren-Honda	16
17. Fernando Alonso	McLaren-Honda	11
18. Marcus Ericsson	Sauber-Ferrari	9

Classificació de constructors

1. Mercedes	703
2. Ferrari	428
3. Williams-Mercedes	257
4. Red Bull-Renault	187
5. Force India-Mercedes	136
6. Lotus-Mercedes	78
7. Toro Rosso-Renault	67
8. Sauber-Ferrari	36
9. McLaren-Honda	27

Puntuació: La puntuació era 25-18-15-12-10-8-6-4-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 701 kg. Motors de 4 temps i 6 cilindres en V a 90° de 1600 cc atmosfèrics o turbo, amb un pes mínim de 145 kg. Màxim de 4 motors per temporada. Màxim de 15.000 rpm. Màxim de 100 kg de carburant per cursa. La caixa de canvis de 8 marxes ha de durar 6 grans premis. Prohibit el repostatge. Permesos els sistemes de recuperació d'energia.

256 - 2016 / Rosberg

Nico Rosberg va guanyar el títol el 2016 i just després es va retirar.

Fill del campió de 1982 Keke Rosberg i de mare alemanya (d'aquí la nacionalitat diferent al pare), en Nico va destacar a la Fórmula BMW, la F3 i va ser el campió inaugural de la GP2 el 2005, cosa que li va obrir les portes de la Fórmula 1.

Va debutar amb volta ràpida al seu primer GP amb Williams, però els 4 anys amb l'escuderia anglesa van portar només 2 podis. El retorn el 2010 de Mercedes va suposar un nou inici per a l'alemany, que va mostrar-se competitiu tant contra Michael Schumacher com contra Lewis Hamilton i al final derrotant l'anglès per aconseguir un merescut títol mundial.

Rosberg és ara mànager de pilots, entre ells Robert Kubica, i té dues filles amb la seva dona Vivian.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Mercedes AMG Petronas F1 Team	Mercedes F1 W07 Hybrid	Pirelli	44 6	Lewis Hamilton Nico Rosberg
Scuderia Ferrari	Ferrari SF16-H	Pirelli	5 7	Sebastian Vettel Kimi Räikkönen
Williams Martini Racing	Williams FW38-Mercedes	Pirelli	19 77	Felipe Massa Valtteri Bottas
Red Bull Racing	Red Bull RB12-TAG Heuer	Pirelli	3 26 33	Daniel Ricciardo Daniil Kvyat Max Verstappen
Sahara Force India F1 Team	Force India VJM09-Mercedes	Pirelli	27 11 34	Nico Hülkenberg Sergio Pérez *Alfonso Celis Jr.*
Renault Sport F1 Team	Renault R.S.16	Pirelli	20 30 45 46	Kevin Magnussen Jolyon Palmer *Esteban Ocon* *Sergey Sirotkin*
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR11-Ferrari	Pirelli	33 55 26	Max Verstappen Carlos Sainz Jr. Daniil Kvyat
Sauber F1 Team	Sauber C35-Ferrari	Pirelli	9 12	Marcus Ericsson Felipe Nasr
McLaren Honda	McLaren MP4-31-Honda	Pirelli	14 22 47	Fernando Alonso Jenson Button Stoffel Vandoorne
Manor Racing MRT	Manor MRT05-Mercedes	Pirelli	88 94 31 42	Rio Haryanto Pascal Wehrlein Esteban Ocon *Jordan King*
Haas F1 Team	Haas VF-16-Ferrari	Pirelli	8 21 50	Romain Grosjean Esteban Gutiérrez *Charles Leclerc*

En cursiva: pilots que participaren als entrenaments lliures.

2016 / Rosberg - 257

Finalment el 2016 va ser l'any de Nico Rosberg. En part gràcies a l'avaria de Hamilton a Malàisia, en part gràcies a un inici més fort, l'alemany va aconseguir el seu títol mundial i es va retirar, no sense tensions com el xoc a Montmeló (foto).

Red Bull va ser sotscampió, havent pujat a Max Verstappen al lloc de Daniil Kvyat passades 4 curses. L'holandès va convertir-se en el guanyador més jove de la història al GP d'Espanya, i Daniel Ricciardo va guanyar també una cursa.

Per la seva banda Ferrari va empitjorar, i Sebastian Vettel va ser més protagonista pels insults per la ràdio que per una altra cosa. Parlant de ràdio, durant mig any hi va haver una norma que limitava el que els enginyers podien dir als pilots, i també durant 2 GP es va establir un sistema de classificació per eliminació que va fallar estrepitosament.

Va debutar l'equip americà Haas, va tornar Renault, va millorar McLaren-Honda i va desaparèixer definitivament Manor tot i el punt que va sumar Pascal Wehrlein.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
20/3	AU	Hamilton	Rosberg	Ricciardo
3/4	BAH	Hamilton	Rosberg	Rosberg
17/4	CN	Rosberg	Rosberg	Hülkenberg
1/5	RU	Rosberg	Rosberg	Rosberg
15/5	E	Hamilton	Verstappen	Kvyat
29/5	MO	Ricciardo	Hamilton	Hamilton
12/6	CA	Hamilton	Hamilton	Rosberg
19/6	EU	Rosberg	Rosberg	Rosberg
3/7	Ö	Hamilton	Hamilton	Hamilton
10/7	GB	Hamilton	Hamilton	Rosberg
24/7	H	Rosberg	Hamilton	Räikkönen
31/7	D	Rosberg	Hamilton	Ricciardo
28/8	B	Rosberg	Rosberg	Hamilton
4/9	I	Hamilton	Rosberg	Alonso
18/9	SG	Rosberg	Rosberg	Ricciardo
2/10	MAL	Hamilton	Ricciardo	Rosberg
9/10	J	Rosberg	Rosberg	Vettel
23/10	USA	Hamilton	Hamilton	Vettel
30/10	MX	Hamilton	Hamilton	Ricciardo
13/11	BR	Hamilton	Hamilton	Verstappen
27/11	AD	Hamilton	Hamilton	Vettel

Classificació de pilots

1. Nico Rosberg	Mercedes	385
2. Lewis Hamilton	Mercedes	380
3. Daniel Ricciardo	Red Bull-TAG Heuer	256
4. Sebastian Vettel	Ferrari	212
5. Max Verstappen	Toro Rosso/Red Bull	204
6. Kimi Räikkönen	Ferrari	186
7. Sergio Pérez	Force India-Mercedes	101
8. Valtteri Bottas	Williams-Mercedes	85
9. Nico Hülkenberg	Force India-Mercedes	72
10. Fernando Alonso	McLaren-Honda	54
11. Felipe Massa	Williams-Mercedes	53
12. Carlos Sainz Jr.	Toro Rosso-Ferrari	46
13. Romain Grosjean	Haas-Ferrari	29
14. Daniil Kvyat	Red Bull/Toro Rosso	25
15. Jenson Button	McLaren-Honda	21
16. Kevin Magnussen	Renault	7
17. Felipe Nasr	Sauber-Ferrari	2
18. Jolyon Palmer	Renault	1
19. Pascal Wehrlein	Manor-Mercedes	1
20. Stoffel Vandoorne	McLaren-Honda	1

Classificació de constructors

1. Mercedes	765
2. Red Bull-TAG Heuer	468
3. Ferrari	398
4. Force India-Mercedes	173
5. Williams-Mercedes	138
6. McLaren-Honda	76
7. Toro Rosso-Ferrari	63
8. Haas-Ferrari	29
9. Renault	8
10. Sauber-Ferrari	2
11. Manor-Mercedes	1

Puntuació: La puntuació era 25-18-15-12-10-8-6-4-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 702 kg. Motors de 4 temps i 6 cilindres en V a 90° de 1600 cc atmosfèrics o turbo, amb un pes mínim de 145 kg. Màxim de 5 motors per temporada. Màxim de 15.000 rpm. Màxim de 100 kg de carburant per cursa. La caixa de canvis de 8 marxes ha de durar 6 grans premis. Prohibit el repostatge. Permesos els sistemes de recuperació d'energia.

258 - 2017 / Hamilton

Lewis Hamilton guanyà el seu quart títol mundial el 2017.

Després d'un 2016 on va perdre per tant sols cinc punts davant el seu company Nico Rosberg, Lewis Hamilton va veure's lliurat de la tensió i la rivalitat mitjançant la retirada de l'alemany.
Amb Valtteri Bottas com a company més plàcid, el 2017 va ser un any destacat per a Hamilton.
Va derrotar a Sebastian Vettel en un campionat força disputat durant ben bé tres quartes parts de la temporada.
Va unir-se a Schumacher, Fangio, Prost i Vettel com a campions amb 4 o més títols; va batre el rècord de pole positions de Schumacher, i segueix liderant l'estadística de punts.
Si Mercedes i ell mateix continuen en aquest estat de forma, Hamilton podria batre tots els rècords existents del campionat mundial de Fórmula 1.

Entrant	Cotxe	Pneum.	#	Pilots
Mercedes AMG Petronas F1 Team	Mercedes W08 EQ Power+	Pirelli	44 77	Lewis Hamilton Valtteri Bottas
Red Bull Racing	Red Bull RB13-TAG Heuer	Pirelli	3 33	Daniel Ricciardo Max Verstappen
Scuderia Ferrari	Ferrari SF70-H	Pirelli	5 7	Sebastian Vettel Kimi Räikkönen
Sahara Force India F1 Team	Force India VJM10-Mercedes	Pirelli	11 31 34 35	Sergio Pérez Esteban Ocon *Alfonso Celis Jr.* *George Russell*
Williams Martini Racing	Williams FW40-Mercedes	Pirelli	19 18 40	Felipe Massa Lance Stroll Paul di Resta
McLaren Honda	McLaren MCL32-Honda	Pirelli	14 2 22	Fernando Alonso Stoffel Vandoorne Jenson Button
Scuderia Toro Rosso	Toro Rosso STR12-Renault	Pirelli	55 26 10 28/39 38	Carlos Sainz Jr. Daniil Kvyat Pierre Gasly Brendon Hartley *Sean Gelael*
Haas F1 Team	Haas VF-17-Ferrari	Pirelli	8 20 50	Romain Grosjean Kevin Magnussen Antonio Giovinazzi
Renault Sport F1 Team	Renault R.S.17	Pirelli	27 30 55 46	Nico Hülkenberg Jolyon Palmer Carlos Sainz Jr. *Sergey Sirotkin*
Sauber F1 Team	Sauber C36-Ferrari	Pirelli	9 94 36 37	Marcus Ericsson Pascal Wehrlein Antonio Giovinazzi *Charles Leclerc*

En cursiva: pilots que participaren als entrenaments lliures.

2017 / Hamilton - 259

El 2017 es va viure l'any més competit des que van tornar els turbo. L'any va començar amb la inesperada retirada del vigent campió Nico Rosberg, cosa que va obrir les portes de Mercedes a Valtteri Bottas, mentre Felipe Massa feia marxa enrere a la seva retirada.

Ferrari i en particular Sebastian Vettel van plantar cara a Mercedes, amb victòries però també polèmica com el xoc a Bakú rere el Safety Car. Però Lewis Hamilton va posar-se a to a la segona part de la temporada, i combinat amb les avaries de Ferrari i l'accident múltiple a Singapur, va proclamar-se tetracampió del món.

Red Bull va obtenir dues victòries per a Verstappen i una per a Ricciardo. Bon paper també dels Force India malgrat els tocs entre ells, i destacar el segon podi més jove de la història a mans de Lance Stroll.

Honda va tornar a decepcionar mecànicament i McLaren va dir prou, decidint passar als motors Renault per a la temporada següent. Fernando Alonso fins i tot va saltar-se Mònaco per a córrer les 500 milles d'Indianapolis. Per la seva banda, Carlos Sainz va fer bon paper i va fitxar per Renault abans d'acabar l'any.

Data	GP	Pole position	Victòria	Volta ràpida
26/3	AU	Hamilton	Vettel	Räikkönen
9/4	CN	Hamilton	Hamilton	Hamilton
16/4	BAH	Bottas	Vettel	Hamilton
30/4	RU	Vettel	Bottas	Räikkönen
14/5	E	Hamilton	Hamilton	Hamilton
28/5	MO	Räikkönen	Vettel	Pérez
11/6	CA	Hamilton	Hamilton	Hamilton
25/6	AZ	Hamilton	Ricciardo	Vettel
9/7	Ö	Bottas	Bottas	Hamilton
16/7	GB	Hamilton	Hamilton	Hamilton
30/7	H	Vettel	Vettel	Alonso
27/8	B	Hamilton	Hamilton	Vettel
3/9	I	Hamilton	Hamilton	Ricciardo
17/9	SG	Vettel	Hamilton	Hamilton
1/10	MAL	Hamilton	Verstappen	Vettel
8/10	J	Hamilton	Hamilton	Bottas
22/10	USA	Hamilton	Hamilton	Vettel
29/10	MX	Vettel	Verstappen	Vettel
12/11	BR	Bottas	Vettel	Verstappen
26/11	AD	Bottas	Bottas	Bottas

Classificació de pilots

1. Lewis Hamilton	Mercedes	363
2. Sebastian Vettel	Ferrari	317
3. Valtteri Bottas	Mercedes	305
4. Kimi Räikkönen	Ferrari	205
5. Daniel Ricciardo	Red Bull-TAG Heuer	200
6. Max Verstappen	Red Bull-TAG Heuer	168
7. Sergio Pérez	Force India-Mercedes	100
8. Esteban Ocon	Force India-Mercedes	87
9. Carlos Sainz Jr.	Toro Rosso/Renault	54
10. Nico Hülkenberg	Renault	43
11. Felipe Massa	Williams-Mercedes	43
12. Lance Stroll	Williams-Mercedes	40
13. Romain Grosjean	Haas-Ferrari	28
14. Kevin Magnussen	Haas-Ferrari	19
15. Fernando Alonso	McLaren-Honda	17
16. Stoffel Vandoorne	McLaren-Honda	13
17. Jolyon Palmer	Renault	8
18. Pascal Wehrlein	Sauber-Ferrari	5
19. Daniil Kvyat	Toro Rosso-Renault	5

Classificació de constructors

1. Mercedes	668
2. Ferrari	522
3. Red Bull-TAG Heuer	368
4. Force India-Mercedes	187
5. Williams-Mercedes	83
6. Renault	57
7. Toro Rosso-Renault	53
8. Haas-Ferrari	47
9. McLaren-Honda	30
10. Sauber-Ferrari	5

Puntuació: La puntuació era 25-18-15-12-10-8-6-4-2-1. Comptaven tots els resultats.

Normes: Pes mínim de 728 kg. Motors de 4 temps i 6 cilindres en V a 90° de 1600 cc atmosfèrics o turbo, amb un pes mínim de 145 kg. Màxim de 4 motors per temporada. Màxim de 15.000 rpm. Màxim de 100 kg de carburant per cursa. La caixa de canvis de 8 marxes ha de durar 6 grans premis. Prohibit el repostatge. Permesos els sistemes de recuperació d'energia.

Rothmans

Tots els pilots - 261

Abecassis-Bellof.....262
Belmondo-Byrne.....263
Cabalén-De Cesaris.....264
De Changy-Fittipaldi.....265
Fittipaldi-Gregory.....266
Griffith-Jarier.....267
Jean-Ligier.....268
Linden-Mieres.....269
Migault-Penske.....270
Perdisa-Rolt.....271
Roos-Stacey.....272
Starrabba-Van der Lof.....273
Vandoorne-Zunino.....274

262 - Abecassis-Bellof

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Abecassis. George	1913	Britànic	1951-52	2	2									1991
Acheson, Kenny	1957	Britànic	1983-85	10	3	7								
Adams, Philippe	1969	Belga	1994	2	2									
Ader, Walt	*1913*	*Estatunidenc*	*1950*	*1*	*1*									*1982*
Adolff, Kurt	1921	Alemany	1953	1	1									2012
Agabashian, Fred	*1913*	*Estatunidenc*	*1950-57*	*8*	*8*				*1*			*1,5*		*1989*
Ahrens, Kurt	1940	Alemany	1968	1	1									
Albers, Christijan	1979	Holandès	2005-07	46	46						16	4		
Alboreto, Michele	1956	Italià	1981-94	215	194	18	3	5	2	5	23	186,5		2001
Alesi, Jean	1964	Francès	1989-01	202	201			1	2	4	32	241		
Alguersuari, Jaime	1990	Espanyol	2009-11	46	46							31		
Alliot, Philippe	1953	Francès	1984-94	116	109	5	1					7		
Allison, Cliff	1932	Britànic	1958-61	18	16	1					1	11		2005
Alonso, Fernando	**1981**	**Espanyol**	**2001-...**	**293**	**290**			**32**	**22**	**23**	**97**	**1849**	**2**	
Amati, Giovanna	1959	Italiana	1992	3		3								
Amick, George	*1924*	*Estatunidenc*	*1958*	*1*	*1*						*1*	6		*1959*
Amick, Red	*1929*	*Estatunidenc*	*1959-60*	*2*	*2*									*1995*
Amon, Chris	1943	Neozelandès	1963-76	108	96	4			5	3	11	83		2016
Anderson, Bob	1931	Britànic	1963-67	29	25	1					1	8		1967
Andersson, Conny	1939	Suec	1976-77	5	1	4								
Andretti, Mario	1940	Estatunidenc	1968-82	131	128	1		12	18	10	19	180	1	
Andretti, Michael	1962	Estatunidenc	1993	13	13						1	7		
Andrews, Keith	*1920*	*Estatunidenc*	*1955-56*	*2*	*2*									*1957*
Apicella, Marco	1965	Italià	1993	1	1									
Armi, Frank	*1918*	*Estatunidenc*	*1954*	*1*	*1*									*1992*
Arnold, Chuck	*1926*	*Estatunidenc*	*1959*	*1*	*1*									*1997*
Arnoux, René	1948	Francès	1978-89	164	149	11	2	7	18	12	22	181		
Arundell, Peter	1933	Britànic	1963-66	13	11						2	12		2009
Ascari, Alberto	1913	Italià	1950-55	32	32			13	14	12	17	140,14	2	1955
Ashdown, Peter	1934	Britànic	1959	1	1									
Ashley, Ian	1947	Britànic	1974-77	11	4	5								
Ashmore, Gerry	1936	Britànic	1961-62	4	3	1								
Aston, Bill	1900	Britànic	1952	3	1	1								1974
Attwood, Richard	1940	Britànic	1964-69	17	16					1	1	11		
Ayulo, Manny	*1921*	*Estatunidenc*	*1951-54*	*4*	*4*						*1*	2		*1955*
Badoer, Luca	1971	Italià	1993-09	58	50	6								
Baghetti, Giancarlo	1934	Italià	1961-67	21	21			1		1	1	14		1995
Bailey, Julian	1961	Britànic	1988-91	20	7	13						1		
Baldi, Mauro	1954	Italià	1982-85	41	36	5						5		
Ball, Bobby	*1925*	*Estatunidenc*	*1951-52*	*2*	*2*							2		*1954*
Balsa, Marcel	1909	Francès	1952	1	1									1984
Bandini, Lorenzo	1935	Italià	1961-67	42	42			1	1	2	8	58		1967
Banks, Henry	*1913*	*Estatunidenc*	*1950-52*	*3*	*3*									*1994*
Barbazza, Fabrizio	1963	Italià	1991-93	20	8	6	6					2		
Barber, John	1929	Britànic	1953	1	1									
Barber, Skip	1936	Estatunidenc	1971-72	6	5	1								
Barilla, Paolo	1961	Italià	1989-90	15	8	6								
Barrichello, Rubens	1972	Brasiler	1993-11	326	322	1		11	14	17	68	658		
Bartels, Michael	1968	Alemany	1991	4		4								
Barth, Edgar	1917	Alemany	1953-64	5	5									1965
Bassi, Giorgio	1934	Italià	1965	1	1									
Bauer, Erwin	1912	Alemany	1953	1	1									1958
Baumgartner, Zsolt	1981	Hongarès	2003-04	20	20							1		
Bayol, Élie	1914	Francès	1952-56	8	7							2		1995
Beauman, Don	1928	Britànic	1954	1	1									1955
Bechem, Günther	1921	Alemany	1953	1	1									2011
Behra, Jean	1921	Francès	1952-59	53	52					1	9	51,14		1959
Bell, Derek	1941	Britànic	1968-74	16	9	5						1		
Bellof, Stefan	1957	Alemany	1984-85	22	20	1						4		1985

Stefan Bellof va ser el pilot alemany més prometedor dels anys 80. Nascut el 20 d'octubre de 1957, va participar a la Fórmula 1 els anys 1984 i 1985 amb Tyrrell i de fet el 1984 va sumar un podi al quedar tercer a Mònaco, però mesos més tard la FIA va desqualificar l'equip per irregularitats tècniques i va esborrar-los tots els resultats obtinguts. A part de córrer a la Fórmula 1, Bellof també participava al mundial de resistència de forma simultània amb Porsche.

Bellof no va tenir ocasió de sumar un altre podi, ja que moriria en accident el setembre de 1985 a l'intentar avançar a Jacky Ickx a la corba d'Eau Rouge, al circuit de Spa-Francorchamps, durant una cursa del mencionat mundial de resistència. N'era el vigent campió.

Belmondo-Byrne – 263

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Belmondo, Paul	1963	Francès	1992-94	27	7	20								
Belsø, Tom	1942	Danès	1973-74	5	2	2								
Beltoise, Jean-Pierre	1937	Francès	1967-74	87	84	2		1		4	8	77		2015
Beretta, Olivier	1969	Monegasc	1994	10	9									
Berg, Allen	1961	Canadenc	1986	9	9									
Berger, Georges	1918	Belga	1953-54	2	2									1967
Berger, Gerhard	1959	Austríac	1984-97	210	210			10	12	21	48	385		
Bernard, Éric	1964	Francès	1989-94	47	45	2					1	10		
Bernoldi, Enrique	1978	Brasiler	2001-02	29	28	1								
Bertaggia, Enrico	1964	Italià	1989	6			6							
Bettenhausen, Tony	*1916*	*Estatunidenc*	*1950-60*	*11*	*11*					*1*	*1*	*11*		*1961*
Beuttler, Mike	1940	Britànic	1971-73	29	28	1								1988
Bianchi, Jules	1989	Francès	2012-14	43	34							2		2015
Bianchi, Lucien	1934	Belga	1959-68	19	17	2					1	6		1969
Bianco, Gino	1916	Brasiler	1952	4	4									1984
Binder, Hans	1948	Austríac	1976-78	15	13	2								
Biondetti, Clemente	1898	Italià	1950	1	1									1955
Bira (Birabongse Bhanudej...)	1914	Tailandès	1950-54	19	19							8		1985
Birger, Pablo	1924	Argentí	1953-55	2	2									1966
Bisch, Art	*1926*	*Estatunidenc*	*1958*	*1*	*1*									*1958*
Blanchard, Harry	1929	Estatunidenc	1959	1	1									1960
Bleekemolen, Michael	1949	Holandès	1977-78	5	1	4								
Blokdyk, Trevor	1935	Sud-africà	1963-65	2	1	1								1995
Blundell, Mark	1966	Britànic	1991-95	63	61	1	1				3	32		
Boesel, Raul	1957	Brasiler	1982-83	30	23	6	1							
Bondurant, Bob	1933	Estatunidenc	1965-66	9	9							3		
Bonetto, Felice	1903	Italià	1950-53	16	15						2	17,5		1953
Bonnier, Jo	1930	Suec	1956-71	108	104	3		1	1		1	39		1972
Bonomi, Roberto	1919	Argentí	1960	1	1									1992
Bordeu, Juan Manuel	1934	Argentí	1961	1	1									1990
Borgudd, Slim	1946	Suec	1981-82	15	10	4	1					1		
Botha, Luki	1930	Sud-africà	1967	1	1									2006
Bottas, Valtteri	**1989**	**Finès**	**2012-...**	**113**	**97**			**3**	**4**	**3**	**22**	**716**		
Bouillon, Jean-Christophe	1969	Francès	1995	11	11							3		
Bourdais, Sébastien	1979	Francès	2008-09	27	27							6		
Boutsen, Thierry	1957	Belga	1983-93	164	163	1		3	1	1	15	132		
Boyd, Johnny	*1926*	*Estatunidenc*	*1955-60*	*6*	*6*						*1*	*4*		*2003*
Brabham, David	1965	Australià	1990-94	30	24	6								
Brabham, Geoff	1961	Australià	1990	2			2							
Brabham, Jack	1926	Australià	1955-70	128	126			14	13	12	31	261	3	2014
Brack, Bill	1935	Canadenc	1968-72	3	3									
Brambilla, Ernesto	1934	Italià	1963-69	2		1								
Brambilla, Vittorio	1937	Italià	1974-80	79	74	4		1	1	1	1	15,5		2001
Branca, Toni	1916	Suís	1950-51	3	3									1985
Brancatelli, Gianfranco	1950	Italià	1979	3		2	1							
Brandon, Eric	1920	Britànic	1952-54	5	5									1982
Bridger, Tom	1934	Britànic	1958	1	1									1991
Brise, Tony	1952	Britànic	1975	10	10							1		1975
Bristow, Chris	1937	Britànic	1959-60	4	4									1960
Briscoe, Ryan	1981	Australià	2004	6										
Broeker, Peter	1926	Canadenc	1963	1	1									1980
Brooks, Tony	1932	Britànic	1956-61	39	38			6	3	3	10	75		
Brown, Alan	1919	Britànic	1952-54	9	8							2		2004
Brown, Walt	*1911*	*Estatunidenc*	*1950-51*	*2*	*2*									*1951*
Brown, Warwick	1949	Australià	1976	1	1									
Brudes, Adolf	1899	Alemany	1952	1	1									1986
Brundle, Martin	1959	Britànic	1984-96	165	158	2	2				9	98		
Bruni, Gianmaria	1981	Italià	2004	18	18									
Bryan, Jimmy	*1926*	*Estatunidenc*	*1952-60*	*9*	*9*			*1*			*3*	*18*		*1960*
Bucci, Clemar	1920	Argentí	1954-55	5	5									2011
Bucknum, Ronnie	1936	Estatunidenc	1964-66	11	11							2		1996
Bueb, Ivor	1923	Britànic	1957-59	6	5	1								1959
Buemi, Sébastien	1988	Suís	2009-11	55	55							29		
Bueno, Luiz	1937	Brasiler	1973	1	1									2011
Burgess, Ian	1930	Britànic	1958-63	20	16	3								2012
Burti, Luciano	1975	Brasiler	2000-01	15	14									
Bussinello, Roberto	1927	Italià	1961-65	3	2	1								1999
Button, Jenson	1980	Britànic	2000-17	309	306			15	8	8	50	1235	1	
Byrne, Tommy	1958	Irlandès	1982	5	2	3								

264 - Cabalén-de Cesaris

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Cabalén, Óscar	1924	Argentí	1960	1	1									1967
Cabianca, Giulio	1923	Italià	1958-60	4	3	1						3		1961
Cabral, Nicha	1934	Português	1959-64	5	4									
Cade, Phil	1916	Estatunidenc	1959	1	1									2001
Caffi, Alex	1964	Italià	1986-91	75	56	10	9					6		
Calado, James	1989	Britànic	2013	5										
Campbell-Jones, John	1930	Britànic	1962-63	2	2									
Campos, Adrián	1960	Espanyol	1987-88	21	16	3								
Cannon, John	1933	Canadenc	1971	1	1									1999
Cantoni, Eitel	1906	Uruguaià	1952	3	3									1997
Cantrell, Bill	*1908*	*Estatunidenc*	*1950*	*1*	*1*									*1996*
Capelli, Ivan	1963	Italià	1985-93	98	93	3					3	31		
Carini, Piero	1921	Italià	1952-53	3	3									1957
Carter, Duane	*1913*	*Estatunidenc*	*1950-60*	*8*	*8*						*1*	*6,5*		*1993*
Castellotti, Eugenio	1930	Italià	1955-57	14	14				1		3	19,5		1957
Cecotto, Johnny	1956	Veneçolà	1983-84	23	18	4	1					1		
Celis Jr, Alfonso	1996	Mexicà	2016-17	9										
Cévert, François	1944	Francès	1970-73	47	46			1		2	13	89		1973
Chaboud, Eugène	1908	Francès	1950-51	3	3							1		1983
Chamberlain, Jay	1925	Estatunidenc	1962	3	1	2								2001
Chandhok, Karun	1984	Indi	2010-11	20	11									
Chapman, Colin	1928	Britànic	1956	1	1									1982
Charlton, Dave	1936	Sud-africà	1965-75	13	11	1	1							2013
Charouz, Jan	1987	Txec	2011	1										
Chaves, Pedro	1965	Português	1991	13			13							
Cheesebourg, Bill	*1927*	*Estatunidenc*	*1957-59*	*3*	*3*									*1995*
Cheever, Eddie	1958	Estatunidenc	1978-89	143	132	11					9	70		
Chiesa, Andrea	1964	Suís	1992	10	3	7								
Chilton, Max	1991	Britànic	2012-14	36	35									
Chimeri, Ettore	1921	Veneçolà	1960	1	1									1960
Chiron, Louis	1899	Monegasc	1950-58	19	15	1					1	4		1979
Chitwood, Joie	*1912*	*Estatunidenc*	*1950*	*1*	*1*							*1*		*1988*
Christie, Bob	*1924*	*Estatunidenc*	*1956-60*	*5*	*5*									*2009*
Claes, Johnny	1916	Belga	1950-55	25	23	1								1956
Clark, Jim	1936	Britànic	1960-68	73	72			25	33	28	32	274	2	1968
Clos, Dani	1988	Espanyol	2012	6										
Cogan, Kevin	1956	Estatunidenc	1980-81	2		2								
Collins, Peter	1931	Britànic	1952-58	35	32	1		3			9	47		1958
Collomb, Bernard	1930	Francès	1961-64	6	4	2								2011
Colombo, Alberto	1946	Italià	1978	3		2	1							
Comas, Érik	1963	Francès	1991-94	63	59	4						7		
Comotti, Franco	1906	Italià	1950-52	2	2									1963
Connor, George	*1908*	*Estatunidenc*	*1950-52*	*3*	*3*									*2001*
Constantine, George	1918	Estatunidenc	1960	1	1									1968
Cordts, John	1935	Canadenc	1969	1	1									
Coulthard, David	1971	Britànic	1994-08	247	246			13	12	18	62	535		
Courage, Piers	1942	Britànic	1967-70	29	27						2	20		1970
Craft, Chris	1939	Britànic	1971	2	1	1								
Crawford, Jim	1948	Britànic	1975	2	2									2002
Crawford, Ray	*1915*	*Estatunidenc*	*1955-59*	*3*	*3*									*1996*
Crespo, Alberto	1920	Argentí	1952	1		1								1991
Creus, Antonio	1919	Espanyol	1960	1	1									1996
Crockett, Larry	*1926*	*Estatunidenc*	*1954*	*1*	*1*									*1955*
Crook, Tony	1920	Britànic	1952-53	2	2									2014
Cross, Art	*1918*	*Estatunidenc*	*1952-55*	*4*	*4*						*1*	*8*		*2005*
Crossley, Geoffrey	1921	Britànic	1950	2	2									2002
D'Ambrosio, Jérôme	1985	Belga	2010-12	24	20									
D'Orey, Fritz	1938	Brasiler	1959	3	3									
Da Matta, Cristiano	1973	Brasiler	2003-04	28	28							13		
Da Silva Ramos, Nano	1925	Brasiler	1955-56	7	7							2		
Daigh, Chuck	1923	Estatunidenc	1960	6	3	1								2008
Dalmas, Yannick	1961	Francès	1987-94	49	23	11	14							
Daly, Derek	1953	Irlandès	1978-82	64	49	12	3					15		
Danner, Christian	1958	Alemany	1985-89	47	35	10						4		
Daponte, Jorge	1923	Argentí	1954	2	2									1963
Davidson, Anthony	1979	Britànic	2002-08	60	24									
Davies, Jimmy	*1929*	*Estatunidenc*	*1950-55*	*5*	*5*						*1*	*4*		*1966*
Davis, Colin	1933	Britànic	1959	2	2									2012
Daywalt, Jimmy	*1924*	*Estatunidenc*	*1953-59*	*6*	*6*									*1966*
De Adamich, Andrea	1941	Italià	1968-73	36	29	5						6		
De Angelis, Elio	1958	Italià	1979-86	109	108	1		2	3		9	122		1986
De Cesaris, Andrea	1959	Italià	1980-94	214	208	4	1		1	1	5	59		2014

De Changy-Fittipaldi – 265

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
De Changy, Alain	1922	Belga	1959	1		1								1994
De Dryver, Bernard	1952	Belga	1977	1		1								
De Filippis, Maria Teresa	1926	Italiana	1958-59	5	3	2								2016
De Graffenried, Toulo	1914	Suís	1950-56	23	22	1						9		2007
De Klerk, Peter	1935	Sudafricà	1963-70	4	4									2015
De la Rosa, Pedro	1971	Espanyol	1999-12	119	104	1				1	1	35		
De Portago, Alfonso	1928	Espanyol	1956-57	5	5						1	4		1957
De Riu, Giovanni	1925	Italià	1954	1										2008
De Terra, Max	1918	Suís	1952-53	2	2									1982
De Tomaso, Alejandro	1928	Argentí	1957-59	2	2									2003
De Tornaco, Charles	1927	Belga	1952-53	4	2	1								1953
De Villota, Emilio	1946	Espanyol	1976-82	14	2	9	3							
Délétraz, Jean-Denis	1963	Suís	1994-95	3	3									
Depailler, Patrick	1944	Francès	1972-80	95	95			2	1	4	19	141		1980
Di Grassi, Lucas	1984	Brasiler	2010	19	18									
Di Resta, Paul	1986	Britànic	2010-17	67	59							121		
Diniz, Pedro	1970	Brasiler	1995-00	99	98							10		
Dinsmore, Duke	*1913*	*Estatunidenc*	*1950-56*	*4*	*4*									*1985*
Dochnal, Frank	1920	Estatunidenc	1963	1		1								2010
Dolhem, José	1944	Francès	1974	3	1	2								1988
Donnelly, Martin	1964	Britànic	1989-90	15	13									
Donohue, Mark	1937	Estatunidenc	1971-75	16	14						1	8		1975
Doornbos, Robert	1981	Holandès	2004-06	38	11									
Downing, Ken	1917	Britànic	1952	2	2									2004
Drake, Bob	1919	Estatunidenc	1960	1	1									1990
Driver, Paddy	1934	Sud-africà	1963-74	2	1									
Drogo, Piero	1926	Italià	1960	1	1									1973
Dumfries, Johnny	1958	Britànic	1986	16	15	1						3		
Duncan, Len	*1911*	*Estatunidenc*	*1954*	*1*	*1*									*1998*
Dusio, Piero	1899	Italià	1952	1		1								1975
Eaton, George	1945	Canadenc	1971-73	13	11	2								
Ecclestone, Bernie	1930	Britànic	1958	2		1								
Edmunds, Don	*1930*	*Estatunidenc*	*1957*	*1*	*1*									
Edwards, Guy	1942	Britànic	1974-77	17	11	3	1							
Elford, Vic	1935	Britànic	1968-71	13	13							8		
Elisian, Ed	*1926*	*Estatunidenc*	*1954-58*	*5*	*5*									*1959*
Emery, Paul	1916	Britànic	1956-58	2	1	1								1993
Enge, Tomas	1976	Txec	2001	3	3									
England, Paul	1929	Australià	1957	1	1									
Ericsson, Marcus	**1990**	**Suec**	**2014-...**	**76**	**76**							**9**		
Ertl, Harald	1948	Austríac	1975-80	28	19	7	2							1982
Estéfano, Nasif	1932	Argentí	1960-62	2	1	1								1973
Étancelin, Philippe	1896	Francès	1950-52	12	12							3		1981
Evans, Bob	1947	Britànic	1975-76	12	10	2								
Fabi, Corrado	1961	Italià	1983-84	18	12	6								
Fabi, Teo	1955	Italià	1982-87	71	64	6	1		3	2	2	23		
Fabre, Pascal	1960	Francès	1987	14	11	3								
Facetti, Carlo	1935	Italià	1974	1		1								
Fagioli, Luigi	1898	Italià	1950-51	7	7			1			6	32		1952
Fairman, Jack	1913	Britànic	1953-61	13	11							5		2002
Fangio, Juan Manuel	1911	Argentí	1950-58	51	51			24	29	23	35	277,64	5	1995
Farina, Giuseppe	1906	Italià	1950-55	34	33			5	5	5	20	127,33	1	1966
Faulkner, Walt	*1920*	*Estatunidenc*	*1950-55*	*5*	*5*				*1*			*1*		*1956*
Ferguson, William	1940	Sud-africà	1972	1										2007
Firman, Ralph	1975	Irlandès	2003	16	14							1		
Fischer, Ludwig	1915	Alemany	1952	1										1991
Fischer, Rudi	1912	Suís	1951-52	8	7						2	10		1976
Fisher, Mike	1943	Estatunidenc	1967	2	1									
Fisichella, Giancarlo	1973	Italià	1996-09	231	229	1		3	4	2	19	275		
Fitch, John	1917	Estatunidenc	1953-55	2	2									2012
Fittipaldi, Christian	1971	Brasiler	1992-94	43	40	3						12		
Fittipaldi, Emerson	1946	Brasiler	1970-80	149	144	3		14	6	6	35	281	2	

Emerson Fittipaldi va ser el bicampió mundial de Fórmula 1 més jove de la història, va tenir un equip a la màxima categoria amb el seu germà i ja de "gran" va guanyar dues vegades les 500 milles d'Indianàpolis i el campionat IndyCar. Per si tot això no fos prou, el seu cognom, sonor i des de sempre com a sinònim de velocitat, s'està tornant en una nissaga del motor.

Ell i el seu germà Wilson la van iniciar. El fill d'en Wilson, Christian, també va córrer a la F1 i a la NASCAR. Els néts Pietro i Enzo ja són en fórmules inferiors, i per si això no fos prou, el pilot italià Max Papis és el gendre de l'Emerson...

266 - Fittipaldi-Gregory

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Fittipaldi, Wilson	1943	Brasiler	1972-75	38	35	2						3		
Fitzau, Theo	1923	Alemany	1953	1	1									1982
Flaherty, Pat	*1926*	*Estatunidenc*	*1950-59*	*6*	*6*			*1*	*1*		*1*	*8*		*2002*
Flinterman, Jan	1919	Holandès	1952	1	1									1992
Flockhart, Ron	1923	Britànic	1954-60	14	13	2					1	5		1962
Fohr, Myron	*1912*	*Estatunidenc*	*1950*	*1*	*1*									*1994*
Foitek, Gregor	1965	Suís	1989-90	22	7	5	10							
Follmer, George	1934	Estatunidenc	1973	13	11						1	5		
Fonder, George	*1917*	*Estatunidenc*	*1952-54*	*2*	*2*									*1958*
Fong, Adderly	1990	Hongkonguès	2014	1										
Fontana, Norberto	1975	Argentí	1997	4	4									
Fontes, Asdrúbal	1922	Uruguaià	1959	1										2006
Forberg, Carl	*1911*	*Estatunidenc*	*1951*	*1*	*1*									*2000*
Force, Gene	*1916*	*Estatunidenc*	*1951-60*	*2*	*2*									*1983*
Forini, Franco	1958	Suís	1987	3	2	1								
Fotheringham-Parker, Philip	1907	Britànic	1951	1	1									1981
Foyt, A.J.	*1935*	*Estatunidenc*	*1958-60*	*3*	*3*									
Franchi, Carlo	1938	Italià	1978	1		1								
Francia, Giorgio	1947	Italià	1977-81	2		2								
Freeland, Don	*1925*	*Estatunidenc*	*1953-60*	*8*	*8*						*1*	*4*		*2007*
Frentzen, Heinz-Harald	1967	Alemany	1994-03	160	156	1		3	2	6	18	174		
Frère, Paul	1917	Belga	1952-56	11	11						1	11		2008
Friesacher, Patrick	1980	Austríac	2005	11	11							3		
Frijns, Robin	1991	Holandès	2014	2										
Fry, Joe	1915	Britànic	1950	1	1									1950
Fushida, Hiroshi	1946	Japonès	1975	2		2								
Gabbiani, Beppe	1957	Italià	1978-81	17	3	14								
Gachot, Bertrand	1962	Francès	1985-95	84	47	21	16			1		5		
Gaillard, Patrick	1952	Francès	1975	5	2	3								
Galica, Divina	1946	Britànica	1976-78	3		3								
Galli, Nanni	1940	Italià	1970-73	20	17	2								
Gálvez, Óscar	1913	Argentí	1953	1	1							2		1989
Gamble, Fred	1932	Estatunidenc	1960	1	1									
Ganley, Howden	1941	Neozelandès	1971-74	41	35	3						10		
Gardner, Frank	1930	Australià	1964-68	9	8	1								2009
Garrett, Billy	*1933*	*Estatunidenc*	*1956-58*	*2*	*2*									*1999*
Gasly, Pierre	**1996**	**Francès**	**2017-...**	**5**	**5**									
Gartner, Jo	1954	Austríac	1984	8	8									1986
Gaze, Tony	1920	Australià	1952	4	3	1								2013
Geki (Giacomo Russo)	1937	Italià	1964-66	3	2	1								1967
Gelael, Sean	1996	Indonesi	2017	4										
Gendebien, Olivier	1924	Belga	1956-61	15	13	1					1	18		1998
Gené, Marc	1974	Espanyol	1999-04	36	36							5		
George, Elmer	*1928*	*Estatunidenc*	*1957*	*1*	*1*									*1976*
Gerard, Bob	1914	Britànic	1950-57	8	8									1990
Gerini, Gerino	1928	Italià	1956-58	7	6	1						1,5		
Gethin, Peter	1940	Britànic	1970-74	31	30			1			1	11		2011
Ghinzani, Piercarlo	1952	Italià	1981-89	111	75	19	13					2		
Giacomelli, Bruno	1952	Italià	1977-90	82	69	1	12		1		1	14		
Gibson, Dick	1918	Britànic	1957-58	2	2									2010
Ginther, Richie	1930	Estatunidenc	1960-67	54	52	1		1		3	14	107		1989
Giovinazzi, Antonio	1993	Italià	2017	9	2									
Giraud-Cabantous, Yves	1904	Francès	1950-53	13	13							5		1973
Giunti, Ignazio	1941	Italià	1970	4	4							3		1971
Glock, Timo	1982	Alemany	2004-12	109	91					1	3	51		
Glöckler, Helm	1909	Alemany	1953	1										1993
Godia, Paco	1921	Espanyol	1951-58	14	13	1						6		1990
Godin de Beaufort, Carel	1934	Holandès	1957-64	31	28	2						4		1964
Goethals, Christian	1928	Belga	1958	1	1									2003
Goldsmith, Paul	*1925*	*Estatunidenc*	*1958-60*	*3*	*3*						*1*	*6*		
González, Froilán	1922	Argentí	1950-60	27	26			2	3	6	15	77,64		2013
González, Óscar	1923	Uruguaià	1956	1	1									2006
González, Rodolfo	1986	Veneçolà	2013	9										
Gordini, Aldo	1921	Francès	1951	1	1									1995
Gould, Horace	1921	Britànic	1954-60	17	14	1						2		1968
Gounon, Jean-Marc	1963	Francès	1993-94	9	9									
Green, Cecil	*1919*	*Estatunidenc*	*1950-51*	*2*	*2*							*3*		*1951*
Greene, Keith	1938	Britànic	1959-62	6	3	2								
Gregory, Masten	1932	Estatunidenc	1957-65	43	38	3					3	21		1985

Griffith-Jarier – 267

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Griffith, Cliff	*1916*	*Estatunidenc*	*1951-56*	*3*	*3*									*1996*
Grignard, Georges	1905	Francès	1951	1	1									1977
Grim, Bobby	*1924*	*Estatunidenc*	*1959-60*	*2*	*2*									*1995*
Grosjean, Romain	**1986**	**Francès**	**2009-...**	**126**	**122**					**1**	**10**	**344**		
Grouillard, Olivier	1958	Francès	1989-92	62	41	10	11					1		
Gubby, Brian	1934	Britànic	1965	1		1								
Guelfi, André	1919	Francès	1958	1	1									2016
Guerra, Miguel Ángel	1953	Argentí	1981	4	1	3								
Guerrero, Roberto	1958	Colombià	1982-83	29	21	6	1							
Gugelmin, Maurício	1963	Brasiler	1988-92	80	74	5				1	1	10		
Gurney, Dan	1931	Estatunidenc	1959-70	87	86			4	3	6	19	133		2018
Gutiérrez, Esteban	1991	Mexicà	2012-16	60	59					1		6		
Hahne, Hubert	1935	Alemany	1967-70	3	2	1								
Hailwood, Mike	1940	Britànic	1963-74	50	49					1	2	29		1981
Häkkinen, Mika	1968	Finès	1991-01	165	161	2		20	26	25	51	420	2	
Halford, Bruce	1931	Britànic	1956-60	9	8	1								2001
Hall, Jim	1935	Estatunidenc	1960-63	12	11							3		
Hamilton, Duncan	1920	Britànic	1951-53	5	5									1994
Hamilton, Lewis	**1985**	**Britànic**	**2007-...**	**208**	**208**			**62**	**72**	**38**	**117**	**2610**	**4**	
Hampshire, David	1917	Britànic	1950	2	2									1990
Hanks, Sam	*1914*	*Estatunidenc*	*1950-57*	*8*	*8*			*1*			*4*	*20*		*1994*
Hansgen, Walt	1919	Estatunidenc	1961-64	2	2							2		1966
Harris, Mike	1939	Zimbabuès	1962	1	1									
Harrison, Cuth	1906	Britànic	1950	3	3									1981
Hartley, Brendon	1989	Neozelandès	2017-...	4	4									
Hartley, Gene	*1926*	*Estatunidenc*	*1950-60*	*8*	*8*									*1994*
Haryanto, Rio	1993	Indonesi	2016	12	12									
Hasemi, Masahiro	1945	Japonès	1976	1	1									
Hattori, Naoki	1966	Japonès	1991	2			2							
Hawkins, Paul	1937	Australià	1965	3	3									1969
Hawthorn, Mike	1929	Britànic	1952-58	47	45			3	4	6	18	127,64	1	1959
Hayje, Boy	1949	Holandès	1976-77	7	3	4								
Heeks, Willy	1922	Alemany	1952-53	2	2									1996
Heidfeld, Nick	1977	Alemany	2000-11	186	183				1	2	13	259		
Helfrich, Theo	1913	Alemany	1952-54	3	3									1978
Hellings, Mack	*1915*	*Estatunidenc*	*1950-51*	*2*	*2*									*1951*
Henton, Brian	1946	Britànic	1975-82	37	19	16	1			1				
Herbert, Johnny	1964	Britànic	1989-00	165	160	3		3			7	98		
Herman, Al	*1927*	*Estatunidenc*	*1955-60*	*5*	*5*									*1960*
Herrmann, Hans	1928	Alemany	1953-61	19	17	1				1	1	10		
Hesnault, François	1956	Francès	1984-85	21	19	1								
Heyer, Hans	1943	Alemany	1977	1	1									
Hill, Damon	1960	Britànic	1992-99	122	115	6		22	20	19	42	360	1	
Hill, Graham	1929	Britànic	1959-75	179	176	2		14	13	10	36	289	2	1975
Hill, Phil	1927	Estatunidenc	1958-66	51	48	1		3	6	6	16	98	1	2008
Hirt, Peter	1910	Suís	1951-53	5	5									1992
Hobbs, David	1939	Britànic	1967-74	6	6									
Hoffman, Ingo	1953	Brasiler	1976-77	6	3	3								
Holland, Bill	*1907*	*Estatunidenc*	*1950-53*	*2*	*2*						*1*	6		*1984*
Holmes, Jackie	*1920*	*Estatunidenc*	*1950-53*	*2*	*2*									*1995*
Homeier, Bill	*1918*	*Estatunidenc*	*1954-60*	*3*	*3*							*1*		*2001*
Hoshino, Kazuyoshi	1947	Japonès	1976-77	2	2									
Hoyt, Jerry	*1929*	*Estatunidenc*	*1950-55*	*4*	*4*				*1*					*1955*
Hülkenberg, Nico	**1987**	**Alemany**	**2010-...**	**151**	**135**				**1**	**2**		**405**		
Hulme, Denny	1936	Neozelandès	1965-74	112	112			8	1	9	33	248	1	1992
Hunt, James	1947	Britànic	1973-79	93	92			10	14	8	23	179	1	1993
Hurtubise, Jim	*1932*	*Estatunidenc*	*1960*	*1*	*1*									*1989*
Hutchinson, Gus	1937	Estatunidenc	1970	1	1									
Ickx, Jacky	1945	Belga	1967-79	120	114	5		8	13	13	25	181		
Ide, Yuji	1975	Japonès	2006	4	4									
Iglesias, Jesús	1922	Argentí	1955	1	1									2005
Inoue, Taki	1963	Japonès	1994-95	18	18									
Ireland, Innes	1930	Britànic	1959-66	53	50			1		1	4	47		1993
Irvine, Eddie	1965	Britànic	1993-02	148	145			4		1	26	191		
Irwin, Chris	1942	Britànic	1966-67	10	10							2		
Jabouille, Jean-Pierre	1942	Francès	1974-81	56	49	5		2	6		2	21		
Jackson, Jimmy	*1910*	*Estatunidenc*	*1950-54*	*2*	*2*									*1984*
James, Joe	*1925*	*Estatunidenc*	*1951-52*	*2*	*2*									*1952*
James, John	1914	Britànic	1951	1	1									2002
Jani, Neel	1983	Suís	2006	18										
Jarier, Jean-Pierre	1946	Francès	1971-83	143	134	5			3	3	3	31,5		

268 – Jean-Ligier

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Jean, Max	1943	Francès	1971	1	1									
Johansson, Stefan	1956	Suec	1980-91	103	79	16	8				12	88		
Johnson, Eddie	*1919*	*Estatunidenc*	*1952-60*	*9*	*9*							*1*		*1974*
Johnson, Leslie	1912	Britànic	1950	1	1									1959
Johnstone, Bruce	1937	Sud-africà	1962	1	1									
Jones, Alan	1946	Australià	1975-86	117	116			12	6	13	24	206	1	
Jones, Tom	1943	Estatunidenc	1967	1		1								2015
Jover, Juan	1903	Espanyol	1951	1										1960
Juncadella, Dani	1991	Espanyol	2013	3										
Karch, Oswald	1917	Alemany	1953	1	1									2009
Karthikeyan, Narain	1977	Indi	2005-12	52	46	2						5		
Katayama, Ukyo	1963	Japonès	1992-97	97	94	1	1					5		
Kavanagh, Ken	1923	Australià	1958	2		1								
Keegan, Rupert	1955	Britànic	1977-82	37	25	10								
Keizan, Eddie	1944	Sud-africà	1973-75	3	3									2016
Keller, Al	*1920*	*Estatunidenc*	*1955-59*	*5*	*5*									*1961*
Kelly, Joe	1913	Irlandès	1950-51	2	2									1993
Kennedy, Dave	1952	Irlandès	1980	7		7								
Kessel, Loris	1950	Suís	1976-77	6	3	3								2010
Kessler, Bruce	1936	Estatunidenc	1958	1		1								
Kiesa, Nicolas	1978	Danès	2003-05	12	5									
King, Jordan	1994	Britànic	2016	2										
Kinnunen, Leo	1943	Finès	1974	6	1	5								2017
Kladis, Danny	*1917*	*Estatunidenc*	*1954*	*1*	*1*									*2009*
Klenk, Hans	1919	Alemany	1952	1	1									2009
Klien, Christian	1983	Austríac	2003-10	58	49							14		
Kling, Karl	1910	Alemany	1954-55	11	11					1	2	17		2003
Klodwig, Ernst	1903	Alemany	1952-53	2	2									1973
Kobayashi, Kamui	1986	Japonès	2009-14	77	75					1	1	125		
Koinigg, Helmuth	1948	Austríac	1974	3	2	1								1974
Kovalainen, Heikki	1981	Finès	2007-13	118	111			1	1	2	4	105		
Kozarowitzky, Mikko	1948	Finès	1977	2		1	1							
Krakau, Willy	1911	Alemany	1952	1										1995
Krause, Rudolf	1917	Alemany	1952-53	2	2									1987
Kubica, Robert	1984	Polonès	2006-10	88	76			1	1	1	12	273		
Kuhnke, Kurt	1910	Alemany	1963	1		1								1969
Kuwashima, Masami	1950	Japonès	1976	1										
Kvyat, Daniil	1994	Rus	2013-17	76	72					1	2	133		
La Caze, Robert	1917	Marroquí	1958	1	1									2015
Laffite, Jacques	1943	Francès	1974-86	180	176	3		6	7	7	32	228		
Lagorce, Franck	1968	Francès	1994	2	2									
Lammers, Jan	1956	Holandès	1979-92	41	23	18								
Lamy, Pedro	1972	Português	1993-96	32	32							1		
Landi, Chico	1907	Brasiler	1951-56	6	6							1,5		1989
Lang, Hermann	1909	Alemany	1953-54	2	2							2		1987
Langes, Claudio	1960	Italià	1990	14			14							
Larini, Nicola	1964	Italià	1987-97	75	49	8	17				1	7		
Larrauri, Óscar	1954	Argentí	1988-89	21	7	5	8							
Larrousse, Gérard	1940	Francès	1974	2	1	1								
Larson, Jud	*1923*	*Estatunidenc*	*1958-59*	*2*	*2*									*1966*
Lauda, Niki	1949	Austríac	1971-85	177	171	1		25	24	24	54	420,5	3	
Laurent, Roger	1913	Belga	1952	2	2									1997
Lavaggi, Giovanni	1958	Italià	1995-96	10	7	3								
Lawrence, Chris	1933	Britànic	1966	2	2									2011
Leclerc, Charles	**1997**	**Monegasc**	**2016-...**	**8**										
Leclère, Michel	1946	Francès	1975-76	8	7	1								
Lederle, Neville	1938	Sud-africà	1962-65	2	1	1						1		
Lees, Geoff	1951	Britànic	1978-82	12	5	7								
Legat, Arthur	1898	Belga	1952-53	2	2									1960
Lehto, JJ	1966	Finès	1989-94	70	62	6	2				1	10		
Leimer, Fabio	1989	Suís	2015	1										
Leinders, Bas	1975	Belga	2004	17										
Leoni, Lamberto	1953	Italià	1977-78	5	1	3								
Leston, Les	1920	Britànic	1956-57	3	2	1								
Levegh, Pierre	1905	Francès	1950-51	6	6									1955
Levrett, Bayliss	*1913*	*Estatunidenc*	*1950*	*1*	*1*									*2002*
Lewis, Jack	1936	Britànic	1961-62	10	9	1						3		
Lewis-Evans, Stuart	1930	Britànic	1957-58	14	14				2		2	16		1958
Ligier, Guy	1930	Francès	1966-67	13	12							1		2015

Linden-Mieres – 269

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Linden, Andy	*1922*	*Estatunidenc*	*1951-57*	7	7							5		*1987*
Lippi, Roberto	1926	Italià	1961-63	3	1	2								2011
Liuzzi, Vitantonio	1980	Italià	2005-11	94	80	1						26		
Llano, Pedro	1914	Argentí	1960	1										1968
Lombardi, Lella	1941	Italiana	1974-76	17	12	4						0,5		1992
Londoño, Ricardo	1949	Colombià	1981	1		1								2009
Loof, Ernst	1907	Alemany	1953	1	1									1956
Lotterer, André	1981	Alemany	2014	1	1									
Louveau, Henri	1910	Francès	1950-51	2	2									1991
Love, John	1924	Zimbabuès	1962-72	10	9	1					1	6		2005
Lovely, Pete	1926	Estatunidenc	1959-71	11	7	4								2011
Loyer, Roger	1907	Francès	1954	1	1									1988
Lucas, Jean	1917	Francès	1955	1	1									2003
Lucienbonnet, Jean	1923	Francès	1959	1		1								1962
Lunger, Brett	1945	Estatunidenc	1975-78	43	34	6	2							
Ma, Qing Hua	1987	Xinès	2012-13	5										
MacDowel, Mike	1932	Britànic	1957	1	1									2016
MacKay-Fraser, Herbert	1922	Estatunidenc	1957	1	1									1957
Mackey, Bill	*1927*	*Estatunidenc*	*1951*	*1*	*1*									*1951*
Macklin, Lance	1919	Britànic	1952-55	15	13	2								2002
Magee, Damien	1945	Britànic	1975-76	2	1	1								
Maggs, Tony	1937	Sud-africà	1961-65	27	25						3	26		2009
Magill, Mike	*1920*	*Estatunidenc*	*1957-59*	*3*	*3*									*2006*
Maglioli, Umberto	1928	Italià	1953-57	10	10						2	3,33		1999
Magnussen, Jan	1973	Danès	1995-98	25	24							1		
Magnussen, Kevin	**1992**	**Danès**	**2014-...**	**61**	**60**						**1**	**81**		
Mairesse, Guy	1910	Francès	1950-51	3	3									1954
Mairesse, Willy	1928	Belga	1960-65	13	12						1	7		1969
Maldonado, Pastor	1985	Veneçolà	2011-15	96	95			1	1		1	76		
Mansell, Nigel	1953	Britànic	1980-95	191	187	2		31	32	30	59	482	1	
Mantovani, Sergio	1929	Italià	1953-55	8	7							4		2001
Mantz, Johnny	*1918*	*Estatunidenc*	*1953*	*1*	*1*									*1972*
Manzon, Robert	1917	Francès	1950-56	29	28						2	16		2015
Marciello, Raffaelle	1994	Italià	2015	4										
Marimón, Onofre	1923	Argentí	1951-54	12	11					1	2	8,14		1954
Marko, Helmut	1943	Austríac	1971-72	10	9	1								
Marques, Tarso	1976	Brasiler	1996-01	26	24	1								
Marr, Leslie	1922	Britànic	1954-55	2	2									
Marsh, Tony	1931	Britànic	1957-61	5	4	1								2009
Martin, Eugène	1915	Francès	1950	2	2									2006
Martini, Pierluigi	1961	Italià	1984-95	124	118	4						18		
Mass, Jochen	1946	Alemany	1973-82	114	104	7		1		2	8	71		
Massa, Felipe	1981	Brasiler	2002-17	272	269			11	16	15	41	1167		
May, Michael	1934	Suís	1961	3	2									
Mayer, Timmy	1938	Estatunidenc	1962	1	1									1964
Mazet, François	1943	Francès	1971	1	1									
Mazzacane, Gastón	1975	Argentí	2000-01	21	21									
McAlpine, Kenneth	1920	Britànic	1952-55	7	7									
McCarthy, Perry	1961	Britànic	1992	7		1	5							
McCoy, Ernie	*1921*	*Estatunidenc*	*1953-54*	2	2									*2001*
McDowell, Johnny	*1915*	*Estatunidenc*	*1950-52*	3	3									*1952*
McGrath, Jack	*1919*	*Estatunidenc*	*1950-55*	6	6				1	1	2	9		*1955*
McGuire, Brian	1945	Australià	1977	1			1							1977
McLaren, Bruce	1937	Neozelandès	1958-70	104	100			4		3	27	196,5		1970
McNish, Allan	1969	Britànic	2002	17	16									
McRae, Graham	1940	Neozelandès	1973	1	1									
McWhitey, Jim	*1927*	*Estatunidenc*	*1959-60*	2	2									*2009*
Menditéguy, Carlos	1915	Argentí	1953-60	11	10						1	9		1973
Merhi, Roberto	1991	Espanyol	2014-15	17	13	1								
Merkel, Harry	1918	Alemany	1952	1										1977
Merzario, Arturo	1943	Italià	1972-79	84	57	25	2					11		
Mieres, Roberto	1924	Argentí	1953-55	17	17					1		13		2012

Perry McCarthy no va tenir massa sort com a pilot de Fórmula 1. Formant part la temporada 1992 del patètic equip Andrea Moda, va recórrer 18 metres el divendres de Montmeló, no va participar al GP de França perquè l'equip s'havia quedat atrapat en un bloqueig dels camioners francesos en vaga, a Silverstone el van fer sortir amb pneumàtics de pluja en una pista seca i a Hongria l'equip no el va permetre córrer fins que només faltaven 45 segons per acabar la pre-qualificació. L'equip va ser expulsat del mundial i McCarthy no va disputar mai cap gran premi. Va passar a córrer en resistència i va ser "Stig" durant les dues primeres temporades del programa automobilístic de la BBC Top Gear.

270 – Migault-Penske

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Migault, François	1944	Francès	1972-75	16	13	1								2012
Miles, John	1943	Britànic	1969-70	15	12	2						2		
Milhoux, André	1928	Belga	1956	1	1									
Miller, Chet	*1902*	*Estatunidenc*	*1951-52*	2	2									1953
Mitter, Gerhard	1935	Alemany	1963-65	4	4							3		1969
Modena, Stefano	1963	Italià	1987-92	81	70	8					2	17		
Mondini, Giorgio	1990	Suís	2006	9										
Montagny, Franck	1978	Francès	2005-06	13	7									
Monteiro, Tiago	1976	Português	2005-06	37	37						1	7		
Montermini, Andrea	1964	Italià	1994-96	28	19	6								
Montgomerie-Charrington, R.	1915	Britànic	1952	1	1									2007
Montoya, Juan Pablo	1975	Colombià	2001-06	95	94			7	13	12	30	307		
Morbidelli, Gianni	1968	Italià	1990-97	70	67	2					1	8,5		
Moreno, Roberto	1959	Brasiler	1982-95	75	41	11	22			1	1	15		
Morgan, Dave	1944	Britànic	1975	1	1									
Moser, Silvio	1941	Suís	1967-71	19	12	6						3		1974
Moss, Bill	1933	Britànic	1959	1		1								2010
Moss, Stirling	1929	Britànic	1951-61	67	66			16	16	19	24	186,64		
Munaron, Gino	1928	Italià	1960	4	4									2009
Murray, David	1909	Britànic	1950-52	5	4									1973
Musso, Luigi	1924	Italià	1953-58	25	24			1		1	7	44		1958
Nacke, Bernd	1921	Alemany	1952	1	1									2011
Nakajima, Kazuki	1985	Japonès	2007-09	41	36							9		
Nakajima, Satoru	1953	Japonès	1987-91	80	74	5				1		16		
Nakano, Shinji	1971	Japonès	1997-98	33	33							2		
Nalon, Duke	*1913*	*Estatunidenc*	*1951-53*	3	3				1					2001
Nannini, Alessandro	1959	Italià	1986-90	78	76	1		1		2	9	65		
Naspetti, Emmanuele	1968	Italià	1992-93	6	6									
Nasr, Felipe	1992	Brasiler	2014-16	45	39							29		
Natili, Massimo	1935	Italià	1961	1	1									2017
Naylor, Brian	1923	Britànic	1957-61	8	7	1								1989
Nazaruk, Mike	*1921*	*Estatunidenc*	*1951-54*	3	3						1	8		1955
Needell, Tiff	1951	Britànic	1980	2	1	1								
Nelleman, Jac	1944	Danès	1976	1		1								
Nève, Patrick	1949	Belga	1976-77	13	10	3								2017
Nicholson, John	1941	Neozelandès	1974-75	2	1	1								2017
Niday, Cal	*1916*	*Estatunidenc*	*1953-55*	3	3									*1988*
Niedermayr, Helmut	1915	Alemany	1952	1	1									1985
Niemann, Brausch	1939	Sud-africà	1963-65	2	1	1								
Nilsson, Gunnar	1948	Suec	1976-77	32	31			1		1	4	31		1978
Nissany, Chanoch	1963	Israelita	2005	1										
Noda, Hideki	1969	Japonès	1994	3	3									
Nuckey, Rodney	1929	Britànic	1953	1	1									2000
O'Brien, Robert	1908	Estatunidenc	1952	1	1									1987
O'Connor, Pat	*1928*	*Estatunidenc*	*1954-58*	5	5				1					1958
Ocon, Esteban	**1996**	**Francès**	**2014-...**	**34**	**29**							**87**		
Oliver, Jackie	1942	Britànic	1968-77	51	48					1	2	13		
Ongais, Danny	1942	Estatunidenc	1977-78	6	4	2								
Owen, Arthur	1915	Britànic	1960	1	1									2002
Pace, Carlos	1944	Brasiler	1972-77	73	71	1		1	1	5	6	58		1977
Pagani, Nello	1911	Italià	1950	1	1									2003
Paletti, Riccardo	1958	Italià	1982	8	2	2	3							1982
Palm, Torsten	1947	Suec	1975	2	1	1								
Palmer, Jolyon	1991	Britànic	2015-17	50	35							9		
Palmer, Jonathan	1956	Britànic	1983-89	88	82	4				1		14		
Panis, Olivier	1966	Francès	1994-05	159	157			1			5	76		
Pantano, Giorgio	1979	Italià	2004	14	14									
Papis, Max	1969	Italià	1995	7	6									
Parkes, Mike	1931	Britànic	1959-67	7	6	1			1		2	14		1977
Parnell, Reg	1911	Britànic	1950-54	7	6						1	9		1964
Parnell, Tim	1932	Britànic	1959-63	4	2	2								2017
Parsons, Johnnie	*1918*	*Estatunidenc*	*1950-58*	9	9			1		1	1	12		1984
Patrese, Riccardo	1954	Italià	1977-93	257	256			6	8	13	37	281		
Pease, Al	1921	Canadenc	1967-69	3	2									2013
Penske, Roger	1937	Estatunidenc	1961-62	2	2									

Si pensem en un pilot de Fórmula 1 que va disputar dues curses als 60, ens en surten molts. Però si aquest pilot és Roger Penske, la cosa canvia. Després de ser pilot, Penske s'ha dedicat dels dels anys 60 a ser propietari de diversos equips amb el seu nom. Va participar a la Fórmula 1 als anys 70 i va arribar a vèncer en un gran premi amb John Watson com a pilot. A Estats Units, els seus cotxes han guanyat 15 vegades les 500 milles d'Indianàpolis, 13 títols IndyCar i un títol NASCAR, i és generalment reconegut com l'equip americà més important dels últims 30 anys.

Perdisa-Rolt - 271

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Perdisa, Cesare	1932	Italià	1955-57	8	7						2	5		1998
Pérez, Sergio	**1990**	**Mexicà**	**2011-...**	**137**	**134**					**4**	**7**	**467**		
Pérez-Sala, Lluís	1959	Espanyol	1988-89	32	26	6						1		
Perkins, Larry	1950	Australià	1974-77	15	11	4								
Pescarolo, Henri	1942	Francès	1968-76	63	56	3				1	1	12		
Pesenti-Rossi, Alessandro	1942	Italià	1976	4	3	1								
Peters, Josef	1914	Alemany	1952	1	1									2001
Peterson, Ronnie	1944	Suec	1970-78	123	123			10	14	9	26	206		1978
Petrov, Vitaly	1984	Rus	2010-12	58	57					1	1	64		
Pián, Alfredo	1912	Argentí	1950	1										1990
Pic, Charles	1990	Francès	2012-14	40	39									
Picard, François	1921	Francès	1958	1	1									1996
Pieterse, Ernie	1938	Sud-africà	1962-65	3	2	1								
Pietsch, Paul	1911	Alemany	1950-52	3	3									2012
Pilette, André	1918	Belga	1951-64	14	9	4						2		1993
Pilette, Teddy	1942	Belga	1974-77	4	1	3								
Piotti, Luigi	1913	Italià	1956-58	8	5	2								1971
Piper, David	1930	Britànic	1959-60	3	2									
Piquet, Nelson	1952	Brasiler	1978-91	207	204	2		23	24	23	60	485,5	3	
Piquet Jr, Nelson	1985	Brasiler	2008-09	28	28						1	19		
Pirocchi, Renato	1933	Italià	1961	1	1									2002
Pironi, Didier	1952	Francès	1978-82	72	70			3	4	5	13	101		1987
Pirro, Emmanuele	1962	Italià	1989-91	40	36	3						3		
Pizzonia, Antônio	1980	Brasiler	2003-05	20	20							8		
Pola, Julio G.	1916	Veneçolà	1960	1										1974
Pollet, Jacques	1922	Francès	1954-55	5	5									1997
Pon, Ben	1936	Holandès	1962	1	1									
Poore, Dennis	1916	Britànic	1952	2	2							3		1987
Posey, Sam	1944	Estatunidenc	1971-72	2	2									
Pozzi, Charles	1909	Francès	1950	1	1									2001
Prémat, Alexandre	1982	Francès	2006	1										
Pretorius, Jackie	1934	Sud-africà	1965-73	4	3	1								2009
Prinoth, Ernesto	1923	Italià	1962	1		1								1981
Prophet, David	1937	Britànic	1963-65	2	2									1981
Prost, Alain	1955	Francès	1980-93	202	199			51	33	41	106	798,5	4	
Pryce, Tom	1949	Britànic	1974-77	42	42				1		2	19		1977
Purley, David	1945	Britànic	1973-77	11	7	2	1							1985
Puzey, Clive	1941	Zimbabuès	1965	1			1							
Quester, Dieter	1939	Austríac	1974	1	1									
Raby, Ian	1921	Britànic	1963-65	7	3	4								1967
Rahal, Bobby	1953	Estatunidenc	1978	2	2									
Räikkönen, Kimi	**1979**	**Finès**	**2001-...**	**273**	**270**			**20**	**17**	**45**	**91**	**1565**	**1**	
Raphanel, Pierre-Henri	1961	Francès	1988-89	17	1	7	9							
Rathmann, Dick	*1926*	*Estatunidenc*	*1950-60*	5	5				1			2		*2000*
Rathmann, Jim	*1928*	*Estatunidenc*	*1950-60*	10	10			1		2	4	29		*2011*
Ratzenberger, Roland	1960	Austríac	1994	3	1	1								1994
Razia, Luiz	1989	Brasiler	2011	2										
Rebaque, Héctor	1956	Mexicà	1977-81	58	41	14	3					13		
Redman, Brian	1937	Britànic	1968-74	15	12	1					1	8		
Reece, Jimmy	*1929*	*Estatunidenc*	*1952-58*	6	6									*1958*
Rees, Alan	1938	Britànic	1967	1	1									
Regazzoni, Clay	1939	Suís	1970-80	139	132	7		5	5	15	28	212		2006
Reutemann, Carlos	1942	Argentí	1972-82	146	146			12	6	6	45	310		
Reventlow, Lance	1936	Estatunidenc	1960	3	1	1								1972
Revson, Peter	1939	Estatunidenc	1964-74	32	30	1		2	1		8	61		1974
Rhodes, John	1927	Britànic	1965	1	1									
Ribeiro, Alex	1948	Brasiler	1976-79	20	10	10								
Ricciardo, Daniel	**1989**	**Australià**	**2011-...**	**137**	**129**			**5**	**1**	**9**	**27**	**816**		
Richardson, Ken	1911	Britànic	1951	1										1997
Riess, Fritz	1922	Alemany	1952	1	1									1991
Rigsby, Jim	*1923*	*Estatunidenc*	*1952*	*1*	*1*									*1952*
Rindt, Jochen	1942	Austríac	1964-70	62	60	1		6	10	3	13	109	1	1970
Riseley-Prichard, John	1924	Britànic	1954	1	1									1993
Robarts, Richard	1944	Britànic	1974	4	3	1								
Rodríguez, Pedro	1940	Mexicà	1963-71	54	54			2		1	7	71		1971
Rodríguez, Ricardo	1942	Mexicà	1960-62	6	5							4		1962
Rodriíguez Larreta, Alberto	1934	Argentí	1960	1	1									1977
Rol, Franco	1908	Italià	1950-52	5	5									1977
Rollinson, Alan	1943	Britànic	1965	1		1								
Rolt, Tony	1918	Britànic	1950-55	3	3									2008

272 - Roos-Stacey

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Roos, Bertil	1943	Suec	1974	1	1									2016
Rosberg, Keke	1948	Finès	1978-86	128	114	10	4	5	5	3	17	159,5	1	
Rosberg, Nico	1985	Alemany	2006-17	206	206			23	30	20	57	1594,5	1	
Rose, Mauri	*1906*	*Estatunidenc*	*1950-51*	2	2						1	4		*1981*
Rosier, Louis	1905	Francès	1950-56	38	38						2	18		1956
Rosset, Ricardo	1968	Brasiler	1996-98	33	26	6								
Rossi, Alexander	1991	Estatunidenc	2012-15	10	5									
Rothengatter, Huub	1954	Holandès	1984-86	30	25	3								
Ruby, Lloyd	1928	Estatunidenc	1960-61	2	2									2009
Rudaz, Jean-Claude	1942	Suís	1964	1										
Russell, George	1998	Britànic	2017	2										
Russo, Eddie	*1925*	*Estatunidenc*	*1955-60*	4	4									2012
Russo, Paul	*1914*	*Estatunidenc*	*1950-59*	8	8					1	1	8,5		1976
Ruttman, Troy	*1930*	*Estatunidenc*	*1950-60*	9	8			1			1	9,5		1997
Ryan, Peter	1940	Canadenc	1961	1	1									1962
Sachs, Eddie	*1927*	*Estatunidenc*	*1957-60*	4	4				1					1964
Said, Bob	1932	Estatunidenc	1959	1	1									2002
Sainz Jr , Carlos	**1994**	**Espanyol**	**2015-...**	**60**	**60**							**118**		
Salazar, Eliseo	1954	Xilè	1981-83	37	24	12	1					3		
Salo, Mika	1966	Finès	1994-02	111	109						2	33		
Salvadori, Roy	1922	Britànic	1952-62	50	47	1					2	19		2012
Sanesi, Consalvo	1911	Italià	1950-51	5	5							3		1998
Sarrazin, Stéphane	1975	Francès	1999	1	1									
Sato, Takuma	1977	Japonès	2002-08	92	90						1	44		
Scarborough, Carl	*1914*	*Estatunidenc*	*1951-53*	2	2									1953
Scarfiotti, Ludovico	1933	Italià	1963-68	12	10			1		1	1	17		1968
Scarlatti, Giorgio	1921	Italià	1956-61	15	12	3						1		1990
Scheckter, Ian	1947	Sud-africà	1974-77	20	18	2								
Scheckter, Jody	1950	Sud-africà	1972-80	113	111	1		10	3	5	33	255	1	
Schell, Harry	1921	Estatunidenc	1950-60	57	56						2	32		1960
Schenken, Tim	1953	Australià	1970-74	36	34	2					1	7		
Scherrer, Albert	1908	Suís	1953	1	1									1986
Schiattarella, Domenico	1967	Italià	1994-95	7	6									
Schiller, Heinz	1930	Suís	1962	1	1									2007
Schindler, Bill	*1909*	*Estatunidenc*	*1950-52*	3	3									1952
Schlesser, Jean-Louis	1948	Francès	1983-88	2	1	1								
Schlesser, Jo	1928	Francès	1968	1	1									1968
Schneider, Bernd	1964	Alemany	1988-90	34	9	11	14							
Schoeller, Rudolf	1902	Suís	1952	1	1									1978
Schroeder, Rob	1926	Estatunidenc	1962	1	1									2011
Schumacher, Michael	1969	Alemany	1991-12	308	306			91	68	77	155	1566	7	
Schumacher, Ralf	1973	Alemany	1997-07	182	180			6	6	8	27	329		
Schuppan, Vern	1943	Australià	1972-77	13	9	3								
Schwelm Cruz, Adolfo	1923	Argentí	1953	1	1									2012
Scott, Bob	*1928*	*Estatunidenc*	*1952-54*	3	3									1954
Scott-Brown, Archie	1927	Britànic	1956	1	1									1958
Scotti, Piero	1909	Italià	1956	1	1									1976
Seidel, Wolfgang	1926	Alemany	1953-62	12	10	2								1987
Seiffert, Günther	1937	Alemany	1962	1		1								
Senna, Ayrton	1960	Brasiler	1984-94	162	161	1		41	65	19	80	614	3	1994
Senna, Bruno	1983	Brasiler	2010-12	47	46					1		33		
Serafini, Dorino	1909	Italià	1950	1	1						1	3		2000
Serra, Chico	1957	Brasiler	1981-83	33	18	13	1					1		
Serrurier, Doug	1920	Sud-africà	1962-65	3	2	1								2006
Servoz-Gavin, Johnny	1942	Francès	1967-70	13	11	1					1	9		2006
Settember, Tony	1926	Estatunidenc	1962-63	7	6	1								2014
Sharp, Hap	1928	Estatunidenc	1961-64	6	6									1992
Shawe-Taylor, Brian	1915	Britànic	1950-51	2	2									1999
Shelby, Carroll	1923	Estatunidenc	1958-59	8	8									2012
Shelly, Tony	1937	Neozelandès	1962	3	1	2								1998
Siffert, Jo	1936	Suís	1962-71	100	96	3		2	2	4	6	68		1971
Simon, André	1920	Francès	1951-57	12	11	1								2012
Sirotkin, Sergey	**1995**	**Rus**	**2014-...**	**7**										
Solana, Moisés	1935	Mexicà	1963-68	8	8									1969
Soler-Roig, Àlex	1932	Espanyol	1970-72	10	6	3								
Sommer, Raymond	1906	Francès	1950	5	5							3		1950
Sospiri, Vincenzo	1966	Italià	1997	1		1								
South, Stephen	1952	Britànic	1980	1		1								
Sparken, Mike	1930	Francès	1955	1	1									2012
Speed, Scott	1983	Estatunidenc	2005-07	30	28									
Spence, Mike	1936	Britànic	1963-68	37	36						1	27		1968
Stacey, Alan	1933	Britànic	1958-60	7	7									1960

Starrabba-v. d. Lof – 273

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Starrabba, Gaetano	1932	Català	1961	1	1									
Stevens, Will	1991	Britànic	2014-15	20	18	1								
Stevenson, Charles	*1919*	*Estatunidenc*	*1951-60*	5	5									1995
Stewart, Ian	1929	Britànic	1953	1	1									2017
Stewart, Jackie	1939	Britànic	1965-73	100	99			27	17	15	43	360	3	
Stewart, Jimmy	1931	Britànic	1953	1	1									2008
Stohr, Siegfried	1952	Català	1981	13	9	4								
Stommelen, Rolf	1943	Alemany	1970-78	62	53	4	3				1	14		1983
Streiff, Philippe	1955	Francès	1984-88	54	53						1	11		
Stroll, Lance	**1998**	**Canadenc**	**2017-...**	**20**	**20**						**1**	**40**		
Stuck, Hans	1900	Alemany	1951-53	5	3	1								1978
Stuck, Hans-Joachim	1951	Alemany	1974-78	81	74	5					2	29		
Stuppacher, Otto	1947	Austríac	1976	3		3								2001
Sullivan, Danny	1950	Estatunidenc	1983	15	15							2		
Surer, Marc	1951	Suís	1979-86	88	82	5				1		17		
Surtees, John	1934	Britànic	1960-72	113	111			6	7	10	24	180	1	2017
Sutcliffe, Andy	1947	Britànic	1977	1			1							2015
Sutil, Adrian	1983	Alemany	2006-14	131	128					1		124		
Sutton, Len	*1925*	*Estatunidenc*	*1958-60*	3	3									2006
Suzuki, Aguri	1960	Japonès	1988-95	88	66	6	16				1	8		
Suzuki, Toshio	1955	Japonès	1993	2	2									
Swaters, Jacques	1926	Belga	1951-54	8	7									2010
Sweikert, Bob	*1926*	*Estatunidenc*	*1952-56*	5	5			1			1	8		1956
Takagi, Toranosuke	1974	Japonès	1998-99	32	32									
Takahara, Noritake	1951	Japonès	1976-77	2	2									
Takahashi, Kunimitsu	1940	Japonès	1977	1	1									
Tambay, Patrick	1949	Francès	1977-86	123	114	5		2	5	2	11	103		
Taramazzo, Luigi	1932	Català	1958	1		1								2004
Tarquini, Gabriele	1962	Català	1987-95	78	38	15	25					1		
Taruffi, Piero	1906	Català	1950-56	19	18			1		1	5	41		1988
Taylor, Dennis	1921	Britànic	1959	1		1								1962
Taylor, Henry	1932	Britànic	1959-62	10	8	1						3		2013
Taylor, John	1933	Britànic	1964-66	5	5							1		1966
Taylor, Mike	1934	Britànic	1959-60	2	1									2017
Taylor, Trevor	1936	Britànic	1959-66	29	27	2					1	8		2010
Teague, Marshall	*1921*	*Estatunidenc*	*1953-57*	3	3									1959
Templeman, Shorty	*1919*	*Estatunidenc*	*1955-60*	3	3									1962
Testut, André	1926	Francès	1958-59	2		2								2005
Thackwell, Mike	1961	Neozelandès	1980-84	5	2	3								
Thiele, Alfonso	1919	Català	1960	1	1									1986
Thompson, Eric	1919	Britànic	1952	1	1							2		2015
Thomson, Johnny	*1922*	*Estatunidenc*	*1953-60*	*8*	*8*				*1*	*1*	*1*	*10*		*1960*
Thorne, Leslie	1916	Britànic	1954	1	1									1993
Tingelstad, Bud	*1928*	*Estatunidenc*	*1960*	*1*	*1*									*1981*
Tingle, Sam	1921	Zimbabuès	1963-69	5	5									2008
Titterington, Desmond	1928	Britànic	1956	1	1									2002
Toccacelo, Enrico	1978	Català	2005	3										
Tolan, Johnnie	*1918*	*Estatunidenc*	*1956-58*	3	3									*1986*
Trimmer, Tony	1943	Britànic	1975-78	6		5	1							
Trintignant, Maurice	1917	Francès	1950-64	84	82	1		2		1	10	72,33		2005
Trulli, Jarno	1974	Català	1997-11	256	252			1	4	1	11	246,5		
Tuero, Esteban	1978	Argentí	1998	16	16									
Tunmer, Guy	1948	Sud-africà	1975	1	1									1999
Turner, Jack	*1920*	*Estatunidenc*	*1956-59*	4	4									*2004*
Ulmen, Toni	1906	Alemany	1952	2	2									1976
Unser, Bobby	1934	Estatunidenc	1968	2	1									
Unser, Jerry	*1932*	*Estatunidenc*	*1958*	*1*	*1*									*1959*
Uría, Alberto	1924	Uruguaià	1955-56	2	2									1988
Vaccarella, Nino	1933	Català	1961-65	5	4	1								
Valsecchi, Davide	1987	Català	2011	1										
Van de Poele, Eric	1961	Belga	1991-92	29	5	17	7							
Van der Garde, Giedo	1985	Holandès	2012-14	32	19									
Van der Lof, Dries	1919	Holandès	1952	1	1									1990

L'italià Gabriele Tarquini és un pilot competent que ha estat campió del món, de l'europeu i del britànic de turismes, però té el dubtós honor de tenir el rècord de no pre-qualificacions a la Fórmula 1. La pre-qualificació va ser un fenòmen que es va donar a finals dels 80 i principis dels 90 degut a que hi havia més de 30 cotxes participants i no tots els equips cabien als boxes, així que els divendres al matí es disputava una hora de pre-qualificació entre els equips nous i els que havien quedat a les darreres posicions l'any anterior. Tarquini va patir 25 no pre-qualificacions formant part d'escuderies com Coloni, AGS o Fondmetal.

274 - Vandoorne-Zunino

Nom	Neix	Nacionalitat	Anys	Pres.	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Punts	Tít	Mort
Vandoorne, Stoffel	**1992**	**Belga**	**2016-...**	**21**	**20**							**14**		
Van Lennep, Gijs	1942	Holandès	1971-75	10	8	1						2		
Van Rooyen, Basil	1939	Sud-africà	1968-69	2	2									
Veith, Bob	*1924*	*Estatunidenc*	*1956-60*	5	5									*2006*
Vergne, Jean-Éric	1990	Francès	2011-14	61	58							51		
Verstappen, Jos	1972	Holandès	1994-03	107	106						2	17		
Verstappen, Max	**1997**	**Holandès**	**2014-...**	**63**	**60**			**3**		**2**	**11**	**421**		
Vettel, Sebastian	**1987**	**Alemany**	**2006-...**	**206**	**198**			**47**	**50**	**33**	**99**	**2425**	**4**	
Villeneuve, Gilles	1950	Canadenc	1977-82	68	67			6	2	8	13	107		1982
Villeneuve Sr, Jacques	1953	Canadenc	1981-83	3		3								
Villeneuve, Jacques	1971	Canadenc	1996-06	165	163			11	13	9	23	235	1	
Villoresi, Luigi	1909	Italià	1950-56	33	31					1	8	49		1997
Viso, Ernesto	1985	Veneçolà	2006	1										
Volonterio, Ottorino	1917	Suís	1954-57	3	3									2003
Von Opel, Rikky	1947	Liechtensteinès	1973-74	14	10	2								
Von Trips, Wolfgang	1928	Alemany	1956-61	29	27			2	1		6	56		1961
Vonlanthen, Jo	1942	Suís	1975	1	1									
Vukovich, Bill	*1918*	*Estatunidenc*	*1951-55*	5	5			2	1	3	2	19		1955
Wacker, Fred	1918	Estatunidenc	1953-54	5	3									1998
Walker, Dave	1941	Australià	1971-72	11	11									
Walker, Peter	1912	Britànic	1950-55	4	4									1984
Wallard, Lee	*1910*	*Estatunidenc*	*1950-51*	2	2			1		1	1	9		1963
Walter, Heini	1927	Suís	1962	1	1									2009
Ward, Rodger	*1921*	*Estatunidenc*	*1951-63*	12	12			1			2	14		2004
Warwick, Derek	1954	Britànic	1981-93	162	146	12	2			2	4	71		
Watson, John	1946	Britànic	1973-85	154	152	2		5	2	5	20	169		
Webb, Spider	*1910*	*Estatunidenc*	*1950-54*	4	4									*1990*
Webber, Mark	1976	Australià	2002-13	217	215			9	13	19	42	1047,5		
Wehrlein, Pascal	1994	Alemany	2016-17	40	39							6		
Weidler, Volker	1962	Alemany	1989	10		2	8							
Weiler, Wayne	*1934*	*Estatunidenc*	*1960*	1	1									2005
Wendlinger, Karl	1968	Austríac	1991-95	42	41							14		
Westbury, Peter	1938	Britànic	1970	1		1								2015
Weyant, Chuck	*1923*	*Estatunidenc*	*1955-59*	4	4									*2017*
Wharton, Ken	1916	Britànic	1952-55	16	15							3		1957
Whiteaway, Ted	1928	Britànic	1955	1		1								1995
Whitehead, Graham	1922	Britànic	1952	1	1									1981
Whitehead, Peter	1914	Britànic	1950-54	12	10	1					1	4		1958
Whitehouse, Bill	1909	Britànic	1954	1	1									1957
Wickens, Robert	1989	Canadenc	2011	1										
Widdows, Robin	1942	Britànic	1968	1	1									
Wietzes, Eppie	1938	Canadenc	1967-74	2	2									
Wilds, Mike	1946	Britànic	1974-76	8	3	5								
Williams, Jonathan	1942	Britànic	1967	1	1									2014
Williamson, Roger	1948	Britànic	1973	2	1									1973
Wilson, Dempsey	*1927*	*Estatunidenc*	*1958-60*	2	2									*1971*
Wilson, Desiré	1953	Sud-africana	1980	1		1								
Wilson, Justin	1978	Britànic	2003	16	16							1		
Wilson, Vic	1931	Britànic	1960-66	2	1									
Winkelhock, Joachim	1960	Alemany	1989	7			7							
Winkelhock, Manfred	1952	Alemany	1980-85	56	47	6						2		1985
Winkelhock, Markus	1980	Alemany	2007	1	1									
Wirdheim, Björn	1980	Suec	2004	18										
Wisell, Reine	1941	Suec	1970-74	23	22						1	13		
Wolff, Susie	1982	Britànica	2014-15	4										
Wunderlink, Roelof	1948	Holandès	1975	6	3	3								
Wurz, Alexander	1974	Austríac	1997-07	94	69					1	3	45		
Yamamoto, Sakon	1982	Japonès	2005-10	27	21									
Yoong, Alex	1976	Malai	2001-02	18	14	3								
Zanardi, Alex	1966	Italià	1991-99	44	41	2						1		
Zapico, Emilio	1944	Espanyol	1976	1		1								1996
Zonta, Ricardo	1976	Brasiler	1999-05	67	36							3		
Zorzi, Renzo	1946	Italià	1975-77	7	7							1		2015
Zunino, Ricardo	1949	Argentí	1979-81	11	10	1								

Podríem dir que l'italià Alex Zanardi ha tingut èxit en tots els camps. Va guanyar el títol CART en dues temporades consecutives amb un estil espectacular, i si bé va patir el gravíssim accident que el va deixar sense cames en aquella cursa CART a Lausitzring, segueix guanyant competicions paralímpiques. Ara bé, a la F1 mai li van acabar de funcionar les coses. Només 1 punt després de 44 curses amb Minardi, Jordan, Lotus i Williams, amb el record d'un fortíssim accident a Eau Rouge el 1993.

Cotxes/motors/rodes - 275

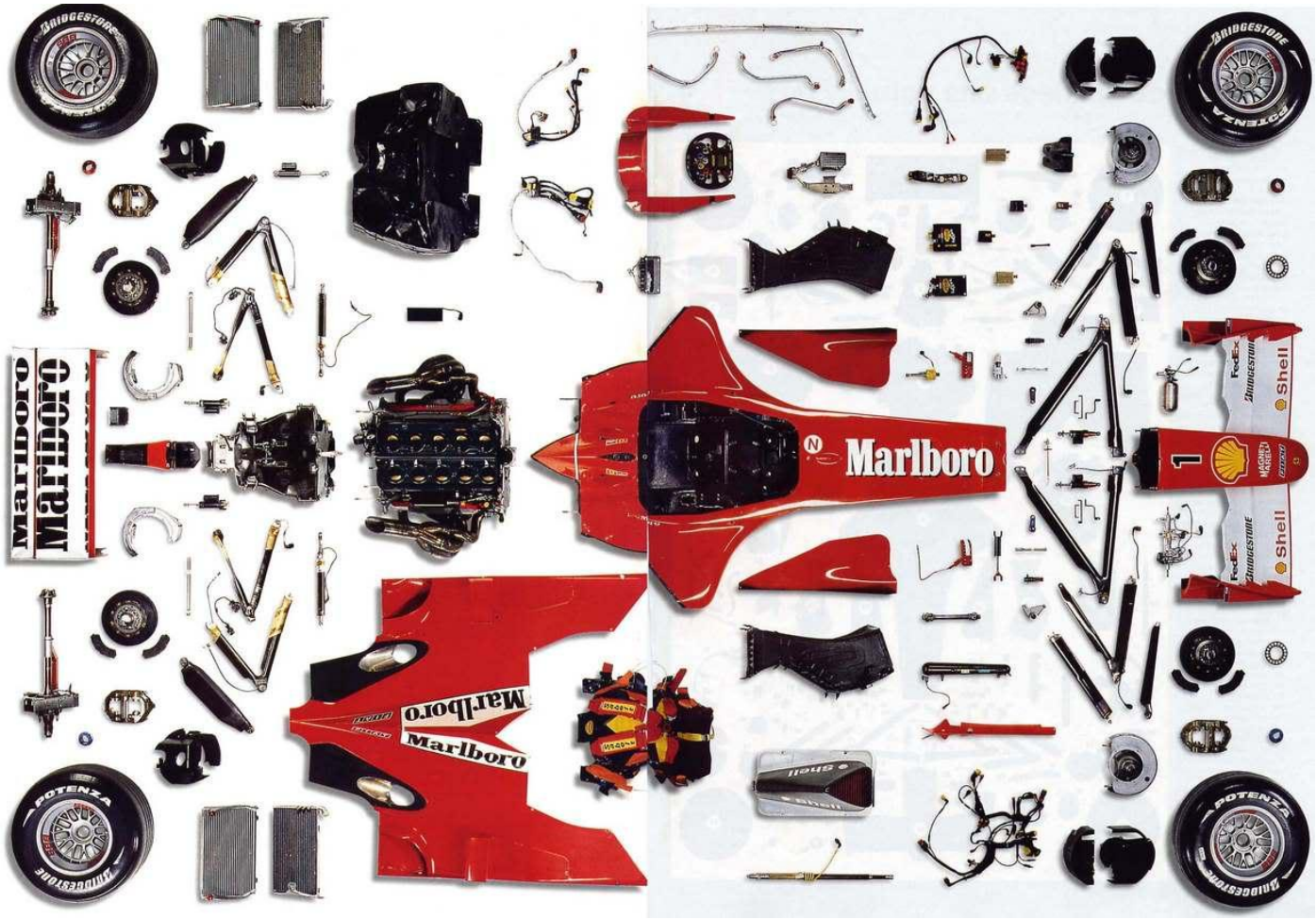

Equips

A.T.S.-Elder.....276

Emeryson-Lesovsky.....277

Leyton House-Red Bull.....278

Renault-Zakspeed.....279

Motors

A.T.S.-Maserati.....280

Matra-Zakspeed.....281

Pneumàtics.....282

276 – A.T.S.-Elder

Nom	País	Debut	T	Últim	Pres	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Pts P	Pts C	TP	TC
A. T. S.	I	1963	1	1963	5	5										
Adams	*US*	*1950*	*1*	*1950*	*1*	*1*										
AFM	D	1952	2	1953	4	4										
AGS	F	1986	6	1991	80	47	29	45					2	2		
Alfa Romeo	I	1950	11	1985	112	112	3		10	12	14	26	214	50	2	
Alta	GB	1950	3	1952	5	5										
Amon	NZ	1974	1	1974	5	1	2									
Apollon	CH	1977	1	1977	1		1									
Arrows	GB	1978	25	2002	394	382	46	9		1		9	167	167		
Arzani-Volpini	I	1955	1	1955	1		1									
Aston	GB	1952	1	1952	3	2	1									
Aston Martin	GB	1959	2	1960	6	5										
ATS	D	1978	8	1984	101	89	31	1					7	7		
BAR	GB	1999	7	2005	118	117				2		15	227	227		
Behra-Porsche	F	1959	2	1960	4	2	1									
Bellasi	CH	1970	2	1971	6	2	4									
Benetton	GB/I	1986	16	2001	260	260	1		27	15	36	102	851,5	861,5	2	1
BMW	D	1952	2	1953	3	2										
BMW Sauber	D		*(veure Sauber)*													
Boro	NL	1976	2	1977	8	6	2									
Brabham	GB	1962	30	1992	403	394	56	3	35	39	41	124	983	864	4	2
Brawn	GB	2009	1	2009	17	17			8	5	4	15	172	172	1	1
BRM	GB	1951	23	1977	197	197	18	1	17	11	15	61	537,5	433	1	1
Bromme	*US*	*1951*	*4*	*1954*	*4*	*4*										
BRP	GB	1963	2	1964	13	13	1						11	11		
Bugatti	F	1956	1	1956	1	1										
Caterham	MAL	2012	3	2014	56	56										
Christensen	*US*	*1959*	*2*	*1960*	*2*	*2*										
Cisitalia	I	1952	1	1952	1		1									
Coloni	I	1987	5	1991	82	13	14	54								
Connaught	GB	1952	8	1959	18	17	3					1	17			
Connew	GB	1972	1	1972	2	1										
Cooper	GB	1950	19	1969	129	129	23		16	11	14	58	494,5	342	2	2
Dallara	I	1988	5	1992	80	78	4	7				2	15	15		
De Tomaso	I	1961	4	1970	15	10	2									
Deidt	*US*	*1950*	*3*	*1952*	*3*	*3*						*2*	*10*			
Del Roy	*US*	*1953*	*1*	*1953*	*1*	*1*										
Derrington-Francis	GB	1964	1	1964	1	1										
Dunn	*US*	*1957*	*3*	*1959*	*3*	*3*										
Eagle	US	1966	4	1969	28	25	2		1		2	2	17	17		
Eifelland	D	1972	1	1972	8	8										
Elder	*US*	*1959*	*1*	*1959*	*1*	*1*										

L'equip italià Coloni té el rècord de no pre-qualificacions a la Fórmula 1. Abans i després de participar als grans premis, Enzo Coloni primer i el seu fill Paolo després van tenir cert èxit amb el seu equip en categories inferiors, però el salt a la categoria reina va coincidir amb els anys amb més equips a la categoria.
Tot i això, 14 curses de 82 intents són un pobre bagatge, si bé Gabriele Tarquini va aconseguir acabar vuitè el GP de Canadà de 1988, posició que avui en dia hauria donat 4 punts a l'equip però que en realitat, mai va puntuar.
Per al 1990 un acord amb Subaru per fer servir un motor boxer de 12 cilindres dissenyat per Carlo Chiti podria haver canviat les coses; Subaru va pagar els deutes i va injectar diners, però el motor era tant pesat i lent que a meitat de temporada van tornar al Ford.
Així les coses, Coloni no va qualificar-se per a cap cursa ni el 1990 ni el 1991. Aquest últim any, Pedro Matos Chaves va marcar un altre rècord indesitjat: el del pilot amb més no pre-qualificacions (13). Coloni acabaria venent-se l'equip a Andrea Sassetti, que el 1992 va crear Andrea Moda. Mentre Coloni ho havia intentar amb més o menys professionalitat, Andrea Moda passaria als annals de la història per ser expulsats del mundial degut als problemes i la falta de seriositat de Sassetti.

Emeryson-Lesovsky – 277

Nom	País	Debut	T	Últim	Pres	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Pts P	Pts C	TP	TC
Emeryson	GB	1956	4	1962	7	4	3									
EMW	D	1953	1	1953	1	1										
ENB	B	1962	1	1962	1	1										
Ensign	GB	1973	10	1982	134	99	37				1		19	19		
Epperly	*US*	*1955*	*5*	*1960*	*5*	*5*					*2*	*3*	*28*			
ERA	GB	1950	3	1952	7	7										
EuroBrun	I	1988	3	1990	46	14	12	41								
Ewing	*US*	*1959*	*2*	*1960*	*2*	*2*				*1*						
Ferguson	GB	1961	1	1961	1	1										
Ferrari	**I**	**1950**	**68**		**951**	**947**	**11**		**229**	**213**	**244**	**727**	**8084,27**	**7182,5**	**15**	**16**
Fittipaldi	BR	1975	8	1982	120	103	32	1				3	44	44		
Fondmetal	I	1991	2	1992	29	19	8	9								
Footwork	GB		*(veure Arrows)*													
Force India	**IN**	**2008**	**10**		**191**	**191**				**1**	**5**	**5**	**987**	**987**		
Forti	I	1995	2	1996	27	23	9									
Frazer-Nash	GB	1952	1	1952	4	4							3			
Fry	GB	1959	1	1959	1		1									
Gilby	GB	1961	2	1962	3	2	1									
Gordini	F	1950	7	1956	40	40	1					2	30,14			
Haas	**US**	**2016**	**2**		**41**	**41**							**76**	**76**		
Hall	*US*	*1951*	*1*	*1951*	*1*	*1*										
Hesketh	GB	1974	5	1978	60	52	19	2	1		1	7	48	48		
Hill	GB	1975	1	1975	12	11	1						3	3		
Honda	J	1964	8	2008	88	88			3	2	2	9	156	154		
HRT	E	2010	3	2012	58	56	2									
HWM	GB	1951	4	1954	15	14	1						2			
Iso Marlboro	GB	1973	2	1974	30	30	4						6	6		
Jaguar	GB	2000	5	2004	85	85						2	45	45		
JBW	GB	1959	3	1961	6	5	1									
Jordan	IE	1991	15	2005	250	250	5	1	4	2	2	19	291	291		
Kauhsen	D	1979	1	1979	2		2									
Klenk-Meteor	D	1954	1	1954	1	1										
Kojima	J	1976	2	1977	2	2										
Kurtis Kraft	*US*	*1950*	*11*	*1960*	*12*	*12*			*5*	*6*	*7*	*16*	*127*			
Kuzma	*US*	*1951*	*10*	*1960*	*3*	*2*			*1*			*3*	*24*			
Lambo	I	1991	1	1991	16	6	12	14								
Lancia	I	1954	2	1955	4	4				2	1	1	9			
Langley	*US*	*1950*	*1*	*1950*	*1*	*1*										
Larrousse	F	1993	2	1994	32	32							5	5		
LDS	SA	1962	5	1968	5	4	1	1								
Lec	GB	1977	1	1977	5	3	1	1								
Lesovsky	*US*	*1950*	*9*	*1960*	*9*	*9*				*1*	*1*	*1*	*10*			

Hispania és fins al moment l'únic equip espanyol que ha participat a la Fórmula 1. Va iniciar la seva existència a principis de 2010 com a Campos Meta amb Adrián Campos de cap visible, però problemes per a trobar finançament abans de debutar van fer que José Ramón Carabante comprés l'equip i Colin Kolles passés a ser el cap d'equip. Va ser llavors quan el nom va canviar a Hispania Racing Team, o HRT.

A meitat del segon any Carabante va vendre el control a Thesan Capital, empresa d'inversió que a finals de 2012 va vendre's l'equip. Ningú va voler seguir amb ell i finalment va ser comprat per a la col·lecció personal de Teo Martín.

En termes competitius, el xassís construït per Dallara era poc més que un GP2 de l'època, i de fet des de la reintroducció de la norma del 107% només els HRT (a Austràlia 2011 i 2012) s'han quedat sense córrer una cursa per ser massa lents.

Malgrat tenir pilots com Bruno Senna, Karun Chandhok, Narain Karthikeyan, Vitantonio Liuzzi, Daniel Ricciardo o Pedro de la Rosa, els HRT mai van ser a prop d'aconseguir punts. De fet el millor resultat va ser de Liuzzi, un tretzè al GP de Canadà de 2011. I al GP d'Europa del 2011, Karthikeyan va establir un rècord al ser el pilot que ha acabat una cursa de Fórmula 1 en la posició més baixa de la història, 24è, amb de la Rosa tot just davant, en una carrera on no hi va haver cap abandonament.

En definitiva, una aventura espanyola per a oblidar.

278 – L. House-Red Bull

Nom	País	Debut	T	Últim	Pres	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Pts P	Pts C	TP	TC
Leyton House	GB		*(veure March)*													
Life	I	1990	1	1990	14			14								
Ligier	F	1976	21	1996	332	326	29		9	9	10	50	388	388		
Lola	GB	1962	15	1997	151	148	27	3		1		3	48	48		
Lotus	GB	1958	43	2015	608	606	62	5	81	107	76	197	2220	2074	6	7
Lyncar	GB	1974	1	1975	2	1	1									
Maki	J	1974	3	1976	8		8									
Manor	GB	2016	1	2016	21	21							1	1		
March	GB	1970	16	1992	238	227	69	8	3	5	7	22	193	181,5		
Marchese	*US*	*1950*	2	*1951*	2	2										
Martini	F	1978	1	1978	9	4	1	2								
Marussia	RU	2010	6	2015	112	111	1						2	2		
Maserati	I	1950	11	1960	75	70	31		9	10	15	37	313,42	6	2	
Matra	F	1967	6	1972	60	60	1		9	4	12	21	184	163	1	1
McGuire	GB	1977	1	1977	1			1								
McLaren	**GB**	**1966**	**52**		**822**	**821**	**26**	**2**	**182**	**155**	**154**	**485**	**5464,5**	**5146,5**	**12**	**8**
Mercedes	**D**	**1954**	**9**		**168**	**168**			**75**	**88**	**56**	**154**	**3857,14**	**3718**	**6**	**4**
Merzario	I	1978	2	1979	31	10	18	3								
Meskowski	*US*	*1960*	1	*1960*	1	1										
Midland	RU	2006	1	2006	18	18										
Milano	I	1950	1	1950	1											
Minardi	I	1985	21	2005	346	340	32						38	38		
Moda	I	1992	1	1992	9	1	3	11								
Moore	*US*	*1950*	3	*1959*	3	3										
Nichels	*US*	*1950*	2	*1954*	2	2										
Olson	*US*	*1950*	1	*1950*	1	1										
Onyx	GB	1989	2	1990	26	17	11	16				1	6	6		
OSCA	I	1951	4	1958	5	4	1									
Osella	I	1980	11	1990	172	132	55	26					5	5		
Pacific	GB	1994	2	1995	33	22	25									
Pankratz	*US*	*1954*	2	*1955*	2	2										
Parnelli	US	1974	3	1976	16	16					1		6	6		
Pawl	*US*	*1951*	3	*1955*	3	3										
Penske	US	1974	3	1976	41	40	1		1			3	23	23		
Phillips	*US*	*1954*	7	*1960*	7	7						1	7			
Politoys	GB	1972	1	1972	1	1										
Porsche	D	1958	7	1964	36	32	2		1	1		5	50	48		
Prost	F	1997	5	2001	83	83						3	35	35		
Rae	*US*	*1950*	1	*1950*	1	1										
RAM	GB	1983	3	1985	44	31	18									
Rebaque	MX	1979	1	1979	3	1	2									
Red Bull	**GB**	**2005**	**13**		**245**	**244**			**55**	**58**	**54**	**148**	**3888,5**	**3888,5**	**4**	**4**

Al llarg de la història de la Fórmula 1, i sobretot a partir dels anys 80, els motors V6, V8, V10 o V12 han sigut sempre els més eficients en quant a potència i espai per a l'aerodinàmica. Però a finals dels 80 dues persones van provar l'arquitectura W12, amb tres fileres de 4 cilindres. La teoria d'un motor W12 és obtenir més potència que un V8 tot i ocupar –especialment en llargada- el mateix espai que un V8.

Guy Negre va arribar a provar el seu motor en un AGS, però l'equip francès va continuar amb el provat i conegut Ford V8. Franco Rocchi, ex-enginyer a Ferrari, va tirar endavant amb el seu motor. El disseny va ser comprat per Ernesto Vita, que inicialment volia ser proveïdor, però cap equip va voler el motor. Vita va comprar llavors el cotxe que First Racing hauria usat el 1989 abans de plegar, va anomenar-lo Life (Vita en anglès) i va fitxar Gary Brabham com a pilot.

Amb 35 cotxes aquella temporada, hi havia pre-qualificació. Brabham va fer dues curses i va marxar, i en el seu lloc Bruno Giacomelli va tornar a la F1 7 anys després. Cap dels dos va superar mai la pre-qualificació, i de fer el més a prop que va quedar el cotxe de superar-la va ser a 14 segons a Mònaco, i a 19 de la pole de Senna, en un circuit de poc més de tres quilòmetres.

El motor W12 tenia entre 120 i 200 cavalls menys que els de la resta, cosa que posava el Life a nivell d'un Fórmula 3 gairebé. Brabham i Giacomelli haurien d'haver sigut superherois per classificar aquell ferro. L'equip fins i tot va acabar instal·lant un Judd a final de temporada, però a l'última cursa que van fer a Jerez seguien a 20 segons del tall. El cotxe mai va fer més de 8 voltes seguides, i Vita finalment va tancar l'equip, ja que no tenia raó de ser un equip creat per a anunciar el W12 que ja no duia...

Renault-Zakspeed – 279

Nom	País	Debut	T	Últim	Pres	GP	NQ	NPQ	V	PP	VR	Podi	Pts P	Pts C	TP	TC
Renault	**F**	**1977**	**21**		**344**	**341**	**2**		**35**	**51**	**31**	**100**	**1383**	**1383**	**2**	**2**
Rial	D	1988	2	1989	32	20	19	8					6	6		
Sauber	**CH**	**1993**	**25**		**444**	**441**			**1**	**1**	**5**	**27**	**817**	**817**		
Scarab	US	1991	15	2005	5	2	1									
Schroeder	*US*	*1951*	4	1955	4	4							2			
Scirocco	US	1963	2	1964	7	5	2									
Shadow	US	1973	8	1980	113	104	24	2	1	3	2	7	68,5	67,5		
Shannon	GB	1966	1	1966	1	1										
Sherman	*US*	*1951*	2	*1952*	2	2										
Simca-Gordini	F		*(veure Gordini)*													
Simtek	GB	1994	2	1995	20	20	2									
Snowberger	*US*	*1950*	1	*1950*	1	1										
Spirit	GB	1983	2	1985	25	23	2									
Spyker	NL	2007	1	2007	17	17							1	1		
Stebro	CA	1963	1	1963	1	1										
Stevens	*US*	*1950*	6	*1956*	6	6				1						
Stewart	GB	1997	3	1999	49	49			1	1		5	47	47		
Super Aguri	J	2006	3	2008	39	39							4	4		
Surtees	GB	1962	15	1997	119	117	32	1			3	2	54	53		
Sutton	*US*	*1959*	1	*1959*	1	1										
Talbot-Lago	F	1950	2	1951	13	13						2	25			
Tec-Mec	I	1959	1	1959	1	1										
Tecno	I	1972	2	1973	10	10							1	1		
Theodore	GB	1978	4	1983	51	34	16	6					2	2		
Token	GB	1974	1	1974	4	3	1									
Toleman	GB	1981	5	1985	70	54	32	4		1	2	3	26	26		
Toro Rosso	**I**	**2006**	**12**		**226**	**226**			**1**	**1**	**1**	**1**	**382**	**382**		
Toyota	J	2002	8	2009	140	139				3	3	13	278,5	278,5		
Trevis	*US*	*1951*	4	*1960*	4	4							1	1		
Trojan	GB	1974	1	1974	8	6	2									
Turner	*US*	*1953*	1	*1953*	1	1										
Tyrrell	GB	1970	29	1998	433	430	34		23	14	20	77	711	621	2	1
Vanwall	GB	1954	7	1960	28	28			9	7	6	13	108	57		1
Venturi	F	1992	1	1992	16	16	1	1					1	1		
Veritas	D	1951	3	1953	6	6										
Virgin	GB		*(veure Marussia)*													
Watson	*US*	*1950*	9	*1960*	9	9			3	2	1	5	36	36		
Wetteroth	*US*	*1950*	1	*1950*	1	1										
Williams	**GB**	**1975**	**43**		**718**	**703**	**10**		**114**	**128**	**133**	**312**	**3559**	**3553**	**7**	**9**
Wolf	CA	1977	3	1979	48	47	1		3	1	2	13	79	79		
Wolf-Williams	GB		*(veure Williams)*													
Zakspeed	D	1985	5	1989	74	53	18	30					2	2		

L'equip Simtek va iniciar la seva existència el 1989 com a consultoria per a terceres parts. Fundada per Nick Wirth i Max Mosley, Simtek dissenyava peces per a altres, i fins i tot va fer dos dissenys de F1, un per a BMW (que al final no va entrar al mundial i que el disseny va ser adquirit per Andrea Moda) i per a Bravo, que tampoc arribaria a debutar al campionat.

A l'arribar a president de la FIA Mosley va vendre-li la part a Wirth, i aquest va decidir fer el salt a la Fórmula 1 el 1994, amb patrocini principal de la cadena MTV, amb David Brabham i Roland Ratzenberger com a pilots. Normalment eren davant de Pacific, que també debutava aquell any, però a Imola Ratzenberger va morir després d'haver-se sortit de la pista, perdre l'aleró davanter i xocar contra un mur de formigó. Dos grans premis després el substitut Andrea Montermini també va xocar a Montmeló trencant-se el peu.

L'equip va acabar la temporada traumàtica ja havent acumulat un cert deute. Jos Verstappen va arribar a l'equip el 1995, però només van fer cinc curses abans de declarar-se en bancarrota i abandonar el campionat. Amb els punts actuals Simtek hauria aconseguit 5 punts de dos novens i un desè, i de fet Verstappen va arribar a rodar sisè a Argentina, però tal com va anar, l'equip mai va puntuar.

Wirth va ser director tècnic de Benetton i més tard va dissenyar el primer Virgin sense usar el túnel del vent en un acord entre l'equip i la seva nova companyia Wirth Research. Però finalment la col·laboració no va continuar degut a que no aconseguia el mateix nivell que els cotxes dissenyats tradicionalment.

280 – A.T.S-Maserati

Nom	País	Debut	T	Últim	Equips	Arquitectures	GP	V	PP	VR	Podi	Punts	TP	TC
A. T. S.	I	1963	1	1963	1	V8	7							
Acer (Ferrari)	TW	2001	1	2001	1	V10	17					4		
Alfa Romeo	I	1950	20	1987	8	L8C, F12, V12, V8T...	215	12	15	20	40	330	2	
Arrows	GB	1998	2	1999	1	V10	32					7		
Asiatech	J	2001	2	2002	2	V10	33					3		
Aston Martin	GB	1959	2	1960	1	L6	5							
BMW	D	1952	21	2009	12	L6, L4, L4T, V10, V8	270	20	33	33	86	1021	1	
Borgward	D	1959	1	1959	1	L4	1							
BPM	I	1952	1	1952	1	L4								
Bristol	GB	1952	6	1957	4	L6	17				1	15		
BRM	GB	1951	22	1977	9	V16, L4, V8, H16, V12	189	18	11	14	65	607,5	1	1
Bugatti	F	1956	1	1956	1	L8	1							
Butterworth	GB	1952	1	1952	1	F4	2							
Castellotti	I	1960	1	1960	1	L4	3					3		
Climax	GB	1957	13	1969	17	L4, V8	90	40	44	44	104	866,5	4	4
Cosworth	GB	2000	11	2013	9	V10, V8	199		1	1	2	179		
Cummins	*US*	*1950*	*2*	*1952*	*1*	*L6T dièsel*	*2*		*1*					
De Tomaso	I	1962	2	1963	1	F8								
ERA	GB	1950	2	1951	1	L6C	4							
European (Ford)	GB	2001	1	2001	1	V10	17							
Ferrari	**I**	**1950**	**68**		**12**	**V12, L4, V8, V6, F12...**	**951**	**230**	**214**	**248**	**733**	**8732,27**	**15**	**16**
Fondmetal (Ford)	I	2000	1	2000	1	V10	17							
Ford	US	1963	39	2004	62	L4, V8, V6T, V10	523	176	139	159	533	4634	13	10
Francis	GB	1952	3	1954	1	L4	10					5		
Gordini	F	1950	7	1956	1	L6, L8, L4C	40			1	2	30,14		
Hart	GB	1981	11	1997	7	L4T, V10, V8	145		2	2	5	63		
Honda	**J**	**1964**	**27**		**10**	**V12, V8, V6T, V10**	**400**	**72**	**77**	**59**	**174**	**1722,5**	**5**	**6**
Ilmor	GB	1991	4	1994	4	V10	37					12		
Jaguar	GB	1950	1	1950	1	L6	1							
JAP	GB	1950	1	1950	1	V2	1							
Judd	GB	1988	5	1992	10	V8, V10	68			3	8	86		
Kuchen	D	1952	1	1952	1	V8	1							
Lamborghini	I	1989	5	1993	7	V12	80				1	20		
Lancia	I	1954	2	1955	1	V8	4		2	1	1	9		
Life	I	1990	1	1990	1	W12								
Maserati	I	1950	19	1969	9	L4, L6, V12	107	11	11	17	44	396,42	2	

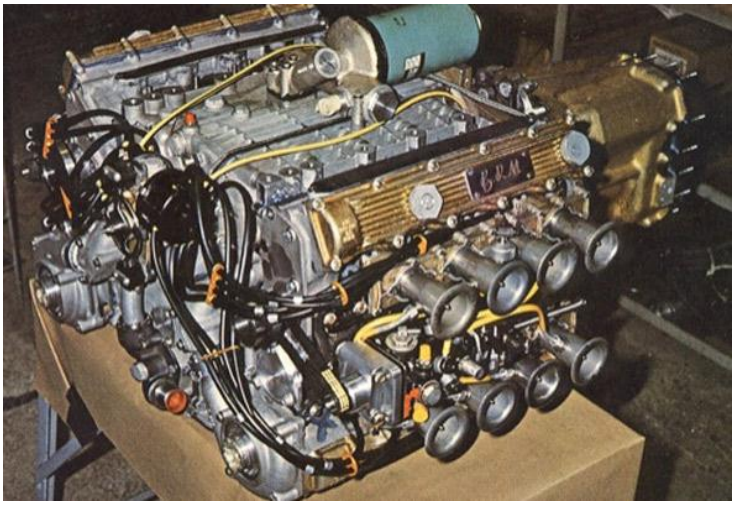

Des de l'any 1988 els motors no poden tenir més de 12 cilindres, i de fet les últimes normatives especifiquen el número de cilindres que un motor ha de tenir, actualment 6, abans 8 i abans 10.

Però abans de 1988 era possible construir motors amb l'arquitectura que es volgués sempre que respectessin el límit de centímetres cúbics.

Fins que al 2000 es va especificar que el motor havia de ser V10, havíem vist coses com els bòxer de Ferrari, motors de 4 cilindres en línia com els dels nostres cotxes de carrer i fins i tot l'inefable W12 de Life.

Però només una marca va atrevir-se a provar un motor amb 16 cilindres. I no només una vegada, sinó dues.

BRM sempre va ser la "Ferrari britànica". No obstant el seu nom era British Racing Motors i a diferència d'altres marques nascudes a la postguerra va sobreviure i va tenir èxit sempre construint xassís i motor, com Ferrari.

Però els dos motors de 16 cilindres van ser un fracàs. El primer va ser de fet el primer cotxe BRM en participar a la Fórmula 1, el Type 15. El motor de 16 cilindres en V, de 1500 cc i amb compressor era possiblement el més potent de tots, però la fiabilitat era força dolenta, i el cotxe només va disputar efectivament el GP de Gran Bretanya de 1951, si bé Reg Parnell va sumar dos punts aquell dia. Molts pilots van conduir-lo, incloent Juan Manuel Fangio que va considerar-lo com el cotxe més impressionant i desafiant que havia conduit mai. Però els retards i problemes, juntament amb la marxa d'Alfa Romeo, van fer que els organitzadors de GP –veient que no hi hauria cap mena d'oposició a Ferrari- passessin els seus GP a la normativa F2.

El segon intent de BRM va ser el 1966. Aquell any es va doblar la cilindrada, passant de 1500 cc a 3000 cc, i lògicament, BRM va pensar que unint dos dels seus motors V8 en angle 180° un cap amunt i l'altre cap avall (foto) aconseguirien un motor molt potent. Però la potència era similar a la dels rivals i en canvi el motor H16 era molt més pesat. El motor va tenir 40 participacions amb BRM i Lotus, i d'aquestes va abandonar en 27 per problemes mecànics. Si més no, Jim Clark va aconseguir guanyar l'única cursa que va acabar, mentre Jackie Stewart i Mike Spence sumaven 16 punts per a l'equip oficial. A principis de 1968, BRM va passar a usar un V12 més convencional...

Matra-Zakspeed - 281

Nom	País	Debut	T	Últim	Equips	Arquitectures	GP	V	PP	VR	Podi	Punts	TP	TC
Matra	F	1968	10	1982	3	V12	125	3	4	6	24	175		
Mecachrome (Ren)	F	1998	1	1998	1	V10	16				3	38		
Megatron (BMW)	CH	1987	2	1988	2	L4T	32				1	35		
Mercedes	**D**	**1954**	**26**		**8**	**L8, V10, V8, V6T**	**438**	**162**	**171**	**151**	**421**	**9231,14**	**10**	**6**
Milano	I	1950	2	1951	1	L4C	3							
Motori Moderni	I	1985	3	1987	2	V6T	44							
Mugen Honda	J	1992	9	2000	5	V10	147	4	1		16	182		
Novi	*US*	*1951*	*6*	*1959*	*1*	*L8*	*6*		*1*	*1*		*4*		
Offenhauser	*US*	*1950*	*11*	*1960*	*33*	*L4C, L4*	*12*	*11*	*9*	*10*	*33*	*260*		
Osca	I	1951	7	1962	4	V12, L6, L4	8							
Osella (Alfa)	I	1988	1	1988	1	V8T	10							
Petronas (Ferrari)	MAL	1997	9	2005	1	V10	1	151			4	142		
Peugeot	F	1994	7	2000	3	V10	2	115		1	14	128		
Platé	CH	1952	1	1952	1	L4	3							
Playlife (Renault)	I	1998	3	2000	1	V10	49		1	1	6	69		
Porsche	D	1958	8	1991	3	F4, F8, V12	37	1	1		5	50		
Pratt & Whitney	US	1971	1	1971	1	turbina	3							
Renault	**F**	**1977**	**36**		**9**	**V6T, V10, V8**	**598**	**168**	**213**	**171**	**453**	**6959,5**	**11**	**12**
Repco	AU	1966	3	1969	2	V8	33	8	7	4	25	175	2	2
Sauber (Ilmor)	CH	1993	1	1993	1	V10	16					12		
Scarab	US	1960	1	1960	1	L4	2							
Serenissima	I	1966	1	1966	1	V8	1					1		
Simca	F		*(veure Gordini)*											
Simca-Gordini	F		*(veure Gordini)*											
Subaru	J	1990	1	1990	1	F12								
Supertec (Renault)	F	1999	2	2000	3	V10	33			1	3	42		
TAG (Porsche)	D	1983	5	1987	1	V6T	68	25	7	18	54	405,5	3	2
TAG Heuer (Ren.)	**CH**	**2016**	**2**		**1**	**V6T**	**41**	**5**	**1**	**7**	**29**	**836**		
Talbot	F	1950	2	1951	1	L8, L6	13				2	25		
Tecno	I	1972	2	1973	1	F12	10					1		
Toyota	J	2002	8	2009	4	V10, V8	140		3	4	17	384		
Vanwall	GB	1954	7	1960	1	L4	28	9	7	6	13	108		1
Veritas	D	1951	3	1953	1	L6	6							
Weslake	GB	1966	3	1968	1	V12	18	1		2	2	13		
Yamaha	J	1989	8	1997	5	V8, V12, V10	116				2	36		
Zakspeed	D	1985	4	1988	1	L4T	51					2		

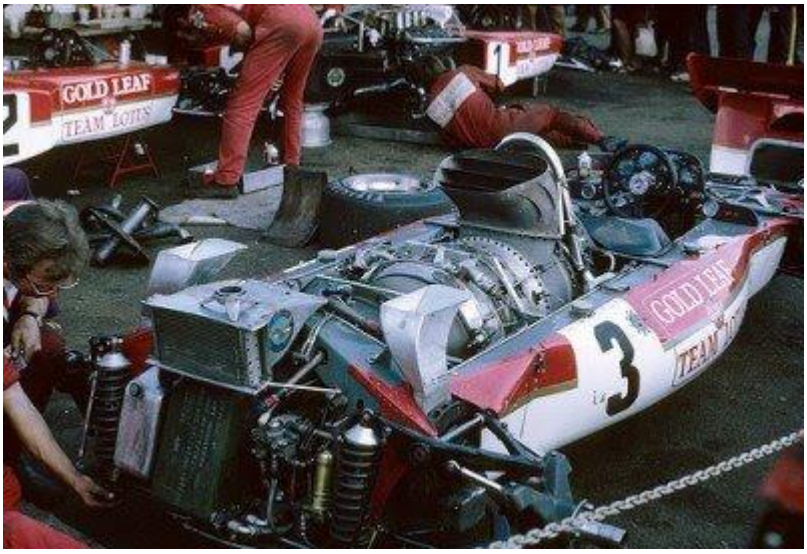

Si els V16 i H16 de BRM van ser motors estranys, més va ser-ho el del Lotus 56B de 1971.

A la Fórmula 1 no hi ha hagut, o no s'han permès des de fa anys altres motors que no siguin el de combustió interna. L'única aparició d'un dièsel a les estadístiques (el Cummins) ve donada per les temporades on les 500 milles d'Indianapolis comptaven per al mundial de F1.

I d'Indianapolis ens arriba l'altre extravagant, la turbina de gas Pratt & Whitney STN 6/76.

El disseny original de la turbina era com a turbohèlix per a avions, i de fet desenes d'avionetes des dels 70 duen aquests motors, així com helicòpters, i també avions més grans con a motor auxiliar.

A Ken Wallis se li va ocórrer que a Indianapolis un cotxe així podria funcionar. Va trobar finançament en la companyia de lubricants STP i van construir un cotxe per a les 500 milles de 1967, l'STP-Paxton Turbocar amb tracció a les 4 rodes, que va avariar-se a 8 voltes de la victòria amb Parnelli Jones al volant.

La temporada següent STP va patrocinar a Lotus. De nou la victòria va quedar fora de l'abast per avaria, però amb el Lotus 56 Colin Chapman havia desenvolupat la forma que tindria posteriorment el Lotus 72.

Tres anys després, ja amb el 72 en operació, Chapman i Maurice Phlippe van recuperar el 56 i el van convertir en 56B, modificat amb alerons i amb tancs de combustible més grans, a més d'una turbina equivalent als 3000 cc dels motors "normals". El cotxe no tenia ni caixa de canvis ni embragatge, però havia de disposar de frens més grans, doncs no hi havia fre motor i en aturat s'havia d'aguantar permanentment el peu al pedal. La turbina pesava menys que el Ford DFV, però el sistema 4x4 i el querosè, major que a l'oval per les reduccions i acceleracions, van fer-lo massa pesat per ser competitiu. Sobre mullat el 4x4 li donava avantatge i el jove Dave Walker podria haver obtingut un gran resultat a Zandvoort si no s'hagués sortit de la pista. Però mai va sumar cap punt, amb Emerson Fittipaldi i Reine Wisell intentant evitar conduir el 56B mentre tenien el 72 a mà.

282 - Pneumàtics

Totals

Nom	País	Debut	T	Últim	Pilots	Equips	Motors	GP	V	PP	VR	Podi	Pts C	TP	TC
Avon	GB	1954	7	1982	18	10	5	29					8		
Bridgestone	J	1976	16	2010	80	29	18	244	175	168	170	482	6267,5	11	11
Continental	D	1954	3	1958	7	2	2	13	10	8	9	18	8	2	
Dunlop	GB	1950	23	1977	227	41	27	175	83	76	78	218	1507	8	9
Englebert	B	1950	9	1958	50	9	9	61	8	11	12	36	57	2	
Firestone	US	1950	21	1975	201	55	15	121	49	60	53	144	797	4	3
Goodyear	US	1960	34	1998	247	63	30	495	368	358	361	1133	9047	24	26
Michelin	F	1977	14	2006	84	28	16	215	102	111	108	317	3308,5	6	4
Pirelli	**I**	**1950**	**25**		**200**	**44**	**19**	**340**	**181**	**184**	**188**	**550**	**14176,5**	**13**	**7**

Amb competència

Nom	País	Debut	T	Últim	Pilots	Equips	Motors	GP	V	PP	VR	Podi	Pts C	TP	TC
Avon	GB	1954	7	1982	18	10	5	29					8		
Bridgestone	J	1976	10	2006	47	18	14	140	71	64	66	170	1405,5	5	5
Continental	D	1954	3	1958	7	2	2	13	10	8	9	18	8	2	
Dunlop	GB	1950	23	1977	200	37	24	175	83	76	78	218	1507	8	9
Englebert	B	1950	9	1958	50	9	9	61	8	11	12	36	57	2	
Firestone	US	1966	10	1975	94	23	12	110	38	49	42	111	797	4	3
Goodyear	US	1960	27	1998	208	54	25	382	255	245	248	794	6141	17	19
Michelin	F	1977	14	2006	84	28	16	215	102	111	108	317	3308,5	6	4
Pirelli	I	1950	18	1991	145	30	18	203	44	47	51	139	339	6	

En monopoli

Nom	País	Debut	T	Últim	Pilots	Equips	Motors	GP	V	PP	VR	Podi	Pts C	TP	TC
Avon	GB	*(sempre van tenir competència)*													
Bridgestone	J	1999	6	2010	60	27	18	104	104	104	104	312	4862	6	6
Continental	D	*(sempre van tenir competència)*													
Dunlop	GB	1961	3	1963	94	17	10	27	27	27	27	81	395	3	3
Englebert	B	*(sempre van tenir competència)*													
Firestone	US	1950	11	1960	107	32	3	11	11	11	11	33			
Goodyear	US	1987	7	1996	88	31	21	113	113	113	113	339	2906	7	7
Michelin	F	*(sempre van tenir competència)*													
Pirelli	**I**	**2011**	**7**		**56**	**16**	**6**	**137**	**137**	**137**	**137**	**411**	**14176,5**	**7**	**7**

Els pneumàtics a vegades son protagonistes pel desgast o per una punxada, però mai van ser-ho més que al GP d'Estats Units de 2005.

El circuit d'Indianapolis havia estat asfaltat de nou i Bridgestone, a través de Firestone a les 500 milles al maig, sabia com desgastava el nou traçat. Però al juny tocava el GP i Michelin no tenia noves dades.

Les alarmes van sonar amb una punxada i accident a l'oval de Ralf Schumacher (foto). El seu substitut per al GP Ricardo Zonta també va punxar, i en examinar els pneumàtics dels seus equips, Michelin va comunicar que no podia garantir la seguretat dels seus pneumàtics per més de 10 voltes.

Els equips van intentar arribar a un consens per a que la cursa seguís endavant, mitjançant la instal·lació d'una xicana, però la FIA va dir que no sancionaria la cursa si s'alterava el traçat homologat, i Michelin va dir que no permetria als seus equips córrer amb uns pneumàtics insegurs; les dues parts intentant-se protegir de possibles problemes legals en cas de que hi hagués hagut algun accident.

Al final la cursa es va disputar i va ser puntuable, però només amb els sis cotxes equipats amb pneumàtics Bridgestone. Entre l'esbroncada del públic, Michael Schumacher va guanyar i la relació entre la Fórmula 1 i Indianapolis va quedar molt tocada.

Si més no, Michelin va tornar els diners de les entrades i va oferir 20.000 entrades per a la cursa del 2006...

Rècords - 283

Campionats.....284
Victòries.....285
Pole positions.....286
Voltes ràpides.....287
Podis.....288
Punts.....289
Edats.....290
Grans premis.....291
Miscel·lània.....292

284 - Campionats

Michael Schumacher continua sent el pilot amb més títols mundials de la història del campionat

· Més campionats de pilots
7, Michael Schumacher (1994-95, 2000-04)

· Més campionats consecutius de pilots
5, Michael Schumacher (2000-04)

· Més campionats de pilots (constructors)
15, Ferrari (Schumacher 5, Lauda 3, Ascari 2, Fangio, Hawthorn, P. Hill, Scheckter i Räikkönen 1)

· Més campionats consecutius de pilots (constructors)
5, Ferrari (Schumacher, 2000-04)

· Més campionats de pilots (motors)
15, Ferrari (Schumacher 5, Lauda 3, Ascari 2, Fangio, Hawthorn, P. Hill, Scheckter i Räikkönen 1)

· Més campionats consecutius de pilots (motors)
7, Ford (G. Hill, Stewart, Rindt, Stewart, Fittipaldi, Stewart i Fittipaldi, 1968-74)

· Més campionats de pilots (pneumàtics, totals)
24, Goodyear (Prost 4, Lauda i Senna 3, Stewart i Schumacher 2, Brabham, Fittipaldi, Hunt, Andretti, Jones, K. Rosberg, Piquet, Mansell, Hill i Villeneuve 1)

· Més campionats de pilots (pneumàtics, competència)
17, Goodyear (Lauda i Prost 3, Stewart i Senna 2, Brabham, Fittipaldi, Hunt, Andretti, Jones, K. Rosberg i Villeneuve 1)

· Més campionats consecutius de pilots (pneus, comp.)
6, Goodyear (Stewart, Fittipaldi, Lauda, Hunt, Lauda i Andretti, 1973-78)

· País amb més campionats de pilots
17, Gran Bretanya (Hamilton 4, Stewart 3, G. Hill i Clark 2, Hawthorn, Surtees, Hunt, Mansell, D. Hill i Button 1)

· Continent amb més campionats de pilots
46, Europa (Gran Bretanya 17, Alemanya 12, Àustria, França i Finlàndia 4, Itàlia 3 i Espanya 2)

· Més campionats de constructors
16, Ferrari (1961, 1964, 1975-77, 1979, 1982-83, 1999-2004, 2007-08)

· Més campionats consecutius de constructors
6, Ferrari (1999-2004)

· Més campionats de constructors (motors)
16, Ferrari (1961, 1964, 1975-77, 1979, 1982-83, 1999-2004, 2007-08)

· Més campionats consecutius de constructors (motors)
7, Ford (Lotus, Matra, Lotus, Tyrrell, Lotus, Lotus i McLaren, 1968-74)

· Més campionats de constructors (pneumàtics, totals)
26, Goodyear (Williams 9, McLaren 6, Ferrari 5, Brabham i Lotus 2, Tyrrell i Benetton 1)

· Més campionats de constructors (pneumàtics, competència)
19, Goodyear (Ferrari i McLaren 5, Williams 4, Brabham i Lotus 2 i Tyrrell 1)

· Més campionats cons. de constructors (pneus, competència)
6, Goodyear (Tyrrell, McLaren, Ferrari, Ferrari, Ferrari i Lotus, 1973-78)

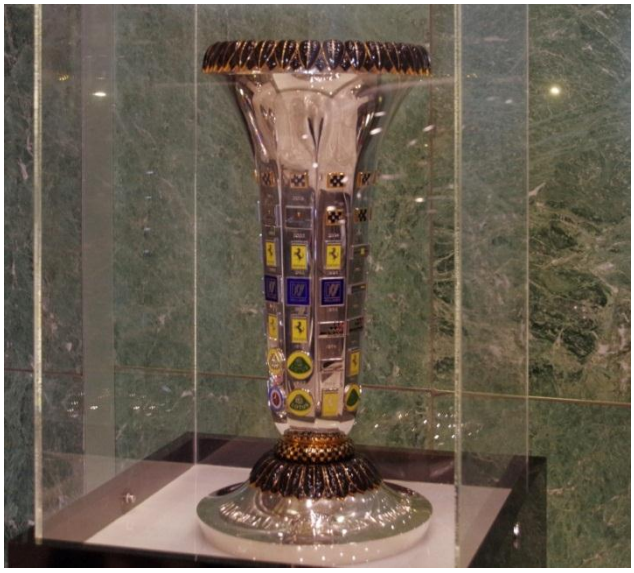
El trofeu per al constructor campió del món

Victòries – 285

· Més victòries (pilots)
91, Michael Schumacher

· Més victòries en una temporada (pilots)
13, Michael Schumacher (2004) i
Sebastian Vettel (2013)

Schumacher i Vettel tenen el rècord de victòries en un any

· Millor percentatge curses-victòries (pilots)
46,2%, Juan Manuel Fangio

· Millor percentatge curses-victòries en un any (pilots)
75%, Alberto Ascari (1952)

· Més victòries amb el mateix equip
72, Michael Schumacher (Ferrari)

· Més victòries amb el mateix motor
72, Michael Schumacher (Ferrari)

· Més victòries amb el mateix pneumàtic
58, Michael Schumacher (Bridgestone)

·Més victòries amb mateix equip, motor i pneumàtic
58, Michael Schumacher (Ferrari, Ferrari i Bridgestone)

· Més victòries consecutives
9, Sebastian Vettel (2013)

· Més victòries consecutives a l'inici d'un any
5, Nigel Mansell (1992) i Michael Schumacher (2004)

· Més victòries en un sol gran premi
8, Michael Schumacher (GP de França)

· Més victòries consecutives en un gran premi
5, Ayrton Senna (GP de Mònaco, 1989 a 1993)

· Més victòries a la temporada de debut
4, Jacques Villeneuve (1996) i Lewis Hamilton (2007)

· Menys curses abans de la primera victòria
1, Giuseppe Farina (1950), Johnnie Parsons (1950) i
Giancarlo Baghetti (1961)

· Més curses abans de la primera victòria
130, Mark Webber (2009)

· Més temporades guanyant almenys una cursa
15, Michael Schumacher (1992 a 2006)

· Més temporades consecutives guanyant una cursa
15, Michael Schumacher (1992 a 2006)

· Més victòries (constructors)
229, Ferrari

· Més victòries en una temporada (constructors)
19, Mercedes (2016)

· Millor percentatge curses-victòries (constructors)
47,1%, Brawn

· Millor percentatge curses-victòries en un any (constr.)
93,8%, McLaren (1988)

· Més victòries (motors)
230, Ferrari

· Més victòries en una temporada (motors)
19, Mercedes (2016)

· Millor percentatge curses-victòries (motors)
91,6%, Offenhauser (gairebé només Indianàpolis)
41,2%, Climax

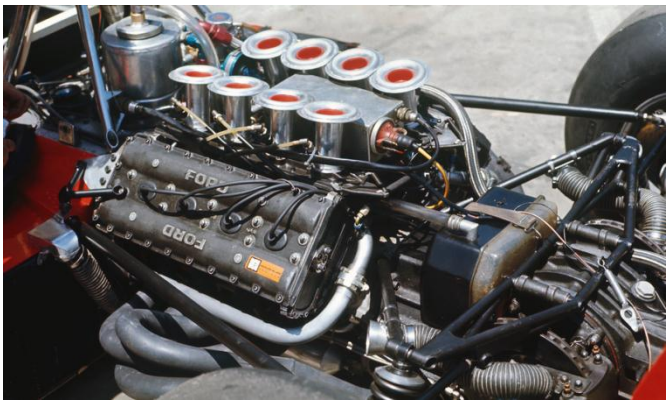

El motor Ford DFV va guanyar totes les curses el 1969 i el 1973

· Millor percentatge curses-victòries en un any (motors)
100%, Ford (1969 i 1973)

· Més victòries (pneumàtics, amb competència i totals)
255 i 368, Goodyear

· Més victòries en una temporada (pn, amb competència)
18, Michelin (2005)

· Millor percentatge curses-victòries (pneumàtics a. c.)
76,9%, Continental

· Millor percentatge curses-victòries en un any (pneumàtics amb competència)
100%, Dunlop (1964) i Goodyear (1973-77, 1989, 1990 i 1997)

286 – Pole positions

· Més poles (pilots)
72, Lewis Hamilton

· Més poles en una temporada (pilots)
15, Sebastian Vettel (2011)

· Millor percentatge curses-poles (pilots)
55,7%, Juan Manuel Fangio

· Millor percentatge curses-poles en un any (pilots)
87,5%, Nigel Mansell (1992)

· Més poles amb el mateix equip
58, Michael Schumacher (Ferrari)

· Més poles amb el mateix motor
72, Lewis Hamilton (Mercedes)

· Més poles amb el mateix pneumàtic
65, Ayrton Senna (Goodyear)

·Més poles amb mateix equip, motor i pneumàtic
48, Michael Schumacher (Ferrari, Ferrari i Bridgestone)

· Més poles consecutives
8, Ayrton Senna (1988-89)

· Més poles consecutives a l'inici d'un any
7, Alain Prost (1993)

· Més poles en un sol gran premi
8, Ayrton Senna (GP de San Marino) i
Michael Schumacher (GP de Japó)

· Més poles consecutives en un gran premi
7, Ayrton Senna (GP de San Marino, 1985-1991)

· Més poles a la temporada de debut
6, Lewis Hamilton (2007)

· Menys curses abans de la primera pole
1, Giuseppe Farina (1950), Walt Faulkner (1950), Duke Nalon (1951), Mario Andretti (1968), Carlos Reutemann (1972) i Jacques Villeneuve (1996)

· Més curses abans de la primera pole
130, Mark Webber (2009)

Hamilton és el nou rei de les poles.

· Més temporades fent almenys una pole
12, Michael Schumacher (1994 a 2006)

· Més temporades consecutives fent almenys una pole
12, Michael Schumacher (1994 a 2006)

· Més poles (constructors)
213, Ferrari

· Més poles en una temporada (constructors)
20, Mercedes (2016)

· Millor percentatge curses-poles (constructors)
52,3%, Mercedes

Ferrari supera a Renault per una pole en l'apartat de motors.

· Millor percentatge curses-poles en un any (constructors)
95,2%, Mercedes (2016)

· Més poles (motors)
214, Ferrari

· Més poles en una temporada (motors)
20, Mercedes (2016)

· Millor percentatge curses-poles (motors)
75%, Offenhauser (només Indianàpolis)
50%, Lancia

· Millor percentatge curses-poles en un any (motors)
100%, Ford (1969) i Mercedes (2014)

· Més poles (pneumàtics, amb competència i totals)
245 i 358, Goodyear

· Més poles en una temporada (pn, amb competència)
18, Michelin (2005)

· Millor % curses-poles (pneumàtics amb competència i totals)
61,5%, Continental, i 72,3% Goodyear

· Millor percentatge curses-poles en un any (pneumàtics amb competència)
100%, Dunlop (1964-65) i Goodyear (1974-77, 1989-91 i 1997)

Voltes ràpides – 287

· Més voltes ràpides (pilots)
77, Michael Schumacher

· Més voltes ràpides en una temporada (pilots)
10, Michael Schumacher (2004) i Kimi Räikkönen (2005 i 2008)

· Millor percentatge curses-voltes ràpides (pilots)
60%, Bill Vukovich (només Indianàpolis)
45,1%, Juan Manuel Fangio

Fangio, volta ràpida en el 45% de les curses

· Millor percentatge curses-voltes ràpides en un any (pilots)
75%, Alberto Ascari (1952)

· Més voltes ràpides amb el mateix equip
53, Michael Schumacher (Ferrari)

· Més voltes ràpides amb el mateix motor
53, Michael Schumacher (Ferrari)

· Més voltes ràpides amb el mateix pneumàtic
42, Michael Schumacher (Bridgestone)

·Més voltes ràpides amb mateix equip, motor i pneumàtic
42, Michael Schumacher (Ferrari, Ferrari i Bridgestone)

· Més voltes ràpides consecutives
7, Alberto Ascari (1952-53)

· Més voltes ràpides consecutives a l'inici d'un any
2, Juan Manuel Fangio (1955-56), Emerson Fittipaldi (1973), Clay Regazzoni (1974), James Hunt (1977), Jacques Laffite (1979), Alain Prost (1982), Gerhard Berger (1990), Michael Schumacher (1994-95) i Mika Häkkinen (1998)

· Més voltes ràpides en un sol gran premi
7, Nigel Mansell (GB) i Michael Schumacher (E)

· Més voltes ràpides consecutives en un gran premi
7, Nigel Mansell (GB)

· Més voltes ràpides a la temporada de debut
6, Jacques Villeneuve (1996)

· Menys curses abans de la primera volta ràpida
1, Giuseppe Farina (1950), Johnnie Parsons (1950), Jacques Villeneuve (1996) i Nico Rosberg (2006)

· Més curses abans de la primera volta ràpida
203, Jarno Trulli (2009)

· Més temporades fent almenys una volta ràpida
16, Michael Schumacher (1992 a 2006 i 2012)

· Més temporades consecutives fent almenys una volta ràpida
15, Michael Schumacher (1992 a 2006)

· Més voltes ràpides (constructors)
244, Ferrari

· Més voltes ràpides en una temporada (constructors)
14, Ferrari (2004)

· Millor percentatge curses-voltes ràpides (constructors)
58,3%, Kurtis Kraft (només Indianàpolis)
25,7%, Ferrari

· Millor perc. curses-voltes ràpides en un any (constructors)
87,5%, Alfa Romeo (1951) i Ferrari (1952)

· Més voltes ràpides (motors)
248, Ferrari

· Més voltes ràpides en una temporada (motors)
15, Ford (1973) i Mercedes (2014)

· Millor percentatge curses-voltes ràpides (motors)
83,3%, Offenhauser (només Indianàpolis)
45,5%, Climax

· Millor percentatge curses-voltes ràpides en un any (motors)
100%, Ford (1969 i 1973)

· Més voltes ràpides (pneumàtics, amb competència i totals)
250 i 361, Goodyear

· Més voltes ràpides en un any (pneus, amb competència)
17, Goodyear (1977 i 1997) i Michelin (2005)

· Millor % curses-v. ràpides (pneumàtics amb comp. i totals)
69,2%, Continental, i 72,9% Goodyear

· Millor percentatge curses-voltes ràpides en un any (pneumàtics amb competència)
100%, Dunlop (1964) i Goodyear (1973-77, 1989-90 i 1997)

Trulli va trigar 12 anys en fer la seva primera volta ràpida

288 - Podis

· Més podis (pilots)
155, Michael Schumacher

· Més podis en una temporada (pilots)
17, Michael Schumacher (2002), Sebastian Vettel (2011) i Lewis Hamilton (2015 i 2016)

· Millor percentatge curses-podis (pilots, més d'una cursa)
85,7%, Luigi Fagioli

· Millor percentatge curses-podis en un any (pilots)
100%, Michael Schumacher (2002)

· Més podis amb el mateix equip
116, Michael Schumacher (Ferrari)

· Més podis amb el mateix motor
116, Michael Schumacher (Ferrari)

· Més podis amb el mateix pneumàtic
89, Michael Schumacher (Bridgestone)

·Més podis amb mateix equip, motor i pneumàtic
89, Michael Schumacher (Ferrari, Ferrari i Bridgestone)

· Més podis consecutius
19, Michael Schumacher (2001-02)

· Més podis consecutius a l'inici d'un any
17, Michael Schumacher (2002)

· Més podis en un sol gran premi
12, Michael Schumacher (SM, E i CA)

· Més podis consecutius en un gran premi
7, Graham Hill (MO), Alain Prost (F), Ayrton Senna (H) i Michael Schumacher (CA i USA)

· Més podis a la temporada de debut
12, Lewis Hamilton (2007)

· Menys curses abans del primer podi (sense comptar Indy)
1, Giuseppe Farina, Luigi Fagioli, Reg Parnell, Alberto Ascari, Peter Whitehead i Dorino Serafini (1950), Karl Kling (1954), Cesare Perdisa (1955), Masten Gregory (1957), Giancarlo Baghetti (1961), Peter Arundell (1964), Mike Parkes (1966), Reine Wisell (1970), Mark Donohue (1971), Jacques Villeneuve (1996), Lewis Hamilton (2007) i Kevin Magnussen (2014)

Kevin Magnussen és l'últim en pujar al podi al debut.

· Més curses abans del primer podi
91, Martin Brundle (1992)

· Més temporades fent almenys un podi
16, Michael Schumacher (1992 a 2006 i 2012)

· Més temporades consecutives fent almenys un podi
15, Michael Schumacher (1992 a 2006)

· Més podis (constructors)
727, Ferrari

· Més podis en una temporada (constructors)
33, Mercedes (2016)

· Millor percentatge curses-podis en un any (constructors)
84,2%, Mercedes (2015)

· Més podis (motors)
733, Ferrari

· Més podis en una temporada (motors)
45, Ford (1973)

· Millor percentatge curses-podis (motors)
91,6%, Offenhauser (només Indianàpolis)
64,9%, Climax

Els Climax pujaren al podi en gairebé el 65% de les seves curses

· Millor percentatge curses-podis en un any (motors)
100%, Ford (1973)

· Més podis (pneumàtics, amb competència i totals)
794 i 1133, Goodyear

· Més podis en un any (pneus, amb competència)
51, Goodyear (1977)

· Millor % curses-podis (totals)
76,2% Goodyear

· Millor percentatge curses-podis en un any (pneumàtics amb competència)
100%, Dunlop (1964) i Goodyear (1975-77)

Punts – 289

· Més punts (pilots)
2610, Lewis Hamilton

· Més punts (pilots, si sempre hi hagués hagut el sistema actual)
3890, Michael Schumacher

· Més punts en una temporada (pilots)
397, Sebastian Vettel (2013)

· Millor percentatge curses-curses als punts (pilots)
100%, Dorino Serafini, Eric Thompson i Óscar Gálvez

· Millor percentatge de punts possibles en un any (pilots)
100%, Jim Clark (1963 i 1965)

Clark va obtenir els màxims punts possibles (només es podien obtenir 7 resultats) als anys 1963 i 1965

· Més curses consecutives als punts
27, Kimi Räikkönen (2012-13)

· Més punts a la temporada de debut
109, Lewis Hamilton (2007)

· Més curses abans del primer punt
44, Nicola Larini (1994)

· Més temporades fent almenys un punt
19, Michael Schumacher (1991 a 2006 i 2010 a 2012)

· Més temporades consecutives fent almenys un punt
16, Michael Schumacher (1991 a 2006)

· Més punts (constructors)
8084,27, Ferrari

· Més punts en una temporada (constructors)
765, Mercedes (2016)

· Millor percentatge de punts possibles en un any (const.)
100%, Lotus (1963 i 1965)

· Pilots que van puntuar al seu primer GP
1950: Giuseppe Farina, Luigi Fagioli, Reg Parnell, Yves Giraud-Cabantous i Louis Rosier (GB), Alberto Ascari i Raymond Sommer (MO), Johnnie Parsons, Bill Holland, Mauri Rose, Cecil Green, Tony Bettenhausen i Joie Chitwood (IND), Felice Bonetto (CH) i Dorino Serafini (I)
1951: Mike Nazaruk, Andy Linden, Manny Ayulo i Bobby Ball (IND)
1952: Jean Behra, Ken Wharton i Alan Brown (CH), Art Cross (IND), Mike Hawthorn i Paul Frére (B), Dennis Poore i Eric Thompson (GB)
1953: Óscar Gálvez (RA) i Hermann Lang (CH)
1954: Karl Kling (D)
1955: Cesare Perdisa (MO)
1956: Olivier Gendebien i Gerino Gerini (RA)
1957: Masten Gregory i Stuart Lewis-Evans (MO)
1958: George Amick (IND)
1959: Innes Ireland (NL)
1960: Richie Ginther (MO)
1961: Giancarlo Baghetti (F)
1963: Ludovico Scarfiotti (NL)
1965: Jackie Stewart (SA)
1967: Jacky Ickx (I)
1968: Vic Elford (F)
1970: Clay Regazzoni (NL), Ignazio Giunti (B) i Reine Wisell (USA)
1971: Mark Donohue (CA)
1972: Arturo Merzario (GB)
1973: George Follmer (SA)
1980: Alain Prost (RA)
1989: Johnny Herbert (BR) i Jean Alesi (F)
1993: Eddie Irvine (J)
1996: Jacques Villeneuve (AU)
1999: Pedro de la Rosa (AU)
2001: Kimi Räikkönen (AU)
2002: Mark Webber (AU)
2004: Timo Glock (CA)
2005: Vitantonio Liuzzi (SM)
2006: Nico Rosberg (BAH)
2007: Lewis Hamilton (AU) i Sebastian Vettel (USA)
2008: Sébastien Bourdais (AU)
2009: Sébastien Buemi (AU) i Kamui Kobayashi (BR)
2011: Paul di Resta (AU)
2014: Kevin Magnussen i Daniil Kvyat (AU)
2015: Felipe Nasr i Carlos Sainz (AU)
2016: Stoffel Vandoorne (BAH)

Vandoorne, l'últim en puntuar al debut

290 - Edats

· Pilot més jove en disputar entrenaments lliures
Max Verstappen, 17 anys i 3 dies (Japó 2014)

· Pilot més jove en disputar el seu primer gran premi
Max Verstappen, 17 anys i 166 dies (Austràlia 2015)

· Pilot més jove en disputar el seu últim gran premi
Esteban Tuero, 20 anys i 190 dies (Japó, 1998)

Esteban Tuero només va competir un any a la Fórmula 1 abans de tornar al seu país natal

· Pilot més vell en disputar el seu primer gran premi
Arthur Legat, 53 anys i 232 dies (Bèlgica 1954)

· Pilot més vell en disputar el seu últim gran premi
Louis Chiron, 55 anys i 292 dies (Mònaco 1955)

· Pilot més vell en intentar classificar-se per un GP
Louis Chiron, 58 anys i 288 dies (Mònaco 1958)

· Pilot més jove en guanyar el seu primer títol
Sebastian Vettel, 23 anys i 134 dies (2010)

· Pilot més jove en guanyar el seu últim títol
Fernando Alonso, 25 anys i 83 dies (2006)

· Pilot més vell en guanyar el seu primer títol
Giuseppe Farina, 43 anys i 304 dies (1950)

· Pilot més vell en guanyar el seu últim títol
Juan Manuel Fangio, 47 anys i 41 dies (1957)

· Pilot més jove en guanyar el seu primer GP
Max Verstappen, 18 anys i 228 dies (Espanya 2016)

· Pilot més jove en guanyar el seu últim GP
Troy Ruttman, 22 anys i 80 dies (Indy 1952)

· Pilot més vell en guanyar el seu primer GP
Luigi Fagioli, 53 anys i 22 dies (França 1951)

· Pilot més vell en guanyar el seu últim GP
Luigi Fagioli, 53 anys i 22 dies (França 1951)

· Pilot més jove en fer la seva primera pole
Sebastian Vettel, 21 anys i 72 dies (Itàlia 2008)

· Pilot més jove en fer la seva última pole
Andrea de Cesaris, 22 anys i 308 dies (Long Beach 1982)

· Pilot més vell en fer la seva primera pole
Giuseppe Farina, 43 anys i 192 dies (G. Bretanya 1950)

· Pilot més vell en fer la seva última pole
Giuseppe Farina, 47 anys i 79 dies (Argentina 1954)

· Pilot més jove en fer la seva primera volta ràpida
Max Verstappen, 19 anys i 44 dies (Brasil 2016)

· Pilot més jove en fer la seva última volta ràpida
Esteban Gutiérrez, 21 anys i 280 dies (E 2013)

· Pilot més vell en fer la seva primera volta ràpida
Piero Taruffi, 45 anys i 219 dies (CH 1952)

· Pilot més vell en fer la última volta ràpida
Juan Manuel Fangio, 46 anys i 209 dies (RA 1958)

· Pilot més jove en fer el seu primer podi
Max Verstappen, 18 anys i 228 dies (Espanya 2016)

· Pilot més jove en fer el seu últim podi
Troy Ruttman, 22 anys i 80 dies (IND 1952)

· Pilot més vell en fer el seu primer podi
Luigi Fagioli, 51 anys i 339 dies (GB 1950)

· Pilot més vell en fer el seu últim podi
Luigi Fagioli, 53 anys i 22 dies (F 1951)

· Pilot més jove en puntuar
Max Verstappen, 17 anys i 180 dies (Malàisia 2015)

· Pilot més jove en puntuar per últim cop
Ricardo Rodríguez, 20 anys i 168 dies (D 1962)

· Pilot més vell en puntuar
Philippe Étancelin, 53 anys i 186 dies (F 1950)

· Pilot més vell en puntuar per últim cop
Philippe Étancelin, 53 anys i 250 dies (I 1950)

Verstappen és l'únic pilot nascut a la dècada de 1990 en haver guanyat curses.

Grans premis – 291

· Més presències (pilots)
326, Rubens Barrichello

· Més grans premis disputats (pilots)
322, Rubens Barrichello

Barrichello, present en més de 300 grans premis

· Més grans premis disputats (constructors)
949, Ferrari

· Més grans premis disputats amb el mateix equip
179, Michael Schumacher (Ferrari)

· Més grans premis disputats (motors)
951, Ferrari

· Més grans premis disputats amb el mateix motor
179, Michael Schumacher (Ferrari)

· Més grans premis disputats (pneumàtics)
495, Goodyear

· Més grans premis disputats amb el mateix pneumàtic
221, Rubens Barrichello (Bridgestone)

· Més GPs disputats amb el mateix pneumàtic (constructor)
396, McLaren (Goodyear)

· Gran premi amb més edicions
67, Itàlia

· Circuit amb més grans premis
66, Monza

· Gran premi amb més campions del món
Any 2012 (6, Michael Schumacher, Fernando Alonso, Kimi Räikkönen, Lewis Hamilton, Jenson Button i Sebastian Vettel)

· Gran premi amb més abandonaments
25, Indianàpolis 1951 (de 33 participants)

· Gran premi amb més percentatge d'abandonaments
85,7%, Mònaco 1996 (18 abandonaments de 21 cotxes)

· Major nombre de grans premis diferents guanyats
22, Michael Schumacher

· Gran premi amb menys abandonaments
0, Holanda 1961, Estats Units i Itàlia 2005, Europa 2011, Japó 2015 i Xina i Japó 2016.

· Gran premi amb menys cotxes creuant la meta
3, Mònaco 1996

· Gran premi amb més cotxes creuant la meta
24, Europa 2011

· Gran premi amb més participants
34, Alemanya 1952

· Gran premi amb menys participants
6, Estats Units 2005

· Més avançaments en un gran premi
161, Xina 2016

· Menys avançaments en un gran premi
0, Mònaco 2003, Estats Units 2005, Europa 2009 i Rússia 2017

· Final més ajustat
0.01, Itàlia 1971, Peter Gethin a Ronnie Peterson
0.011, Estats Units 2002, R. Barrichello a M. Schumacher

· Final menys ajustat
5'12.750, Portugal 1958, Stirling Moss a Mike Hawthorn
2 voltes, Espanya 1969, Jackie Stewart a Bruce McLaren
2 voltes, Austràlia 1995, Damon Hill a Olivier Panis

El Williams de Damon Hill va guanyar a Austràlia amb dues voltes d'avantatge davant el Ligier d'Olivier Panis i l'Arrows de Gianni Morbidelli

· Cursa més curta (temps i distància)
59,92 km, 24'34.899, Austràlia 1989 (aturada per la pluja)

· Cursa més llarga (temps)
4h 4'39.537, Canadà 2011 (cursa aturada 2 hores)

· Cursa més llarga (distància, excepte Indianàpolis)
601,832 km, França 1951

· Menor diferència en entrenaments
0.000, Europa 97, Jacques Villeneuve a Michael Schumacher i Heinz-Harald Frentzen

292 – Miscel·lània

· Més victòries des de la pole
40, Michael Schumacher i Lewis Hamilton

· Més hat-tricks (pole, victòria i volta ràpida)
22, Michael Schumacher

· Més Grand Chelems (Hat-trick i liderar totes les voltes)
8, Jim Clark

· Més voltes liderades
5111, Michael Schumacher

· Més curses liderades de principi a fi
19, Ayrton Senna

· Més voltes consecutives al liderat
305, Alberto Ascari, de B a NL 1952

· Més voltes liderades sense guanyar un GP
183, Chris Amon

Hamilton va igualant a Schumi en rècords

· Més victòries amb el mateix dorsal
52, Michael Schumacher (1)

· Més curses com a líder del campionat
121, Michael Schumacher

· Més curses consecutives com a líder de campionat
37, Michael Schumacher, USA 2000 a J 2002

· Més punts entre el campió i el segon (totals)
155, Sebastian Vettel a Fernando Alonso, 2013

· Major diferència de punts en percentatge
48,2%, Nigel Mansell a Riccardo Patrese, 1992

· Menys punts entre el campió i el segon
0,5, Niki Lauda a Alain Prost, 1984

· Victòria sorting d'una posició més baixa
22è, John Watson, LB 1982

· Remuntada més gran
26 llocs, Roberto Mieres, de 32è a 6è, GB 1954

· Més anys entre dos títols mundials
7, Niki Lauda (1977 a 1984) i Lewis Hamilton (2007 a 2014)

· Més curses abans de ser campió del món
206, Nico Rosberg

· Més vencedors en una temporada
11, 1982 (Alain Prost, Niki Lauda, Didier Pironi, John Watson, Riccardo Patrese, Nelson Piquet, René Arnoux, Patrick Tambay, Elio de Angelis, Keke Rosberg i Michele Alboreto)

· Menys vencedors en una temporada
3, 1950 (Giuseppe Farina, Juan Manuel Fangio i Johnnie Parsons), 1952 (Alberto Ascari, Piero Taruffi i Troy Ruttman), 1963 (Jim Clark, Graham Hill i John Surtees), 1988 (Alain Prost, Ayrton Senna i Gerhard Berger) , 2014 (Nico Rosberg, Lewis Hamilton i Daniel Ricciardo) i 2015 (Nico Rosberg, Lewis Hamilton i Sebastian Vettel)

· Menys victòries en any de campionat
1, Mike Hawthorn (1958) i Keke Rosberg (1982)

· Menys poles en any de campionat
0, Denny Hulme (1967) i Niki Lauda (1984)

· Menys voltes ràpides en any de campionat
0, Graham Hill (1968), Emerson Fittipaldi (1972 i 1974), Jody Scheckter (1979) i Keke Rosberg (1982)

· Més victòries en una temporada sense guanyar el títol
10, Lewis Hamilton (2016)

· Més poles en una temporada sense guanyar el títol
13, Ayrton Senna (1989)

· Més voltes ràpides en una temporada sense guanyar el títol
10, Kimi Räikkönen (2005 i 2008)

· Podi més jove (mitjana)
23 anys, Sebastian Vettel, Heikki Kovalainen i Robert Kubica (I 2008)

· Podi més vell (mitjana)
46 anys, Giuseppe Farina, Luigi Fagioli, Louis Rosier, CH 1950

Rosberg: 206 curses abans de ser campió

Miscel·lània – 293

· Més curses al mateix equip
181, Michael Schumacher (Ferrari)

· Més curses sense córrer a cap altre equip
72, Jim Clark (Lotus)

· Més curses sense córrer amb cap altre motor
208, Lewis Hamilton (Mercedes)

· Més equips a la Fórmula 1
13, Chris Amon (Lola, Lotus, Brabham, Cooper, Ferrari, March, Matra, Tecno, Tyrrell, Amon, BRM, Ensign i Williams)

· Més curses disputades de forma consecutiva
208, Lewis Hamilton (AU 2007 – continua)

· Més curses acabades
239, Michael Schumacher

· Més curses consecutives acabades
41, Nick Heidfeld (F 2007 a I 2009)

· Més curses com a companys d'equip
104, Michael Schumacher i Rubens Barrichello

· Més subcampionats del món sense ser campió
4, Stirling Moss

· Més victòries sense un títol mundial
16, Stirling Moss

Moss ha guanyat més curses que 17 campions del món

· Més segons llocs
43, Michael Schumacher

· Més tercers llocs
37, Kimi Räikkönen

· Més anys entre dos grans premis disputats
10 anys, 3 mesos i 22 dies, Jan Lammers (NL 1982 – J 1992)

· Més curses disputades sense guanyar-ne cap
208, Andrea de Cesaris

· Més podis sense cap victòria
13, Nick Heidfeld

· Més entrenaments sense fer cap pole
165, Martin Brundle i Johnny Herbert

· Més curses sense fer cap volta ràpida
160, Johnny Herbert

· Més curses sense un podi
135, Nico Hülkenberg

· Més curses sense puntuar
51, Luca Badoer

· Més curses consecutives sense puntuar
62, Heikki Kovalainen

· Més abandonaments
148, Andrea de Cesaris

767 pilots han disputat al menys una cursa del mundial, i només 36 n'han disputat més curses de les que Andrea de Cesaris va haver d'abandonar

· Més curses consecutives sense creuar la meta
22, Andrea de Cesaris (AU 1986 a CA 1988, queda classificat en tres ocasions i fins i tot fa un podi sense creuar la meta)

· Més abandonaments consecutius (sense classificar-se)
14, Ivan Capelli (I 1990 a D 1991)

· Més abandonaments en una temporada
14, Andrea de Cesaris i Piercarlo Ghinzani (1986), Andrea de Cesaris (1987), Ivan Capelli (1989) i Rubens Barrichello (1997)

· Més abandonaments a la primera volta
14, Jarno Trulli

· Més intents de classificar-se sense aconseguir-ho mai
14, Claudio Langes

· Més no qualificacions
25, Arturo Merzario

· Més no prequalificacions
25, Gabriele Tarquini